

ONSDAG, DEN 14. JANUAR 2009

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.05)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Præsentation af det tjekkiske formandskabs program (debat)

Formanden. – Næste punkt er en udtalelse fra Rådet om præsentationen af det tjekkiske formandskabs program.

Jeg vil gerne give Rådets formand, Den Tjekkiske Republiks premierminister, Mirek Topolánek, en rigtig hjertelig velkomst til Europa-Parlamentet. Hjertelig velkommen, hr. Topolánek.

(Bifald)

Jeg vil også gerne byde formanden for Europa-Kommissionen, José-Manuel Durão Barroso, hjertelig velkommen.

Mine damer og herrer! Vi ved alle, at det er særlig udfordrende at varetage formandskabet, og jeg ved, at premierminister Mirek Topolánek ikke alene finder det intellektuelt, men også følelsesmæssigt meget bevægende med den politiske erfaring, han har med sig fra kommunisttiden, at stå her i dag for at aflægge beretning for Den Europæiske Union som dens repræsentant.

Det er nu anden gang – første gang var det Slovenien – vi kan byde et land, der sluttede sig til EU den 1. maj 2004, velkommen som indehaver af formandskabet. Jeg er sikker på, at jeg taler på alles vegne, når jeg siger, at det tjekkiske formandskab har vores fulde opbakning, og at vi agter at gøre vores ypperste for at sikre et vellykket formandskab for EU i denne vanskelige tid.

Med denne indledning vil jeg opfordre Rådets formand premierminister Mirek Topolánek til at tale til forsamlingen. Endnu engang: hjertelig velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Mirek Topolánek, formand for Rådet. – (CS) Hr. formand for Europa-Parlamentet, hr. formand for Europa-Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg står foran jer i dag for første gang som formand for Det Europæiske Råd. Den Tjekkiske Republik har overtaget formandskabet for EU efter Frankrig, hvilket jeg anser for mere end symbolsk. Frankrig spillede nemlig en vigtig rolle som fødselshjælper for den moderne tjekkiske stat. Det var ved det franske hof, at vores største monark, den bøhmiske konge og tysk-romerske kejser Karl IV, voksede op. Og det var med det parisiske Sorbonne som forbillede, at han grundlagde universitetet i Prag, der er et af de fremragende centre for europæisk uddannelse. Vi er altså knyttet til Frankrig såvel på grund af opfyldelsen af de forhåbninger, vi har næret som nation, som gennem fremme af de universelle europæiske værdier.

Lige som det ikke var let at grundlægge et universitet i Bøhmen til sammenligning med Sorbonne, er det ikke let at overtage EU-formandskabet fra Frankrig. Jeg kan kun få øje på én måde, hvorpå vi ærefuldt kan varetage det hverv. Det er ikke tilfældigt, at jeg har valgt en monark fra Middelalderen som eksempel på vores bånd til Frankrig og de europæiske værdier. Karl IV kunne ikke forfægte et snævert tjekkisk standpunkt i sine politikker. Tværtimod måtte han integrere og repræsentere et stort, sammensat kejserrige.

På en måde følger EU op på denne Middelalderens universalisme, om ikke andet så ved at holde sig til en fælles moral og et fælles retsgrundlag frem for lokale magtstillinger. Der tales også om en anden Europæisk Union, bureaukratisk, teknokratisk og uden sjæl, men jeg tror på det første Europa: et frihedens og retfærdighedens, ideernes og reglernes Europa.

I det værdiunivers, hvor loven står over det enkelte menneske, betyder landets størrelse ikke noget. Det, der betyder noget, er evnen til at tjene en fælles idé. Det land, der beklæder formandskabet, har hverken til opgave at fremme egne interesser eller træffe beslutninger. Rollen består i at befordre og inspirere debatten. I dag står jeg ikke foran jer som premierminister for Den Tjekkiske Republik, men som formand for Det Europæiske Råd. De synspunkter, jeg vil fremføre her i de næste seks måneder, vil ikke være mine egne eller den tjekkiske regerings synspunkter. Det bliver de synspunkter, som alle 27 lande er enige om, og som er indarbejdet i Det Europæiske Råds konklusioner.

Jeg kan ikke forestille mig at skulle træde frem for jer på andre måder. I har som direkte valgte medlemmer af Europa-Parlamentet naturligvis ret til at spørge mig om hvad som helst, og hvis I er interesserede, vil jeg til hver en tid med glæde give min mening til kende eller forklare den tjekkiske holdning. Men det finder jeg ikke selv så væsentligt. Der, hvor de nationale interesser brydes, er Det Europæiske Råd, som blev dannet til formålet inden for rammerne af det europæiske demokratis nødvendigvis komplekse kontrolsystem. Imidlertid er Rådets primære opgave at søge at samle synspunkterne og nå frem til et kompromis, som alle kan acceptere. Det vil jeg til hver en tid strengt, beslutsomt og korrekt forfægte her.

I EU siger man, at tjekkerne altid er utilfredse med et eller andet, at vi er nogle af de brokkehoveder, som andre skal frygte, og at vi er en nation af hussitter og chauvinistiske brushoveder. Jeg er dybt uenig i denne kritik. Som vores første præsident T.G. Masaryk er også jeg overbevist om, at "det tjekkiske spørgsmål" faktisk er et europæisk spørgsmål, og at det altid har udviklet sig inden for en tværeurøpæisk sammenhæng i overensstemmelse med fælleseuropæiske værdier og i tråd med udviklingen i andre lande.

Som Masaryk skrev for hundrede år siden i sin anden udgave af bogen "det tjekkiske spørgsmål": "Vores nationale litterære og sproglige opblomstring fandt sted samtidig med opblomstringer og nye tendenser i alle europæiske nationer. Det betyder, at vores opblomstring ikke var isoleret og mirakuløs, som den sædvanligvis betegnes, men fuldt ud led i en tværeurøpæisk udvikling."

Jeg skulle mene, at disse ord er relevante også i dag, hvor Den Europæiske Union som helhed sammen med de enkelte medlemsstater søger at finde det rette nye udseende til Europa. Et udseende, som vil afspejle de traditionelle europæiske værdier og samtidig have et skær over sig af uforfærdet forventning til det tredje årtusind. Et udseende, der harmonerer med Unionens motto, *Forenet i mangfoldighed*, et udtryk af enhed og samtidig mangfoldighed. Lige som i det 19. århundrede går tjekkerne i dag ind i denne debat som et lille, ungt medlem. Men vi anser dog – også lige som dengang – os selv for at være et gammelt medlem af den store familie af stolte europæiske nationer.

Gennem de næste seks måneder får vi anledning til fuldt ud at demonstrere vores holdning til europæisk integration. Det tjekkiske formandskab falder i et år, som er betydningsfuldt af flere grunde. I år er det fem år siden, at EU gennemgik den historisk største udvidelse, nemlig den i 2004, som var den symbolske og konkrete kulmination på den vellykkede genforening af et hidtil splittet kontinent. Og i år fejrer Europa 20-året for jerntæppets fald, som satte landene i den tidligere Sovjetblok i stand til at vende tilbage til frihed og demokrati.

I 2009 fejrer vi desuden 30-året for de første direkte valg til Europa-Parlamentet, som De repræsenterer. Af EU's tre institutioner er det Parlamentet, som vi betragter som kilden til direkte politisk legitimitet. Europa-Parlamentet er det eneste direkte valgte organ i EU, og med de gentagne opfordringer til at mindske det såkaldte demokratiske underskud har det fået stadig større autoritet, som årene er gået.

Endelig markerer vi i år 60-året for grundlæggelsen af Nato, der er den vigtigste transatlantiske forsvarsalliance. På sikkerhedsområdet er NATO tilkendegivelsen af de euro-atlantiske bånd, der bekræfter gyldigheden af vores europæiske civilisations værdier på begge sider af Atlanterhavet.

2009 bliver ikke kun et år med betydningsfulde mærkedage, men også et år med vigtige og vanskelige udfordringer. Vi må fortsætte med at løse institutionelle problemer. EU's internationale rolle skal stå sin prøve i ikke blot den uløste konflikt i Georgien, men også i den nylige optrapning af spændingerne i Mellemøsten. Endelig kræver spørgsmålet om energiforsyningsikkerhed vores øjeblikkelige opmærksomhed. Ud over vores planlagte opgaver skal vi i lighed med det franske formandskab sætte nye skibe i søen. Og man kan aldrig vide, om vi får os endnu en overraskelse eller to.

Det land, der varetager formandskabet, har ikke indflydelse på EU's langsigtede dagsorden eller nye problemers opståen. Det, som det kan og skal øve indflydelse på, er udvælgelsen af formandskabets prioritering, og som det er sædvane, vil jeg her gøre rede for, hvordan vi har prioriteret.

Vores første indsats gjaldt at sikre, at disse prioriteter ikke kun repræsenterer tjekkiske holdninger, men også afspejler kontinuiteten i udviklingen i EU, de enkelte medlemslandes holdninger og tanker samt de politiske tendenser. Dette har været en bredt anlagt konsensusopgave, ikke en ensidig konfronterende opgave. Selv om det naturligvis er umuligt at stille alle 100 % tilfredse med disse prioriteringer, tror jeg, at De alle kan finde noget i vores program, som De kan nikke bekræftende til.

Samtidig vil jeg bestemt ikke lægge skjul på det faktum, at Den Tjekkiske Republik lige som alle andre medlemsstater med formandskabet får anledning til at henlede opmærksomheden på områder, hvor vores specifikke viden sætter os i stand til at bidrage med noget til Europa. Og hvilke områder taler jeg om?

Som et land, der er afhængigt af olie- og gasimport, og som tidligere østblokland er vi helt bevidste om betydningen af energiforsyningsikkerhed som en forudsætning for ikke blot økonomisk velfærd, men også for en fri og uafhængig udenrigspolitik.

Som ny medlemsstat med erfaring med totalitarisme betyder vores medlemskab af Fællesskabet enormt meget for os, og vi mener, det er vores moralske pligt at styrke samarbejdet med dem, der står udenfor. Lige som Frankrig udnytter sin viden om Middelhavsområdet, ønsker vi at overbevise EU om vigtigheden af partnerskaber mod øst.

Det tredje bidrag, som jeg ønsker at nævne her, er vores erfaring med krisen i banksektoren, som vi måtte igennem i slutningen af 1990'erne. Vi kan bidrage til den aktuelle debat med vores anbefalinger og vores eksperter. På grund af stabiliseringen af de finansielle institutioner er vi et af de meget få lande i dag, der ikke har måttet betale med skatteydernes penge for at redde banker, der er ramt af finanskrisen.

Vores prioriteringer for formandskabet afspejler tjekkisk viden, respekterer kontinuiteten i EU's udvikling og er faktisk nøje tilpasset de øjeblikkelige problemer.

Som De sandsynligvis ved, er mottoet for vores formandskab et "Europa uden grænser". Jeg vil dertil føje undertitlen et "Europa med regler". Denne vision får ny betydning i dagens oprørte politiske og økonomiske situation. Vi mener, at kun et Europa, der udnytter sit fulde økonomiske, menneskelige og kulturelle potentiale, kan fastholde sin placering økonomisk og politisk i den globale konkurrence. Det er desto mere tilfældet i krisetider.

Den fulde udfoldelse af Europas potentiale hæmmes af en række indre grænser eller hindringer, som vi skal forsøge at fjerne. Jeg tænker f.eks. på de sidste tilbageværende forhindringer for, at alle medlemsstater til fulde kan udøve de fire friheder i EU, på den unødvendige administrative byrde, der lægges på iværksættere, og på manglen på samkøringslinjer mellem energinettene, som er en hindring for en større energiforsyningsikkerhed og udviklingen af det indre energimarked.

På den anden side kan et Europa uden grænser ikke være et Europa uden regler og landegrænser. Fjernelsen af de indre grænser eller hindringer skal gå hånd i hånd med beskyttelsen mod ulovlig indvandring og illegal virksomhed, der truer europæernes sikkerhed og interesser, især hvad angår intellektuel ejendomsret. Kun ved at sætte tydelige grænser kan vi blive i stand til mere aktivt at nedbryde ydre hindringer, f.eks. i international handel, så vi bedre kan udnytte det potentiale og de komparative fordele, som vi har her i de europæiske lande.

I de seks måneder, hvor Den Tjekkiske Republik varetager formandskabet, vil vi søge at nå disse overordnede mål gennem indførelsen af tre hovedprogramområder, nemlig 1. økonomi, 2. energi og 3. EU i verden. Her ved årets begyndelse har vi dog købt det ned til to områder, nemlig Gas og Gaza, men det er der jo også sprængstof nok i.

Jeg kan sige lige ud, at jeg kunne tale i timevis om individuelle prioriteringer og opgaver, men vigtigere end alle ordene er de resultater, som det tjekkiske formandskab har opnået hidtil. I dag er det den 14. januar, hvilket betyder, at vi har haft formandskabet i to uger. I den tid har vi nået at finde en politisk løsning på det komplicerede problem med russisk gas og forhandlet en aftale på plads mellem de to parter i striden. Vi har også anført en europæisk delegation til konfliktområdet i Mellemøsten. Delegationen fuldførte en vanskelig forhandlingsrunde med alle parter til stede og opnåede den første succes med åbningen af en humanitær korridor ind i Gaza.

Alt dette er kommet på et tidspunkt, hvor vi har stået i en vanskelig situation hjemme med en regeringsrokade og er blevet udsat for angreb fra oppositionen, som på uansvarlig vis har torpederet Tjekkiets formandskab for EU og taget landets udenrigspolitiske forpligtelser som gidsler i en indenrigspolitisk strid. Jeg synes, at

de resultater, vi har opnået til trods herfor, er rigeligt svar nok til de tvivlere, der sagde, at Den Tjekkiske Republik af diverse objektive og subjektive årsager ikke ville være i stand til at lede EU.

Men nu vil jeg vende mig mod de enkelte områder:

Det første hovedprogramområde er "økonomi".

Det tjekkiske formandskab vil primært presse på for den fulde gennemførelse af konklusionerne i erklæringen fra G20-topmødet i november 2008 og Det Europæiske Råds konklusioner fra december 2008. I overensstemmelse med disse konklusioner er de centrale forudsætninger for succes, at vi hindrer overregulering og undgår protektionisme – eller med andre ord overholder den primære EU-lovgivning og de fastlagte regler. EU må ikke lukke sig selv ude fra omverden; tværtimod skal EU stræbe efter den størst mulige åbenhed i verdenshandelen og drage maksimal nytte af den.

Her har min ven Joseph Daul fra PPE-DE-Gruppen ramt plet med ordene: "Den nuværende økonomiske krise er ikke et nederlag for kapitalismen, men snarere et resultat af politiske fejltagelser og mangel på regler for tilsynet med finansmarkederne."

De vigtigste opgaver bliver en gennemgang af direktivet om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag, færdiggørelsen af forhandlingerne om direktivet om forsikring, en forordning om kreditvurderingsinstitutter og et direktiv om elektroniske penge. Formandskabet vil også presse på for at få en gennemgang af forordningen om betalinger i euro og sidst, men ikke mindst for hurtigt og grundigt at få igangsat køreplanen for Rådet (økonomi og finans), som blev vedtaget som reaktion på finanskrisen. Samtidig er det afgørende vigtigt at få foretaget en gennemgribende analyse af de muligheder, der allerede ligger i gældende lovgivning, og drage fuld nytte af dem.

Kun en økonomisk stærk og indflydelsesrig Europæisk Union kan magte at løse de vigtige problemer med global politik, sikkerhed, handel og miljøet. Formandskabet må derfor hellige sig virkeliggørelsen af den europæiske økonomiske genopretningsplan med vægt på at indarbejde den i Lissabonstrategien, således at de kortsigtede virkemidler i første omgang skal styrke vores økonomier, hvorefter de mellem- til langsigtede strukturelle reformer skal sættes i værk.

Et eksempel på disse vigtige strukturelle reformer er den fælles landbrugspolitik. Nøglen ligger i at give alle EU's medlemsstater lige vilkår med hensyn til direkte betalinger, både for så vidt angår de udbetalte beløb som selve betalingssystemet (fjernelse af historiske forskelle og hensyntagen til forskellene mellem de enkelte medlemsstaters landbrug). Den Tjekkiske Republik ønsker at indarbejde denne dimension i debatten om den fremtidige fælles landbrugspolitik efter 2013.

På langt sigt er den bedste måde, hvorpå vi kan beskytte os mod de ødelæggende virkninger af kommende kriser, at styrke EU's konkurrenceevne. Som jeg har sagt før, handler dette om den fulde forfægtelse og udøvelse af de fire friheder, som EU bygger på. Jeg vil gerne tilføje en "femte frihed", nemlig fri bevægelighed for viden, hvilket er en slags tilbagevenden til den Middelalderens universalisme, jeg har nævnt.

En vigtig faktor i forbedringen af konkurrenceevnen er en bedre kvalitet i lovgivningen, herunder en mindskelse af regelbyrden – at gøre det lettere at drive forretning, især for små og mellemstore virksomheder. Den Tjekkiske Republik anlægger en meget høj profil på dette område.

På området udenrigshandel har formandskabet rettet sit fokus mod en genoplivning af WTO-drøftelserne. I den forbindelse tillægger vi det stor betydning at sikre en vellykket fuldførelse af Doha-udviklingsagendaen. Doha-udviklingsagendaen udgør en indsats for at opnå en åben liberalisering af handel på multilateralt niveau, hvilket vil sikre varige fordele. Hvis drøftelserne om Doha-udviklingsagendaen afbrydes, vil formandskabet forsøge at søsætte overvejelser om multilaterale handelsværktøjer og støtte en optrapning af drøftelserne i forbindelse med andre WTO-agendaer.

Vi må ikke glemme investeringer i uddannelse, forskning, udvikling og innovation sideløbende med behovet for at forbedre lovgivningsmiljøet og mindske den administrative byrde. Jeg vil her citere formanden for Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet Martin Schulz: "Europa kan ikke med held konkurrere med andre egne af verden på lave lønninger og sociale standarder, men må gøre det på teknologisk innovation, højere jobkvalitet og borgernes kompetencer og viden." Jeg støtter fuldt ud dette synspunkt.

Det næste hovedprogramområde er "energi".

Dette andet hovedområde indgår lige som det første i en øjeblikkelig udviklingssammenhæng. Endda endnu mere presserende og tungtvejende skulle jeg mene. Den globale krise kan svække Europa på kort sigt, men

den energimangel, der truer os, ville straks – og også på langt sigt – ødelægge ikke kun Europas økonomi, men også vores frihed og sikkerhed. Det tjekkiske formandskab vil afgjort fortsætte sine anstrengelser for at tilvejebringe sikker, konkurrencedygtig og bæredygtig energi til Europa.

På området for energiforsyningsikkerhed vil vi gerne koncentrere os om tre aspekter. For det første fuldførelsen af den anden strategiske energireddegørelse, herunder en analyse af EU's udbud af og efterspørgsel efter energi på mellemlangt sigt og på basis heraf en identifikation af de rette infrastrukturprojekter. For det andet færdiggørelsen af direktivet om opretholdelse af minimumslagre af mineralolie og mineralolieprodukter, hvor vi støtter en forøgelse af det obligatoriske minimumslager fra 90 til 120 dage. For det tredje reformeringen af de transeuropæiske energinet (TEN-E), hvor lovpakken om energiforsyningsikkerhed, som Kommissionen godkendte i november 2008, også indeholder grønbogen om de europæiske energinet. Lige så vigtig er styrkelsen af infrastrukturen i de enkelte medlemsstater, f.eks. de eksisterende grænseoverskridende forbindelser, og anlæggelsen af nye samkøringslinjer i energinettet. Vi håber at få Europa-Parlamentets opbakning til alle relaterede retsakter.

Naturligvis er vi også interesserede i at diversificere forsynings- og transportruterne. Det er klart, at f.eks. anlæggelsen af Nabucco-gasrørledningen har høj prioritet, og støtten til anlæggelsen af nye olierørledninger er lige så vigtig. Desuden må vi gøre en indsats for at diversificere energimixet, herunder rehabiliteringen af kernekraft og investering i nye teknologier.

Som eksempel på vores evne til at opnå energiforsyningsikkerhed i praksis kan vi pege på den aftale, vi har været mægler på, om indførelsen af en overvågningsmekanisme for transit af gas fra Rusland. Målet var at genoprette den basale tillid mellem Den Russiske Føderation og Ukraine og at indføre elementær åbenhed om emnet. Vi har evnet at få Rusland og Ukraine til at underskrive et fælles dokument, så det bliver muligt at genoptage forsyningerne til EU.

Nu må EU træffe beslutninger og foranstaltninger til at sikre, at der ikke fremover sker en gentagelse af denne krise og dens virkninger for medlemsstaterne. Åbenheden i gasbranchen skal øges, og forsyningsruter og leverandører skal diversificeres. EU-landenes energimix skal diversificeres. Vi skal alvorligt overveje at udvikle sikker kernekraft. Der skal sættes skub i opførelsen af infrastruktur i EU for at sikre effektive samkøringslinjer mellem medlemsstaterne som en forudsætning for opbygningen af et effektivt gasmarked.

På området for det indre marked og infrastruktur skal vi gøre en indsats for at opnå en effektiv samordning mellem transmissionssystemoperatørerne, fuldføre et forenet indre marked for el og gas og sikre, at hullerne i transmissions- og transportsystemet lukkes.

Med hensyn til spørgsmålet om lovgivningsmæssige prioriteringer på dette område ønsker vi at afslutte den tredje lovpakke om det indre energimarked, hvilket betyder, at vi skal færdiggøre gennemgangen af to direktiver og to forordninger om el og gas, hvis formål er at gennemføre liberaliseringen af el- og gasmarkedet. Vi sigter også mod at sætte forordningerne korrekt i drift og at oprette et agentur for samarbejde mellem lovgiverne på energiområdet.

Et andet område er skærpelsen af energieffektiviteten, som det svenske formandskab ønsker at gøre mere ud af. Det betyder, at trojkaen Frankrig, Den Tjekkiske Republik og Sverige vil have angrebet energispørgsmålet i alle detaljer og fra alle sider.

Selv om dette hovedområde kaldes "energi", er det uløseligt forbundet med klimabeskyttelsespolitikken. På dette politiske område vil formandskabet søge at nå frem til en globalt acceptabel aftale om fastsættelse af reduktionsforpligtelser efter 2012. Det betyder især, at vi skal have USA, Indien og Kina med. Og aftalen vil bane vej for bred international enighed i København i slutningen af 2009. En sådan enighed bør også afspejle de aktuelle tendenser i verdensøkonomien. I forbindelse med den kommende økonomiske recession og forsyningskrisen vil det være særlig vigtigt at harmonisere kravene, hvad angår miljøet, konkurrenceevnen og sikkerheden.

Årets begyndelse var en påmindelse om, at vi som en del af hovedprogramområdet "EU i verden" også må tage højde for uforudsete hasteopgaver. Den nylige eskalering af spændingerne mellem Israel og Hamas kræver ikke blot en aktiv tilgang fra EU's side, men også koordinering med vigtige globale og regionale aktører. Igen får vi bekræftet, at der ikke kan opnås fred, førend Palæstina begynder at fungere som en egentlig stat, der er i stand til at garantere lov og orden på sit område og sikkerhed for sine naboer.

Derfor skal EU ud over sine igangværende diplomatiske aktiviteter fortsætte sine bestræbelser for at opbygge den palæstinensiske infrastruktur, uddannelsen af sikkerhedsstyrker og styrkelsen af den palæstinensiske regerings myndighed. I processen med at løse konflikten vil det tjekkiske formandskab udnytte sine gode

forbindelser til både Palæstina og Israel. Men det er klart, at det ikke uden gensidig tillid er muligt at sikre fred på langt sigt i Mellemøsten.

Jeg har allerede nævnt partnerskaber mod øst. Krisen i Georgien viste, hvor vigtigt det er for EU at have en strategi for den region. Udbygningen af den østlige dimension af den europæiske naboskabspolitik gennem en styrkelse af samarbejdet med landene i regionen (frem for alt Ukraine) og ligeledes med landene i Transkaukasien og det kaspiske område er af stor betydning, ikke kun moralsk, men også i praksis. Dette samarbejde vil sætte os i stand til at diversificere vores udenrigshandel og forsyningerne af energiråvarer.

For så vidt angår de transatlantiske forbindelser, er det indlysende, at medmindre de styrkes og udvikles, kan EU ikke effektivt varetage sin rolle som en stærk global aktør, lige som USA lige nu ikke er i stand til at varetage denne rolle uafhængigt af andre. På langt sigt kan vi kun nå vores mål, hvis vi arbejder sammen. Det tjekkiske formandskab vil derfor lægge vægt på den intensive dialog med repræsentanterne fra den nye amerikanske regering på nøgleområder som økonomi, klima og energi og samarbejdet med tredjelande (Pakistan, Afghanistan, Rusland og landene i Mellemøsten).

Det er også af grundlæggende betydning for EU's stilling i verden, hvilken holdning medlemsstaterne har, når de forhandler en nye aftale på plads om partnerskab med Rusland. Diverse begivenheder de senere år og særlig de seneste måneder har rejst en række spørgsmål og understreget nødvendigheden af, at EU som helhed vælger samme tilgang. Forudsætningerne herfor er en forståelse af Rusland og en fælles analyse, og vi støtter derfor samarbejdet mellem eksperter i russiske forhold på tværs af EU.

Under det tjekkiske formandskab vil vi også fortsætte drøftelserne om udvidelse af EU med landene på det vestlige Balkan og Tyrkiet. Det vestlige Balkan skal ikke glemmes på grund af vores økonomiske problemer og den aktuelle internationale krise. Med hensyn til Kroatien vil formandskabet gøre alt for at sikre, at dette land snarest muligt optages i EU. Det positive eksempel Kroatien er en nødvendig betingelse for at de andre vestlige Balkanlande kan fastholde deres EU-forhåbninger. Vi skal afgjort gøre vores yderste for at støtte deres fremskridt inden for stabilitets- og associeringsprocessen.

Som en del af dette projekt er det tjekkiske formandskab også rede til at fortsætte udviklingen af den sydlige dimension af den europæiske naboskabspolitik og forbedre forholdet mellem partnerlandene. Dette inkluderer styrkelsen af de EU-israelske relationer og fredsprocessen i Mellemøsten generelt – og de aktuelle dramatiske begivenheder i den region må ikke afskrække os. Tværtimod understreger de behovet for at finde en fredelig løsning.

Sidst, men ikke mindst omfatter hovedprogramområdet "EU i verden" emnet indre sikkerhed. Det skyldes, at de aktuelle sikkerhedstrusler i sagens natur også truer vores indre sikkerhed mere og mere. Opbygningen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed er en fælles EU-interesse, der berører alle unionsborgeres tilværelse. I den forbindelse vil formandskabet gøre en indsats for yderligere fremskridt med Schengensamarbejdet, politi- og toldsamarbejdet og samarbejdet mellem medlemsstaterne i civile og strafferetlige anliggender.

Vi er klar over, at afslutningen på vores formandskab vil blive præget af valget til Europa-Parlamentet, en mere intens politisk atmosfære og behovet for at fuldføre lovgivningsprocessen for udvalgte retsakter, så de ikke løber ud i sandet. Desuden har vi de indledende drøftelser om Europa-Kommissionens nye form på dagsordenen.

Det er også op til det tjekkiske formandskab at fortsætte debatten med Irland om Lissabontraktatens skæbne. Jeg er overbevist om, at det er nødvendigt at gennemføre disse drøftelser med følsomhed og respekt for de irske borgeres suverænitet. Hvis der desuden skulle afholdes en folkeafstemning om Lissabontraktaten i Den Tjekkiske Republik, tyder alt på, at den heller ikke vil blive vedtaget der. Det er nødvendigt at finde en løsning, som et flertal af irerne vil kunne acceptere. Det vil utvivlsomt også hjælpe os i vores interne politiske debat.

Jeg indledte med at sige, at det tjekkiske spørgsmål også er et europæisk spørgsmål. Sandsynligvis har ingen anden nation viet så megen plads og tid og så stor anstrengelse til en debat om sin egen identitet, som tjekkerne har. Det, som EU gennemgår nu i sin søgen efter sin form og sin eksistensberettigelse, er noget, som vi kender særdeles godt fra vores egen historie. I vores rolle som det land, der varetager formandskabet, tilbyder vi derfor Fællesskabet vores to hundrede års erfaring med at søge efter vores egen historiske rolle, vores egen plads i familien af europæiske nationer.

Det tjekkiske forhold til Europa blev beskrevet nærmere for over 70 år siden af kritikeren og filosofen František Václav Krejčí: "Vi ser ikke de tjekkiske landområder som "Europas hjerte" på geografisk vis, men snarere på kulturel og intellektuel vis. Vi befinder os dybest inde i de centrale dele af kontinentet, hvor

påvirkningerne fra alle egne heraf mødes. Vi føler os omgivet af alle europæiske nationer, om ikke direkte så gennem den imaginære kraft i kulturelle værker. Vi siger dette, fordi vi står der, hvor intellektuelle strømninger mødes, og det følger deraf, at vi har en opgave i at mægle og navnlig mægle mellem øst og vest.”

Jeg synes, disse ord er en inspiration her ved begyndelsen af 2009, hvor opgaven, som Den Tjekkiske Republik skal løfte de næste seks måneder, er at være mødeleder for debatter i EU. Tak for opmærksomheden.

Formanden. – Hr. formand for Rådet! Vi vil gerne takke Dem for den yderst konstruktive og omfattende beretning og ønsker dem held og lykke med formandskabet!

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! De første få dage af 2009 har ikke efterladt nogen tvivl. De næste seks måneder vil sætte EU på en prøve. Europa vil blive nødt til at bevise sin beslutsomhed med hensyn til at hjælpe sine borgere, arbejdstagere og virksomheder med at se den økonomiske krise i øjnene og overvinde den. Europa bliver nødt til at bevise sin solidaritet i nødsituationer som den pludselige nedlukning af gasforsyningen, som vi i øjeblikket er udsat for. Europa bliver nødt til at demonstrere sin evne til at bruge al sin eksterne indflydelse for at løse de internationale konflikter, der er så farlige for verdensfreden, som Gazakonflikten er i dag.

I tæt samarbejde med det nuværende tjekkiske formandskab – og her vil jeg gerne byde velkommen til premierminister Mirek Topolánek og hele hans hold, jeg ønsker dem held og lykke i spidsen for Rådet og endnu engang ønsker jeg at udtrykke min fulde tillid til Den Tjekkiske Republiks evne til at varetage denne vigtige rolle – i tæt samarbejde med sidstnævnte og med Den Europæiske Union vil Kommissionen bestræbe sig for at vise, at Unionen er opgaven voksen.

Sammen kan vi vise europæerne i disse seks måneder, hvorfor EU er så utrolig vigtig i dag. Vi kan vise dem, hvorfor det er direkte i deres egen interesse at give udtryk for deres holdninger ved at vælge parlamentsmedlemmer til Europa-Parlamentets næste periode. Lad os vise vores medborgere, hvorfor Europa bliver nødt til at øge demokratiet og effektiviteten, som det er bestemt i Lissabontraktaten, og hvorfor den bør nyde godt af det, og lad os også vise dem, hvorfor – nu mere end nogensinde – vi behøver en Lissabontraktat, som har opbakning fra alle vores medlemsstater.

Vi har et solidt fundament at arbejde ud fra. I 2008 viste Unionen, at den var i stand til at træffe vanskelige beslutninger, der forpligter vores samfund mange år frem. Energi- og klimaforandringspakken viser tydeligt et visionært og beslutsomt Europas politiske vilje. Med denne pakke kan vi gøre de nødvendige tiltag for at nå frem til en ambitiøs international aftale i december. I 2008 beviste Unionen også sin evne til at tilpasse sig forandring. Den fandt hurtigt midlerne til at reagere på finanskrisen og nåede meget hurtigt en aftale om en genopretningsplan, der øjeblikkeligt kunne stimulere europæisk økonomi. Det vil jeg vende tilbage til.

Unionen træder også ind i 2009 i sikker forvisning om sit internationale ry. EU var i forreste række med hensyn til at løse konflikter som den mellem Rusland og Georgien. EU vil ikke slække på sin indsats for at hjælpe med at bringe parterne sammen i konflikter som den i Gaza. Og faktisk er det takket være EU, at der i det mindste er åbnet humanitære korridorer for at hjælpe befolkningen i Palæstina.

EU har desuden inspireret de tiltag, som G20 har valgt til at imødegå den økonomiske krise. EU har bekræftet sit fulde engagement i markedsåbning, særligt afslutningen af Doha-processen for udvikling og handel og også millenniumudviklingsmålene, som krisens alvor ikke må drage i tvivl. Europa skal også fortsat gøre alt for at tage de aktuelle udfordringer op, og jeg tror, at vi har grund til at være trygge.

I løbet af året vil Kommissionen fortsat gøre alt, hvad den kan, for at sikre, at vi ikke mister det momentum, vi har opbygget i Washington under G20-mødet. Vi tror, at det er vigtigt at fortsætte med at fjerne alle hindringer for en reform af det globale finanssystem, og vi har en ekstraordinær mulighed med G20-mødet i London. EU skal tale med én stemme i London og fortsat udvise lederskab i forbindelse med reformeringen af det globale finanssystem.

Kommissionen vil fortsat foreslå vigtige initiativer i år, f.eks. til bedre regulering af den måde, som finansmarkederne fungerer på, igangsætte et nyt handlingsprogram inden for retfærdighed, frihed og sikkerhed og foreslå nye foranstaltninger til tilpasning efter klimaforandringerne. Vi skal udarbejde vores forslag med budgetgennemgangen i baghovedet. Desuden skal vi være særlig opmærksomme på udviklingen i den økonomiske og sociale situation og træffe alle fornødne foranstaltninger. Europa-Parlamentets medlemmer er stadig i færd med at undersøge nogle meget vigtige forslag. Vi håber, at forslagene vil kunne vedtages inden udgangen af parlamentsperioden, navnlig takket være det tjekkiske formandskabs engagement. Jeg tænker mere specifikt på de forslag, der er knyttet til den økonomiske og finansielle krise, den sociale pakke, det

indre energimarked – som de aktuelle begivenheder har vist, er så afgørende – og også telekompakken og vejtransporten.

Jeg vil fokusere på energi og økonomi i dag. Det er her, Europas borgere føler sig mest pressede i år. Og det er her, EU's beslutsomme og virkningsfulde handlinger kan gøre en reel forskel.

Et emne, der kræver beslutsomhed og hurtig handling fra Europas side, er gas, hvor EU uforskyldt har måttet kaste sig ud i en tvist mellem Rusland og Ukraine om transit af gas. Den nuværende situation er kort sagt både uacceptabel og utrolig. Uacceptabel, fordi EU's forbrugere i nogle medlemsstater stadig mangler gas efter en uge uden forsyninger. Utrolig, fordi situationen er den samme, dagen efter at en vigtig aftale blev underskrevet på højt plan med forsikringer fra russiske og ukrainske ledere om, at de vil gennemføre aftalen og lade gassen flyde.

Uanset hensigterne kan man i hvert fald slå fast, at Rusland og Ukraine udviser manglende evne til at honorere deres løfter over for visse EU-medlemsstater. Faktum er, at Gazprom og Naftogas er ude af stand til at opfylde deres forpligtelser over for de europæiske forbrugere.

Jeg vil gerne sende et meget klart budskab til Moskva og Kiev. Hvis aftalen, som EU har befordret, ikke overholdes straks, vil Kommissionen råde europæiske virksomheder til at anlægge sag, og den opfordrer medlemsstaterne til at løfte i flok for at finde alternative måder af sikre forsyning og transit af energi på.

(Bifald)

Vi vil meget snart se, om der er tale om en teknisk hindring, eller om der mangler politisk vilje til at overholde aftalen. Jeg siger det lige ud. Hvis aftalen ikke overholdes, betyder det, at Rusland og Ukraine ikke længere kan anses for at være pålidelige partnere for EU i forbindelse med energiforsyning.

(Bifald)

Under alle omstændigheder vil Kommissionen fremsætte yderligere forslag til forbedring af energiforsynings sikkerheden i Europa som opfølgning på den strategiske energiredegørelse fra november.

Det er også meget vigtigt at få gennemført klima- og energipakken og mobiliseret de 5 mia. EUR på EU-budgettet, der endnu ikke er brugt, til nye samkøringslinjer til energiforsyning, og jeg vil gerne takke det tjekkiske formandskab for dets støtte til opfyldelsen af dette løfte, som blev givet på højeste plan på det seneste møde i Det Europæiske Råd. Europa må handle nu for at undgå fremtidige gentagelser af denne situation.

Lad mig nu kaste blikket på økonomien. Alt tyder på, at det økonomiske klima stadig forværres. Arbejdsløsheden stiger. Produktionstallene falder fortsat. Det ser ud til, at det skal blive værre, førend det igen bliver bedre. Vi må ikke skjule for os selv, hvor alvorlig situationen er, men vi må heller ikke være negative og fatalistiske. Vi har udformet de rette strategier til at komme igennem krisen. Vi kan dæmpe virkningen for de mest sårbare grupper i vores samfund, og vi kan træffe beslutninger nu, som vil ruste os godt, når vi kommer ud af denne krise, og vi håber, at vi kommer ud af denne krise.

I de kommende uger skal vi først og fremmest prioritere samarbejdet om at føre vores hensigter ud i livet. Genopretningsplanen, som Kommissionen har foreslået, og som Det Europæiske Råd har bakket op, er det rette svar. Den udgør en tilstrækkelig omfattende stimulering til at virke i alle medlemsstater, idet et budget på ca. 1,5 % af EU's BNP er et betydeligt beløb, hvis pengene bruges ordentligt.

Den maksimale virkning skulle være sikret ved, at planen slår to fluer med ét smæk, nemlig den europæiske økonomis langsigtede sundhed og konkurrenceevne og behovet for kortsigtet stimulering for at bremse nedgangen. Det erkendes i planen, at der ikke er tale om en abstrakt økonomisk debat, men en krise, der påvirker europæerne, deres levevilkår og deres trivsel. De sociale konsekvenser af krisen skal håndteres direkte.

Endelig udnytter vi i planen den europæiske dimension bedst muligt ved gennem den rette koordinering at sikre, at handlinger i én medlemsstat får en positiv dominoeffekt i de andre lande og igangsætter et positivt samspil.

For at sætte dette program i værk behøver vi formandskabets aktive opbakning, støtte fra de enkelte medlemsstater og Rådet samt Europa-Parlamentets klare engagement. Det betyder især, at vi hurtigt skal blive enige om lovforslagene i pakken lige fra øget fart i anvendelsen af strukturfondene til den reviderede globaliseringsfond, og om frigivelsen af ubrugte bevillinger på 5 mia. EUR til strategiske projekter med

specielt fokus på energi og samkøringslinjer. Den russisk-ukrainske krise har gjort det mere tydeligt end nogensinde, at det er til gavn for hele Europa på langt sigt, at vi får lukket hullerne i vores energiforsyningsinfrastruktur. Det betyder effektiv iværksættelse af planen om at frigive et stimuleringsbeløb på ca. 200 mia. EUR til vores økonomi. Og naturligvis betyder det, at vi skal holde øje med situationen, fordi den jo kan udvikle sig.

Mens vi tager kortsigtede initiativer, må vi ikke miste det lange sigt af syne. Vi kan bedst arbejde, hvis vi bygger videre på nogle af de succeser, som allerede er fundamentet for Europas velstand, f.eks. det indre marked. Mottoet for det tjekkiske formandskab, "Et Europa uden grænser", er bestemt et vigtigt og inspirerende budskab, men som premierminister Mirek Topolánek sagde, bør det understreges, at et Europa uden grænser kræver regler – europæiske regler. Regler til at sikre ensartede spilleregler for medlemsstaterne og de økonomiske aktører. Regler til at sikre, at fordelene ved europæisk integration kan nydes af alle borgere. Regler til at sikre, at vores livsstil er bæredygtig på langt sigt.

Vi vil arbejde tæt sammen med formandskabet og Europa-Parlamentet mod disse mål, fordi det Europa, vi ønsker, og det Europa, vi har brug for, er et Europa, der kombinerer frihed, solidaritet og sikkerhed til gavn for alle europæere.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Europa-Kommissionen, mine damer og herrer! Straks efter at have overtaget hvervet står det tjekkiske formandskab over for store vanskeligheder og har fået den tyngende opgave at håndtere tre store kriser, nemlig den fortsatte økonomiske og sociale krise, gaskrisen, der har bragt Rusland og Ukraine på kant og påvirker EU og nabolandene i alvorlig grad, samt udbruddet af endnu en krig i Mellemøsten.

Stillet over for disse udfordringer kan vi som medlemslande kun vælge at samle kræfterne, vise solidaritet og handle koordineret og beslutsomt.

Jeg er glad for at kunne bemærke, at det tjekkiske formandskab i tæt samarbejde med Europa-Kommissionen har handlet hurtigt og i enighed i energikrisen, der har bragt Kiev og Moskva i konflikt. Selv om der ikke er fundet en løsning endnu, kan vi ikke acceptere at blive holdt som gidsler. Vi må handle med magt. Hr. Topolánek og hr. Barroso har ret. Ved at inddrage energien i de tre prioriterede områder har det tjekkiske formandskab fuldt ud forstået, hvad der bliver en af Europas største udfordringer i de kommende år, nemlig vores indbyrdes afhængighed på energiområdet og den nødvendige diversificering af vores energiressourcer.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater er lige som alle Europas borgere yderst bekymrede over denne konflikt og den trussel, den udgør for de europæiske lande som helhed. Vi kan ikke tolerere, at EU-medlemsstater holdes som gidsler i denne konflikt, og dette viser endnu engang, at det haster med at få en aftale på plads om europæisk energipolitik. Vi må derfor overveje seriøst, hvordan vi får mindsket vores afhængighed, og gøre noget ved energimixet.

Også situationen i Mellemøsten kræver af os, at vi påtager os vores ansvar på internationalt plan. Ja, Europa er verdens største donor af humanitær bistand – det kan vi være stolte af, og det må fortsætte – men det er ikke humanitær bistand i sig selv, der skal løse konflikten mellem Israelere og Palæstinensere.

Det, Europa har brug for, er en stærk og udtrykkelig politisk vilje understøttet af tilstrækkelige menneskelige, militære og finansielle ressourcer, for at vi kan være en troværdig aktør på den globale scene. Hvorfor har hele verden fæstnet sit blik på Barack Obama? Fordi Europa endnu ikke er i stand til at udmønte hans vision, idealer og viden. Europa har med rette kritiseret den nuværende amerikanske regerings enegang, og hvis tingene, som jeg håber, ændrer sig med den nye præsident, er vi så rede til at sikre vores del af det multilaterale samarbejde? Er vi rede til at frigive militære ressourcer, ikke til krigsførelse, men til fredsbevaring? Er vi rede til at frigive de budgetmidler, der skal til for at gennemføre vores politik?

Hr. Topolánek! De har med rette gjort EU's eksterne forbindelser til en af Deres prioriteter. De aktuelle begivenheder rummer mange eksempler på, hvor meget det haster at behandle dette emne, uanset om det gælder forbindelserne med Rusland, USA eller Mellemøsten, for ikke at tale om Middelhavet, Balkan, Afrika eller vækstøkonomierne. Europæerne forventer, at Europa øver indflydelse på den internationale scene. Det har alle opinionsmålinger vist i årevis. Hvad venter vi på?

Det tjekkiske formandskab skal håndtere den økonomiske og sociale krise ved at overvåge gennemførelsen af de nationale genopretningsplaner og lede EU på G20-topmødet i London i april. Vi opfordrer det tjekkiske

formandskab til at arbejde sammen med Europa-Kommissionen om at definere og sammen med vores internationale partnere gennemføre regler, der skal gælde for de økonomiske aktører.

EU må beskytte sin sociale model, den sociale markedsøkonomi og fremme gennemførelsen af et markedstilsynssystem på det globale finansmarked svarende til det, vi har i vores egne lande. Europa må optræde forenet og beslutsomt i håndteringen af finanskrisen og også den økonomiske krise.

Vi regner med Dem, hr. Topolánek, og Deres formandskab med hensyn til at føre Europa igennem denne vanskelige periode.

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! De, hr. premierminister Topolánek, står i spidsen for det sidste formandskab i Rådet i Europa-Parlamentets indeværende periode. Denne parlamentsperiode indledtes med det nederlandske formandskab under ledelse af hr. Balkenende, og ingen kan huske, hvad han sagde her, og hvad vi svarede. Hvad vi drøfter og opnår sammen nu i de næste fem-seks måneder, vil derfor være en grundlæggende forudsætning for stor valgdeltagelse ved valget til Europa-Parlamentet. Hvis folk kan se, at vi – formandskabet, Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen – sammen har haft held til at klare de udfordringer, som vi står over for i en krisesituation, er jeg sikker på, at det vil skabe en grundlæggende positiv og konstruktiv stemning i slutfasen op til valget.

Derfor har vi i Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet en interesse i, at Deres formandskab bliver vellykket. Jeg havde mine tvivl i de første dage af formandskabet, da hr. Schwarzenberg sagde, at Israel udøvede sin ret til selvforsvar, og dermed holdt med den ene af parterne i en periode, hvor der var brug for EU som mægler. Det rettede han op på, og det var godt. Hr. Topolánek! De sagde selv, at vi ikke skulle være mæglere i gaskonflikten. De har De nu rettet op på.

Der var nogle begyndervanskeligheder, men de er nu overvundet, og det er godt. Hvis usikkerheden i starten – og jeg vil gerne understrege, at hr. Barroso havde ret, hvad det angår – nu faktisk gør, at Deres bestræbelser giver positive resultater, får De vores gruppes fulde opbakning. Det gælder også for den tale, De holdt her til morgen. Vi lyttede alle og noterede med stor velvilje, hvad De sagde, og med en tryk fornemmelse ved de kommende måneder.

Jeg vil gerne tage et af de punkter op, De nævnte. De citerede min ven hr. Daul – en klog mand, men i dette tilfælde tog han fejl – som her sagde, at finanskrisen ikke var et nederlag for kapitalismen. Det er sandt, at kapitalismen ikke har lidt nederlag – desværre findes den endnu – men det har de kapitalister, som i årevis har fortalt os, at vi ikke behøver regler, fordi markedet vil regulere sig selv og regulere tingene selv. Disse kapitalister har lidt et nederlag, og når De, som hidtil har ført en politik som disse kapitalisters, der sagde, at vi ikke havde brug for regler, fortæller Europa-Parlamentet her til morgen, at vi har brug for et Europa med regler, kan jeg kun erklære mig enig. Vi har sandelig brug for regler for at håndtere og overvinde finanskrisen. Hr. Topolánek! Jeg vil gerne byde Dem hjertelig velkommen i klubben af lovgivere i Europa – det ser ud til, at De også at lært lektionen.

(Bifald)

Hr. premierminister! Det er en afgørende periode i international politik. Hvis EU ønsker at påtage sig den globale rolle, som bl.a. kommissionsformanden har beskrevet, inden for energiforsynings sikkerhed eller konflikten i Gaza, kan EU ikke tillade sig at gå i opløsning. Vi har brug for en Union af 27 lande som en stærk økonomisk og politisk blok. Kun hvis vi ikke lader os splitte, kan vi være stærke. De andre har trods alt den styrke, at de altid kan håbe, at europæerne er splittede i deres holdninger. Karel Schwarzenberg siger, at Israel handler i selvforsvar, mens Louis Michel siger, landet overtræder international lov. Hvis det er sådan, Den Europæiske Union er, er der ingen grund til at forhandle med den.

Hvis Rusland eller Ukraine tror, at den ene halvdel af Europa er på den ene parts side og den anden halvdel på den anden parts, står vi ikke stærkt. Men vi står stærkt, hvis vi har et stærkt traktatgrundlag. Og det har vi med Lissabontraktaten. Hvis denne traktat bliver ratificeret af Deres regering under Deres formandskab – hvilket naturligvis allerede har været svært nok med Deres lands præsident – ville det sende et stærkt signal om, at Europa er stærkt.

(Bifald)

Slottet i Prag er sæde for præsident Václav Klaus, som vil tale her i Europa-Parlamentet i februar, når han kommer til Bruxelles. Slottet i Prag var også sæde for Karl IV, som premierministeren nævnte. Karl IV anlagde

den gyldne vej fra Prag til Nürnberg, hvilket på den tid var en kolossal bedrift, for at forbinde folk og nationer. Før han blev tysk kejser med sæde i Prag var Karl IV hertug af Luxembourg. Derfor var denne periode i slottet i Prag i sandhed europæisk. Lad os håbe, at slottet i Prag snart igen indtages af en lige så europæiskindet person som ham.

(Bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! På vegne af min gruppe byder jeg formanden for Rådet velkommen. Vi ønsker Dem held og lykke, hr. formand for Rådet!

En stor tjekke sagde engang: "Jeg er ikke længere en nybegynder. Man forventer, at jeg når mine mål. Resultater er mit job." Og det, der gjaldt for Milan Baroš, gælder også for Dem og Deres ministre. Disse mål er beskrevet i Deres arbejdsprogram.

Om økonomien har De sagt, at såvel de indre som ydre grænser for markedet må fjernes, og at Europas svar på recessionen ikke må være Keynes-inspireret pengeforbrug alene, men at vi må bestræbe os for at opnå mere fair konkurrence, handelsliberalisering og friere bevægelighed for personer og varer på tværs af landegrænser.

Det er hårde tider for Europas borgere. Deres opskrift vil blive anfægtet, men ikke af Liberale og Demokrater. For erfaringerne fra Den Tjekkiske Republik – og mange andre – beviser markedernes evne til at løfte befolkningen op over fattigdomsgrænsen.

Med hensyn til energi gør De ret i at arbejde på at nå målene for den strategiske energireddegørelse, men redegørelsen og vores klimaforandringsmål bør ikke lægge loft over vores ambitioner. De bør snarere være et springbræt til større og grønnere højder, til at sætte fart i Europas udskiftning af fossile brændstoffer med vedvarende energikilder og til at sætte en stopper for vores energiafhængighed.

I øjeblikket er vores monitorer blokeret fra ukrainske afsendelsessteder. Russerne hævder, at de ikke kan eksportere gas, fordi Ukraine ikke vil transportere den, og Ukrainerne hævder, at de ikke har gas at eksportere, fordi russerne har skiftet transitrute. I mellemtiden lider erhvervslivet i Øst- og Centraleuropa under manglen, mennesker fryser i deres hjem, og der tages skridt til at genåbne kernekraftreaktorer, der er vurderet som usikre af EU.

Det er ikke et fungerende energimarked. Det er plottet i en Marx Brothers-film: *A Night in the Cold* – eller måske snarere "twelve nights and counting". Så hold nu op med at tale om det indre energimarked og udviklingen af de vedvarende energikilder. Brug Deres formandskabs beføjelser til at mobilisere de nødvendige investeringer.

For så vidt angår EU i verden, bifalder vi formandskabets ambitioner. Europa bør spille en ledende rolle i løsningen af konflikter, udviklingsstøtten og kampen for menneskerettighederne.

Men hvis De virkelig vil udvide EU's kapacitet til at handle, hvorfor har De så atter forsinket ratificeringen af Lissabontraktaten? Hvis De ønsker at hindre våbenspredning, hvorfor bygger De så et raketforsvarssystem på europæisk jord?

(Bifald)

Og hvis De ønsker fred i Mellemøsten, hvorfor tillader De så, at Europa gør sig selv til grin med så mange forskellige fredsmissioner?

Efterhånden som situationen i Gaza forværres, bliver det sværere for mange af os at forblive upartiske. Europa-Parlamentet når aldrig til enighed om en fælles holdning, hvis vi forsøger at placere skylden præcist, men vi kan finde fejl på begge sider, volden kan vi tage afstand fra, og vi kan søge at opnå en umiddelbar våbenhvile.

Der findes ingen undskyldning for Hamas' raketangreb, men heller ikke for anvendelsen af DIME-våben med det formål at dræbe civile.

Deres formandskab har fået mottoet: et "Europa uden grænser". Måske havde forfatteren det gamle tjekkiske ordsprog i tankerne: "Beskyt ikke dig selv med hegn, men med venner".

Hr. formand for Rådet, vi, Deres europæiske medborgere, er Deres venner! Deres lands præsident sammenlignede Den Europæiske Union med Sovjetunionen. Men vi aflytter ikke private drøftelser, sådan som han aflyttede medlemmer af Europa-Parlamentet.

Den, der ønsker at blive stående på sidelinjen, kan frit gøre det. Men dette er en Union af venner – venner, ligeværdige og partnere.

Målene for Deres formandskab er modige. Vi støtter dem. Holder De fast i dem, så skal vi nok bakke op.

(Bifald)

Brian Crowley, for UEN-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Det er nødvendigt med et bedre politisk og økonomisk forhold mellem EU og USA. Jeg håber, at det tjekkiske formandskab vil tage fat på det i de kommende måneder. USA får en ny præsident i næste uge. Og vi har alle store udfordringer foran os. Vi skal i hvert fald snart i gang med at regulere finansmarkederne.

Hr. formand for Rådet! Vi byder Dem velkommen i dag i Europa-Parlamentet, og især byder vi velkommen til Den Tjekkiske Republik, der nu skal varetage formandskabet og overtage lederskabet af EU på et meget kritisk tidspunkt. På vegne af min gruppe, Gruppen Union for Nationernes Europa, tilbyder jeg også min støtte til Deres program for at garantere, at der er en klar og stærkere stemme for Den Europæiske Union samt medlemsstaterne i EU.

Mange kolleger har allerede talt om den aktuelle række af kriser, og fra starten vil jeg gerne hylde både Deres formandskab og kommissionsformand Barroso for deres beslutsomme handlekraft, da spørgsmålet om lukning af gasforsyningerne til EU blev rejst, og ikke kun fordi vi fik placeret skylden, men fordi vi straks skred ind på socialt plan, økonomisk plan og politisk plan for at få parterne til at sætte sig ned og tale sammen, hvilket de ikke havde gjort hidtil.

Derfor er det vigtigt nu under formandskabet at udvide tanken om partnerskab mod Øst, at rette blikket mod øst og mod Balkan, fordi de udgør forkastningszonerne i EU i øjeblikket, ikke kun på grund af politisk ustabilitet, men også på grund af den indbyrdes afhængighed af energi og økonomisk aktivitet.

Til sidst, da tiden er så kort, talte De om den femte frihed – den fri bevægelighed for viden. At viden kan give os de værktøjer, som vi nu behøver for at øge værdien af den innovation, forskning og kompetenceudvikling, vi kan benytte os af. Gennem Deres egen historie – Deres og Deres lands – med totalitarisme, frihed og storhed i uddannelse og innovation ser vi nu en mulighed for, at De kan fortælle os, hvor EU nu skal bevæge sig hen.

Lad mig slutte med et kort citat fra John F. Kennedy, som i sin åbningstale sagde: "Vi står i dag ved en ny grænse. Men den nye grænse, som jeg taler om, er ikke en række løfter – det er en række udfordringer". Jeg ved, at De formår at tage udfordringerne op.

Monica Frassoni, for Verts/ALE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Mens vi debatterer her i Europa-Parlamentet, falder bomberne over folk i Gaza. Jeg mener, at vores vigtigste prioritet som parlamentsmedlemmer og Rådets og Kommissionens vigtigste prioritet bør være at standse bombningen af befolkningen i Gaza. Jeg mener, at det lige nu er dét, der er vores opgave, og ikke at finde ud af, hvem der er ansvarlig, og hvem der er uenig med hvem her i Europa-Parlamentet. Jeg må sige, at vores gruppe De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har en ret klar opfattelse af dette, som vi vil fremlægge i eftermiddag.

Hr. formand for Rådet! De indledte Deres bemærkninger med at nævne Middelalderen. En tid, der var voldsom, fjern, mørk med få lyspunkter, men bestemt voldsom og mørk. Uanset Deres koalitionspartneres bestræbelser forekommer programmet for disse seks måneder os faktisk at bære stærkt præg af et – skal vi sige – lettere gammeldags syn på sagen, et stærkt præg af en konformistisk, yderst laissez-faire-agtig indstilling domineret af erhvervslivet og markedet, som i dag er gået af mode.

Jeg synes også, at programmet giver indtryk af en smule ligegyldighed over for behovet for politikker, love og virkemidler på det sociale område, som opfylder borgernes reelle behov, og at det er løbet lidt af sporet med synet i miljøpolitikken på kampen mod klimaforandringerne som en omkostning eller en hindring i stedet for en god anledning til at skabe fornyelse og sikre bæredygtig vækst. Programmet er endda, med Deres tilladelse, en smule machoagtigt, når det angives, at der er brug for at kigge nærmere på Barcelonamålsætningerne med hensyn til støttestrukturer til børn, naturligvis med det formål at sende kvinderne hjem til kødgryderne.

Det er dermed et program, der definerer indvandrere som et sikkerhedsspørgsmål, der prioriterer NATO frem for multilateralt samarbejde, hvori der stadig pusles med missilspørgsmålet og ikke lægges vægt på, hvad der for os er virkelig vigtigt i udenrigspolitikken, nemlig samhörighed – samhörighed i vores Europæiske Union.

Vi er heller ikke begejstrede for det forhold, at der ikke nævnes noget om et vigtigt område som bekæmpelse af diskrimination, og på det punkt vil jeg gerne vide, hvordan De prioriterer vedtagelsen af et direktiv om diskrimination. Alt i alt er dette et program, som afslører en verden med mange farer og få muligheder.

De talte om Deres mæglingsindsats i gaskonflikten mellem Rusland og Ukraine, men det fremgår tydeligt af Deres program, at det ikke bliver under Deres formandskab, at der træffes klare foranstaltninger over for de lande, f.eks. Slovakiet og Bulgarien, som benytter gaskrisen til at genåbne farlige og forældede kernekraftværker. Yderligere bedes De huske, at der ikke findes sikker kernekraft. Måske bliver den det om 30, 40, 50 eller 60 år – jeg ved det ikke – men lige nu findes den ikke. Det tjener derfor ikke noget formål at diskutere det, for det er et meget dyrt luftkastel og vil helt sikkert fjerne fokus fra de virkelige prioriteringer.

Energiforsyningssikkerhed og solidaritet kan opnås ved stærk handlekraft, uden distraherende indflydelse, med henblik på at fremme energiforsyningssikkerhed og energibesparelser, som giver et enormt potentiale for innovation, beskæftigelse og nedsættelse af energiforbruget. Det er den køreplan, som vi bør bruge til vores reaktion på bl.a. gaskrigen. Hr. formand for Rådet! Vi sender Dem en specifik anmodning: Vi beder Dem overtale Deres kolleger til på Det Europæiske Råd i foråret at opprioritere målet om en forpligtelse til at reducere energiforbruget med 20 % inden 2020 – "Askepot" i energipakken fra sidste år – og gennemgå Deres prioriteringer ved på en mindre overfladisk måde at vurdere den måde, som beslutningerne træffes på i december, for så vidt angår vedvarende energikilder.

Hr. formand for Rådet! En sidste bemærkning om Europas fremtid: Lissabontraktaten er ikke perfekt, men det er virkelig mærkværdigt, at De ikke har ratificeret den endnu. Benyt Dem derfor venligst af denne lejlighed til at forklare os, hvorfor, og fortælle os, hvornår De vil gøre det.

(Bifald)

Miloslav Ransdorf, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Formanden for Rådet har talt om vores komplekse historiske erfaringer. Jeg indtager det standpunkt, at det tjekkiske formandskab giver os lejlighed til at overvinde den bestående opdeling af Europa i øst og vest. I sin novelle om soldat Svej skrev Jaroslav Hašek det tysk-ungarske ordspil *kelet oszt, nyugat veszti*, der omtrent kan oversættes til *Østen gi'r og Vesten ta'r*. Det er derfor den måde, historien har udviklet sig på. Jeg mener, at vi nu har fået lejlighed til at standse den udvikling. Jeg synes, det tjekkiske formandskab også giver os lejlighed til at frigøre os fra vores dogmer og fordomme. Som eksempel på disse dogmer vil jeg gerne nævne den artikel, som Václav Klaus for nylig skrev om, hvordan vi skulle overvinde finanskrisen ved midlertidigt at opbløde de sociale, miljømæssige og sundhedsmæssige standarder, fordi disse standarder ifølge ham hindrer rationel menneskelig adfærd. Jeg vil nu mene, at det er det modsatte, der gælder, at det tjekkiske formandskab bør bidrage til at sikre, at vi har en socialt og økologisk drevet økonomi, dvs. en økonomi, der understøttes af sociale og miljømæssige faktorer. Jeg vil gerne bemærke her, at jeg er enig med premierminister Topolánek i én ting, nemlig behovet for at forlade os på innovation til at bringe os ud af krisen og behovet for at udvikle en kreativ klasse, for at citere Richard Florida, der kan hjælpe vores økonomier med at undslippe blindgyden.

Det, jeg vil sige, er, at vi alle skal besidde modet til forandring. Stefan George, den store tyske forfatter, siger, at fremtiden tilhører dem, der kan forandre. Jeg håber, vi vil kunne forandre vores slavebinding af fortiden, at vi vil kunne bygge bro over kløften mellem Øst- og Vesteuropa og danne en enhed, som er fri for komplekser over USA's eller andres overlegenhed. Jeg vil gerne slutte mit bidrag med at pointere, at selv om premierminister Topoláneks tale var krydret med ædle hensigter, beslutninger og mål, og det tjekkiske formandskab med rette sætter sig ambitiøse mål, må jeg fremsætte én skeptisk bemærkning i form af en aforisme af den polske satiriker Jerzy Lec om, at en pilgrimsrejse ikke sikrer en mod svedige fødder.

Vladimír Železný, for IND/DEM-Gruppen. – (CS) Hr. formand, hr. formand for Rådet! Intet land har indledt sit formandskab under så negative overskrifter eller været genstand for så dystre forudsigelser som Den Tjekkiske Republik. Navnlig den franske presse er faldet over sine egne ben for at komme til at beskrive de uvejrsskyer, der samler sig over den pokkers Union, fordi den ikke længere har et så uendeligt kompetent formandskab som det franske, men i stedet overtages af en bande tjekker.

Ja nemlig, disse tjekker, der har begået den helligbrøde, at de endnu ikke har ratificeret Lissabontraktaten, der giver nogle få store lande ret til i al fremtid at bemægtige sig beslutningstagningen i Unionen. Og oven i det hele har disse tjekker en populær præsident med et ubehageligt skarpt intellekt, som ikke blot stritter imod Lissabontraktaten, men også på kompetent vis henleder opmærksomheden på det stedse større demokratiunderskud i EU. Det var på grund af et sådant demokratiunderskud, at vi for 20 år siden fik smidt socialismen på porten i vores land.

Og dog forfølger det tjekkiske formandskab sine beherskede målsætninger og fornuftige prioriteringer og vil få stor succes med det. Lad os ønske det held og lykke og give det vores støtte trods den pinlige hylen fra de tjekkiske socialister, som for længst har byttet fædrelandskærlighed ud med proletarisk internationalisme og dermed i dag efter instrukser fra deres socialistiske herrer forsøger at lægge gift ud for det tjekkiske formandskab og destabilisere det. Jeg er fuldstændig ligeglad!

Det går ud på, at det tjekkiske formandskab skal vise, at små lande ikke er kapable, og at det er på høje tid at overlade tømmerne til Unionen permanent til de store, duelige og erfarne lande ved hjælp af Lissabontraktaten. Det er det, der gør dette formandskab så vigtigt. Det skal bevise, at mindre lande er lige så gode til at styre EU. Det, der adskiller dem, er, at de styrer uden om storhedsvanvid, selvcentrering, pr-hysteri, visse formænds selvoptagede hyperaktivitet og konstante praleri med ikkeeksisterende resultater.

Jeg ønsker af hele mit hjerte premierminister Topolánek, vicepremierminister Vondra og resten af holdet held og lykke. Dette vil blive mere end kun mit eget lands succes. Det vil blive et lille og nyt medlemslands succes. Det er et vigtigt budskab for EU. Vi har nemlig erfaring på et andet område også. Mens de største EU-land har levet som forudsigelige demokratier og kun lært at håndtere standardsituationer, har vi levet et halvt århundrede under et totalitært styre, der ikke i mindste måde passer ind i nogen standard. Dette har lært os at finde kreative løsninger på ikkestandard-situationer, og det bliver nyttigt.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg er stolt over det tjekkiske formandskabs fingerspitzegefühl og handlekraft i forbindelse med spørgsmålet om gasforsyninger til EU-landene. Og det ville være en fornøjelse, om formanden for Rådet Mirek Topolánek i forhandlingerne om EU's fremtid, dvs. Lissabontraktaten, kunne udvise samme beslutsomhed, som vi så under gasforhandlingerne med Vladimir Putin og Yulia Tymoshenko.

Formanden for Rådet bør have som ambition at spille rollen som gruppeleder og ikke kun opsynsmand. Hr. formand for Rådet! De har en enestående chance for at demonstrere, at alle stater uanset størrelse er ligeværdige partnere i EU. Hvis De kan holde nerverne i ro, vil De gå over i historien!

De har fået mulighed for og beføjelser til offentligt at erklære, at Lissabontraktaten er død efter den irske folkeafstemning, og at det har ledt os ind i en blindgyde. De kan tillade Dem at foreslå oprettelsen af et nyt visionært dokument, som vil være en sand fællesnævner for de enkelte medlemsstaters interesser, og som vil kunne hente støtte fra borgerne i folkeafstemninger. Der er ingen grund til blindt at fremme Lissabontraktaten, som styrker embedsmændenes udemokratiske beføjelser, og samtidig skjule den europæiske elites manglende evne til at nå til enighed og navnlig dens modvilje mod at stå til ansvar over for borgerne.

Hr. Topolánek! De repræsenterer her et land, som det i løbet af det seneste århundrede er lykkedes at rive sig løs fra det østrig-ungarske kejserrige, overleve forræderiet i München og udholde Nazismens rædsler. De repræsenterer et land, hvor folk tog afstand fra Warszawapagttroppernes invasion. De repræsenterer et land, som levede i 40 år under Sovjetunionens åg, som uundgåeligt gled ned i planlagt fattigdom under COMECON, og som rystede det totalitære regime af sig uden blodsudgydelser.

Jeg nægter at tro på, at De som premierminister i et land med denne historiske erfaring vil ønske, at der træffes beslutninger om socialpolitik, energi, skatter, retfærdighed og sikkerhed andre steder end i de enkelte medlemsstater. Jeg tror ikke på, at De faktisk ønsker, at Unionens enebeføjelser skal tilsidesætte medlemsstaternes beføjelser. Jeg tror ikke på, at De ønsker, at Unionen skal gribe ind på områder som beskyttelse og forbedring af folkesundhed, industri, kultur, turisme, uddannelse eller sport. Jeg tror ikke på, at De bifalder, at Lissabontraktaten om mere end 50 år ophæver retten til et nationalt veto og sænker stemmewægten for de små lande, også for Den Tjekkiske Republik.

Hr. formand for Rådet og premierminister i Den Tjekkiske Republik! Find modet til at fortælle de øvrige 26 statsoverhoveder, hvad De siger privat derhjemme. Sig, at Lissabontraktaten ikke er til noget, og at De afviser den. Gør det i demokratiets og frihedens navn. Det vil ikke sikre dem bifald fra den såkaldte europæiske elite eller Kommissionens embedsmænd og ikke engang fra flertallet her i Europa-Parlamentet. Men det, De gør Dem fortjent til, er beundring og respekt fra borgerne, som vi let glemmer her, og De vil øge Deres prestige i Deres hjemland. De er formand for 450 mio. borgere, ikke kun for nogle politikere og embedsmænd.

I Den Tjekkiske Republik omtaler De ofte Lissabontraktaten som et nødvendigt onde. Men hvad gør dette onde nødvendigt? Hold op med at overbevise Dem selv om, at Lissabontraktaten er et "nødvendigt onde". Den er kun "et onde", og det kan De ændre. De kan igangsætte arbejdet med et nyt dokument, henvise til Romtraktaterne og Messinaerklæringen som inspiration og fremme af Den Europæiske Unions fælles interesse. Dvs. frihed, velstand, konkurrenceevne og sikkerhed og ikke euro-sundhed, euro-skat, euro-parker og euro-øl.

Hr. Topolánek! Nødvendige onder er kujonens alibi. De er ikke en kujon, eller i det mindste håber jeg det ikke. De har opbakning i form af den irske folkeafstemning, De har støtte hos 55 % af de tjekkiske borgere, som er imod Lissabontraktaten, og De kan regne med den magtfulde stemme fra Tjekkiets præsident Václav Klaus. Jeg er sikker på, at De ved, at det mest kujonagtige er at vide, hvad der bør gøres, og så ikke gøre det.

Mírek Topolánek, *formand for Rådet*. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle for spørgsmål og bemærkninger til min tale. Også i Den Tjekkiske Republik har vi et parlament, hvor vi er vant til, at meningerne er delte, så nogle af synspunkterne kommer ikke bag på mig, selv om jeg ikke kan erklære mig helt enig i dem. Jeg vil dog gerne gentage med det samme – og jeg siger dette som svar på en hel række spørgsmål – at jeg føler, at min rolle her er at være formand for Det Europæiske Råd, og at jeg i disse seks måneder ikke agter at forfægte mine personlige eller partipolitiske synspunkter. Men jeg føler, at jeg må svare på et enkelt punkt, fordi det vedrører mig personligt, og det er den meget kritiske vurdering af den tjekkiske præsident Václav Klaus, som har slået sit navn fast hos Europas borgere, hvilket jeg synes er godt, og jeg er stolt af det. Václav Klaus er billedet på Tjekkiets omdannelse i 1990'erne, og det er, kan jeg tilføje, takket være ham, at vi har succes i dag, og at vi er kommet sikkert ud af de første 10 år. Jeg er stolt over, at vi kom sikkert gennem fløjlsrevolutionen, stolt over, at vi drev de russiske tropper ud af vort land i 1991, at vi sluttede os til NATO i 1999, til Den Europæiske Union i 2004, og at vi sidste år fjernede hindringerne mellem EU-landene og nu kan rejse fra Lissabon til Vilnius uden pas eller andre restriktioner. Det er jeg stolt af at have været en del af, og jeg er stolt over at stå her i dag, og det forekommer mig utroligt, at Den Tjekkiske Republik nu varetager formandskabet for et fællesskab, som har en befolkning på næsten en halv milliard mennesker fordelt på 27 lande. Hvis Den Europæiske Union mister evnen – ud over spørgsmålet om regler og forening – til fri offentlig debat og også forsøger at ensrette denne debat, så vil det ikke være min europæiske Union. Hvis vi mister evnen til og muligheden for frit at kunne udtrykke vores mening, så har vi sat kurs mod katastrofen, og jeg protesterer kraftigt mod angrebene på Václav Klaus. Han har en enestående evne til at få sine synspunkter frem i denne ensrettede og ligesom overkorrekte debat og derved tilføre debatten friske input. En fri debat bør være en æressag for Den Europæiske Union fremover, og den bør aldrig kvæles.

For så vidt angår Lissabontraktaten – som fortjener at blive nævnt – vil jeg sige, at den i hovedsagen er en "mellemtraktat". Lidt værre end Nicetraktaten og lidt bedre end den næste. Det er så mit personlige synspunkt. Jeg forhandlede denne traktat på vegne af Den Tjekkiske Republik. Vi godkendte denne traktat i parlamentet, jeg underskrev den, og jeg skal stemme for den i parlamentet, men endnu engang – forekommer den tanke mig absurd, at vi på forhånd skulle diktere de enkelte medlemsstater, at de skal ratificere et dokument, og at de ikke har national ret til at følge deres egen procedure og selv beslutte, om de vil acceptere det. Vi bliver nødt til at ændre institutionerne, vi bliver nødt til at forbedre den måde, Europa fungerer på, og vi bliver nødt til at forenkle reglerne. Om alt det ligger i Lissabontraktaten er jeg ikke helt sikker på. Vi har alle en holdning, der adskiller sig en smule fra de øvriges holdning til, hvordan den skal se ud, og jeg vil sige til fru Bobošíková, at det er et kompromis, måske et meget komplekst kompromis, og at jeg vil støtte ratificeringen.

Jeg skal også lige sige et par ord om situationen i Mellemøsten og Europas stilling i den konflikt. I lang tid har EU været betragtet som en meget stor bidragyder, men ikke aktiv medspiller. Det betyder, at EU har bidraget massivt til investeringer, herunder humanitære og udviklingsrelaterede investeringer i regionen, men ikke er trådt i karakter som partner i "kvartetten" og ikke har udvist den ansvarlighed, som deltagelse i kvartetten kræver. Jeg tror, at den aktuelle situation med den nye amerikanske regering ved magten giver EU lejlighed til at investere ikke blot penge i regionen, men også i problemløsningsinitiativer og en højere grad af aktivitet. Jeg ønsker ikke at gøre mig til dommer over den ene eller den anden side, for sagen er, at israelerne har ret til at leve i fred for raketangreb, og jeg har selv besøgt Sderot og Ashkelon og andre dele af Israel. Ligeledes har palæstinenserne nu fået ret til at danne deres egen stat og en fungerende regering og til at leve et trygt og anstændigt liv. Denne 60-årige konflikt har ikke løst noget. Jeg nærer ingen illusioner om, at vi kan løse den nu. Vores kortsigtede mål er at opnå våbenhvile og få sat en stopper for fjendtlighederne. Jeg vil gerne vurdere ikke blot den rolle, som spilles af de europæiske forhandlere og den mission, som er rejst til området under ledelse af Karel Schwarzenberg, men naturligvis også den rolle, de arabiske stater i området har spillet, og som har været positiv. Det kan i hvert fald siges om Egypten og f.eks. også Tyrkiet og andre lande. Jeg tror, at vi i fællesskab, og når visse betingelser er opfyldt såsom en skærpet kurs over for våbensmugling fra Sinai til Gaza, kan opnå en situation – inden for den globale sikkerhedsarkitektur eller gennem EU alene eller kun en del af den globale arkitektur – hvor konflikten kan standses, om end jeg ikke er sikker på, at det kan gå stærkt.

Med hensyn til spørgsmålene om energi, energiforsyningssikkerhed, klimaforandringer og EU's rolle i processen bør det være indlysende for enhver, at hvis EU's lederskab på spørgsmålet om klimaforandringer – uanset mine egne synspunkter på emnet – ikke får støtte fra økonomier og større aktører som USA, Den Russiske Føderation, Brasilien, Indien og Kina, så er EU's initiativ isoleret, en røst, der råber i ørkenen, og på

globalt plan værdiløs. Vores rolle er at overtale de andre stormagter og de største producenter af emissioner til at følge vores eksempel, og det er her, jeg ser vores rolle udspille sig i årets første halvdel, fordi klima- og energipakken i mine øjne nu er færdig og underskrevet og kun venter på at blive gennemført, efter at den er blevet godkendt i Europa-Parlamentet naturligvis – som jeg håber, den bliver. Hele spørgsmålet om energimixet ideologiseres og politiseres af og til i overdreven grad, og efter min mening bør EU vælge en meget praktisk og pragmatisk tilgang til det og være på udkig efter kortsigtede, mellemlangsigtede og langsigtede mål samt de kortsigtede, mellemlangsigtede og langsigtede midler til at nå disse mål. Jeg kan ikke forestille mig, at lande, som er 90 % afhængige af kulfyret fremstillingsindustri, f.eks. Polen, på en eller anden meget hensynsløs måde skulle kunne ændre deres afhængighed radikalt inden for 15 eller 20 år. Vi må naturligvis investere i nye kulteknologier, "rene kulteknologier" og i forbedringer af anlæggenes effektivitet, fordi vi ikke ensidigt og meget hurtigt kan ændre denne afhængighed. Vi må drøfte dette og investere i innovation og naturligvis gradvis justere energimixet i de retninger, vi taler om – med andre ord i retning af større miljøbeskyttelse, mindre afhængighed af fossile brændstoffer samt naturligvis sikre og relativt billige energiforsyninger, så Europa kan forblive konkurrencedygtigt og i stand til at konkurrere på globalt plan. Hele den russisk-ukrainske krise er ikke kun en tillidskrise, men en krise, der involverer kommercielle, økonomiske, politiske, geopolitiske og strategiske interesser. Det er et flerlaget problem, og jeg ønsker bestemt ikke at gøre mig til dommer over, hvem der i dette øjeblik er årsag til problemet, for efter vores mening, EU og EU-landenes mening, bærer både Rusland og Ukraine skylden. Rusland afsender ikke gassen, og Ukraine blokerer transitten. I denne sag må vi øve vores indflydelse i regionen og søge veje til at løse problemet på kort sigt og – på mellem- til lang sigt – diversificere kilder og transitruter samt sikre samkøringen af el- og gassystemerne i EU, så vi kan nå det, vi endnu ikke har nået, nemlig solidaritet og gennemførelse af nødberegningsplaner, for selv om jeg ikke ønsker at være dommedagsprædikant, så er krisen endnu ikke ovre, og situationen i Slovakiet, Bulgarien og på Balkan er meget alvorlig og kritisk.

På grundlag af mine notater om, hvad der er blevet sagt af repræsentanter i de enkelte parlamentariske grupper, er det slet ikke mit indtryk, at vores dagsorden er for liberal eller for konservativ. Vores dagsorden bygger på EU's langsigtede mål og dagsorden, og det tjekkiske bidrag til den, det tjekkiske præg, kom til udtryk i de allerførste dage af det nye år som værende velgennemtænkte, fordi vores vægt på energiforsyningsikkerhed uventet og ikke et øjeblik for tidligt kan lede os frem til meget grundige og tilbundsående drøftelser om, hvordan vi sikrer EU's uafhængighed og frihed, som er betinget af uafhængighed eller mindre afhængighed af energiimport og energikilder uden for Den Europæiske Union.

Der er stillet spørgsmål her om direktivet om antidiskrimination, Barcelonamålene og den ringe vægt, der lægges på sociale spørgsmål. Jeg ser ikke sådan på det – selv om vi selvfølgelig har forsøgt af reducere disse basale mål til en nærmest symbolsk form – for vi undervurderer bestemt ikke hverken antidiskriminationsspørgsmålet eller spørgsmålet om beskyttelse af kvinder. Jeg kan forsikre Dem om, at vi faktisk har meget omfattende erfaring med børn, der må bo i forskellige institutioner, og for os er det afgørende, at kvinder og familier bør have et valg, at de bør være i stand til at vælge, om de på et givet tidspunkt vil hellige sig børnenes opfostring, og vi ønsker at skabe de mest muligt varierede mekanismer til at sikre dette, så familien ikke tvinges ud i en situation med sociale behov. Og det er lige så vigtigt, at der bliver en tilstrækkelig række valgmuligheder i børneinstitutionerne, og tro mig, et land som Den Tjekkiske Republik har et væld af erfaring på området fra de totalitære dage, da dette princip håndhævedes med en vis magt.

Jeg tror nok, det er, hvad jeg har behovet at sige som indledning på formandskabet. Hvis der er noget, tjekkerne ikke mangler, er det selvtillid, så jeg vil gerne slutte med at sige, at vi ikke lider af den ringeste mindreværdsfølelse, fordi Den Tjekkiske Republik er det mindste af de store lande eller det største af de små lande. Vi er det 12. største land i EU. Jeg vil blot gerne minde om, at da svenskerne overtog formandskabet i 2001, havde den europæiske presse samme holdning, som den gav udtryk for i november og december sidste år, nemlig tvivl om, hvorvidt de EU-skeptiske svenskere, som ikke er med i euroen og ikke ønsker det, ville være i stand til at håndtere spørgsmålet om den fælles mønt, om de ville være i stand til at lede drøftelserne om ratificering af Nicetraktaten, og om de ville være i stand til som nyt land at lede EU i det hele taget. Hvis vi nu bytter Nicetraktaten ud med Lissabontraktaten og erstatter Sverige med Den Tjekkiske Republik, står der det samme i artiklerne. Vi har ikke noget mindreværdskompleks over det.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Jan Zahradil (PPE-DE). – (CS) Fru formand, hr. formand for Rådet! Jeg vil fortsætte med det tjekkiske tema, som vi er i gang med her. Det, vi ser, er noget, De selv fik øje på og erkendte, og som De understregede i Deres tale, nemlig at valget til Europa-Parlamentet nærmer sig stærkt, og De vil sandsynligvis få en række

bidrag at høre fra tjekker og andre parlamentsmedlemmer, som er mere påvirket af den atmosfære, der er ved at bygge op forud for valget, end af noget forsøg på at evaluere det formandskabsprogram, som De har fremlagt.

Jeg skulle mene, at den tjekkiske regering i de første dage af det tjekkiske formandskab er blevet testet i hidtil uset omfang, og at den har bestået testen til ug. Jeg er meget glad for, at en række af mine kolleger her har understreget dette. Det er også blevet tydeligt, at de tre hovedprogramområder økonomi, energi og EU i verden korrekt er blevet identificeret som tjekkiske prioriteter, fordi de begivenheder, der markerede årets begyndelse – konflikten i Gaza og gasforsyningskrisen i Europa – kan knyttes til mindst to af disse områder. Et forhold, vi ikke har erkendt åbent hidtil, har også nu manifesteret sig klart, nemlig at energiforsynings sikkerheden er et absolut afgørende element i EU's fremtid og mere vigtigt end alt andet, herunder, tør jeg nok sige, Lissabontraktaten, eftersom traktaten hverken kan sikre os lys eller varme. Energiforsynings sikkerhed er et spørgsmål, der ikke kun skal besvares under et enkelt formandskab, men over mange år. Det er en kæmpe udfordring og en stor ære for Den Tjekkiske Republik at kunne gøre fremskridt på dette område. Samtidig viser det, hvordan alle tre hovedprogramområder hænger sammen, fordi energiforsynings sikkerhed har betydning for økonomien, som altid får de første virkninger af restriktioner at mærke, og for EU's eksterne forbindelser i verden, eftersom vi ikke kan sikre Europas energiforsynings sikkerhed og forsyningsfordeling uden et partnerskab mod øst, en naboskabspolitik eller en yderligere udvidelse af EU med f.eks. Tyrkiet.

Jeg tror, at Den Tjekkiske Republik vil hellige sig denne opgave, at den vil bringe debatten fremad, og at den vil efterlade sit uudslettelige aftryk på det tjekkiske formandskab og EU's lederskab. Jeg ønsker os alle held og lykke i enhver henseende.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Fru formand, hr. premierminister Topolánek, formand Barroso, mine damer og herrer! Jeg kender ikke nogen i dette parlament, intet medlem, som ikke ønsker, at det tjekkiske formandskab bliver en succes. Europæere i øst, vest, nord og syd, det gamle og det nye Europa ønsker, at EU og det tjekkiske formandskab får succes. Det er klart, at Europa-Parlamentets medlemmer har samme håb, uanset om de sidder i den socialdemokratiske, populistiske, liberale eller grønne gruppe. Desværre, og jeg gentager, desværre hersker der imidlertid en vis frygt og tvivl blandt offentligheden i Europa og selv her i Europa-Parlamentet om Den Tjekkiske Republiks evne til at håndtere formandskabet med held. Det er der flere grunde til.

Den første grund er den ustabilitet, der præger den siddende regeringskoalition i Den Tjekkiske Republik. Mine kolleger her i Europa-Parlamentet f.eks. finder det uforståeligt, at der er sket ministerudskiftninger og rokader i regeringen lige fra starten af formandskabet. Hvordan kan det lykkes nye ministre som transport- og regionaludviklingsministrene, som ingen erfaring har med EU, at håndtere EU's dagsorden og varetage formandskabet i Det Europæiske Råd? Ej heller kan mine parlamentskolleger forstå, hvorfor f.eks. kristendemokraterne, som i øjeblikket er ved magten i Den Tjekkiske Republik, og som kæmper for deres overlevelse, skulle vælge at holde valgkongres under det tjekkiske formandskab.

Forholdet mellem regeringen og den tjekkiske præsident har også rejst en række spørgsmål, som vi allerede har hørt. Jeg vil gerne bede om et klart svar på, om det tjekkiske formandskab eller den tjekkiske regering er enig med præsident Václav Klaus i dennes afvisning af Lissabontraktaten, benægtelse af den globale opvarmning og overbevisning om, at den aktuelle finansielle og økonomiske krise skyldes overregulering og eksistensen af social- og miljøpolitikker.

Der er også alvorlige grunde til at tvivle på omfanget af Deres hjemmearbejde og overholdelsen af løftet til kansler Merkel og præsident Sarkozy om, at Tjekkiet som det land, der varetager formandskabet, ville ratificere Lissabontraktaten inden udgangen af sidste år. Hr. premierminister! Jeg vil gerne have Dem til at afgive en klar udtalelse om, hvornår traktaten bliver ratificeret i det tjekkiske parlament. Jeg vil også gerne bede om en klar udtalelse om, hvorfor ratificeringen af traktaten er blevet gjort betinget af ratificeringen af bilaterale aftaler med USA om radarspørgsmål og af en lov, der regulerer forholdet mellem de to kamre i det tjekkiske parlament.

Lissabontraktaten er, som vi har hørt her, en nødvendighed. Vi har brug for bl.a. den til at opfylde de tjekkiske prioriteringer. Disse prioriteringer er rigtige, tror jeg, men for fortsat at kunne forfølge dem i fremtiden, f.eks. energiforsynings sikkerheden og en større rolle til EU i de eksterne forbindelser, skal vi have et tættere samarbejde, og til det formål har vi brug for Lissabontraktaten.

Jeg vil runde af med at ønske det tjekkiske formandskab alt mulig held og lykke. Det er både i Den Tjekkiske Republiks og Den Europæiske Unions interesse.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! EU har haft seks måneder med drama, dynamik og erklæringer under præsident Sarkozy, og nu har De overtaget posten med en humoristisk sans, som nogle af os måske lige skal vænne os til. Jeg håber, at Deres periode bliver et konstruktivt, produktivt formandskab for Rådet, idet EU står over for enorme udfordringer. De nævnte selv krigen mellem Israel og Hamas og den økonomiske krise, og naturligvis er der også interne spørgsmål som f.eks. Lissabontraktaten.

Lad mig nævne et af aspekterne fra Deres tale: energiforsyningsikkerhed. De understregede dens grundlæggende betydning, og jeg er enig i, at energi er det basale råmateriale i vores moderne samfund. Vores livsstil, vores økonomi, vores yderligere udvikling afhænger alt sammen af det. Vi kan ikke være afhængige af energiforsyninger. Uafhængighed kræver, at vi har en god blanding af forskellige energikilder.

Derfor håber jeg, at De med Deres åbne, direkte facon vil kunne overtale Deres europæiske partnere til at gå ind i en fornyet debat om kernekraft og navnlig opmuntre den tyske regering til at opgive sin antikernekraftpolitik. Det er et krav, der gælder vores kontinents sikkerhed.

Der er meget, der skal gøres, og nu har De lejlighed til at bringe Europa et skridt videre. Jeg vil gerne udtrykke min tak og min tillid til et kommende vellykket samarbejde.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Fru formand, hr. formand for Rådet! Der er kun én målestok, vi kan bruge til at måle det tjekkiske formandskab og de seneste ugers dramatiske begivenheder efter, og det er EU's energipolitik.

I dag nærmer vi os afslutningen af endnu en omgang energikonflikter mellem Rusland og Europa, men vi har stadig ingen systematisk garanti eller en politisk ramme for, hvordan vi undgår lignende problemer fremover. Efter energikriserne i 2004, 2006 og 2008 er det på høje tid, at EU kommer videre med diversificeringen, ikke kun af forsyningerne, men også af selve kilderne til den energi, vi har så hårdt brug for. Derfor forventer jeg af det tjekkiske formandskab, at det nu tager friske skridt til at sikre finansiel støtte til Nabucco-rørledningen og en mere helhjertet energipolitik i Centralasien. Og derfor forventer jeg, at den nordlige gasrørledning bliver fjernet fra Europa-Kommissionens prioriteringsliste, for hvis disse foranstaltninger ikke træffes, betyder det, at vi vågner op næste vinter med de samme problemer, som vi har nu.

Claude Turmes (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Europas troværdighed er på spil i energispørgsmålet. Jeg vil gerne takke hr. Barroso for hans meget klare ord her i morges.

Disse selskaber, Gazprom og Naftogaz, og deres bedrifter de seneste to, tre, fire, ja fem dage nu – det er dog utroligt! Fra nu af må vi sige: "D'herrer, nu er det nok!" For at kunne det må vi stå sammen. Tak for den gode koordinering! Kan nogen her forklare mig, hvad den slovakiske og den bulgarske premierministers besøg i Moskva går ud på? Det viser allerede Gazprom, at vi ikke står sammen. Forklar mig venligst de to besøg.

Mit næste punkt er, at Kommissionen efter min mening har et stort ord at skulle have sagt. Vi bliver nødt til at opstille beredskabsplaner for gasforsyning. Det første, vi skal gøre, er at omskrive gasdirektivet, for ellers vil Europa-Kommissionen ikke have nok politisk magt til at handle. Europæisk koordinering er nødvendig. For det andet må vi have en beredskabsplan for central- og østeuropæisk gasinfrastruktur ledsaget af de midler, der er til rådighed.

For det tredje skal vi kombinere Europas økonomiske genopretning ved hjælp af en storstilet energiinvesteringsplan. Højeste prioritet har bygningerne i Østeuropa. Det er skandaløst, at så lille en del af strukturfondene går til noget så nyttigt! Frem for at få bygget stadionanlæg til europamesterskaber foretrækker jeg, at der bliver investeret penge for vores borgeres skyld – i bygninger, fjernvarmenet og vedvarende energi.

Min slutbemærkning er, at vi er mere afhængige, når det gælder kernekraft, end vi er med hensyn til gas. Vi importerer 99 % af det nukleare brændsel! Så lad være med at knytte kernekraft sammen med uafhængighed! Fru Koch-Mehrin, det er jo en latterlig bemærkning!

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Fru formand, hr. premierminister, mine damer og herrer! Jeg er ret sikker på, at der ikke er nogen i denne sal, som misunder det tjekkiske formandskab de omstændigheder, hvorunder det har overtaget ledelsen af EU. Hr. premierminister! Et af de vigtigste slogans, De har lanceret for Deres formandskab, er et "Europa uden grænser". Dette slogan kan fortolkes på forskellig vis afhængigt af ens politiske og personlige erfaring. Personligt mener jeg, at det ikke kan forstås som andet end en yderligere lempelse af finans- og markeds mekanismer. Jeg ser det snarere som en udfordring til at finpudse, hvad Europa med rette kan være stolt af, nemlig den europæiske sociale model. Jeg tænker her simpelthen på chancen for at fjerne meningsløse begrænsninger eller på udsigterne for beskæftigelse. Jeg ser denne anledning som

chancen for at give den mobile arbejdsstyrke troværdige garantier for ligebehandling. Det kan f.eks. betyde positive fremskridt under det tjekkiske formandskab med det uløste problem med grænseoverskridende sundhedsydelser.

Hvis Europa skal være uden grænser, vil det måske være godt at starte med ikke at skabe nye grænser. Europa er ikke kun Det Europæiske Fællesskab, Europa omfatter også naboer, som ikke blot geografisk, men også historisk hører til Europa. Jeg vil gerne høre Deres mening om dette emne og kende den strategi, som formandskabet vil anvende på vores naboer langs grænserne til EU. Jeg tænker primært på Serbien og det følsomme emne Kosovo, og jeg tænker også navnlig på Moldova, som har gjort en positiv indsats for at skabe tættere forbindelser til Det Europæiske Fællesskab. Efter min mening indebærer dette ikke at skabe grænser også en principbaseret, men europæisk politik over for Rusland og Kina. Det er nødvendigt også at søge at opnå et afbalanceret forhold til disse to lande, især hvor der er europæiske interesser på spil.

Europa uden grænser betyder også nøje opmærksomhed på de utallige mindretals tilstedeværelse på EU's område. Det er f.eks. et mindretal, som vi tøver med at drøfte i Europa-Parlamentet, nemlig ikkeborgerne i visse stater i EU. Nøglen til disse problemer ligger bl.a. i indførelsen af en ny politik, med andre ord fjernelsen af den dobbeltmoraliske politik. De har sagt, at frihed og beslutningstagning har grundlæggende betydning. Giv borgerne i Deres eget land en chance for at give deres mening til kende under en folkeafstemning om Lissabontraktaten og placeringen af den amerikanske radarstation. Det vil bekræfte oprigtigheden i Deres ord.

Philippe de Villiers (IND/DEM). – (FR) Fru formand! På vegne af min gruppe, Gruppen for Selvstændighed/Demokrati, vil jeg gerne vise det tjekkiske formandskab den respekt at byde det velkommen og at gøre det ved at give udtryk for de høje tanker, vi har om det, for det tjekkiske folk har oplevet megen modgang og er bedre rustet end så mange af os til at forstå værdien og meningen med ordet frihed. Jeg vil også gerne hilse det velkommen ved at udtrykke vores håb. Hr. Topolánek og hr. Klaus repræsenterer to forhåbninger for os, nemlig at der bliver lyttet til folkets røst, dvs. at det sikres, at folkeafstemningen om Lissabontraktaten respekteres i hele Europa, og at folket får sin frihed tilbage, så det bliver fri for bureaukratiet i Bruxelles, som kvæler os. I dag tager flere og flere af os, Europas befolkninger, afstand fra Bruxelles.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Fru formand! Med kun ét minuts taletid kan jeg kun nå at anmode det tjekkiske formandskab om at hjælpe os med at sikre, at EU's institutioner respekterer demokratiet. I et demokrati er det folket, der bestemmer. I de lande, hvor folk fik lov at sige deres mening – i Frankrig, Nederlandene og Irland – røg Lissabontraktaten eller den europæiske forfatning faktisk i papirkurven. Jeg håber, at det nye formandskab reelt vil stå endnu mere sammen med borgerne og friheden og ikke, som vi har vænnet os til med de fleste formandskaber, med de arrogante europæiske mandariner.

Der er også det tyrkiske spørgsmål. Det store flertal af europæerne er imod optagelsen af et ikkeeuropæisk land i vores Union. Også i denne sag trumfer eurokraterne imidlertid deres egen vilje igennem, og vi har brug for det tjekkiske formandskabs hjælp. Da Den Tjekkiske Republik rystede et diktatur af sig for ikke særlig længe siden, kunne Deres formandskab vise sig at være et fyrtårn for demokrati og frihed i de næste seks måneder. Hvis De altså tør gå imod EU-elitens ønsker.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg byder premierminister Topolánek velkommen i Europa-Parlamentet, og jeg ved fra hidtidige drøftelser, at Europa er i meget gode hænder i de næste seks måneder. Det er et historisk øjeblik for Den Tjekkiske Republik, og De, hr. Topolánek, bidrager med Deres sædvanlige politiske kunnen!

Det tjekkiske formandskabs program indeholder nogle vigtige prioriteter: de tre hovedprogramområder energi, forbedring af økonomien og Europas rolle i verden. I de første dage af Deres formandskab stod de virkelig over for nogle massive udfordringer. De har været i Moskva og Kiev, og De arbejder hårdt på at få en aftale i stand for igen at sikre naturgas til Europas lande. De har udvist store diplomatiske evner indtil videre i arbejdet med Rusland og Ukraine, men det er afgørende, at den russiske regering forstår, at det at tage hele nationer som gidsler ikke er en måde at drive forretning på i den moderne verden. De har ført an for EU indtil nu, og det bifalder jeg. De er også gået foran i Deres arbejde med at løse den aktuelle krise i Mellemøsten og opnå en troværdig våbenhvile, som kan føre til en genoptagelse af fredsforhandlingerne.

Den økonomiske krise står stadig højt på Deres dagsorden. De støtter fornuftige foranstaltninger til sikring af, at den økonomiske afmatning håndteres. De har udtalt Dem tydeligt om betydningen af, at Europa og medlemsstaterne ikke indfører nye og tunge love på europæisk eller nationalt plan. De har talt om at mobilisere de lande, som deler Deres liberale økonomiske syn, for at afværge protektionisme i den aktuelle situation. Det, vi skal gøre, er at sikre, at enhver regelændring er proportional og fornuftig.

Endelig indtager en ny amerikansk præsident om en uges tid Det Hvide Hus. Jeg ved, vi kan stole på Dem, hr. premierminister, med hensyn til at skabe et godt samarbejde med den kommende præsident Obama. Jeg ved, at De er enig med mig i, at fremtiden for den transatlantiske alliance er afgørende for vores sikkerhed og velstand. Jeg ønsker Dem held og lykke. For at citere Winston Churchill i hans sidste store tale i Underhuset: "Never flinch; never weary; never despair". Held og lykke.

Kristian Vigenin (PSE). – (EN) Fru formand! Vi må indrømme, at det tjekkiske formandskab står over for en meget vanskelig start. Forværringen af den økonomiske krise, Israels brutale militæroperation og den største krise hidtil for Europas gasforsyninger.

Deres hverv bliver gjort desto vanskeligere af de voksende politiske spændinger i forbindelse med valgkampen op til valget til Europa-Parlamentet. Slutningen på Deres formandskab vil blive præget af valget af 532 nye parlamentsmedlemmer. Jeg understreger dette tal, fordi det ikke er forudset i Lissabontraktaten. Jeg synes, at ratificeringen af traktaten og dens ikrafttræden bør stå højere på Deres dagsorden både nationalt og på EU-plan.

Det kan se ud, som om De er uheldig med at skulle lede EU i en sådan situation, men enhver krise er også en mulighed. Brug disse muligheder. Gør EU mere aktiv, synlig og troværdig i Mellemøsten. Forsøg at udvikle en mere ansvarlig EU-politik for energi og energiforsyninger. Gør mere for at bringe europæisk økonomi tilbage på sporet og samtidig bevare folks job. Hr. Topolánek! Jeg vil gerne se endnu et formandskab ved en ny medlemsstat lykkes. Det er Deres særlige ansvar. Det vil bevise, at nytillkomne er i stand til ikke blot at følge, men også at lede.

Den vigtigste forudsætning for succes er at samle alle 27 medlemsstater og forene dem omkring politikker og tiltag. Det bliver ikke muligt, hvis der ikke er enighed i Deres eget land. De modstridende beskeder, der kommer fra forskellige tjekkiske institutioner, skader Deres chancer for at få succes, så gør venligst Deres bedste for at standse alle interne politiske julelege. Det er ikke let i en valgperiode, men Slovenien er et eksempel, De kan følge. Den anden forudsætning er, at De får samlet de vigtigste politiske partier i Europa-Parlamentet bag dem. I seks måneder må De glemme Deres eget politiske tilhørsforhold og sørge for en bred dialog. Det er noget, De kan lære af det franske formandskab.

Endelig vil jeg gerne henlede opmærksomheden på stigningen i ekstremismen, antisemitismen og fremmedhadet i Europa. Den Tjekkiske Republik påvirkes også af denne tendens. Jeg beder Dem sætte dette spørgsmål højt på Deres dagsorden, særlig med henblik på det kommende valg til Europa-Parlamentet. Jeg ønsker Dem held og lykke.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke formanden for Rådet for at komme her i dag for at skitsere det tjekkiske formandskabs program. Imidlertid vil jeg henlede opmærksomheden på nogle spørgsmål, som jeg håber Deres formandskab kan løse.

For det første har De valgt mottoet et "Europa uden grænser". Jeg er enig i præmisserne for dette motto. Det skal især gælde for europæiske borgere, som har ret til frit at bevæge sig og tage ophold inden for EU. Jeg er ordfører for anvendelsen af direktivet om fri bevægelighed. Desværre forekommer det, at Deres motto bliver truet af nationale myndigheder. Kommissionen har for nylig udgivet en meget skuffende rapport om gennemførelsen af dette direktiv. På grund af direktivets manglende gennemførelse i medlemsstaterne håber jeg, at De vil give dette spørgsmål meget mere vægt end det, der er angivet i Deres program inden for området frihed og sikkerhed.

For det andet får De også en stor lovgivningsbyrde oven i nogle frygtindgydende emner, som De skal håndtere under Deres formandskab, f.eks. den fortsatte globale finanskrisen og energisikkerhedshensyn. Derfor regner jeg med, at De vil tage alle nødvendige midler i brug for at sikre en ordentlig afslutning af de utallige ufærdige betænkninger, inden parlamentsperioden udløber. Især er der skabt forventninger hos Europas borgere om prisnedsættelser på taletids-, sms- og data-roaming. Jeg håber, De vil holde Deres løfte om at nå en aftale ved førstebehandling af min betænkning om roaming II. Jeg takker og ønsker held og lykke under formandskabet.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg byder det tjekkiske formandskab hjertelig velkommen, og jeg håber, at det får held til at bringe Europa videre fra det værdiløse fnidder i Bruxelles til aktiv handling med hensyn til at bekæmpe den uværdige handel med illegale indvandrere, der finder sted i Middelhavet.

Minister Maroni råbte endelig Europa op på et nyligt møde for indenrigsministre fra Cypern, Grækenland, Italien og Malta. Det er på tide, at Europa indser alvoren i situationen i Middelhavet. Der finder handel sted med illegale indvandrere og narkotika fra Afrika og Asien. Det tjekkiske formandskab skal se på det presserende behov for særlige foranstaltninger, der giver indenrigsministrene mandat til at indgå tilbagetagelsesaftaler med de tredjelande, som disse illegale indvandrere kommer fra.

Vi skal styrke de initiativer, som Frontex tager, som imidlertid burde koordineres med de rette virkemidler og ressourcer, og Europa må indse, at disse initiativer kun får virkning, hvis de ledsages af politikker for tilbagetagelse af illegale indvandrere og af midler til lande som mit eget, som skal modtage illegale indvandrere. Hr. formand for Rådet! Tag til Lampedusa, og se, hvor alvorligt problemet er. Vi er ved at blive centrum for bekæmpelse af narkotika i Middelhavet – en skændsel, som vi må få bugt med. Tag til Lampedusa som politiker, og vend så tilbage som turist til den smukkeste ø i Middelhavet!

(Bifald)

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, hr. Barroso, hr. Topolánek! Jeg byder det tjekkiske formandskab velkommen. Som borger i Prag, der er valgt til Europa-Parlamentet som tysk medlem af gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, er jeg særlig glad for, at Den Tjekkiske Republik skal varetage formandskabet for Rådet de næste seks måneder. For mere end 40 år siden efter besættelsen af Tjekslovakiet gik jeg i politisk eksil i Tyskland, og jeg er stadig begejstret over, at vi nu er fri til at videreudvikle demokratiet og respekten for menneskerettighederne i Den Tjekkiske Republik og Centraleuropa.

Den nuværende politiske, økonomiske og miljømæssige udvikling ville være en stor udfordring for ethvert formandskab, men dette vil kunne overvinde den, tror jeg. Jeg vil gerne ønske os alle, ikke kun Den Tjekkiske Republik, held og lykke med dette formandskab.

(Bifald)

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Fru formand, hr. formand for Kommissionen, hr. formand for Rådet! De har bl.a. prioriteret følgende for Deres formandskab: For at EU kan tage internationale initiativer, skal EU knytte sin sikkerhed sammen med det strategiske samarbejde med NATO og udvikle sin egen forsvarsevne for at supplere NATO.

Borgerne spekulerer på, hvem der truer EU så meget, at vi bliver nødt til at knytte vores sikkerhed sammen med NATO? Det er det modsatte – en synlig trussel mod EU er den strategi, som Israel anvender, krigsstrategien, som EU ikke har fordømt helhjertet og ikke har indført sanktioner over for, som EU har gjort i andre tilfælde.

De siger også, at De ønsker en økonomi uden grænser, og at overdreven regulering bør undgås, at en stigning i protektionismen bør undgås. Er det den lære, som vi i Den Europæiske Union har dragt af den økonomiske krise? Ingen beskyttelse for de svage og mod markedsspekulation? Det er derfor næppe overraskende, at borgerne mister tålmodigheden med EU's politikker. Eurobarometeret, som vi altid ignorerer, fortæller os det.

Hvad der er aktuelt i dag, og hvad massedemonstrationerne understreger for os, er behovet for en fredspolitik, ikke medskyldig neutralitet. Reaktionerne og græsroddernes protester er åbenlyse beviser for behovet for retfærdighed og for politisk kontrol med markedet og med varepriserne, som vil sætte den enkelte stat i stand til at varetage den sociale rolle, som dens borgere tildeler den, uden de dogmatiske begrænsninger i stabilitetspagten.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne byde formanden for Rådet velkommen og ønske ham held og lykke med formandskabet og også ønske hans folk alt godt.

Som irsk medlem vil jeg gerne takke den tjekkiske regering og det tjekkiske folk. Da mit folk ved folkeafstemningen stemte nej til Lissabontraktaten, sagde alene den tjekkiske repræsentation, at den respekterede den irske afstemning. I en stemning af manglende respekt for den franske, nederlandske og irske afstemning – og for befolkninger, der ikke får lov at stemme – var denne respekt meget velkommen.

Respekt er en værdifuld og nødvendig indstilling. I Europa står vi over for mange kriser. De har udformet et ambitiøst program for håndteringen af dem. Et sådant program kræver respekt medlemsstaterne imellem. Det kræver også respekt for befolkningerne i de medlemsstater, for at de kan håbe på succes.

Jeg er imponeret over den respekt, De har vist Deres folk ved at anerkende, at de i lighed med det irske folk, sandsynligvis også ville sige nej til Lissabontraktaten, hvis de fik chancen. En sådan respekt lover godt for Deres formandskab og for Europa.

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer, hr. Topolánek! Måske forventede De ikke sådan en venlig, velvillig modtagelse i Europa-Parlamentet, men det tjekkiske formandskab er en begivenhed, der klinger historisk. Jeg har overværet to skelsættende begivenheder i min politiske karriere. Den første var Tysklands genforening og den anden Europas genforening efter to blodige europæiske borgerkrige i forrige århundrede. At Den Tjekkiske Republik i dag repræsenterer formandskabet her i Europa-Parlamentet, afspejler de utrolige historiske forandringer, som vi har været vidner til, og som vi kan være taknemmelige for. Jeg forsikrer Dem om, at De har støtte fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, uden forbehold og uden skepsis.

De gav med rette bolden op med henvisning til Karl IV, som ikke blot var en af de første arkitekter bag et transeuropæisk transportnet, men også grundlægger af et af de ældste og mest prestigefyldte universiteter i Europa og dermed eksponent for en europæisk universalitet, som muligvis har efterladt i hvert fald et lige så stærkt præg på os europæere som de traktater, vi har sluttet. Bortset fra den lejlighedsvis euroskeptiske bemærkning – som vi kender fra Deres eget land – får De vores opbakning. Vi i PPE-DE-Gruppen er meget trofaste europæere – det hersker der ingen tvivl om – men præcis derfor kan vi genkende fejltrin fra EU's side og hjælpe med at rette dem op. Lissabontraktaten er et glimrende middel til at korrigere EU's fejltrin med. Derfor vil jeg gerne udtrykke min forventning om, at De som formand for Rådet vil bidrage til traktatens ikrafttræden, og at Deres land vil ratificere traktaten så snart som muligt.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg hilser det tjekkiske formandskab med samme venskabsfølelse, som jeg som formand for Europa-Parlamentet i 1991 henvendte mig med til senatet i det daværende Tjekkioslovakiet for at opfordre dem til at slutte sig til os. Efter min mening er den store generation af tjekkiske og slovakiske borgere legemliggjort i en person, som er højt respekteret i Europa og resten af verden, nemlig præsident Václav Havel.

Jeg har to kommentarer og spørgsmål til formanden for Rådet. De har truffet en beslutning – og jeg er glad for, at De taler om et Europa med regler – om at gøre ratifikationen af Lissabontraktaten betinget af ratifikationen af missilforsvarsskjoldet. Mange af os mener, at det ikke er vejen frem, men De har truffet beslutningen om at underlægge Deres eget land noget, der skal træffes beslutning om i fællesskab. Der er dog én ting, der ikke kan ignoreres, og det er, at gasstriden er en politisk strid. Efter min mening bliver det meget vanskeligt for Dem at føre en østpolitik i denne situation. Jeg kan heller ikke forstå, hvordan de kan gøre tjekkernes beslutninger betingede af, hvad irerne gør, når tjekkerne er et folk, der er stolt af deres suverænitæt og uafhængighed.

For det andet har De ikke nævnt euroen. I går fejrede vi her i Europa-Parlamentet 10-års-dagen for euroen og Deres søsterland Slovaquiets indtræden i euroen. Hvad vil De gøre for at forsvare euroen under det tjekkiske formandskab?

Lena Ek (ALDE). – (SV) Fru formand, hr. Topolánek, hr. Barroso! Det er absolut korrekt, at vi står mellem to kriser: en klimakrise og en finanskris. Hertil kan vi føje en energikrise. Det er derfor vigtigt ikke at miste fokus. Mit spørgsmål til premierminister Topolánek er derfor: Vil Den Tjekkiske Republik sikre, at nødprogrammerne for den økonomiske krise også virker på løsningen af klimakrisen?

For vi har jo trods alt her lejlighed til at hjælpe vores borgere til både et bedre miljø og nye job og til at hjælpe vores små virksomheder. Historien viser, at hver finanskris følges af et teknologisk skift. Med investeringer i ny grøn teknologi såsom fjernvarme, biobrændstoffer, kraftvarmeverker, energieffektive boliger, solpaneler, intelligente netværk osv. kan vi nyde godt af de tilpasninger, som er nødvendige for at håndtere klimatruslen og skabe det økonomiske opsving, som Europa og verden har brug for. En samtidig investering i klimaintelligent teknologi og beskæftigelse vil også stabilisere den sikkerhedspolitiske situation med hensyn til Rusland.

De, der er imod energipakken og en overordnet fælleseuropæisk energipolitik, vil måske nu forstå, hvorfor vi arbejder så hårdt på at sætte EU i stand til at tale med én stemme om disse spørgsmål. I hvert fald forstår Europas frysende borgere, hvad der må gøres. Vi kan ikke have en situation som den under krisen i Mellemøsten med tre eller fire europæiske delegationer i hælene af hinanden.

Jeg byder derfor velkommen til det tjekkiske formandskab og det veletablerede samarbejde med det næste land, der skal varetage formandskabet, nemlig Sverige, og jeg ønsker Dem held og lykke.

Girts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Fru formand, kære kolleger, hr. Barroso, hr. Topolánek! Jeg vil gerne takke den tjekkiske regering for dens beslutsomhed med hensyn til at fortsætte evalueringen af de politiske, moralske og juridiske aspekter af kommuniststyrets forbrydelser, som blev påbegyndt under det slovenske formandskab. Konsekvenserne af kommuniststyrets forbrydelser har vansiret Europas ansigt. Men under indflydelse af realpolitikken lader europæiske politikere stadig, som om de ikke bemærker det. Det viser, at Europa stadig mangler selvrespekt over for Ruslands autoritære ideologi. Så længe nazisternes handlinger betragtes som forbrydelser mod menneskeheden, mens kommunistregimets handlinger i sovjettiden undskyldes, må vi desværre se i øjnene, at Europa og den historiske sandhed er delt i en østlig og en vestlig halvdel. Ukraines gasforsyning er kappet, og russiske tanks kører ind i Georgien. Indtil videre forbliver Europas fælles værdier kun en drøm. Jeg opfordrer det tjekkiske formandskab til at udmønte den beslutsomhed, som Pragerklæringen er udtryk for.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det er det første formandskab, der varetages af et tidligere sovjetblokland, og vi krydser fingre for, at det bliver et førsteklasses formandskab.

Hr. premierminister! De har indledt Deres formandskab i en ophedet politisk stemning tilsat den isnende vind fra energikrisen. Jeg vil gerne rose Dem for Deres hurtige indsats og engagement med hensyn til at finde en løsning på gaskrisen og den mægling, de har udført mellem Rusland og Ukraine.

To af de tre vigtigste prioriteter for det tjekkiske formandskab – energi og partnerskab mod øst – kræver gas. Det er krydspunktet for disse to prioriteter for Deres formandskab. De skal finde en solidarisk nødløsning lige nu. De skal arbejde med at frigive gasforsyningerne til 18 medlemsstater, hvis borgere og industrier lider under manglen. Og så skal De finde en varig, bæredygtig og helhedsorienteret løsning på længere sigt. Vi skal have Dem til at udforme en overordnet og endelig strategi.

Jeg bifalder også Deres prioritering af partnerskab mod øst, som ville give os en passende ramme for et bedre samarbejde med vores partnere i øst, der bør lige uden for vores grænser. Europa-Parlamentet vil supplere med sin egen dimension ved at oprette en interparlamentarisk forsamling, som vi kalder EURONEST. Dette partnerskab ville bidrage til at hindre endnu en krise.

Jeg er sikker på, at det tjekkiske formandskab, som står over for en udfordrende periode og krisehåndtering, vil kunne opfylde vores forventninger, og at vi om seks måneder har færre grænser og et stærkt og mere sikkert Europa, også et sødere Europa, som Deres slogan siger:

(CS) Gør Europa sødere! Jeg ønsker Dem held og lykke.

Jo Leinen (PSE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! "Europa uden grænser" er et godt motto. Det rammer lige i plet i den europæiske idé om at bringe folk sammen. Jeg håber også, at det viser sig muligt at nedbryde grænser i de menneskers sind, som stadig har politiske, om ikke ideologiske betænkeligheder ved EU og derfor lukker af for videreudviklingen heraf, sådan som det er foreskrevet i Lissabontraktaten. Det er noget, der skal arbejdes en hel del mere med, også i Deres land.

Reformtraktaten er central. Hvordan vil De føre energipolitik uden det grundlag herfor, som er lagt i Lissabontraktaten? Det kan ikke lade sig gøre. Mange andre politikområder kan betragtes på samme måde. Det er fuldstændig uacceptabelt at forbinde ratifikation med andre, hjemlige problemer, da det er en fælles traktat, og den intet har at gøre med indenrigspolitiske stridigheder – oppositionen imod regeringen og vice-versa.

Europa er et værdibaseret samfund. Menneskerettighederne og retsstaten – hvor der også er mangler i Deres land – indtager hovedrollen. Jeg vil gerne benytte anledningen til at nævne tilfældet Dr. Yekta Uzunoglu, som har kæmpet i 14 år for retfærdighed og oprejsning. Jeg appellerer til Dem om at sikre, at denne uheldige sag, som Václav Havel allerede sultestrejker for, bliver løst under Deres formandskab.

Ved slutningen af det franske formandskab sagde præsident Sarkozy, at de foregående seks måneder havde forandret ham. Jeg håber, at denne erfaring også vil ændre Dem og mange andre i Den Tjekkiske Republik.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne stille formanden for Rådet fire spørgsmål.

Hr. formand for Rådet! Hvis De som nævnt finder Lissabontraktaten værre end Nicetraktaten, hvorfor underskrev De den da?

Vil De for det andet bekræfte, at Den Tjekkiske Republik ikke lader sig friste til at følge det irske eksempel og forsøge at trække Lissabonpakken fra hinanden?

For det tredje: Ser De ikke en modsigelse mellem at komme her og prise Europa-Parlamentets legitimitet og samtidig afvise af støtte traktaten, som i så høj grad styrker Europa-Parlamentets beføjelser?

Kan det tjekkiske formandskab for det fjerde virkelig have autoritet, medmindre og indtil Den Tjekkiske Republik ratificerer traktaten?

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Fru formand, hr. formand for Rådet! Det er paradoksalt, at denne mangedobbelte krise, som har ramt verden, bl.a. Europa, også kan være en betydningsfuld allieret, da de, der er blevet vant til at fortælle alle og enhver, hvordan de skal drive forretning, tager det værste stød af ansvaret for denne krise. Det var dem, der stod i spidsen for det og fik os med i det.

I dag blæser forandringens vind i Deres udtalelse, og vi ønsker derfor det tjekkiske formandskab held og lykke. Jeg vil gerne minde Dem om en historisk begivenhed, der bør være til nytte for Dem. I 1618 ankom der til Hradčany en ubehagelig Habsburgsk diplomatisk mission, hvis opførsel var uhørt arrogant. Tjekkerne smed med rette deltagerne ud ad vinduet, den såkaldte "defenestration". Jeg ser frem til en sådan politisk defenestration nu. Jeg håber, De smider alle uærlige rådgivere ud ad anstændighedens og fornuftens vindue, og at det lykkes Dem at skubbe EU's anliggender fremad. Det er, hvad Europas borgere forventer, og De får ikke succes ved at lytte til disse charlataner.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Som altid i Europa gennemlever vi betydningsfulde historiske begivenheder, og de seks måneder med det tjekkiske formandskab bliver bestemt en af dem.

Der er mange store problemer, der mangler en løsning, og dem skal dette formandskab finde. Således Lissabontraktaten, som kræver endelig vedtagelse, og vejen dertil er allerede skitseret, men der er brug for mere drivkraft til at sikre, at processen ikke trækker længere ud end indeværende år. Den alvorlige økonomiske verdenskrise vil fortsætte med at skabe virkninger, og der er ingen tvivl om, at disse bliver betydelige i løbet af i år. Vi må håbe, at formandskabet fortsætter ad den kurs, der allerede er afstukket af det franske formandskab, så de næste G8-møder med Italien som formand kan skabe resultater, som opfylder Europas behov.

Europa står over for et alvorligt energiforsyningsproblem. Det er den barske virkelighed og et komplekst problem at løse. En løsning kan dog være lige på trapperne. I hvert fald kan fremtiden være sikret for mange stater, herunder min egen, med hensyn til deres afhængighed af disse energiforsyninger.

Situationen i Gazastriben kan ikke længere tolereres. Man bør ikke forhandle med terrorister, men angrebene på det israelske folk må bringes til ophør en gang for alle, og vi bør ikke længere tolerere uskyldige civiles død ved frontlinjen af en absurd og ulykkeligvis permanent krig.

Indvandringen bør løses på EU-plan, og vi bør derfor rette vores opmærksomhed meget mere mod situationen i visse stater, herunder Italien og Malta, som har betydelige problemer med det spørgsmål. Cypernsproblemet bør løses hurtigt, for at vi én gang for alle kan få forbindelserne mellem Grækenland og Tyrkiet på plads og mellem Europa og Tyrkiet, som desuden stadig afventer tiltrædelse.

Endelig håber jeg at se Dem til stede her i Europa-Parlamentet hver gang, hr. Topolánek! Jeg ønsker Dem held og lykke med arbejdet, og jeg vil rose Dem for at være blevet her efter Deres første svar. Det har vi ikke været vant til med de tidligere formandskaber. Tak for det. Det er et godt tegn.

Bernard Poignant (PSE). – (FR) Fru formand, hr. formand for Rådet! Jeg har opdaget takket være Deres tjekkiske historikere, hvorfor De endnu ikke har ratificeret Lissabontraktaten. De taler faktisk om det magiske tal 8 som i 2008. Dette tal markerer trin i Deres historie. De siger, at i 1918 blev Tjekkioslovakiet dannet, og i 1348 blev Prag bygget. De citerer over 40 eksempler og navnlig tre nylige, smertelige eksempler, nemlig 1938, da Frankrig og Det Forenede Kongerige lod Dem i stikken, 1948, da De blev ramt af et statskup, og 1968, da Sovjetunionens tanks rullede ind. Så 2008, kan jeg forstå, sprang de over, fordi de mente, at ratificeringen af traktaten det år ville være risikabelt, så meget mere som at nogle sammenlignede den begrænsede suverænitet under Brezhnev med traktaten. Trods alle hans fejl og fortid, så er kammerat Barroso, som er til stede her i dag, ikke Brezhnev!

(Latter)

Vi er med i et projekt, som er karakteriseret ved delt og frivillig suverænitet. Lissabontraktaten er kun et øjeblik i vores historie. Det er kun et enkelt stadium. Jeg beder Dem: 2008 er forbi, ratificer traktaten i 2009!

(Bifald)

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Fru formand! Den Tjekkiske Republik har overtaget formandskabet for EU på et tidspunkt, hvor vi debatterer økonomiske reformer, og hvorvidt den fremtidige model for EU bliver mere socialt orienteret eller mere liberal. Sommetider bliver dette endda udlagt som en diskussion mellem det gamle og det nye Europa, men jeg tror, tjekkerne vil kunne opnå konsensus, for der er jo virkelig ikke så stor forskel på disse to begreber. Tilnærmelsen mellem dem afgøres af globalisering og det multikulturelle økonomiske miljø, som er under stadig udvikling. Begrebet markedsøkonomi forstås meget forskelligt af forskellige mennesker, og det er et spørgsmål om traditioner. Landene i den tidligere sovjetblok forstår glimrende, at markedsinstitutioner og love ikke nødvendigvis betyder, at markedet blomstrer og fungerer godt. De skal tilpasses efter folks mentalitet og forventninger. Selv om vi sommetider forsøger at understrege disse forskelle mellem de økonomiske modeller for egen politisk vinding, vil en forsinkelse af reformen af den økonomiske politik, hvis vi tager hensyn til det varierende flersprogede og multikulturelle økonomiske miljø, på langt sigt hjælpe radikale populistiske grupper til magten og forårsage langsigtet politisk ustabilitet og økonomiske tilbageslag.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske det tjekkiske formandskab med overtagelsen af hvervet. Det er det første rådsformandskab, der varetages af et tidligere Warszawapagtland og derfor af symbolsk betydning, som hr. Nassauer rettelig bemærkede.

Gasforhandlingerne og rådsformand Schwarzenbergs aktiviteter i Mellemøsten og mange andre eksempler viser, at det tjekkiske formandskab er godt forberedt til de opgaver, der venter. Derfor er jeg enig i, at der tillægges begrebet strategisk energiforsyningsikkerhed stor betydning. Dette eksempel gør det i særlig grad klart, at der er mange områder, hvor nationalstater alene ikke længere kan varetage deres borgeres interesser, og kun en fælles EU-tilgang er tilstrækkelig.

Men hr. formand for Rådet, kun Lissabontraktaten giver os denne kompetence på området for energi og energiforsyningsikkerhed! Vi fungerer i øjeblikket kun som koordinatore, og vores resultater er ikkebindende. For så vidt angår mange af de udfordringer, som vi må tage op, vil vi ikke være i stand til det uden den handlefrihed, vi får i kraft af Lissabontraktaten – muligheden for større demokratisering, nemlig styrkelsen af Europa-Parlamentets og de nationale parlamenters rettigheder. Jeg antager derfor, at der var en fejl i den tyske tolkning, da det lød, som om De sagde, at Nicetraktaten var bedre end Lissabontraktaten. De bør stadig kunne korrigere den tyske version. Derfor bør vi søge en anledning til at gøre det klart, at det kun er ved hjælp af Lissabontraktaten, at vi kan forbedre måden, hvorpå vi klarer vores udfordringer på alle vigtige områder.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Fru formand, hr. formand for Rådet! De talte om et Europa med regler. De talte meget om regler faktisk. Nu er en af reglerne for demokrati, at man holder, hvad man lover. De lovede at ratificere Lissabontraktaten inden udgangen af 2008. Det holdt De ikke, og det var forkert. Derfor spørger jeg: Hvornår vil Den Tjekkiske Republik ratificere Lissabontraktaten?

De talte også om selvtillid. Det lød som arrogance i mine øren. Den tjekkiske regering, bl.a. dens formand, har ret til at sige og gøre, hvad han synes, men den må ikke glemme, at den er med i EU og nu taler på vegne af næsten 500 mio. borgere og 27 medlemsstater.

Derfor kan De ikke ignorere det forhold, at 25 medlemsstater allerede har ratificeret Lissabontraktaten, og at Irland allerede har planlagt endnu en folkeafstemning. Heldigvis indikerer meningsmålingerne, at der er flertal for et "ja". Irerne har indset, at de i dette særligt vanskelige internationale miljø med deres medlemskab af EU og euroen er blevet beskyttet mod endnu større problemer.

Det, som Den Tjekkiske Republik nu mangler, er at angive, hvornår den ratificerer Lissabontraktaten. Som formanden for min gruppe, Martin Schulz, har sagt, er det nu, hvor Europa står over for uhørte udfordringer, nødvendigt at tale med én stemme. Og det er kun muligt med Lissabontraktaten.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Fru formand, hr. Topolánek, mine damer og herrer! De talte om partnerskab mod øst, hr. Topolánek! Partnerskab er en temmelig ny opfindelse fra EU's side, som ikke eksisterede i det Europa, som grundlæggerne af Ventotene-manifestet ønskede at se, eller i det Europa, der fandtes i de første tider efter anden verdenskrig. Det Europa gav sine naboer, bl.a. i Central- og Østeuropa, udsigt til tiltrædelse.

Europa har været en fredsfaktor, ikke fordi det gav sine naboer udsigt til partnerskab, men fordi det gav dem udsigt til medlemskab, til at blive en del af EU.

Det franske formandskab, som de har fået depechen af, udtrykte sig imidlertid meget klart på punktet om grænser, idet det ønskede at definere Europas grænser, at smække døren i for først og fremmest Tyrkiet og at gøre det klart, at EU ønsker at lukke sine grænser. Resultatet heraf er, at der omkring EU i dag – i stedet for håb for lande som Deres eget i forgangne årtier – findes krige og spændinger i Mellemøsten, på Balkan, i Kaukasus, Ural og Maghreb.

Som et radikalt ikkevoldeligt parti vil vi gerne opfordre Dem til endnu engang at overveje behovet for, at EU's forenede stater åbner sig for medlemskab, for medlemmer, og ikke for forvirrede partnerskabsrelationer. Det partnerskab udelukker integrationen af det vigtigste, nemlig borgerlige og politiske rettigheder for borgerne i Europa og langs Europas grænser.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne rose formanden for Rådet for den evne, som det tjekkiske formandskab allerede har udvist til at håndtere en række problemer.

Mange svenskere har stadig den fornemmelse, at Prag ligger øst for Stockholm i kraft af arven fra forrige århundredes politiske geografi. Det er forkert, og Deres formandskab, hr. formand for Rådet, vil placere Den Tjekkiske Republik på dens rette plads på vores mentale verdenskort – i hjertet af Europas historie og i fremtiden.

Lad mig også udtrykke håbet om, at De vil lægge et godt fundament for det svenske formandskab, nemlig hvad angår klimaspørgsmål og konkurrenceevne, hvor det er så vigtigt for Dem at vise, at vi kan takle de økonomiske problemer med åbenhed, uden protektionisme og med en åben økonomis dynamik, og hvad angår energispørgsmålene, hvor De vil spille en afgørende rolle, eftersom de tydeligvis er meget centralt placeret. Den aktuelle verdenssituation understreger behovet for reformer og forandring.

Jeg tror, man kan sige, at solidaritet og sikkerhed med hensyn til energi betyder, at vi har brug for en reform og en udbygning af det indre marked for energi. Uden det vil vi blive udsat for forskellige trusler og forsøg på at dele os, splitte os. Et mål bør være at sikre, at ingen kan kontrollere både forsyning og produktion af gas og el og distributionen heraf – at sikre, at vi får ét fælles marked. Hvis det kan nås under Deres formandskab, vil det være et strategisk fremskridt, som jeg håber, vi alle kan lykønske Dem med om et halvt år.

Maria Berger (PSE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Jeg selv og nogle kolleger her i dag tilhørte gruppen af parlamentsmedlemmer fra det blandede parlamentsudvalg, som særligt arbejdede på at fremme det tjekkiske medlemskab i perioden frem til 2004. Det gør denne dag, hvor vi byder velkommen til det tjekkiske formandskab for første gang, til en særlig dag også for andre parlamentsmedlemmer end de tjekkiske. Jeg kan tilføje, at det fra en østrigsk kollegas synspunkt ikke altid var særlig populært at føre kampagne i Østrig for Den Tjekkiske Republiks tiltræden. Derfor er vi bestemt blandt dem, der bakker det tjekkiske formandskab ekstra godt op og ikke agter at tillægge begyndervanskeligheder alt for stor betydning. Den noget ensidige holdning i begyndelsen til Gazakonflikten og den tjekkiske præsidents holdning til, at sociale og miljømæssige standarder er for høje, er allerede nævnt. Set fra et østrigsk synspunkt er vi særlig kedede af Deres forstående reaktion på Slovakiets planer om at genåbne Bohunice, hvilket ville være en klar overtrædelse af eksisterende EU-lovgivning.

Den glimrende filosof og skribent Jiří Gruša har skrevet en "brugsvejledning til Den Tjekkiske Republik og Prag", som jeg kun kan anbefale alle mine kolleger som en fornøjelig og ekstremt humoristisk lecture. Indtil videre findes der ingen brugsvejledning til EU på skrift, men hvis der nogensinde bliver udgivet en sådan, gør alle nye formandskaber bedst i ikke at sige nej tak til den støtte, som Europa-Parlamentet eller regeringerne i nabostaterne tilbyder.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! De har et særligt ansvar. Det tjekkiske formandskab har fået en urolig start, dets kunstinstitution har været provokerende og givet anledning til indignation – men dets seriøse indsats for at finde sit ståsted og påtage sig sit ansvar for hele Unionen har kunnet konstateres også førend i dag. Det virker velforberedt. Programmet indeholder de rette prioriteringer. Der vil dog efterfølgende falde dom over den beslutsomhed, det personlige engagement og den EU-orientering, som prioriteterne gennemføres med, og over graden af succes.

Kommissionsformand Barroso sagde, at EU sættes på prøve i disse seks måneder. Det tjekkiske formandskab og den tjekkiske regering sættes på EU-politisk prøve. Disse prøver kan klares, hvis vi alle yder det bedste. Derfor beder jeg Dem holde op med at spille indenrigspolitik ud mod EU-politik og bebyrde Deres

formandskab med hjemlige problemer. De bør gøre det klart for borgerne, at De allerede føler, at Lissabontraktaten ville styrke Deres rolle i henseende til gaskonflikten, Gaza, Slovakiets planer om Bohunice og finanskrisen og sætte Dem i stand til at rygte Deres hverv i bedre harmoni med de øvrige europæiske institutioner.

EU er et værdifællesskab og en fælles lovgivning. Jo, vi har regler, og enhver, der bryder dem, enhver, der ikke holder, hvad han lover, udviser mangel på solidaritet. Vi er forenede – trods alle vores forskelle – af vores værdifællesskab, vores fælles lovgivning, vores politiske målsætninger.

Derfor appellerer jeg om, at De ikke skjuler Dem bag Irland, men tager skridtet videre, ratificerer Lissabontraktaten før Europadagen i 2009, før afslutningen af Deres formandskab. Vi skal dømme Dem efter Deres gerninger og ikke efter kommentarerne fra Deres præsident hjemme i Den Tjekkiske Republik.

Gary Titley (PSE). – (EN) Fru formand! Jeg fandt det interessant, at den tjekkiske formand sagde, at oppositionen forsøger at torpedere det tjekkiske formandskab, fordi den tjekkiske præsident set fra min plads sagtens kan sabotere det tjekkiske formandskab helt alene.

Jeg bemærker, at det tjekkiske formandskab udtaler, at det gør alt, hvad det kan for at udvide EU og give Kroatien medlemskab. Hvis det gør alt, hvad det kan, hvorfor kan det så ikke ratificere Lissabontraktaten? Trods alt indgik det tjekkiske formandskab aftale om det og bør derfor overholde sine forpligtelser.

Lad os være ærlige. Det er ikke nogen god start på et formandskab. Den tjekkiske præsident beskriver klimaforandringspakken som en latterlig luksus. Den tjekkiske finansminister beskriver den økonomiske genopretningsplan som en reminiscens fra kommunisttiden. Vi har et såkaldt kunstværk – som har stødt alle, men især bulgarerne – og den første udtalelse om Gazakrisen måtte trækkes tilbage flere timer senere.

Det, vi i øjeblikket har brug for, er lederskab, og det, jeg har set hidtil, har lært mig, at jo før vi får en fuldtidsformand for Rådet jo bedre, for det er kun sammenhængende europæisk handling, der kan give Europa sikkerhed, sikre Europa indflydelse i verden og levere økonomisk genopretning. Så lad os få noget lederskab.

(Formanden afbrød taleren)

Josef Zieleniec (PPE-DE). – (CS) Fru formand! Det tjekkiske formandskab fortjener anerkendelse for sin aktive rolle i løsningen af tvisten om genoptagelse af gasforsyningerne til Tjekkiet. Imidlertid vil det være en stor fejl at lade emnet hvile, før de langsigtede årsager til problemet er blevet løst.

Årsagen ligger tydeligvis i russernes ambitioner om at forlænge deres interessesfære ind i Ukraine og videre til Centraleuropa. EU's mål må derfor være at holde Ukraine fast på Unionens radarskærm. Imidlertid vil det ikke være muligt, hvis Ukraine fortsat står bag uigennemsigtige transaktioner og klynger sig til "nabopriser", som ikke afspejler den sande markedssituation, og som holder Ukraine fast i politisk afhængighed af Rusland.

Det tjekkiske formandskabs prioriteter omfatter energiforsyningssikkerhed og styrkelse af partnerskab mod øst. Et grundlæggende aspekt af dette partnerskab må være snarest muligt at hjælpe Ukraine med at fastsætte markedspriser på energi, som er forhandlet i forbindelse med langsigtede kontrakter.

Formandskabet bør også udøve et effektivt pres på Kiev for at løse de uigennemsigtige økonomiske strukturer, som underminerer indsatsen for reform og udvikling af en retsstat. Kun stærkt pres udefra på Ukraine og et aktivt samarbejde kan hjælpe landet med at opgive kortsigtede og ofte personlige interesser til fordel for en ægte uafhængighed af Rusland og en retsstat, som er fri for den allestedsnærværende korruption. Medmindre der bliver ryddet op i Ukraine, kan vi ikke forvente, at EU reagerer effektivt på Ruslands mere og mere aktive politik over for Central- og Østeuropa.

Det rette tidspunkt til at etablere et tæt samarbejde mellem EU og Ukraine vil være, umiddelbart efter at gaskrisen er afværget. Medmindre det tjekkiske formandskab på EU's vegne får held til at lægge et effektivt pres på de ukrainske ledere, vil vi snart være vidner til ikke blot flere iskolde dage uden gas med store konsekvenser for økonomien i medlemsstaterne, men frem for alt et farligt skift i de geopolitiske relationer i Central- og Østeuropa.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru formand! Som alle i Europa-Parlamentet ønsker jeg det tjekkiske formandskab held og lykke. Hr. formand for Rådet! Jeg er imidlertid himmelfalden over Deres skammelige bemærkning i morges om, at Lissabontraktaten er værre end Nicetraktaten. Det er ikke kun usandt, det er

kontroversielt og et tillidsbrud. Nu må De alvorligt overveje at trække Deres bemærkning om Lissabontraktaten fra i morges tilbage.

Vi har brug for den mere forenede, demokratiske, effektive Union, som Lissabontraktaten giver os mulighed for med henblik på at klare de mange problemer, som hver for sig kan kaste vores verden ud i en konflikt. Energiforsyningssikkerhed, klimaforandringer, økonomisk krise og finanskrisen og de mange krige i mange regioner. Som formand for Rådet er Deres opgave at mægle til fordel for og at lede Europa på grundlag af vores fælles værdier såsom solidaritet – indadtil og udadtil – en social markedsøkonomi, multilateralt samarbejde og lighed mellem mænd og kvinder – og det inkluderer både mænds og kvinders rettigheder til at deles om forældreopgaven.

Hr. formand for Rådet! De må parkere Deres konservative og neoliberalistiske holdninger i seks måneder, for ellers kommer De konstant i konflikt med dette parlament i disse seks måneder. Irland får sandsynligvis en folkeafstemning om en præciseret Lissabontraktat til efteråret i år. Jeg vil arbejde hårdt for at sikre et positivt resultat for Irland og Europa. Deres bemærkninger her i dag har gjort den opgave meget vanskeligere. Hvis resultatet af folkeafstemningen bliver et nej, vil langt størstedelen af europæerne ikke takke Dem.

(Formanden afbrød taleren)

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Fru formand, hr. formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Jeg vil gerne komme med en særlig tak til rådsformanden, fordi han har overtaget rådsformandskabet, og lykønske ham med de to første uger som formand, der har været vanskelige, men succesrige. Jeg forstår helt klart Deres ord om national identitet, en identitet, som vi, landene mellem Øst- og Vesteuropa, har opbygget med succes.

Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på en sag, som efter min mening vil blive meget vigtig de næste seks måneder, nemlig den tredje energipakke. Pakken handler først og fremmest om det fælles energimarked, et fælles europæisk agentur for samarbejde mellem de nationale regulatorer, grænseoverskridende forbindelser og fælles investeringer og dermed om integration, kort sagt om energisolidaritet og energiforsyningssikkerhed.

For det andet betyder den tredje energipakke også liberalisering, en fair regulering af adgangen til netværkerne, dvs. konkurrence på markedet, hvilket betyder lavere omkostninger, færre miljøskader og billigere energi til forbrugerne, og dermed for økonomien, hvilket vil bidrage til at klare krisen.

Og for det tredje indeholder den tredje energipakke fair regler for landene uden for vores markeder med fælles politikker for leverancer til EU-landene og muligheden for transport via tredjelande. Hvad angår EU's østlige partnerskab og østlige dimension, taler den tredje pakke helt for sig selv.

Den tredje pakke kan blive til gavn for Deres formandskabs tre hovedprioriteringer – energi, økonomi og Europas østlige dimension. Jeg opfordrer Dem til at holde fast i denne prioritering og fuldt ud...

(Formanden afbrød taleren)

Jan Andersson (PSE). – (SV) Fru formand! Jeg vil også gerne byde det tjekkiske formandskab velkommen. Under dette formandskab vil vi få lav vækst, og arbejdsløsheden vil stige. Vi står i en vanskelig økonomisk situation. Jeg læste om præsident Klaus' løsninger i Financial Times, og jeg er ikke enig i dem alle. Han siger, at vi må sænke vores ambitioner med hensyn til miljø- og klimapolitikken, og at vi må sænke vores ambitioner med hensyn til socialpolitikken. Det er den helt forkerte vej at gå. Hvis Europa skal være i stand til at kunne konkurrere i fremtiden, må vi investere i moderne miljøteknologi. Vi skal investere i moderne infrastruktur for at få et samfund, der er bæredygtigt på langt sigt, og som fører en aktiv klimapolitik. Det vil sikre en højere vækstrate og højere beskæftigelse.

Med socialpolitikken forholder det sig på samme måde. Vi skal investere i en socialpolitik med rimelige arbejdsforhold, ligebehandling af arbejdstagerne, et godt arbejdsmiljø osv. Det vil ikke betyde lavere vækst, men bæredygtig vækst på lang sigt.

Endelig vil jeg gerne nævne familiepolitikken. Den familiepolitik, jeg læser om i Deres program, er en gammeldags familiepolitik. Moderne familiepolitik handler om samme ansvar for kvinder og mænd i forbindelse med børn og arbejde. De anviser en helt anderledes vej i Deres program.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) Mange tak, fru formand! Som parlamentsmedlem fra Bulgarien glæder det mig, at det tjekkiske formandskab inddrager energi og energisikkerhed i sine hovedprioriteringer. I de seneste dage er en lang række EU-medlemsstater blevet taget som gidsel i striden mellem Ukraine og Rusland. Alene i Bulgarien er der over 160 000 husholdninger, som ikke længere har nogen opvarmning. Desværre

har den bulgarske regering været ude af stand til at hjælpe sine borgere under denne krise. Bulgarien er det eneste land i EU, som ikke har alternative gasforsyningskilder og gasleverandører samt gasreserver. Vi må tage ved lære af denne sag.

Jeg tror, at jeg taler på hele Parlamentets vegne, når jeg siger, at vi ikke kan tillade, at de europæiske borgere skal betale prisen for politiske spillfægtier, der involverer lande, som bruger deres energikilder som politisk værktøj. Det er derfor, jeg mener, at vi har brug for bæredygtige løsninger i energisektoren. Vi har brug for en fælles europæisk energipolitik. Et vigtigt element i den forbindelse er at forbedre energiinfrastrukturen. Når vi taler om europæisk energisolidaritet, betyder det fælles energiprojekter i EU, og at vi skal undgå den nuværende praksis med bilaterale aftaler.

Jeg ville også gerne tro på, at det inden alt for længe bliver muligt for Europa at opbygge paneuropæiske atomkraftsanlæg som fælles projekter for medlemsstaterne. I denne forbindelse glæder jeg mig over, at det tjekkiske formandskab udvider samarbejdet med landene i det sydlige Kaukasus og på Balkan og med Ukraine som en anden hovedprioritering. Det er kun ved hjælp af en integreret tilgang, som tager hensyn til interesser og muligheder hos såvel medlemsstaterne som landene fra de netop nævnte regioner, at vi har sikkerhed for, at vi kan klare og afværge kriser som den, vi netop har været igennem. Vi er nødt til at handle omgående og gøre det, der er bedst for EU. Behovet for konkret handling for at etablere en fælles europæisk energipolitik er større nu end nogensinde før.

Jeg ønsker det tjekkiske formandskab held og lykke.

Katalin Lévai (PSE). – (HU) Fru formand, hr. premierminister! Det tjekkiske formandskab har valgt sloganet "Europa uden grænser" som sit motto og sat energipolitik og økonomisk stabilitet øverst på dagsordenen. Derudover vil jeg gerne understrege en anden vigtig prioritering, nemlig de europæiske borgere.

Jeg vil gerne opfordre til, at man er mere opmærksom på de spørgsmål, der direkte berører borgernes dagligdag. Der bør lægges større vægt på videreudvikling af banebrydende europæiske socialprogrammer, på den europæiske solidaritet og lige muligheder og på mindretalspolitikken. Jeg er enig med dem, der opfordrer til en ratificering af Lissabontraktaten.

Borgerne skal involveres mere i den europæiske politik, for jeg mener, at mangelen på sociale pakker og effektiv kommunikation fører til en voksende mistillid til de europæiske institutioner. Jeg synes, at uddannelse spiller en særlig vigtig rolle ...

(Formanden afbrød taleren)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Starten på det tjekkiske formandskab har været præget af konflikten i Gaza og energikrisen. Efter en bølge af nedladende og tvivlende bemærkninger om Den Tjekkiske Republiks evne til at lede EU, ser Europa og andre dele af verden med overraskelse på, hvor ansvarsfuldt og effektivt det tjekkiske formandskab har håndteret de uforudsete kriser. Jeg tvivler dog på, om de var så uventede, og det glæder mig, at den tjekkiske regering tog fat på dem allerede ved juletid, for det franske formandskab fik dem ikke kvalt ved fødslen.

Jeg håber, at De vil engagere Dem lige så frygtløst i forhandlingerne med Kina, som bevidst krænker verdenshandelsreglerne, fremmer den illoyale konkurrence og truer europæernes helbred ved at sælge forfalskede og farlige produkter. I dag er det f.eks. meget vanskeligt for europæiske forældre at finde børnesko, som ikke indebærer sundhedsrisici, og ikke desto mindre har Rådet og Kommissionen hidtil kun ofret dette spørgsmål ringe opmærksomhed.

Jeg glæder mig derfor over, at De har placeret "Europa i verden" blandt deres prioriteringer. Jeg kan forsikre Dem om, at Europa er meget åben over for verdenshandel, men der er endnu ingen rådsformand, som har været i stand til at sikre fair gensidighed og åbne Kina for de europæiske producenter. Jeg håber, at De og Deres førsteklases team vil få større succes.

Hr. rådsformand, jeg lykønsker Dem med Deres virkelig gode, realistiske program for Europa og også med Deres personlige succes. I betragtning af at De er leder af et politisk parti, hvoraf nogle af dets nuværende ministre i 2003 stemte imod vores optagelse i EU, gør De det særdeles godt på den europæiske scene. Jeg håber blot, at vi vil se en lignende opblødning af holdningen blandt Deres partikolleger i forbindelse med Lissabontraktaten.

Medierne rapporterer, at irerne, der er presset af finanskrisen, nu bedre forstår, at traktaten er et anstændigt instrument, som har til formål håndtere hårde tider. Jeg håber, at De også snart vil begynde at se på traktaten

i et positivt lys, selv om det betyder, at De skal slette præsident Klaus fra Deres mobiltelefon. Jeg ønsker os alle et succesrigt tjekkisk formandskab til trods for vores forskellige synspunkter.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Fru formand, hr. premierminister! Udover spørgsmålet om udenrigspolitikken, håndteringen af den økonomiske krise og ratificeringen af Lissabontraktaten bør de unge være en af EU's vigtigste prioriteringer. Jeg har læst om denne prioritering i Deres program. Jeg synes, at Deres program bør være mere integreret og mere proaktivt, for så vidt angår de unge.

De unge bliver ikke længere overbevist af udtalelser og løfter. De føler sig ikke sikre i en situation med en stat, der kolliderer, og som ikke er i stand til at håndtere den økonomiske krise. De accepterer ikke uddannelsessystemer, der sender dem direkte ud i arbejdsløshed og social ringeagt. De accepterer ikke EU-skepsis og frygt for Europa. De har et problem med ratificeringen af Lissabontraktaten. De tørner sammen dagligt. Det er den nye generation, der kan forstå, hvad der menes med ...

(Formanden afbrød taleren)

John Bowis (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til rådsformanden, at hans land for mig er symboliseret ved to mænd, nemlig Franz Kafka og Jan Palach. De symboliserer begge kampen for frihed og demokrati, og de viste begge den frustration og smerte og de ofre, der undertiden kan komme i spil.

Derfor tror jeg, at De, hr. rådsformand, vil have en særlig forståelse for kampen i Gaza, og at De vil forstå den smerte og frustration, som befolkningen i Gaza og det israelske folk føler. Jeg håber derfor, at De vil gøre alt, hvad De kan, for at stoppe de blodsudgydelser, der foregår dér.

De kan også prøve at kontakte den amerikanske præsident i spørgsmålet om klimaændringer og inddrage ham i løsningen af dette i København.

Hjemme vil De have mulighed for at præge Europa-Parlamentets udestående lovgivningsforslag – og jeg understreger de nye muligheder for borgerne, der vil udspringe af de grænseoverskridende sundhedsydelse, et emne, jeg ved, er på Deres dagsorden.

De omtalte den frie bevægelighed for viden. Ingen steder er dette vigtigere end inden for lægevidenskaben, herunder naturligvis også den mentale sundhed. Jeg har haft det privilegium at støtte noget af arbejdet med reformen af det mentale sundhedsområde i Den Tjekkiske Republik. Jeg ved, at De ønsker at fremme disse reformer, ikke kun i Deres eget land, men i hele Europa. Jeg vil gerne bede Dem tænke tilbage til juni, hvor vi indgik en pagt om mental sundhed for hele EU. Det er ikke på Deres liste for øjeblikket, men jeg håber, at De vil sørge for, at det kommer på Deres dagsorden som et spørgsmål, der skal fremmes, for det er først og fremmest vores opgave – Deres opgave – at støtte de mennesker i vores samfund, der er sårbare og behøver vores støtte. Jeg ved, at De vil gøre Deres bedste, og jeg ønsker Dem held og lykke med Deres bestræbelser.

(Bifald)

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at minde om den polsk-tjekkiske oppositions undergrundsmøde, der blev arrangeret af Solidaritet for 21 år siden i Riesengebirge på den polsk-tjekkiske grænse.

Den Tjekkiske Republik er det første central- og østeuropæiske land, der overtager EU-formandskabet. Det forpligter. De tjekker, der leder EU, er arvtagere til den central- og østeuropæiske historie med kampen for at fjerne jerntæppet og for oprettelsen af en demokratisk sammenslutning af samfund på det europæiske kontinent. Jeg understreger det tjekkiske formandskabs særlige intellektuelle og politiske betydning.

Af dets mange prioriteringer er den vigtigste ratificeringen af Lissabontraktaten og styrkelsen af den fælles europæiske udenrigspolitik. En anden meget vigtig udestående opgave er forberedelsen af en transatlantisk strategi for de transatlantiske forbindelser efter valget af den nye amerikanske præsident. Endelig vil jeg gerne ønske præsident Vaclav Havel god bedring efter hans nylige operation.

Mihael Brejc (PPE-DE). - (SL) Fru formand! Det tjekkiske formandskab har givet udtryk for sin vilje til at bringe forhandlingerne om Kroatiens tiltrædelse af EU ud af dødvandet. Lad mig i denne forbindelse minde om, at det er et krav til alle kandidatlande, at de indsender troværdige dokumenter. Hvis dokumenterne ikke er troværdige, skal det pågældende land have det at vide.

I det særlige tilfælde med Kroatien har landet trukket en grænse på landkort, som der er strid om. I stedet for at nævne, at der er strid om dette eller hint stykke af grænsen, har det simpelthen tegnet grænsen, som landet selv ser den. Et sådant dokument er naturligvis ikke troværdigt, for det drejer sig faktisk om en strid mellem

to lande, som skal løses andetsteds. Det er en bilateral strid mellem to lande, som i øvrigt har et godt naboskab, og ikke desto mindre er det en strid, der skal løses andetsteds. Jeg vil derfor gerne påpege, at det ikke er en fiks idé, når Slovenien nævner, at Kroatiens dokumenter ikke er troværdige. Slovenien understreger faktisk, at medlemsstaterne er forpligtede til at gøre dette kandidatland opmærksom på den kendsgerning, at det er forpligtet til at indsende dokumenter, der lever op til EU's standarder.

Og hvad er så en mulig løsning? Der er allerede blevet fremsat mange forslag, og jeg tror også, at det tjekkiske formandskab vil forsøge at fremsætte et passende forslag. Løsningen kunne være, at Kroatien fremsender en regerings- eller parlamentsbeslutning med en klar erklæring om, at disse grænser er vejledende, midlertidige eller et andet ord, som tydeligt viser, at grænserne er midlertidige, og at de endnu ikke er blevet lagt fast. Efter min mening kan vi på denne måde tage et lille skridt fremad og gøre det muligt for Kroatien at blive medlem af EU så hurtigt som muligt, hvilket også er i Sloveniens interesse.

Lad mig slutte med at ønske Dem held og lykke med EU-formandskabet.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Fru formand! Kritikken er haglet ned over rådsformanden. Jeg afholder mig bevidst fra at tilslutte mig denne kritik. I de tjekkiske eventyr finder vi normalt slotte, der beboes af en vis konge, som ikke provokerer nogen, ikke volder nogen skade og ikke gør krav på at være ekspert på alle områder. Det er ikke tilfældet med Prag-slottet. Nuvel, ingenting er fuldkomment. Jeg har dog tiltro til, at rådsformanden vil forstå at håndtere denne vanskelighed med succes og holde de løfter, han har afgivet i dag. Jeg har kendt ham i næsten 20 år, og jeg glæder mig over at se, hvordan medlemskabet af EU har sat skub i hans politiske vækst. Jeg krydser fingre for ham, for som spanierne siger "Con mi patria, con razón o sin ella", som englænderne siger, "Good or bad, my country", og som jeg siger, "Mit land, i tykt og tyndt".

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne begynde med at give udtryk for min glæde over, at vores broderlige nabo, Den Tjekkiske Republik, lige siden starten af sit formandskab har dementeret enhver tvivl om, hvorvidt en ny medlemsstat ville være i stand til at lede og administrere EU's anliggender.

Det tjekkiske formandskab har vist, at det er i stand til at reagere og handle i kritiske situationer, f.eks. i forbindelse med krigen i Gaza og afbrydelsen af gasforsyningen fra Rusland til EU. Som repræsentant for Slovakiet, der modtager næsten 97 % af sin gas fra Rusland, og som sammen med Bulgarien er i den mest kritiske situation, vil jeg gerne personligt anerkende premierminister Mirek Topoláneks engagement i forhandlingerne med Rusland og Ukraine. Hr. premierminister, Slovakiet har stadig ingen gas og har derfor stadig brug for Deres aktive hjælp. Europa har brug for en fælles energipolitik, og det er nødt til at forbedre dets forhandlingsposition på energiområdet.

Frankrig indledte sit formandskab med den russisk-georgiske konflikt, og det tjekkiske formandskab skal håndtere den handelsmæssige og politiske strid mellem Rusland og Ukraine. Jeg tror fuldt og fast på, at tiden er inde til at drage en lære af disse hændelser. Det er vigtigt at identificere de områder, hvor EU er afhængig af Rusland, og de områder, hvor Rusland er afhængig af EU. Forholdet til Rusland er vigtigt, men det er uacceptabelt, at Rusland bruger gassen som et politisk våben. Det er nødvendigt hurtigt at tage fat på spørgsmålet om diversificering af energikilderne og bygningen af Nabucco-olierørledningen. Slovakiet befinder sig i en ekstraordinær situation og ser Dem som en allieret i sagen om en strategisk afgørelse om Jaslovské Bohunice. Jeg vil også gerne bede om Deres hjælp, hr. Barroso, som formand for Kommissionen.

Personligt synes jeg, at der fortsat er mange mangler i forbindelse med gennemførelsen af den frie bevægelighed for personer, og jeg glæder mig derfor over det tjekkiske formandskabs motto – Europa uden barrierer.

Jeg ønsker det tjekkiske formandskab held og lykke med gennemførelsen af sit 3E-program og med at bringe EU tættere på en opnåelse af Lissabonmålsætningerne.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Fru formand, hr. premierminister! Vi er tidligere landsmænd, og som sådan glæder jeg mig over at byde Dem velkommen til Europa-Parlamentet og ønsker Dem held og lykke med gennemførelsen af de mål, De har præsenteret for os.

Deres 3E-prioriteringer opsummerer så afgjort de nuværende problemer, som EU står over for, selv om jeg, for så vidt angår økonomien, stoler på, at De ikke vil glemme dens sociale aspekter, som er så vigtige for langt de fleste EU-borgere. Da jeg så Dem ved fejringen af indførelsen af euroen i Slovakiet, glædede det mig at se, at den nye formand for Rådet støttede en tættere integration mellem EU-landene. Jeg ville dog i lighed med de fleste medlemmer af Europa-Parlamentet have været endnu gladere, hvis De bidrog til ratificeringen af Lissabontraktaten i Den Tjekkiske Republik. I modsat fald vil det blive vanskeligt at opnå de prioriteringer,

De har sat Dem. Hvis vi ønsker, som De selv har sagt det, at EU ikke blot skal være en betaler, men også en medspiller på verdensscenen, er vi nødt til at tage dette skridt.

Det er blevet sagt mange gange, at valget til Europa-Parlamentet bliver et vigtigt øjeblik i Deres formandskab. Valgdeltagelsen vil få indflydelse på EU-politikken i de næste fem år, og aktiv støtte fra Rådet kan spille en stor rolle i den forbindelse. Når Slovakiet ryger ud af verdensmesterskabet i ishockey, og Den Tjekkiske Republik kvalificerer sig til næste runde ...

(Formanden afbrød taleren)

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg vil begynde med at udtrykke Estlands varme opbakning til det tjekkiske formandskab. Det er rigtigt, at større konkurrenceevne er det bedste middel mod den økonomiske krise med fuldstændiggørelsen af fire grundlæggende friheder. Jeg støtter Deres idé om at udvikle det østlige partnerskab fuldt ud. Vi forstår nu, hvor vigtigt det er at forpligte lande som Ukraine og Georgien over for retsstatsprincippet og demokratisk ansvarlighed.

I september sidste år foreslog Europa-Parlamentet at gøre den 23. august til fælles mindedag for ofre for kommunismen og nazismen. Vi håber oprigtigt, at De vil gå i spidsen og forsøge at overbevise alle 27 regeringer om officielt at gøre denne dag til mindedag fra og med næste august måned. Vi forventer også, at De vil lede os til en europæisk morale og en politisk vurdering af de forbrydelser, der blev begået under det totalitære kommunistiske styre.

(Formanden afbrød taleren)

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! "Økonomi, energi og eksterne relationer" er det tjekkiske EU-formandskabs motto. Europas borgere forventer, at de europæiske institutioner beskytter dem imod kriser og forbedrer deres livskvalitet. EU's økonomiske genopretningsplan, der vil øge energiudnyttelsen og energiforsyningsikkerheden, er i dag de europæiske borgeres prioriteringer.

Jeg opfordrer det tjekkiske formandskab til – trods valget til Europa-Parlamentet, eller netop derfor – at udvise vision, politisk vilje og ikke mindst en forpligtelse over for de europæiske borgere. Sammen kan vi nå til enighed ved førstebehandlingen af direktivet om energiudnyttelse i bygninger. Jeg kan forsikre Dem om, at såvel Europa-Parlamentet som Kommissionen er parat til at støtte Dem, så direktivet om energiudnyttelse i bygninger kommer til at figurere blandt det tjekkiske formandskabs succeser.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru formand! Efter at have gennemlevet de traumatiske erfaringer med tidligere tiders russiske kommunisme er Den Tjekkiske Republik nu gået til den anden yderlighed og har knyttet sig selv stærkt og lydigt til USA. Det er blevet meget tydeligt, ikke kun med Deres holdning til Gaza og Lissabontraktaten, hr. rådsformand, men også med Deres regerings beslutning om at placere amerikanske missiler på tjekkisk jord. Deres beredvillighed til trofast at tjene den amerikanske regering, selv om det sætter freden i Europa på spil, er uacceptabel og mistænkeligt.

Deres land er i dag en del af EU, ikke af USA, og De må sikre Dem, at Deres regering handler i overensstemmelse hermed. Amerikanske satellitter hører ikke hjemme i EU. Så De må gøre op med Dem selv, om De ønsker EU eller USA. De kan ikke få begge dele!

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Fru formand, hr. formand for Rådet! Det tjekkiske formandskab har været det første i mange år til at fjerne den gamle travet om den europæiske forfatning, også kendt som Lissabontraktaten, fra dagsordenen. Denne realistiske tilgang giver anledning til optimisme og viser respekt for demokratiet og princippet om enstemmighed.

Det tjekkiske formandskab har besluttet at fokusere på de mest presserende spørgsmål, herunder Gaza-konflikten og energiforsyningsikkerheden. Til at begynde med var der ingen planer om at blande sig i gaskonflikten mellem Rusland og Ukraine, men da den begyndte at påvirke en lang række medlemsstater, kom hr. Topolánek på banen for at mægle. Det er klart, at formandskabet ikke i løbet af seks måneder vil kunne nå alle de mål, det har sat sig for, men de to første uger har allerede antydnet, at det kan blive et effektivt formandskab, til trods for de ulykkesprofetier, som nogle af Europa-Parlamentets politikere er kommet med. På vegne af delegationen ...

(Formanden afbrød taleren)

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Mange tak, fru formand! Jeg har hørt nyheden om, at der i Bruxelles med det tjekkiske formandskabs støtte er blevet ophængt noget, der formodes at være et kunstværk, og som

afbilleder mit land, Bulgarien, som et toilet. Det er meget stødende og imod EU's traditioner for partnerskab og gensidig respekt. Vi kræver derfor, at dette billede straks bliver fjernet af det tjekkiske formandskab og af dem, der rent faktisk har haft den frækhed at fornærme en af medlemsstaterne på denne måde, hvilket vi ikke kan acceptere. Hvis dette billede ikke straks bliver fjernet, vil mine kolleger og jeg personligt fjerne det med vores egne hænder.

Mírek Topolánek, *formand for Rådet*. – (CS) Fru formand! Tak, fordi De har givet mig ordet. Jeg vil gerne indlede mit afsluttende indlæg med at takke Dem for alle Deres synspunkter. Det har været en meget varm velkomst, som jeg ikke havde forventet. Jeg vil også gerne understrege, at det tjekkiske formandskab og jeg selv i min egenskab af formand for Rådet vil være i tæt kontakt og arbejde tæt sammen med Kommissionen i de næste seks måneder. De første fjorten dage har vist, hvordan en løbende, daglig og meget aktiv kontakt, ikke kun med José Manuel Barroso, men med hele Kommissionen, har sikret fælles handling i forbindelse med de spørgsmål, der ramte os i begyndelse af året. Her tænker jeg ikke kun på vores samarbejde med Europa-Parlamentet, men særlig på vores kommunikation med Kommissionen i vores bestræbelser på at håndtere disse ad hoc-spørgsmål. Jeg vil gerne takke formand Barroso.

Før jeg kom her, svor jeg, at jeg ikke ville fortælle vittigheder. Den ene vittighed, jeg rent faktisk fortalte, og som alle hjemme ville have grinet af, faldt til jorden. Jeg vil dog blive ved med at forsøge, og måske vil den tyske oversættelse ende med at blive korrekt, så vi kan forstå hinanden.

Lissabontraktaten kan ikke være et mantra. Den skal være midlet, ikke målet. Den er et middel til at forbedre EU's funktion. Det må aldrig blive et spørgsmål om tvang. Hvert land har sine egne redskaber og spilleregler til at opnå ratificering. Det faktum, at jeg underskrev traktaten, betyder ikke, at jeg vil påvirke de beslutninger, der skal træffes af de to kamre i det tjekkiske parlament, som er uafhængige og har frihed til selv at bestemme. Vi har heller ikke til hensigt at lægge forudgående pres på det irske folks beslutning. Det er umuligt at påtvinge traktatens gyldighed på nogen måde, selv om jeg mener, at vi på nuværende tidspunkt har brug for traktaten, og at den vil fremme EU's funktion. Det er min sidste bemærkning til denne sag, og jeg vil ikke vende tilbage til den, for jeg har redegjort for min personlige holdning.

Jeg kunne godt lidt det citat, som hr. Kirkhope kom med, og jeg vil omskrive et andet af Churchills citater for at vise, hvad jeg tænker om den nuværende situation: "Ikke flere kriser i morgen, min kalender er allerede fuld." Jeg synes, at det, vi har været igennem de første par uger, viser, at vi har valgt de rigtige prioriteringer, og at vi er godt forberedt. Derudover tog vi fat på gasspørgsmålet i midten af december under det franske formandskab.

Jeg vil gerne undskyldte over for alle de medlemmer, hvis spørgsmål, jeg ikke besvarer. I stedet vil jeg forsøge at generalisere diskussionen lidt og kaste lys over den generelle tilgang til håndteringen af disse specifikke problemer.

Så er der spørgsmålet om smugling af mennesker, narkotika og børn, handel med børn o.lign. Den Tjekkiske Republik har lige som Europa-Parlamentet en debat om friheds- og sikkerhedsniveauet, og vi er ivrige efter at fremskynde direktiverne og hele lovgivningsprogrammet inden for rammerne af rådsbeslutningerne for at bekæmpe menneskesmugling. Jeg ønsker blot at sige, at vi er parat til det og ønsker at se nærmere på de enkelte dele af disse problemer.

Så er der den omfattende diskussion om Nabucco. Vi er nødt til at indrømme, at Nabucco kun vil være et alternativ til andre transitruter, hvis det også er en alternativ forsyningskilde. Hvad angår debatten om Ukraine, udtrykte min landsmand Josef Zieleniec det helt klart – det er et politisk og geopolitisk problem, og efter min mening vil vi, hvis vi ikke giver Ukraine lejlighed til at løse de interne problemer, hvis vi ikke sætter grænser for de forskellige spilleres adfærd, uanset om der er tale om privatpersoner eller firmaer på gasmarkedet, miste Ukraines proeuropæiske orientering, hvilket naturligvis er et geopolitisk problem. Vi kan kun spekulere over målene bagved hele krisen – måske kun en kortsigtet prisstigning, måske et meget større pres på bygningen af Nord Stream-olierørledningen, den alternative nordlige rute, eller måske er målet i virkeligheden at hæmme Ukraines europæiske tilbøjeligheder. Uanset hvad, er disse faktorer en del af problemet, som ikke kun er kortsigtet og ikke kun handler om energi.

Hvis jeg skulle svare på udtalelsen om, hvorvidt Europa skulle være mere liberalt eller mere socialistisk, ville jeg forsøge mig med endnu en joke og sige, at jeg foreslår et kompromis med et liberalt-konservativt Europa, men det er så også min sidste joke.

Angående den vej, som Den Tjekkiske Republik har fulgt, og vedtagelsen af euroen, erklærede jeg den 1. januar, at Den Tjekkiske Republik ville offentliggøre datoen for sin indtræden den 1. november i år. Min

regering er den første, der vil opfylde Maastrichtkriterierne. Jeg betragter det ikke som et kapløb. Jeg lykønsker min slovakiske kollega, og vi vil vente og se, hvordan den finansielle krise berører opfyldelsen af reglerne i stabilitets- og vækstpacten, og hvilken effekt det har på den faktiske opfyldelse af alle reglerne for euroområdet. Jeg er bange for – og det gælder også håndteringen af den finansielle krise – at en svækkelse af EU's egne regler vil være et destruktivt skridt, og derfor vil vi, når vi taler om et reglernes Europa, naturligvis stå fast på, at direktiverne om statsstøtte og konkurrence skal overholdes, og det vil være et af kriterierne ved vurderingen af alle forslagene til, hvordan vi skal håndtere den finansielle krise. Reglerne gælder i såvel gode som dårlige tider, og de gælder for alle. Ligestilling er et must på dette område.

Nu vil jeg kommentere "Europa uden hindringer". Ja, det er meningen, at det skal have mindst tre betydninger. Der er den økonomiske betydning, som indebærer fjernelse af hindringer for det indre marked, den mentale eller psykologiske betydning, med andre ord fjernelsen af hindringerne i europæernes hoveder, hvilket naturligvis er et mål for de nyligt tiltrådte lande, og endelig er der fjernelsen af de eksterne hindringer, undgåelse af protektionisme, en reel liberalisering af verdenshandelen som et af redskaberne til at takle krisen, stimulere efterspørgslen og sikre en effektiv gennemførelse af konklusionerne fra G20-mødet i Washington.

Jeg vil gerne sige én ting her, som berører mig personligt, og som allerede har fundet vej til medierne. Václav Havel er alvorligt syg og er indlagt på hospitalet. Han er en mand, der symboliserer vores retning både før og efter november måned, og ikke kun for Den Tjekkiske Republik – han symboliserer i bund og grund jerntæppets fald. Han var den første tjekke, der talte i Europa-Parlamentet, og jeg vil gerne på vegne af os alle ønske ham en god og snarlig bedring.

Jeg har et par meget specifikke svar til et af Parlamentets medlemmer. Jeg blev rørt af hr. Roučeks bekymring for den tjekkiske regering, og jeg kunne opremse mindst seks eksempler fra de sidste 10 til 15 år, hvor de lande, der har haft formandskabet for EU, havde mange problemer til at begynde med og alligevel endte med at blive et succesrigt formandskab. Der var dengang med Belgien, hvor Maastricht-traktaten trådte i kraft, og der var konstitutionelle ændringer, som ikke berørte formandskabet, der var dengang med det franske formandskab, hvor EU blev udvidet med Sverige, Finland og Østrig, mens Frankrig led under en intern politisk krise, der var dengang med Amsterdamtraktaten i 1999 under det tyske formandskab, hvor Gerhard Schröder stod over for alvorlige problemer, og Lafontaine forlod sit parti, der var dengang, euroen blev indført under det spanske formandskab under ledelse af José María Aznar, der var dengang med det irske formandskab, og jeg kunne nævne mange flere. De skal ikke bekymre Dem over de interne politiske problemer i Tjekkiet, de vil ikke berøre det tjekkiske formandskab.

Angående Nuclear Forum, det europæiske atomenergiform, vil jeg gerne sige, at vi ikke kan have en debat om atomkraft, hvor spliden mellem de grønne, de liberale, de konservative osv. ender med et påtvunget resultat. Formålet med "Nuclear Forum", der er arrangeret i samarbejde med Kommissionen og finder sted i Bratislava og Prag, er at tilskynde til en ny debat om sikkerhed, muligheder, risikoer og behov og om alle de ting, der er blevet lidt tabubelagt de seneste år. At få gjort op med dette tabu er faktisk målet med det slovakisk-tjekkiske atomenergiform. Det er åbenlyst, hvorfor premierminister Fico er i Ukraine og Moskva. Problemerne i Bulgarien og Slovakiet er kritiske, fordi de to lande er 100 % afhængige af gasleverancerne fra Ukraine. Bulgarien kan kun oplagre en tredjedel af den kapacitet, det har brug for, Slovakiet har allerede reduceret produktionen i tusindvis af virksomheder, og kraftværket i Nováky er brændt sammen og befinder sig i en større krise. Jeg er i daglig kontakt med Robert Fico, og jeg støtter hans mission, selv om jeg ikke mener, at det vil være tilstrækkeligt denne gang. Vi må være hårdere over for de to spillere, Ukraine og Rusland, Naftohaz og Gazprom. Jeg mener desuden, at såvel Kommissionens som det tjekkiske formandskabs næste skridt skal være meget mere effektive og kontante. Vi skal finde de redskaber, der kan hjælpe med at overvinde en række tekniske problemer. Det kan ikke accepteres, at disse leverancerne ikke skulle blive genoptaget af en helt irrelevant årsag (dvs. brugen af teknisk gas), og vi vil tage yderligere skridt i den henseende.

Vi har talt meget om Balkanlandene og problemerne dér, og der er blevet rejst mange spørgsmål i denne forbindelse. Hr. Peterle er helt klar over, at hvis kapitlerne i Kroatiens tiltrædelsesproces skal komme ud af dødvandet, er det nødvendigt at finde en løsning på den slovakisk-kroatiske strid. Det er ikke en europæisk strid, selv om den faktisk er begyndt at påvirke tiltrædelsesforhandlingerne. I denne henseende vil mine kontakter med de to premierministre og de to præsidenter sammen med mit personlige input i sagen bidrage til at løse de slovakisk-kroatiske grænseproblemer.

Der er meget mere, jeg gerne ville sige, men jeg vil forsøge ikke at opholde Dem ret meget længere. Jeg vil forsøge at gøre plads for de næste punkter på dagsordenen og slutte med at sige, at vi er meget glade for muligheden for at tilhøre et fællesskab af stater, der bygger på de værdier og de grundlag, som vi, efter

november 1989, har været i stand til endnu en gang at vedtage som vores egne værdier og vores egne mål. Vi værdsætter også muligheden for at have forsædet for hele dette fællesskab. Det er noget unikt, noget, min generation, som var 33 år gammel i 1989, aldrig troede, at vi skulle opleve. Vi påskønner også, at vi kan løse mange problemer. Det, vi især værdsætter, er den interne liberale debat. Det er en frihed, der giver os mulighed for at drøfte disse problemer inden for rammerne af forskellige synspunkter, der er relevante for at løse dem. Jeg kan her helt klart erklære mig enig i det, som Tomas Garrigue Masaryk har sagt om, at "demokrati er diskussion". Jeg glæder mig til at følge i den første tjekkoslovakiske præsidents fodspor. Jeg er helt åben over for denne diskussion. Jeg takker Dem for Deres opmærksomhed i dag og ser frem til at møde Dem igen.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det har været en meget interessant diskussion, og jeg glæder mig over den fælles forståelse af udfordringerne og den generelle opbakning, der er kommet til udtryk over for det tjekkiske formandskab. Jeg vil endnu en gang gentage mit ønske om at arbejde loyalt, konstruktivt og oprigtigt sammen med vores tjekkiske venner. Deres succes er også Europas succes.

Som nogle af medlemmerne har påpeget, er dette det sidste formandskab før valget til Europa-Parlamentet. Jeg synes, at det er meget vigtigt, at vi i de næste måneder alle viser, hvor relevante vores institutioner er for vores borgeres velfærd, fremgang og solidaritet.

Det er meget vigtigt at kommunikere dette budskab, og det kan ikke gøres af EU-institutionerne eller af medlemsstaterne alene. Vi skal gøre det sammen i en ægte partnerskabsånd, for meget af det, der vil ske i løbet af de næste måneder, vil være meget vigtigt for Europas fremtid og for respekten for vores institutioner i hele Europa.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at besvare nogle konkrete spørgsmål, jeg er blevet stillet, især om energi. Ja, vi har brug for en omgående revision af direktivet om gasforsyningssikkerheden. Det sagde Kommissionen, da den forelagde den strategiske gennemgang af energipolitikken i november, og vi arbejder målrettet på at kunne forelægge et forslag til lovgivning for Europa-Parlamentet og Rådet så hurtigt som muligt. Ja, vi har brug for mere solidaritet og større fremskridt, for så vidt angår energiforsyningssikkerheden i Europa. Det var substansen i vores strategiske gennemgang af energipolitikken, der blev forelagt for nyligt.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til endnu en gang at opfordre alle medlemsstaterne og de europæiske institutioner til at arbejde mere aktivt med mekanismerne vedrørende den europæiske energisolidaritet. Ja, vi er også nødt til at fremskynde investeringerne i energiinfrastruktur, sammenkoblinger og energiudnyttelse. Det er derfor, at det er så vigtigt at få tildelt 5 mia. EUR fra EU-budgettet til dette formål.

Jeg beder såvel Parlamentet som det tjekkiske formandskab om at omsætte dette i praksis så hurtigt som muligt. Ja, den økonomiske genopretning er nødt til at blive koblet sammen med intelligent grøn vækst, hvis vi ønsker at komme styrkede ud af krisen. Vi har lagt vores forslag om at fremskynde anvendelsen af strukturfondene til disse formål på bordet. Der er behov for midler til energiudnyttelse og energisamkøringslinjer, og ved at koordinere de nationale stimuliprogrammer vil vi justere de nationale bestræbelser i denne retning, også så de kommer på linje med Det Europæiske Råds konklusioner.

Lad mig også sige, at det for at komme igennem denne økonomiske krise og få Europa tilbage på sporet mod bæredygtig vækst også er nødvendigt at respektere EU's regler om lige muligheder. Europa skal blive ved med at fremme deltagelsen af såvel mænd som kvinder i økonomien og hjælpe med til at forene familielivet og arbejdslivet.

Jeg vil også sige et par ord om Lissabontraktaten, som mange af medlemmerne har nævnt. Vi behøver traktaten mere end nogensinde før, og den skal ratificeres af alle medlemsstaterne. Ja, vi skal respektere alle de nationale ratificeringsprocesser, men når en regering på vegne af en stat undertegner en traktat, så påtager den sig en højtidelig forpligtelse til at lade den træde i kraft.

(Bifald)

Mange af Dem har talt om det tjekkiske formandskab og om, hvor vigtigt det er. Som nævnt af nogle af Dem – hr. Nassauer, hr. Brok m.fl. – er selve det faktum, at vi har et tjekkisk formandskab, af stor betydning. Det er første gang, et tidligere Warszawapagtland har påtaget sig ansvaret for at lede Det Europæiske Råd. Tænk over, hvor stor en præstation det er 20 år efter jerntæppets fald, at Den Tjekkiske Republik står i spidsen for Det Europæiske Råd, og at premierminister Topolánek og vicepremierminister Vondra arbejder sammen om dette ansvar. Jeg har fuld tillid til det, de vil gøre.

Lad mig fortælle Dem om en oplevelse, jeg havde sidste år under det portugisiske formandskab. Den portugisiske premierminister Socrates og jeg var i Zittau, der ligger på grænsen mellem Den Tjekkiske Republik, Polen og Tyskland, og jeg så, hvor bevæget premierminister Topolánek var på det tidspunkt. Den grænse, der en gang var skillelinjen i Europa mellem de to sider af Europa, er nu et sted med fri bevægelighed for europæere fra alle disse lande. Det var et stort øjeblik og en stor præstation, som vi bør være stolte over. Det er derfor, at jeg synes, at det er så vigtigt at forsvare vores værdier, så dette formandskab bliver en succes.

Der var nogle, der nævnte, at det er vigtigt, at Den Tjekkiske Republik får succes, fordi det er et lille land. Jeg beklager, men Den Tjekkiske Republik er ikke et lille land, ikke engang i europæisk forstand. Faktisk er det nogle gange et symptom på et mindreværds kompleks at betragte en af vores medlemsstater som et lille land. Lad mig sige til Dem, at – som Paul-Henri Spaak, en af grundlæggerne af det europæiske projekt, sagde – så er der ikke længere store og små lande i EU, eller sagt på en anden måde, ingen af dem er store. Problemet er, at der er nogle af dem, der ikke har opdaget det.

Når vi ser på resten af verden – når vi ser USA's styrke inden for forsvar og teknologi, når vi ser Ruslands enorme geografiske dimension, og når vi ser Kina og Indiens enorme demografiske dimension – kan vi så reelt sige, at der er nogle store lande i Europa?

Der findes ikke længere store lande i Europa. Alle er store, når det drejer sig om værdighed. For Kommissionen har alle medlemsstaterne nøjagtig den samme værdighed, men hvis vi ønsker at være store i resten af verden, er det nødvendigt, at EU er stærkt. Vi er alle nødt til at handle sammen, vi er nødt til at bruge alle vores institutioners samlede styrke, og hvis vi handler sammen på denne måde, vil vi gøre en forskel i verden, der er til det bedre. Det er derfor, vi behøver Lissabontraktaten. Det er derfor, vi behøver et fælles formål. Det er derfor, vi behøver stærke institutioner. Jeg ønsker det tjekkiske formandskab held og lykke.

(Vedvarende bifald)

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Vi går nu over til afstemning.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 142)

Gerard Batten (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Nogle af os ser meget frem til præsident Klaus' tale til februar. Det bliver forfriskende at lytte til en person, som er intelligent og ærlig nok til at betvivle de gængse ideologiske opfattelser af et stadig tættere EU og klimaændringerne.

Præsident Klaus har gjort ret i at sammenligne EU med det gamle Sovjetunionen. Den heroiske russiske dissident Vladimir Bukovsky siger om EU: "Jeg har levet i Deres fremtid, og det fungerer ikke". Hr. Bukovsky har helt ret, EU er en slags blød kommunisme.

Vi kan kun håbe på, at det tjekkiske formandskab vil være lidt mere skeptisk over for det store europæiske projekt end visse af de tidligere formandskaber. Én ting, som tjekkerne kan gøre, er at udskyde ratificeringen af Lissabontraktaten til efter den anden irske folkeafstemning. Når irerne så igen har stemt nej til den fallerede forfatning, kan tjekkerne anerkende den demokratiske beslutning, der er truffet af det eneste EU-land, som har fået lov til at stemme, og bremse traktaten ved at holde deres ratificering tilbage. Lad os håbe, at præsident Klaus er mand for at gøre det.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg ønsker oprigtigt Den Tjekkiske Republik succes med dens arbejde. Det varslende ilde ved begyndelsen af dette formandskab: Den grundlæggende euroskepsis, som har ligget bag mange tjekkiske handlinger i den seneste tid (f.eks. den hidtidige manglende ratificering af traktaten), er ingen trøst for optimisterne. Rådsformandens erklæring om Gaza har også påvist en mangel på institutionel følelse, idet holdningerne burde aftales med de andre 26 medlemsstater. Endelig har det manglende møde med Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet sendt et meget dårligt signal. Det er aldrig før sket, at rådsformanden ikke har fundet tid til at holde et møde med Parlamentets største politiske gruppe. Vi håber, at vi vil blive overrasket over effektiv, myndig handling, og i så tilfælde vil vi ved udgangen af de seks måneder have set en intellektuel redelighed, som vi kan anerkende.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det tjekkiske formandskab har fremlagt tre prioriteringer: økonomi, energi og eksterne relationer. Det tjekkiske formandskabs program følger således de linjer, vi allerede kendte, men det indeholder nogen ejendommeligheder, især angående ratificeringen af Lissabontraktaten. Den tjekkiske premierminister understregede behovet for at respektere de irske borgeres

suverænitet. Han mente endda, at hvis der havde været en folkeafstemning i Den Tjekkiske Republik, ville resultatet være blevet det samme som i Irland, og accepterede, at udkastet til traktat måske blev forkastet.

Hvad angår gaskrisen mellem Rusland og Ukraine, bebrejdede han begge lande og understregede de økonomiske, strategiske og politiske bevæggrunde for deres handlinger, og han støttede en større indblanding fra EU's side, men han kom ikke med specifikke forslag.

Med hensyn til de samfundsøkonomiske spørgsmål kom han ikke med noget nyt, hvilket betyder en fastholdelse af de neoliberale holdninger, de forslag, der blev forkastet af Europa-Parlamentet om arbejdstidsdirektivet, stabilitets- og vækstpagten og den neoliberale Lissabonstrategi, og han ignorerede den økonomiske krise og dens alvorlige sociale følger.

Derudover sagde han bogstaveligt talt intet om de krigsforbrydelser, som Israel bliver ved med at begå mod palæstinenserne, hvilket vi beklager.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Det tjekkiske formandskab er trådt til på et vanskeligt tidspunkt for hele EU. Den finansielle krise, energikrisen og den økonomiske tilbagegang er mere ubehagelige end på noget andet tidspunkt i EU's 56-årige historie. Dertil kommer valget til Europa-Parlamentet til juni og den seneste militære konflikt i Gazastriben. Personligt beklager jeg, at tjekkerne ikke har de rigtige værktøjer til jobbet. Jeg beklager, at Lissabontraktaten, der reformerer EU, ikke er en realitet.

Årsagen til den manglende udenrigspolitik er, at der ikke er noget beslutningssystem, og medlemsstaterne er ikke bundet af et princip om energisolidaritet. Præsident Vaclav Klaus' syn på klimaændringerne, EU-reformen og euroen, som er bizarre, for ikke at sige direkte fjendtlige, har en del at stå til regnskab for i denne forbindelse. Jeg opfordrer derfor den tjekkiske regering og premierminister Mirek Topolánek til at begrænse Klaus' offentlige erklæringer om EU-anliggender så meget som muligt. Det er for hans egen skyld og i vores fælles interesse.

Den Tjekkiske Republiks 3E-prioriteter – økonomi, energi og eksterne relationer – er præcis, hvad Europa har brug for. Jeg tror derfor, at hr. Schwarzenbergs løfte om, at tjekkerne i høj grad vil fremme de europæiske anliggender, og at de ikke vil ligge sidst i klassen, vil blive til virkelighed. Jeg ønsker oprigtigt vores sydlige nabo et succesrigt formandskab!

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Den økonomiske genopretningsplan, der blev aftalt i december, er et stort skridt i den rigtige retning for at håndtere den nuværende økonomiske afmatning. Nu skal dens konkrete aspekter gennemføres hurtigt og effektivt. I denne henseende burde EU styrke sine bestræbelser på at give adgang til tilgængelige ressourcer mest muligt. Vi burde derfor, mens vi genskaber tilliden til vores finansielle marked, særligt forbedre og forenkle foranstaltningerne til at fremskynde anvendelsen af struktur- og samhørighedsfondene. Samhørighedspolitikken er EU's største solidaritetsinstrument, og dens rolle i forbindelse med håndteringen af de negative effekter af en global krise er selvfølgelig væsentlig. Lad mig derudover blandt det nye tjekkiske formandskabs prioriteter bifalde dets vilje til at indlede en diskussion om en ny definition på de ugunstigt stillede områder parallelt med Kommissionens meddelelse. En bedre afgrænsning af disse områder vil helt sikkert være gavnligt, når vi skal fastlægge deres behov, fremme deres udviklingspotentialer og dermed bringe dem på linje med målene om social, territorial og økonomisk konvergens i hele EU. Vi er nødt til at gøre en større indsats for at afværge krisens negative følger for ikke kun økonomien, men også for vores borgere, især de mest sårbare.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne takke formanden for Rådet Mirek Topolánek for hans præsentation af det tjekkiske formandskabs prioriteter. De tre E'er – økonomi, energi og Europa i verden – som vil udgøre rammerne for EU-formandskabet, vil blive ramt af andre uforudsete eksterne hændelser, nemlig Gaza og gassen.

Problemet med Gazakonflikten har politiske dimensioner. Nu er det imidlertid blevet så militariseret, at de humanitære spørgsmål er trådt i forgrunden. Folk dør dér! Ikke kun folk fra Hamas-militsen, som udløste den militære konflikt, men uskyldige børn, kvinder og mænd. EU må sammen med FN gøre alt, hvad de kan, for at finde en løsning på denne blodige konflikt. Jøder og palæstinensere kan levere fredeligt side om side. Jeg beder Dem om ikke at sky nogen midler for at nå dette mål.

Gaskrisen har ramt mange europæiske stater. Striden mellem to selskaber, det ene russisk og det andet ukrainsk, har udviklet sig til en strid mellem to lande. Nu er der mange borgere i mange lande, som lider meget på grund af denne krise, og deres energiforsyninger er blevet afbrudt midt i en bidende vinterkulde. Det har også medført betydelige økonomiske tab, da der også er brug for gas i industrien. Det er derfor på

høje tid at etablere et olie- og gassystem, som omfatter hele EU, og som trækker på en række forskellige kilder. Vi er også nødt til øjeblikkeligt at finde nye energikilder og anvende moderniserede metoder til forgasning af kul. Polen har taget sådanne skridt.

Jeg ønsker vores tjekkiske venner oprigtig succes med at virkeliggøre EU's mål.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. – (HU) Det tjekkiske formandskab befinder sig i en vanskelig situation. Det er svært at overtage roret for første gang efter et formandskab, der som en af Europas veletablerede drivkræfter allerede har styret det europæiske skib flere gange. Situationen er vanskelig, eftersom det først er nu, at vi mærker den økonomiske krises virkninger i hele Europa. Og det er vanskeligt, fordi de er nødt til at døje med ikke kun de ekstreme euroskeptikere her i Parlamentet, men også med højtstående politiske repræsentanter i deres hjemland.

Ikke desto mindre ser det tjekkiske formandskabs program ud til at være et program, der forsøger at holde EU i god balance. Med det ædle motto "Europa uden hindringer" har det sat fokus på ikke kun problemet med, hvordan man skal takle den økonomiske krise, men også, hvordan man effektivt skal bekræfte EU's langsigtede principper. Den tjekkiske republik er det første land i den øst- og centraleuropæiske region, som inkorporerer alle de fælles karakteristika ved de nye EU-medlemsstater. Som følge heraf forsøger det tjekkiske formandskab med sit program at sikre en forholdsmæssig repræsentation af de nye medlemsstaters krav.

Vi glæder os over, at det tjekkiske formandskabs svar på den økonomiske krise fokuserer på udvikling af den interne arbejdsstyrke og fremme af den vertikale mobilitet.

Samtidig vil jeg gerne gøre formandskabet særlig opmærksom på behovet for at forbedre situationen for de mest underudviklede regioner og Roma-mindretallet. Der er så afgjort sociale og økonomiske problemer på europæisk plan, som overskrider grænserne.

Udover at gøre brug af indvandrede arbejdstagere kan den aldrende befolkning i EU og de deraf følgende sociale spændinger blive taklet på lang sigt ved at udvikle den interne arbejdsstyrke repræsenteret ved personer med viden og evner, der ikke er konkurrencedygtige.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne takke Den Tjekkiske Republik, som har overtaget EU-formandskabet. Jeg vil også gerne give udtryk for min tilfredshed med, at det har været muligt at udarbejde et 18-måneders program som en del af samarbejdsprocessen med Frankrig, der netop har haft EU-formandskabet, og Sverige, som vil overtage formandskabet i anden halvdel af i år.

De udfordringer, som formandskabet blev stillet over for, da det startede, f.eks. krigen i Gaza, afbrydelsen af de russiske gasleverancer og ikke mindst den verdensomspændende økonomiske krise, har bekræftet, at Den Tjekkiske Republiks prioriteringer er særdeles relevante.

Af de tre prioriteringer, som det tjekkiske formandskab har meldt ud – energi, økonomi og Europa i verden – vil jeg gerne komme ind på energiaspektet. Jeg synes personligt, at Europa behøver en fælles energipolitik, så vi kan undgå en for stor afhængighed af ressourcer fra et enkelt område.

I den forbindelse støtter jeg udviklingen af forbindelser med nye leverandører samt betydningen af at investere i ukonventionelle teknologier til udvikling af energi. Vi er nødt til at forbedre transportinfrastrukturen og give bygningen af Nabucco-olierørledningen behørig opmærksomhed. Jeg synes også, at det er vigtigt at forkorte procedurerne for iværksættelse af projekter, der har til formål at finde alternative og ukonventionelle energikilder.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Det Europæiske Råds manglende evne til at behandle de virkelige årsager til det irske "nej" til Lissabontraktaten øger sandsynligheden for, at irerne stemmer nej igen.

Da det har indset, at endnu et "nej" er en realistisk mulighed, har det tjekkiske formandskab forsøgt at tage forholdsregler for det tilfælde, at Lissabontraktaten ikke træder i kraft. Det vil udarbejde en "plan B" til valg af en ny Kommission i henhold til reglerne i Nicetraktaten. Den idé, der er blevet forelagt om at vælge en Kommission med 26 kommissærer plus en høj repræsentant for den europæiske udenrigs- og sikkerhedspolitik fra den 27. medlemsstat, er blot én af mulighederne for at løse dette spørgsmål.

Folk i hele EU anerkender, at Lissabontraktaten ikke er det vidundermiddel, som flere af dens mest brændende støtter fremlægger den. Tværtimod, den risikerer at forværre de økonomiske og sociale problemer, vi står over for.

Hvad angår krisen i Gaza, lever det tjekkiske formandskabs svar langt fra op til det, der er brug for. EU er nødt til at tage fælles skridt for at opretholde de betrængte palæstinenserets rettigheder og forsøge at sætte en stopper for blodsudgydelserne.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den Tjekkiske Republik, som overtog rådsformandskabet i EU den 1. januar 2009, står sammen med de andre stater, der blev medlem af EU i 2004 og senere, over for problemer, der hænger sammen med den dårlige varmeisoleringstilstand, som en lang række beboelsesejendomme befinder sig i.

Vi bør huske på følgende: De betydelige energibesparelser og en reduktion af de omkostninger til opvarmning, som borgeren betaler, og som kunne opnås ved at renovere varmesystemerne i disse bygninger, såvel som de begrænsede muligheder for at anvende struktur- og samhørighedsfondene til investeringer på dette område. Jeg synes derfor, at det tjekkiske formandskab burde medtage dette spørgsmål blandt dets prioriteringer.

For det andet er Den Tjekkiske Republik med hensyn til den europæiske arrestordre kommet med en bemærkning, baseret på artikel 32 i rammebeslutningen, om, at det kun vil anvende udleveringsproceduren på "handling, der er begået efter den 1. november 2004". Lignede reguleringer findes i andre europæiske stater. Sådanne sager er med til at underminere borgernes tillid til effektiviteten af de europæiske politikker til bekæmpelse af kriminalitet. Den Tjekkiske Republik, der har rådsformandskabet, har nu en god lejlighed til at se på disse erklæringer på ny.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Erklæringerne fra den tjekkiske premierminister og formand for Kommissionen og den generelle debat i Europa-Parlamentet om det tjekkiske EU-formandskabs program er en fortsættelse af de tidligere EU-formandskabers fælles antigræsrods politik. De har sendt et budskab om, at kapitalens angreb på arbejdstagerne – på græsrodsklasserne – vil fortsætte med uformindsket styrke. EU's imperialistiske rolle vil blive styrket, hvilket Tjekkiet omhyggeligt gjorde opmærksom på i det øjeblik, det overtog formandskabet, ved at støtte Israels kriminelle imperialistiske angreb på Gazastriben og legitimere den barbariske nedslagtning af det palæstinensiske folk med fuld støtte fra USA og i tråd med USA/NATO/EE-planen for "det nye Mellemøsten".

Det tjekkiske formandskabs program signalerer en fortsat intensivering af EU's antigræsrodsangreb med henblik på at lede effekten af det kapitalistiske systems krise over på arbejderklassen og fattige græsrodsklasser, en stigende EU-aggression over for befolkningen samt en imperialistisk intervention og en forbedret evne til at foretage militære indgreb rundt omkring i verden.

Befolkningen skal besvare EU's aggression med et modangreb. Modstand, ulydighed og et brud med EU's reaktionære politik og selve EU er vejen fremad for befolkningen.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Indledningsvis vil jeg gerne atter lufte den tanke, jeg omtalte i mandags under plenarmødets åbning. De har formandskabet i en særlig betydningsfuld periode for os. I år markerer vi tyveåret for jerntæppets fald. I mandags sagde jeg, at disse 20 år for os og i særdeleshed for de millioner af borgere, der har valgt os, delvis har markeret en ventetid og delvis en accept. Det var måske normalt for os, at vi ikke hurtigere kunne undslippe byrden fra de 50 år, der adskilte os fra resten af Europa.

Jeg ønskede at få ordet for at lykønske Dem med medtagelsen af tredjeprioriteten – Europa i verden – og i særdeleshed med håndteringen af det østlige partnerskab som en prioritet. Der er to stærke fællestræk i Rumæniens og Tjekkiets historie, nemlig 1968 og det efterfølgende forår i Prag, der for os rumænere – der var underlagt et grusomt kommunistisk diktatur – repræsenterede et glimt af håb, der førte os ad stien mod frihed.

Som rumænsk medlem af Europa-Parlamentet vil jeg gerne bede Dem om at virkeliggøre det østlige partnerskab. Der er millioner af borgere i dette område, der har brug for at genskabe dette håb ved i de kommende måneder på symbolsk vis atter at gennemgå begivenhederne fra foråret i Prag. Både De og jeg har mulighed for helt og aldeles at forstå betydningen af denne forventning.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Forude har vi nu seks måneders tjekkisk EU-formandskab, og det står os klart, at det ikke bliver let. De to store kriser, vi har måttet håndtere i de seneste uger, viser os, at godt lederskab fra EU's side ikke kun omfatter nøje forberedte programmer, men først og fremmest muligheden for at reagere hurtigt og hensigtsmæssigt på vanskelige problemer. Det er noget, som ethvert kommende EU-formandskab bør have in mente.

Det tjekkiske formandskab efterfølger et meget dynamisk og ambitiøst fransk formandskab. Det er usandsynligt, at de to formandskaber ikke vil blive sammenlignet. Efter min mening er de tjekkiske myndigheder imidlertid velforberedte på opgaven, og det tjekkiske formandskab bliver et eksempel på, hvordan selv et lille land, der først for nylig blev medlem af EU, er i stand til at levere et passende lederskab. Og end ikke politiske uenigheder på den nationale arena skal stoppe dem.

Jeg vil gerne opfordre formandskabet til at ofre nogen opmærksomhed på dagligdags problemer. Det er nødvendigt med storstilede og ambitiøse planer, men de er meget ofte fjernet fra borgernes hverdag. Og det er vigtigt, at EU-borgerne her umiddelbart før parlamentsvalget føler, at Fællesskabet blev skabt for deres skyld for at forbedre deres hverdag. Så ja tak til store visioner – men set gennem hverdagens optik.

Jeg ønsker Dem held og lykke!

Petya Stavreva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Tjekkiet overtager roret for EU i en tid, hvor Europa står over for udfordringerne fra den globale finanskrisen, de afbrudte russiske gasforsyninger og Gazakonflikten.

Jeg tror, at det tjekkiske formandskab vil få gennemført sit ambitiøse program i et tæt samarbejde mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen. EU skal fortsat tage aktivt stilling til alle punkter på EU-borgernes dagsorden. I øjeblikket er spørgsmålet om energisikkerhed særlig aktuelt, og man skal fremme en indsats fra alle medlemsstater. De afbrudte russiske gasforsyninger til europæiske forbrugere i en tid med kuldegrader, der har lammet Europa, føjer en ny dimension til begrebet energiafhængighed. Denne krise gør det nødvendigt at reducere medlemsstaternes afhængighed af russiske gasforsyninger og finde alternativer hertil.

Borgerne i et forenet Europa forventer, at det tjekkiske formandskab tager aktivt stilling og forsøger at løse dette problem, der for lang tid siden udviklede sig til mere end en handelstvist mellem Rusland og Ukraine.

Jeg ønsker formandskabet alt mulig held og lykke.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det glæder mig, at det tjekkiske formandskab har prioriteret energispørgsmålet.

De sidste ugers uacceptable begivenheder vedrørende forsyningssikkerheden for naturgas til visse EU-medlemsstater har endnu en gang vist behovet for en europæisk energipolitik iværksat gennem veldefinerede europæiske projekter og med støtte fra EU-midler. EU's interne naturgasmarked kan kun fungere normalt, hvis man hurtigt udvikler lagerfaciliteter til naturgas, inklusive flydende gas, og hvis man fremskynder gennemførelsen af Nabucco-projektet.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg vil gerne sende mine bedste ønsker til den tjekkiske regering, der har overtaget EU-formandskabet under vanskelige omstændigheder på grund af den komplicerede politiske situation i Tjekkiet og den meget bekymrende internationale situation.

Det tjekkiske formandskab skal være lige så determineret og dynamisk som de seneste seks måneders formandskab personificeret ved Nicolas Sarkozy for aktivt at fremme en øjeblikkelig våbenhvile i Gaza og bevare et stærkt politisk momentum på basis af det indledende arbejdsprogram, der er udarbejdet sammen med Frankrig og Sverige, der efterfølger Tjekkiet som formand for Rådet.

I lyset af den økonomiske krise bør man straks gennemføre den koordinerede genopretningsplan, der er vedtaget af de 27, for at beskytte industrien, konkurrenceevnen og europæiske job. Europa sidder med en vigtig del af løsningen på krisen, og det tjekkiske formandskab skal hjælpe med at bevise det.

Jeg glæder mig over den tjekkiske premierministers tilsagn om at få Lissabontraktaten ratificeret af hans land ved udgangen af dette formandskab. Af de økonomiske, diplomatiske og institutionelle kriser, der svækker Europa, er den sidste den eneste, hvor resultatet udelukkende afhænger af europæerne. Det tjekkiske formandskab skal gøre det muligt for EU at få denne succes, så vi kan sikre gode fremtidsudsigter for vores medborgere.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

4. Afstemningstid

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

Jeg vil gerne gøre medlemmerne opmærksomme på, at vi under afstemningen på anmodning af sammenslutningen af parlamentariske journalister for hvert sæt resultater også udtrykkeligt skal angive antallet af stemmer for og imod samt antallet af afståelser. Vi ville gerne have forenklet tingene for Dem, men det er ikke muligt.

(Detaljer om afstemningsresultatet: se protokollen)

4.1. Sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter (A6-0500/2008, Carlos Coelho) (afstemning)

Efter afstemningen om betænkningen af Carlos Coelho (A6-0500/2008)

Francesco Enrico Speroni (UEN). – *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. De fortalte os, at De på anmodning af journalisterne – en agtværdig gruppe – vil forkynde alle stemmeafgivelser, men efter min mening bør Parlamentets regler fastsættes af parlamentarikerne og ikke journalisterne. Jeg vil gerne vide, om der er tale om en sammenslutning af blinde journalister, for afstemningsresultaterne er klart tilgængelige på skærmene. Under alle omstændigheder kan døve journalister få problemer, hvis De læser resultaterne op.

(Bifald)

Formanden. – Hr. Speroni! Jeg har vanskeligt ved at udtrykke min personlige mening om journalisternes problemer. Da denne anmodning er indgivet til Præsidiets – og personligt er jeg tilbøjelig til at dele deres synspunkt – bør det nok være Præsidiets, der besvarer Deres spørgsmål. Det er allerede blevet besluttet, at spørgsmålet om svaret kommer på dagsordenen for Præsidiets næste møde.

Edward McMillan-Scott (PPE-DE). – *(EN)* Hr. formand! Jeg er enig med hr. Speroni. Jeg erkender Deres vanskelige situation, men jeg vil give ham ret. Skærmene registrerer alle stemmer. Det er meget tidkrævende at læse alle afstemningsresultater vedrørende ændringsforslag op – specielt med en afstemning som den, vi har i dag. Jeg vil foreslå, at Præsidiets sender det tilbage til det relevante udvalg, og at vi overvejer det ved en kommende afstemning – hvis parlamentsmedlemmerne kan acceptere det.

(Bifald)

Formanden. – Som jeg allerede har sagt, bliver spørgsmålet forelagt Præsidiets, så det kan komme med et endeligt svar.

Vi vil derfor skride til afstemning.

4.2. Offentlige kontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet (A6-0415/2008, Alexander Graf Lambsdorff) (afstemning)

4.3. Farlige stoffer og præparater (dichlormethan) (A6-0341/2008, Carl Schlyter) (afstemning)

4.4. Bemyndigelse til at ratificere Den Internationale Arbejdsorganisations 2007-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren (konvention 188) (A6-0423/2008, Ilda Figueiredo) (afstemning)

4.5. Situationen for de grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008 (A6-0479/2008, Giusto Catania) (afstemning)

Formanden. – Inden afstemningen om første del af punkt 32

Mogens Camre (UEN). – *(EN)* Hr. formand! Det drejer sig om færdiggørelse af teksten i dette ændringsforslag. Efter teksten "den 12. december 2006" ønsker vi at få tilføjet: "samt den 4. og 17. december 2008". Det er, fordi Retten senere traf afgørelser på de pågældende datoer, og det vil ikke være korrekt at nævne beslutningen i 2006 uden også at nævne Rettens seneste resultater fra december 2008.

– (det mundtlige ændringsforslag blev godtaget)

– Inden afstemningen om ændringsforslag 25

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ifølge min afstemningsliste blev punkt 36 trukket tilbage, så jeg kommer derfor i tvivl om, hvorvidt vi overhovedet skulle have stemt om det.

Formanden. – Ændringsforslag 8 er blevet trukket tilbage, og De kan derfor ikke stemme om punkt 36.

– Inden afstemningen om punkt 161

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Med hensyn til punkt 166 vil jeg gerne pointere, at den oprindelige engelske tekst er den retsgyldige tekst, fordi alt for mange oversættelser fuldstændig fordrejer betydningen. F.eks. tales der i den italienske oversættelse om "*morte decorosa*" [værdig død]. Jeg vil ikke gå i detaljer, men det er den engelske version, der har retsgyldighed.

Formanden. – Tak for Deres påmindelse. Jeg vil nævne det igen på rette tid uden atter at give hr. Cappato ordet, for nu skal vi stemme om punkt 161. Vi mangler fortsat at stemme om punktets oprindelige tekst efter at have forkastet ændringsforslaget.

4.6. Søfarendes arbejdsforhold (B6-0624/2008) (afstemning)

4.7. Udvikling af FN's Menneskerettighedsråd, herunder EU's rolle (A6-0498/2008, Laima Liucija Andrikiienė) (afstemning)

4.8. Aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (A6-0459/2008, Marco Cappato) (afstemning)

5. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

- Betækning: Carlos Coelho (A6-0500/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg stemte for denne betækning, fordi den opfordrer til en reform med henblik på at beskytte børn, samtidig med at den introducerer foranstaltninger til at forbedre passikkerheden. Det er derfor alt i alt en pakke, der fremmer kampen mod handel med børn og giver bedre beskyttelse af børn.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg finder det nødvendigt at føje biometriske identifikatorer til sikkerhedselementerne for rejsedokumenter. Ud over at forbedre sikkerheden for borgerne i EU, hvilket er vores primære mål, skal vi også overveje det andet element, der er beskyttelsen af borgernes privatliv. Jeg vil kæmpe for at sikre, at gennemførelsen af denne lov og anvendelsen på nationalt plan ikke resulterer i bureaukratiske problemer eller ligefrem misbrug af data, herunder misbrug fra tredjelande uden for EU. Jeg vil gerne pointere behovet for at fremme et større engagement fra Europol og Frontex i denne sag. Kun en høj grad af samarbejde mellem medlemsstaternes retshåndhævelsesmyndigheder vil give den ønskede effekt og gøre Europa til et sikkert hjem for os alle. Jeg er glad for, at børn får deres egne pas fra deres 12. år. Denne foranstaltning vil reducere kriminelles børnemisbrug på tværs af grænserne, hvilket er endnu en grund til, at jeg støtter dette åbenbart kontroversielle emne.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg var glad for på det varmeste at støtte Coelho-betækningen om biometriske identifikatorer i pas, fordi den trods alt er et første skridt i kampen mod de mange misbrug og forfalskninger af pas. Det er en form for harmonisering, som vi mildt sagt kan tilslutte os, da det er en nyttig og tilmed nødvendig foranstaltning – i hvert fald i Schengenlandene.

Når man indfører et system med åbne interne grænser, bør den større eksterne grænse naturligvis beskyttes bedst muligt. Denne betækning er et skridt i den rigtige retning, fordi de eksterne grænser i øjeblikket er utilstrækkeligt beskyttede.

Jeg har imidlertid et forbehold. Bedre pas gør det ikke alene. Hvert år strømmer hundredtusindvis af ikkeeuropæiske fremmede ind på vores kontinent, Europa. Der er tale om lovlige, halvlovlige og ulovlige immigranter. I fjor modtog mit hjemland Belgien over 70 000 ikkeeuropæiske fremmede ud over et ukendt antal ulovligt indrejste fremmede. Det er en tidevandsbølge, som vi er nødt til at standse, og bedre pas gør det ikke alene.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Hr. formand! Mange tak. Jeg stemte imod Coelho-betænkningen af to grunde. For det første bekymrer jeg mig meget om borgernes rettigheder og om det faktum, at indsamlingen af biometriske data vil udgøre en alvorlig trussel mod borgernes sikkerhed og i særdeleshed deres frihed, ligesom det vil krænke den grundlæggende ret til fri bevægelighed.

Det bekymrer mig imidlertid endnu mere, at det i mit hjemland bliver anden gang inden for 10 år, at der indføres nye identitetsdokumenter. Faktisk bliver det for mig personligt tredje gang på 10 år, at jeg får nye identitetsdokumenter. De finder det måske morsomt, men i Bulgarien tjener folk så lidt, at den ekstra udgift til indkøb af nye personlige identitetsdokumenter ganske enkelt er uetisk og umoralsk over for disse mennesker. Når vi taler om pensionister, der får 100 BGN svarende til 50 EUR i pension, er det ikke rimeligt at opkræve 20 EUR fra dem for nye identitetsdokumenter. Det er grunden til, at jeg stemte imod Coelho-betænkningen, da jeg finder den højest upassende for mit land.

- Betænkning: Marco Cappato (A6-0459/2008)

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot fastslå, at jeg i sidste ende stemte imod Cappato-betænkningen, da der efter min mening er en bedre betænkning på vej, der vil håndtere disse sager.

Jeg vil også sige, at Parlamentet skal gøre noget med hensyn til vores protokol, når der er medlemmer af Europa-Parlamentet, der har været her i over fire et halvt år, og som har fået løn i al den tid, og som har talt i kortere tid end hr. Burke, der har været i Parlamentet i seks måneder. Det er på tide, at vi gør opmærksom på det.

Der findes folk, der ikke deltager i Europa-Parlamentet, i dets udvalg eller i dets plenarmøder. Nogle af dem er medlemmer af små grupper. De kommer herind og får taletid, inden de styrter af sted til lufthavnen og tilbringer tiden i de nationale medlemsstater i stedet for her, samtidig med at de fortæller folk, hvor frygteligt demokratiet er i EU. Demokratiet er i sandhed frygteligt i EU, hvis medlemmer af Europa-Parlamentet, der ikke kommer til plenarmøderne, modtager løn for at fortsætte et så skamløst misbrug af demokratiet. Det vil jeg gerne have ført til protokols.

Når vi gennemfører reformer, offentliggør dokumenter og sikrer større gennemsigtighed, bør vi efter min mening træffe foranstaltninger til at vise, hvilke parlamentarikere der deltager i Parlamentets arbejde, og hvem der ikke gør.

- Betænkning: Alexander Graf Lambsdorff (A6-0415/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Det europæiske våbenmarked er ineffektivt, fordi det står splittet. I dag har vi skabt et rum for offentlige indkøb i denne sektor, samtidig med at vi respekterer undtagelser af strategiske årsager i henhold til oprettelsestraktatens artikel 273. I udvalget har jeg arbejdet på at standse spildet af offentlige midler på grund af uigennemsigtige militære kontrakter. Tidligere blev klausulen om nationale interesser også misbrugt til offentlige kontrakter til hæren, der tydeligvis ikke havde noget at gøre med kvaliteten af den leverede sikkerhed. Jeg kunne tilføje arbejdskontrakter, catering og transporttjenester. Dette forslag vil spare penge, der efterfølgende kan investeres i forskning og teknologi for at beskytte os mere effektivt mod nuværende og kommende trusler.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg er modstander af denne betænkning på grund af den trussel, som den efter min mening udgør for de regeringer og virksomheder, der har investeret enorme beløb i F&U, og som nu berøves en forrentning af deres investeringer i udviklings- og produktionsfasen.

Ifølge direktivforslaget skal indkøbsaftaler nu underlægges europæisk konkurrence, så en forsvarsvirksomhed eller et land ikke kan beskytte sine internationale ejendomsrettigheder og job. I betragtning af at adskillige forsvarsvirksomheder i Det Forenede Kongerige er førende inden for F&U, giver truslen fra denne betænkning anledning til stor bekymring.

Min bekymring vokser i erkendelsen af, at en drivkraft bag denne betænkning er et ønske om at styrke EU-integrationen samt den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik snarere end en prioritering af en håndgribelig økonomisk fordel.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil forsøge at gøre det kortere end normalt. Jeg stemte for Lambsdorff-betænkningen, der repræsenterer et fremskridt inden for fælles sikkerhed og forsvar. Jeg spekulerer imidlertid på, hvornår vi endelig får et ægte europæisk forsvar, en ægte europæisk hær og en ægte mulighed for at spare penge og forsvare os selv som et forenet Europa. Forhåbentlig sker det meget snart!

Formanden. – I dette tilfælde kan jeg ikke på stående fod give et svar, hvilket ville være kompliceret. Lad os gå videre med flere stemmeforklaringer, denne gang om Schlyter-betænkningen.

- Betænkning: Carl Schlyter (A6-0341/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg støttede betænkningen om farlige stoffer og præparater, nemlig dichlormethan, der gør det muligt at begrænse dette kræftfremkaldende stof i farvefjernere, skønt der er bestemmelser om undtagelser på særlige betingelser. Jeg føler mig overbevist om, at disse undtagelser ikke bliver brugt i praksis, da der er sikre alternativer, som ikke bare forbrugere, men også professionelle brugere vil foretrække at anvende i fremtiden.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Nogle stoffer er så farlige, at de helt skal forbydes eller kun skal kunne anvendes i meget begrænsede tilfælde under overholdelse af de allerstrengeste sundheds- og sikkerhedsforanstaltninger. Dichlormethan er et af disse stoffer, og det bør fjernes fra markedet.

- Betænkning: Ilda Figueiredo (A6-0423/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg støtter den internationale aftale, der indfører nye arbejdsforhold i fiskerisektoren. Fiskerne har den største forekomst af alvorlige ulykker og dødsfald på arbejdspladsen. Jeg vil blot opfordre Rådet og Kommissionen til at gøre deres yderste for at ratificere konventionen langt tidligere end i 2012. Jeg vil gerne have ført til protokols, at mit afstemningsudstyr svigtede, og at jeg selvfølgelig stemte for denne betænkning.

- Betænkning: Giusto Catania (A6-0479/2008)

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! Initiativbetænkningen fra hr. Catania har affødt en markant meningsudveksling mellem politiske grupper og medlemmer af Europa-Parlamentet.

EU står over for meget alvorlige problemer som f.eks. finanskrisen og den energikrise, der skyldes konflikten mellem Ukraine og Rusland. I denne tid skal vi stå sammen og undgå skridt, der undergraver vores sammenhold. Konsekvenserne af krisen vil utvivlsomt påvirke alle EU's borgere, uanset om de kommer fra Slovakiet, Polen, Ungarn eller Tyskland. Jeg betragter de lejlighedsvis forsøg under plenarmøderne på at fremprovokere skænderier mellem medlemsstaterne som et tegn på ukendskab til den aktuelle alvorlige situation, hvor EU's sammenhold trues. Vi bør koncentrere os mere om at finde løsninger og om at ratificere Lissabontraktaten for at fremme EU's konkurrenceevne.

Jeg har gentagne gange her i Europa-Parlamentet luftet det synspunkt, at der ikke er plads til autonomi i vores fælles rum. Vi må ikke glemme, ignorere eller forkaste grundtanken om at integrere EU-landene. Vi skal huske på Schumanns erklæring om, at et intelligent Europa ikke kan glæde sig over naboernes ulykke, da vi alle er bundet af en fælles skæbne i gode såvel som dårlige tider.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Catania-betænkningen er det rene humbug. Den indeholder absolut ingen gennemgang af, hvorvidt de grundlæggende rettigheder blev overholdt i EU fra 2004 til 2008. Den er blot en liste over krav fra venstrefløjen her i Europa-Parlamentet.

Disse krav omfatter anerkendelse af ægteskab mellem personer af samme køn i alle medlemsstater samt legalisering af narkotika, medlidenhedsdrab og ulovlige immigranter. Delegationen fra Østrigs Folkeparti (ÖVP) og jeg selv afviser blankt ovennævnte krav, der blev vedtaget af et flertal, og derfor stemte vi – inklusive jeg selv – imod denne betænkning.

Peter Baco (NI). – (SK) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om situationen for de grundlæggende rettigheder i EU 2004–2008.

Jeg gjorde min støtte betinget af en forkastelse af ordlyden i artikel 49 i det oprindelige forslag vedrørende støtte til territorial og regional autonomi. Jeg betragter dette som en klar afvisning af provokatørers og konspiratorers spekulationer om status quo. Europa-Parlamentet accepterer med andre ord ikke, at der laves

numre med den territoriale og regionale autonomi. Det er en meget værdifuld konklusion på dagens plenarmøde i Europa-Parlamentet, og jeg synes, at vi alle fortjener ros herfor.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg stemte også for vedtagelsen af denne betænkning fra et kommunistisk medlem af Europa-Parlamentet om situationen for de grundlæggende rettigheder i EU. Jeg glæder mig ikke desto mindre over det faktum, at ordførere fra andre grupper har formået at ændre teksten en smule, så den indeholder nogle gode afsnit om minoriteters situation. Nogle afsnit er imidlertid ikke objektive. Endvidere er det omfang, i hvilket betænkningen overskrider grænserne for et dokument, der kortlægger en tidligere periode, helt uden fortilfælde. Betænkningen repræsenterer et overdrevet ensidigt politisk syn på menneskerettigheder i EU. Betænkningen tramper på nærhedsprincippet ved at diktere regler for familierpolitik og andre etiske spørgsmål, hvilket er i strid med oprettelsestraktaterne.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Hr. formand! Jeg stemte også imod Catania-betænkningen, fordi den indeholder tre henvisninger til abort som en menneskerettighed. Det er jeg uenig i, og det finder jeg uacceptabelt. Det er en skam, at der i en vigtig betænkning som denne, der dækker så mange emner, er inkorporeret elementer, der utvivlsomt ligger uden for EU's kompetenceområder, og som EU ikke kan eller bør prøve på at blande sig i, primært på grund af nærhedsprincippet. Derfor stemte jeg imod Catania-betænkningen.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Jeg stemte for Catania-betænkningen, da den eliminerer tidligere svagheder vedrørende minoritetsrettigheder. Sagen er særlig vigtig for Ungarn og for de minoriteter, der lever inden for såvel som uden for dets grænser. Betænkningen betoner beskyttelse af minoritetssprog og pointerer, at brugen af ens modersmål er en af de mest grundlæggende rettigheder. Sådan har det desværre ikke været i adskillige af de nye EU-medlemsstater på det seneste.

Betænkningen understreger endvidere nødvendigheden af at definere og bestemme nationale mindretal. Det finder jeg meget vigtigt for de 150 minoriteter i Europa.

Endelig finder jeg punkt 49 særlig vigtigt, fordi det bekræfter, at selvforvaltning er den mest effektive måde til håndtering af problemer med nationale mindretal. Det gøres ved at følge de mest eksemplariske modeller i EU med hensyn til personlige, kulturelle, territoriale og regionale autonomier.

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Et samfund spækket med rettigheder er et "jeg vil have, jeg vil have"-samfund ude af balance. Det er baggrunden for betænkningens krav om lighed mellem almindelige gifte par og homoseksuelle forhold. Den naturlige orden er mand og kvinde. Vi forstyrrer denne orden, når vi forlanger lighed for dens diametrale modsætning.

Det kan godt være, at det er umoderne, men jeg erklærer uden skam, at jeg som lovgiver ikke ønsker at give mit samtykke til det unaturlige partnerskab mellem personer af samme køn. Har jeg mindre ret til at forsvare denne holdning end dem, der mener det modsatte? I lyset af det intolerante klima, som en del af denne forhandling fandt sted i, kunne det se ud til det.

Jeg er uenig i dette aspekt af betænkningen. Hvis det gør mig til genstand for latterliggørelse, så må det være sådan. Jeg vil hellere forsvare det, som jeg finder rigtigt, end rose det, der er forkert.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! I min karriere i Parlamentet har jeg sjældent set et sådant katalog af politisk korrekt nonsens og såkaldt progressive floskler som i Catania-betænkningen. Det, der slår hovedet på sømmet, er det faktum, at en betænkning om såkaldt grundlæggende rettigheder de facto bygger på Lissabontraktaten, der blev forkastet ved folkeafstemninger, og som i øjeblikket ikke har noget som helst retsgrundlag. Hvilken arrogance! Måske gælder grundlæggende rettigheder ikke for europæiske statsborgere, men kun for eurokratiet.

Der er også én grundlæggende rettighed, der ikke er med i denne betænkning, nemlig folks ret til at føle sig hjemme og sikre i deres eget land, til at forsvare deres hårdttjente velstand samt til at bevare deres sprog, deres kultur, deres traditioner og deres love. Se, det ville være en nyhed i dette tempel for politisk korrekthed. Parlamentet har endnu en gang gjort sig selv helt til grin ved at vedtage Catania-betænkningen med et overvældende flertal.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Retten til ytringsfrihed og den måde, hvorpå denne ret kan udøves, er utvivlsomt en vigtig indikator til vurdering af status for vores grundlæggende rettigheder. Betænkningen gør helt ret i at advare imod den uofficielle censur og selvrensensur, der kommer til udtryk, når visse emner

udelukkes fra den offentlige debat. Lige så berettiget er det afsnit i betænkningen, der advarer imod individer og grupper, der ønsker at lukke munden på andre ved at hævde, at de uforskyldt er under permanent angreb.

Helt forvirrende er imidlertid opfordringen til "beslutsomt at forfølge ethvert udtryk for hadefuldt tale i racistiske medieprogrammer og artikler, der spreder intolerante synspunkter". Det er præcis sådan noget, der fører til den censur og

selvcensur, der begrædes andetsteds i betænkningen. Det er denne type lovgivning, der fik det største flamske parti fordømt i Belgien, fordi partiet havde kritiseret den vedtagne immigrationspolitik. Folk skal derfor vide, hvad de vil. Det er umuligt at gå lidt ind for fri menings- og ytringsfrihed. Enten går man ind for fri menings- og ytringsfrihed og accepterer alle konsekvenserne heraf, eller også gør man ikke.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Skønt jeg stemte imod betænkningen om grundlæggende rettigheder ved den endelige afstemning, stemte jeg for punkt 81, som jeg støtter. I dette punkt erklærer min ven hr. Catania, der i øjeblikket betragter mig fra sin plads, at han opfordrer medlemsstaterne til at gøre, hvad de kan for at fremme og forbedre unges, ældres og handicappede personers adgang til arbejdsmarkedet.

Hr. Giusto Catania – der lever op til sit navn ved at være 100 % retfærdig – må have tænkt, omend han ikke skrev det ned, at man ikke kun skal forbedre adgangen til arbejde, men også til ydelser, da de ældre nævnes. Derfor er ydelser til unge, handicappede og ældre relevante. Jeg er sikker på – jeg kan se, at han er enig – at unge mennesker også modtager ydelser som unge og arbejder, når de er gamle. Jeg kan se, at han klapper. De er sikkert også enig, men da mine betragtninger ryger ud på internettet, vil jeg gerne gøre det klart, at jeg har sagt dette for blidt at pointere, at de ældre også har ret til ydelser.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! I Catania-betænkningen har mange af Europa-Parlamentets medlemmer endnu en gang prøvet på at bruge menneskerettigheder som en anledning til at fremme abort trods det faktum, at abort hvert år nægter millioner af spædbørn den vigtigste af alle menneskerettigheder – livet – den menneskeret, som alle andre rettigheder afhænger af.

Som irsk medlem af Europa-Parlamentet og vælger er det også interessant at bemærke, at denne betænkning og ændringsforslagene kæder Lissabontraktaten og chartret om de grundlæggende rettigheder sammen med EU's abortlovgivning.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne bede administrationen om at bemærke, at første del af min stemme vedrørende punkt 31 skulle have været for forslaget.

Efter min mening kunne denne betænkning have gjort mere for de handicapområder, der har brug for en større indsats. På dette punkt er jeg imidlertid glad for, at Parlamentet valgte at støtte mit ændringsforslag nr. 42, der opfordrer Kommissionen til at sikre sig, at der kun udbetales penge til de medlemsstater, der opfylder FN-konventionens kriterier med hensyn til afinstitutionalisering. Det er et centralt punkt for mig og for mange mennesker her i Europa-Parlamentet. Der er mange emner i denne betænkning – som andre har sagt – der hører ind under nærhedsprincippet, og som ikke er EU-anliggender, og EU skal ikke lovgive om abort hverken nu eller fremover. Jeg kunne derfor ikke støtte den samlede betænkning. I stedet afstod jeg fra at stemme, da jeg finder ændringsforslaget om handicappede vigtigt for dem af os, der bekymrer os om dem, der ikke taler, der ikke har nogen stemme, og som ingen lytter til.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Hr. formand! Catania-betænkningen dækker mange menneskerettighedsspørgsmål. Jeg er enig med nogle af de forrige talere, og ligesom dem vil jeg også udtrykke min grundlæggende uenighed med denne betænkning på grund af et centralt problem, nemlig den manglende evne til at godkende centrale ændringsforslag, der kunne have rettet det, der som udgangspunkt var en dårlig betænkning.

Betænkningen indeholder fortsat referencer til såkaldt seksuel sundhed og seksuelle rettigheder, der ifølge f.eks. Verdenssundhedsorganisationens definition udtrykkeligt omfatter retten til abort, og det er noget, der ikke kan henvises til i EU-lovgivningen eller påtvings medlemsstaterne.

Som læge forsvarer jeg menneskeliv og menneskelig værdighed fra undfangelsen og fremad, og derfor stemte jeg ikke for denne kontroversielle tekst, der heller ikke respekterer nærhedsprincippet.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er enig i det, som hr. Pirker sagde, og derfor behøver jeg ikke bruge mere tid på det. Jeg synes, at hr. Catania har skrevet om det forkerte emne. Denne betænkning skulle end ikke have været præsenteret i mødesalen, fordi de officielle tjenester burde

have kontrolleret, hvorvidt en betænkning omhandler det anførte emne og den anførte titel, eller om den omhandler noget ganske andet. Denne betænkning er noget ganske andet, og den behandler ikke den titel og det mandat, den har fået.

Med hensyn til det specifikke spørgsmål vedrørende punkt 49 havde jeg foretrukket, at Parlamentet havde vedtaget den oprindelige tekst uden ændringer. Jeg stemte imod betænkningen i sin helhed af netop de nævnte årsager.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Hr. formand! Jeg har sjældent stemt imod en betænkning med så stor overbevisning, som jeg gør i dag. Hvis vi fulgte henstillingerne i denne betænkning, ville vi skabe et diktatur af politisk korrekthed i EU i morgen, hvorved vi under dække af den såkaldte antiracisme i pompøse principerklæringer yderligere ville begrænse meningsfriheden vedrørende emner som f.eks. asyl og immigration. Denne betænkning giver sig i kast med at åbne sluseportene endnu mere for den lovlige og ulovlige indvandring ind i EU, og den formår ikke at placere borgernes ret til sikkerhed i kernen af dens politik. I stedet tilstræber den at acceptere de kriminelles rettigheder som såkaldte grundlæggende rettigheder.

Alt er vendt på hovedet her. I et normalt samfund går rettigheder og pligter hånd i hånd. I denne digre betænkning kan jeg imidlertid ikke finde antydningen af pligter for de fremmede, der ønsker at blive integreret i det europæiske samfund. Tværtimod. Kun vi europæere er under konstant beskyndning. Vores borgere er dødtrette af den hævede pegfinger, som de europæiske mandariner udelukkende retter mod dem.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Der er meget i Catania-betænkningen, som jeg tager afstand fra.

For det første mener jeg ikke, at det er EU's opgave at tildele os nogen som helst rettigheder. Historien viser faktisk, at EU har gjort præcis det modsatte.

Jeg kan heller ikke acceptere, at chartret om grundlæggende rettigheder – der er et grundlæggende politisk dokument, der er bikset sammen som en del af den fejlslagne europæiske forfatning – inkorporeres i fællesskabsretten og i særdeleshed ikke i den britiske lovgivning.

Jeg er stor modstander af chartret om grundlæggende rettigheder. Jeg forkaster den absolutistiske holdning til menneskerettigheder. Jeg vil sige, at jeg ikke er modstander af princippet om anerkendelse af partnerskaber mellem personer af samme køn, men det er heller ikke en EU-opgave. Det er noget, som parlamenterne i de enkelte medlemsstater skal bestemme på deres område.

I betragtning af disse grundlæggende indvendinger stemte jeg imod denne betænkning.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Mange års erfaring lærer os, at papirrettigheder ikke i sig selv er en garanti for borgerlige friheder. De rettigheder, der er nedfældet i EU's charter om de grundlæggende rettigheder og friheder er ikke så forskellige fra de rettigheder og friheder, der var skitseret i f.eks. Østtyskland eller USSR, men som borgerne i disse ulykkelige statssamfund opdagede, er papirrettigheder værdiløse, hvis ikke der findes passende parlamentariske styremekanismer.

Der er ingen menneskerettighedskrise i EU, men der er en demokratisk legitimitetskrise. Tillad mig at foreslå, at denne krise kan forbedres ved, at vil holder ord over for vælgerne og som lovet sender Lissabontraktaten til en række folkeafstemninger. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Hr. formand! Alle børn har ret til begge forældres kærlighed. Selv hvis forældrenes ægteskab går itu, er det barnets tarv og ikke tjenestemændenes "konduite", der skal være afgørende for barnets kontakt med dets forældre.

Børn har ret til at tale med deres forældre på deres modersmål. Hvis forældrene er af forskellig nationalitet, skal de have ret til at tale begge sprog. Det tyske Jugendamt handler imidlertid i strid med interesserne hos børn fra blandede ægteskaber ved prompte at begrænse adgangen til den ikketyske forælder. Udvalget om Andragender har registreret over 200 klager i denne henseende. Derfor støttede jeg ændringsforslag 24. Forkastelsen heraf betød, at jeg ved den endelige afstemning stemte imod en betænkning, der negerer retten til liv gennem en abortvenlig lovgivning og bryder med nærhedsprincippet.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Det Britiske Uafhængighedsparti er modstander af racisme, kvindelig omskæring, kriminalisering af homoseksualitet og fordomme mod udlændinge, uanset hvor i verden det måtte forekomme. Briterne har imidlertid udmærkede menneskerettigheder i henhold til deres

egen lovgivning, og vi har ikke brug for EU's beskyttelse. EU er udemokratisk og antidemokratisk, og det er derfor ikke en passende vogter af nogens menneskerettigheder.

Vi vil også gerne minde Parlamentet om, at familieretten henhører under medlemsstaternes virksomhedsområde, og at den ikke er et af EU's kompetenceområder. Spørgsmålet om, hvorvidt narkomaner skal retsforfølges, skal afgøres af medlemsstaternes lovgivning, og EU skal ikke forsøge at underminere og erstatte medlemsstaternes retssystemer. Derfor stemte Det Britiske Uafhængighedspartis medlemmer af Europa-Parlamentet imod denne betænkning.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Når det handler om betænkninger som denne, taler jeg ofte med forskellige frivillige grupper og lokalråd fra min egen valgkreds, hvor man kan høste en del viden fra andres erfaringer og kontakter.

Jeg forsøger også regelmæssigt at lodde stemningen blandt andre medlemmer af Europa-Parlamentet på tværs af politisk overbevisning og nationalitet for at forsøge at forstå andres synspunkter og problemer. Jeg er helt enig i de synspunkter, som mine kolleger hr. Hannan og hr. Callanan har givet udtryk for.

Når det drejer sig om emner, som dem, der præsenteres i denne betænkning, kan jeg imidlertid godt lide at tale med medlemmer som hr. Allister, der ikke er fra mit politiske parti, men som er et hårdtarbejdende og pragmatisk medlem af Europa-Parlamentet. Hans råd er ofte fornuftige, og jeg ved, at han og jeg på en civiliseret måde kan blive enige om at være uenige – og jeg er uenig i det, han netop har sagt.

Med betænkninger som denne – hvor man kan plukke i de mange forskellige emner for at afgøre, hvordan man vil stemme om dem – bliver det umuligt at finde en skillelinje for, om man skal stemme for eller imod, så jeg bakkede ud og afstod fra at stemme. Jeg beklager.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Den netop vedtagne betænkning med titlen "om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union" er omfattende og repræsenterer et gennembrud på flere punkter. Dens præsentation af børns rettigheder og grundlæggende sociale rettigheder fortjener særlig opmærksomhed. Jeg finder det særlig godt, at den omsider indtager en korrekt holdning til problemerne og rettighederne for traditionelle nationale minoriteter og opstiller principper for selvforvaltning og sprogbrug, der er områder, hvor EU har været sen til at skabe normer.

Derfor støttede og kæmpede jeg for vedtagelsen af denne betænkning, og derfor stemte den ungarske delegation af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater også for betænkningen trods adskillige omdiskuterede vedtagne punkter, som vi ikke er enige i, da vi finder det uacceptabelt at regulere visse emner på EU-plan.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Hr. formand! Jeg beklager, at jeg ikke registrerede mig, men jeg vidste det ikke. Som præst og medlem af en diskrimineret ungarsk minoritet med vilje til om nødvendigt at gå på kompromis, stemte jeg med god samvittighed for Catania-betænkningen om grundlæggende rettigheder, da jeg mener, at den repræsenterer et betydeligt fremskridt i mange henseender – f.eks. med hensyn til sociale rettigheder.

Jeg påskønner i særdeleshed afsnittet om minoritetsrettigheder, der kan danne grundlag og udgangspunkt for et EU-retsgrundlag for beskyttelse af mindretal. Jeg er enig i det, som fru Kinga Gál sagde.

Der var behov for et kompromis, for jeg er uenig i visse punkter – f.eks. afsnittet om medlidenhedsdrab eller spørgsmålene vedrørende homoseksualitet. Jeg forkaster idéen om, at religiøse ledere skal begrænses i deres tros- og religionsfrihed med hensyn til homoseksualitet.

Jeg er ked af, at punkt 49 ikke indeholdt erklæringer om traditionelle minoritets- og samfundsrettigheder eller om territorial eller regional autonomi.

Georgs Andrejevs (ALDE). – (LV) Hr. formand! Tak. Under den endelige afstemning stemte jeg imod denne betænkning, der på mange måder fortjente støtte. Jeg stemte imod den, fordi betænkningen forveksler traditionelle minoriteter og deres rettigheder med de økonomiske flygtninge og de fordrevne flygtninge, der oversvømmede mit land som følge af Letlands besættelse efter Anden Verdenskrig. Under de 50 års besættelse blev den oprindelige indfødte befolkning udvandet til 50 %, og den fik tilmed minoritetsstatus i Letlands 13 største byer inklusive hovedstaden Riga.

John Attard-Montalto (PSE). – (EN) Hr. formand! Vi har netop stemt om situationen for grundlæggende rettigheder i EU. Det er med stor beklagelse, at jeg og mine to maltesiske kolleger i PSE-Gruppen var nødt til at undlade at stemme om betænkningen.

Skønt betænkningen på prisværdig vis henviser til adskillige prisværdige emner vedrørende grundlæggende menneskerettigheder, medtager den andre emner som f.eks. abort, der aldrig skulle have været medtaget i denne betænkning. Da de maltesiske sociale repræsentanter i Europa-Parlamentet er imod abort, var vi nødt til at stemme imod disse særlige dele af betænkningen.

Der er bestemt andre følsomme emner i denne betænkning – f.eks. livstestamenter og retten til at dø med værdighed – som vi var nødt til at undlade at stemme om. Derfor afstod vi fra at stemme ved den endelige afstemning. Jeg vil gerne takke Dem for denne mulighed.

Formanden. – Vi vil nu gå videre med stemmeforklaringerne til Cappato-betænkningen, hvor vi allerede har hørt hr. Mitchell.

- Betænkning: Marco Cappato (A6-0459/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hr. formand! Jeg støttede ikke denne populistiske tekst, der i den oprindelige version indeholdt en række nyttige bestemmelser om større gennemsigtighed vedrørende politiske aktiviteter i EU. Den blev desværre ændret. Jeg agter ikke at fremme nonsens såsom offentliggørelse af de faglige og personlige dokumenter, som vores kolleger udveksler indbyrdes, eller som de modtager fra ikkestatslige organisationer og lobbyorganisationer. Skønt jeg ikke finder sådanne dokumenter fortrolige, er der ingen nationale parlamenter i et civiliseret demokrati, der pålægger folk at offentliggøre faglig korrespondance eller andre former for korrespondance.

Formanden. – Udmærket. Sidst, men ikke mindst, Syed Kamall!

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Tak for Deres venlige ord. Forhåbentlig husker jeg dem til evig tid.

Når vi taler om gennemsigtighed og adgang til EU-dokumenter, er det noget, som alle i mødesalen kan blive enige om. Vi er her trods alt kun på grund af de skatteydere, der har valgt os ind, og som finansierer institutionerne og vores arbejde. Men lad os gøre dette helt klart. Når vi taler om gennemsigtighed af dokumenter og adgang til dokumenter, bør vi sørge for, at skatteyderne har adgang til de dokumenter, de virkelig ønsker adgang til.

For nylig besøgte ordstyrere fra Europa-Parlamentet statsoverhovedet i Det Demokratiske Republik Tjekkiet. Ordstyrerne, der vist nok repræsenterede Europa-Parlamentet, fornærmede landets præsident. Det eneste, som nogle borgere har bedt om, er en offentliggørelse af protokollen fra dette møde. Så lad os være gennemsigtige, lad os være tydelige, og lad os vise respekt, for dem, der har et andet synspunkt end medlemmerne af Europa-Parlamentet.

Skriftlige stemmeforklaringer

- Betænkning: Carlos Coelho (A6-0500/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) En af de væsentlige sikkerhedsforanstaltninger, som man er enedes om, er spørgsmålet om biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter. Selvfølgelig er det ensbetydende med en væsentlig udgift på millioner af euro, men man kan ikke gå på kompromis med sikkerhedsforanstaltninger.

På den anden side skal man tage hensyn til befolkningens indtægter, der varierer fra stat til stat. Der er omkostninger forbundet med udstedelsen af et almindeligt pas i Malta. Hvem skal betale for overgangen til pas med biometriske identifikatorer – staten, den enkelte borger eller begge parter i fællesskab?

I Europa-Parlamentet er vi i dag blevet enige om, at de medlemsstater, i hvilke det er tilladt at medtage børn i forældrenes dokumenter, bliver forpligtet til at udstede individuelle dokumenter til børnene uden andre tillægsomkostninger end materialeudgifterne. Det skal regeringen bemærke sig, da det er blevet en politik ikke at lave henvisninger, når regeringen opkræver uretmæssige afgifter og skatter, sådan som det har været tilfældet i sager vedrørende moms på registrering og tidligere indbetalinger vedrørende parabolantennet.

Koenraad Dillen (NI), *skriftlig*. – (NL) Den sunde fornuft har sejret i Coelho-betænkningen, og derfor har jeg med stor overbevisning stemt for betænkningen. Det er glædeligt, at brugen af biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter underlægges strengere regler og harmonisering, specielt da afskaffelsen af EU's indre grænser har påvist et behov for styrkede sikkerhedskontroller ved de ydre grænser. Et ensartet og harmoniseret system af bl.a. biometriske data vil muliggøre en mere effektiv kriminalitetsbekæmpelse. Denne betænkning er et tøvende skridt i den retning.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Denne forordning handler om at ændre standarderne for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder. Det er en forordning, som vi har været uenige i, siden den blev skabt i 2004, da den introducerer en harmonisering af sikkerhedsmekanismer og en integrering af biometriske identifikatorer i forbindelse med de sikkerhedspolitikker, der fremmes på EU-plan.

Det primære formål med dette ændringsforslag er at introducere en undtagelse for børn under 12 år – en undtagelse, der planlægges at vare fire år, så lande med en lovbestemt lavere aldersgrænse kan beholde den, forudsat at de overholder minimumsgrænsen på seks år (hvilket er tilfældet for Portugal, Frankrig og Estland) og andre aspekter vedrørende biometriske datas beskyttelse og sikkerhed.

Skønt forslaget fastlægger undtagelsesbestemmelser for børn under 12 år (en beslutning, der udelukkende baseres på teknikaliteter), mener vi ikke, at det berører det grundlæggende spørgsmål om brugen af biometriske data for børn, og dens harmonisering på EU-plan (i særdeleshed da udstedelsen af pas hører ind under den enkelte medlemsstats kompetenceområde) i lyset af EU's sikkerhedspolitik.

Derfor undlod vi at stemme.

Jörg Leichtfried (PSE), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemte for Coelho-betænkningen om sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter.

Det giver imidlertid ingen mening blindt at acceptere en fejlbehæftet forordning, hvis det er muligt at forbedre den.

Det er f.eks. uacceptabelt, at forskellige medlemsstater anvender forskellige regler vedrørende aldersgrænsen for at tage fingeraftryk af børn, og det er derfor vigtigt at indføre foranstaltninger, i særdeleshed med hensyn til børnehandel, der om ikke altid så i hvert fald oftere træffes i fællesskab.

I sidste instans er det vigtigt for mig at understrege, at biometriske data under ingen omstændigheder må anvendes til uredelige formål. Det er derfor et ufravigeligt krav, at datasikkerheden underlægges en streng periodisk revision.

Bogusław Liberadzki (PSE), *skriftlig*. – (PL) Jeg stemmer for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2252/2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder (A6-0500/2008).

Jeg er enig i ordførerens forslag om at indføre princippet om "en person – et pas", så hver person har et pas med vedkommendes egne biometriske data.

Situationen, hvor et enkelt pas kan udstedes til en indehaver og vedkommendes børn ved at medtage deres navne og efternavne, eller hvor det kun indeholder biometriske data for den forælder, der har passet, kan bidrage til børnehandel.

Jeg støtter også hr. Coelho's initiativ om at tillade to undtagelser fra tvungen registrering af fingeraftryk, nemlig for børn under seks samt for alle personer, hvor det af forskellige årsager er fysisk umuligt at optage fingeraftryk.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi den afklarer vigtige punkter vedrørende de nødvendige standarder for udstedelse af pas med biometriske identifikatorer. Jeg håber også, at indførelsen af pas med biometriske identifikatorer (der blev gennemført i Rumænien den 1. januar 2009) vil føre til Rumæniens medtagelse i det amerikanske visumfritagelsesprogram og fremme dets integration i Schengenområdet.

Vi skal imidlertid fokusere på pålideligheden af biometriske teknologier, da de har vist sig ineffektive ved identificeringen af børn under seks år. Medlemsstaterne bør inden længe søsætte et nyt pilotprojekt for at analysere pålideligheden af dette identifikationssystem, hvilket helt sikkert vil medvirke til at lokalisere de fejl, der registreres i medlemsstaterne.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Selv børn skal registreres, fordi de betragtes som potentielt farlige for EU. Sådan lyder forslaget fra Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet. Den eneste forskel mellem direktivforslaget og Europa-Parlamentet er den alder, fra hvilken et barn opfattes som værende farligt. Kommissionen mener, at børn bliver farlige som seksårige, og at de derfor skal afgive fingeraftryk, der inkorporeres i deres personlige pas fra den alder, mens Europa-Parlamentet demonstrerer sin "demokratiske sensibilitet" og mener, at børn skal registreres, når de er en smule ældre, nemlig 12 år.

Dette uacceptable direktiv, der er godkendt af Europa-Parlamentets tilhængere af ensrettet kørsel i Europa, er det uundgåelige resultat af EU's vanvittige "antiterrorpolitik", der for i alt væsentligt at beskytte kapitalens suverænitet over arbejder- og græsrodsbevægelsen på farlig vis har kategoriseret selv børn som værende farlige. Det forekommer mig, at EU benytter sig af erfaringerne fra den israelske hær, der værner overdrevet om den israelske stats "sikkerhed" over for palæstinensiske "terrorister" ved at nedslagte utallige børn i Gaza, mens vi taler. Hvor gamle er de myrdede palæstinensiske børn? Er de seks eller 12 år gamle?

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Jeg undlod at stemme om betænkningen om forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 2252/2004 om standarder for sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter, som medlemsstaterne udsteder.

I betænkningen lægges der op til en begrænsning af den biometriske overvågning af borgerne i EU's medlemsstater, idet børn under 12 år fritages fra kravet om at levere biometriske data. En sådan undtagelse er meget velkommen.

Ikke desto mindre afviser jeg uden videre biometriske autentificeringssystemer. De fører til en øget politistatsovervågning af borgerne. Det er ikke den rette måde at forbedre sikkerheden på. Da betænkningen i det store og hele accepterer denne overvågning, kunne jeg ikke stemme for den. Derfor undlod jeg at stemme.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte for Coelho-betænkningen om sikkerhedselementer og biometriske identifikatorer i pas og rejsedokumenter.

Jeg er enig i forslaget om også at bruge pas til børn for at bekæmpe børnebortførelse og børnehandel. Jeg støtter minimumsaldersgrænsen på seks år, men navnet på den eller de personer, der har forældremyndigheden over barnet, bør medtages i dokumentet af fornævnte årsager.

Endelig er jeg enig med hr. Coelho i forslaget om at indføre en klausul om revision efter tre år, således at vi kan afvente resultaterne af en omfattende og dybtgående undersøgelse af, hvor pålidelige fingeraftryk fra børn og ældre er. Et så delikat og betydningsfuldt emne kræver konstant overvågning, så det kan håndteres korrekt i fællesskabsretten.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Denne lovgivning tillader, at fingeraftryk lagres i pas/rejsedokumenter med henblik på at kunne verificere ægtheden af dokumentet og indehaverens identitet.

Jeg stemte for de ændringer, som ordføreren foreslog. Det er positivt, at der kun kan tages fingeraftryk fra børn under 12 år, hvis medlemsstaten allerede lovgiver herom. Det er et fremskridt sammenlignet med Kommissionens og Rådets forslag om at tage fingeraftryk fra børn helt ned til seks år.

Det koster også noget at tage fingeraftryk. Et visum kommer hurtigt til at koste 60 EUR. Tvungne fingeraftryk vil øge prisen betydeligt, så en familie på fire, der ønsker at rejse udenlands, skal bruge en del penge inden afrejsen.

Under alle omstændigheder er jeg uenig i den overdrevne brug af fingeraftryk eller brugen af biometriske data. Er det umagen værd? Effektiviteten er ikke bevist, det står ikke mål med det ønskede resultat, og det er meget dyrt. Derfor stemte jeg for de ændringsforslag, der forbedrede teksten, mens jeg i sidste ende udtrykte min utilfredshed ved at stemme imod den lovgivningsmæssige beslutning.

– Betænkning af Alexander Graf Lambsdorff (A6-0415/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi har stemt for Lambsdorff-betænkningen om bestemmelser om offentlige indkøb på forsvars- og sikkerhedsområdet.

Det fremgår klart af betænkningen, at forsvarsområdet og den nationale sikkerhed udelukkende henhører under medlemsstaternes kompetence, hvilket efter vores opfattelse er vigtigt at understrege. Vi mener, at indkøb af materiel, bygge- og anlægsarbejder og tjenesteydelser normalt også bør henhøre under dette

område. Disse indkøb kan som en naturlig konsekvens af dette markeds karakter efter vores opfattelse imidlertid ikke ske fuldstændigt i overensstemmelse med reglerne i direktivet. Der bør imidlertid kun indrømmes undtagelser, når de kan begrundes i sikkerhedspolitiske hensyn. Vi mener, at vi på denne måde kan dæmme op for den hyppige anvendelse af undtagelser af protektionistiske årsager, der er særlig skadelig for svensk industri.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Alexander Graf Lambsdorff har forelagt et forslag vedrørende Kommissionens "forsvarspakke", der omfatter indkøb til militære og ikkemilitære formål samt offentlige kontrakter indgået mellem EU-aktører. Dette forslag forbedrer det gældende direktiv fra 2004 (2004/18/EF) gennem øget fleksibilitet, gennemsigtighed og navnlig loyal konkurrence. Markedet for forsvarsmateriel er et meget specifikt marked, og hr. Lambsdorff har formålet at finde en tilgang til dette komplekse marked.

Der indføres en række udtrykkelige undtagelser fra visse oplysningsforpligtelser, såfremt en offentliggørelse er i strid med medlemsstatens sikkerhedsinteresser.

Selv om indkøb af forsvarsmateriel i alt væsentlighed forsat henhører under medlemsstaternes kompetence, bidrager dette forslag til at skabe et indre marked for forsvars- og sikkerhedsmateriel i Europa gennem en struktureret retlig ramme. Den årlige omsætning på dette marked er 90 mia. EUR. Hr. Lambsdorff har foreslået en fælles holdning, som jeg kan støtte.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Styrkelsen af den europæiske forsvarsindustri konkurrenceevne, der efter forlydende svækkes af for smalle og for lukkede europæiske markeder, har tjent som påskud for dette direktiv om indførelse af øget konkurrence for offentlige kontrakter på dette område.

I den tekst, som vi har fået forelagt i dag, tages der ganske rigtigt fat på en række problemer i Kommissionens oprindelige tekst såsom direktivets anvendelsesområde, den manglende anvendelse af WTO-aftalen om offentlige kontrakter, de finansielle tærskler og fortrolighed.

Den er imidlertid i overensstemmelse med den logik, der følges i Bruxelles, hvorefter ingen sektorer, end ikke strategiske og vitale sektorer, kan undslippe kontrol fra Bruxelles, liberalisering eller privatisering. Den sikrer ikke respekten for medlemsstaternes suverænitet, selv om de i retlig henseende er eneansvarlige for den nationale sikkerhed. Den fremmer ikke omfattende markeder i Europa, hvor staternes forsvarsbudgetter reduceres kraftigt. Der indføres ingen fællesskabspræferenceordning, der i sig selv ville skabe mulighed for en naturlig udvikling af et egentligt indre marked i Europa. Den øger det civile-militære modsætningsforhold, der er særligt kendetegnende for Europa, og som allerede har kostet os dyrt. Frem for alt sættes økonomiske og markeds-mæssige hensyn over alt andet. Disse alvorlige mangler på centrale områder er baggrunden for vores modstand.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det europæiske marked for forsvarsmateriel er stærkt fragmenteret, hvilket har en negativ økonomisk indvirkning. Hovedformålet med det vedtagne direktiv er at imødegå denne fragmentering og skabe et fælles forsvarsmarked på EU's område under hensyntagen til forsvarsmarkedets særlige karakter og beskyttelsen af medlemsstaternes sikkerhedsinteresser.

Medlemsstaterne har baseret deres afgørelser på den antagelse, at der i det gældende direktiv om offentlige indkøb ikke i tilstrækkelig grad tages hensyn til de særlige forhold, der er forbundet med offentlige indkøb af forsvarsmateriel. Der er i denne forbindelse blevet indført en række forskellige instrumenter i direktivet vedrørende tildeling af kontrakter, udvælgelse af tilbudsgivere og de ordregivende myndigheders kontraktbetingelser. De kontrolmekanismer, der er indbygget i direktivet, bør også sikre tilbudsgiverne tilstrækkelig retsbeskyttelse og fremme gennemsigtighed og ikkeforskelsbehandling ved tildelingen af kontrakter.

Jeg mener, at det vedtagne direktiv vil bidrage væsentligt til åbningen af markedet under behørig hensyntagen til den nationale sikkerhed. Direktivet bør også føre til omkostningsoptimering, som kommer de nationale budgetter og industrien til gode, og sikre, at de væbnede styrker forsynes med det bedste materiel på markedet.

Malcolm Harbour og Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Den konservative delegation har konsekvent støttet bestræbelser på at åbne markederne og fremme den grænseoverskridende handel mellem EU-medlemsstaterne. Vi glæder os over, at den britiske industri får adgang til markeder for forsvarsmateriel, der hidtil har været beskyttet mod konkurrence udefra. Vi beklager imidlertid, at sådanne positive, praktiske aspekter er sekundære i forhold til EU's politiske målsætning om at skabe et integreret industrielt grundlag for det europæiske forsvar og styrke den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, som vi konsekvent har været imod.

Vi er navnlig bekymret over de negative konsekvenser af kravet om, at der skal være åben konkurrence i forbindelse med senere udbud på trods af nationale regeringers og virksomheders F&U-investeringer på forsvarsområdet. Det vil således ikke være muligt at hente F&U-investeringer hjem og beskytte intellektuelle ejendomsrettigheder, arbejdspladser og eksportmuligheder. Vi er ligeledes bekymret over, at en indadskuende europæisk strategi vil være til skade for vores meget nødvendige og udbytterige industrielle forbindelser med andre lande på forsvarsområdet – navnlig USA, men også Japan, Israel og andre lande.

På denne baggrund afstod den konservative delegation fra at deltage i afstemningen om betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Lambsdorff-betænkningen om offentlige kontrakter på forsvars- og sikkerhedsområdet. Det er nødvendigt at opbygge den nødvendige kapacitet, hvis der skal fastlægges en europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik, og i denne forbindelse er der behov for en effektiv europæisk industri. Dette skal bl.a. opnås ved at opbygge en europæisk forsvarsteknologisk og forsvarsindustriel basis og et europæisk marked for forsvarsmateriel.

Disse to foranstaltninger vil skabe de nødvendige forudsætninger for at klare de globale forsvarsopgaver og de nye udfordringer på sikkerhedsområdet. Jeg er derfor enig med ordføreren i, at formålet med direktivforslaget bør være at skabe en fælles europæisk retlig ramme, som giver medlemsstaterne mulighed for at anvende fællesskabsretten uden at bringe deres sikkerhedsinteresser i fare.

Endelig støtter jeg indførelsen af en kontrolprocedure. Hensigten med dette er at sikre tilbudsgiverne effektiv retsbeskyttelse og at fremme gennemsigtighed og ikkeforskelsbehandling ved tildelingen af kontrakter og dermed bidrage til en ægte åbning af markedet.

– Betænkning af Carl Schlyter (A6-0341/2008)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Schlyter-betænkningen om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (dichlormethan). Dette forslag om ændring af direktiv 76/769/EØF vil efter min opfattelse bidrage effektivt til at reducere eksponeringen af mennesker og miljø for farlige stoffer som f.eks. dichlormethan (DCM), der har en unik profil, hvad angår skadelige virkninger på menneskers sundhed. Beskyttelsen af menneskers sundhed skal gå forud for erhvervsinteresser.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for kompromisteksten, idet denne foranstaltning kan have positive virkninger for arbejdstagere i forskellige industrier, navnlig i bil- og skibsindustrien, da deres eksponering for meget skadelige giftige stoffer minimeres. Den vedrører dichlormethan (DCM), en farveløs kemisk forbindelse med en sød, behagelig og gennemtrængende æteragtig lugt. Det anvendes hovedsagelig ved fremstilling af lægemidler, opløsnings- og hjælpemidler, malingfjerner og klæbemidler.

DCM har en unik profil, hvad angår skadelige virkninger på menneskers sundhed, og er opført som et af 33 prioriterede stoffer i vandrammedirektivet. Dette stof er klassificeret som et kræftfremkaldende stof i kategori 3. Det har en narkotisk virkning, der fører til svækkelse af centralnervesystemet og bevidstløshed og kardiotoxiske effekter ved høj eksponering med en umiddelbar risiko for dødelig udgang i tilfælde af forkert brug.

Ifølge Den Videnskabelige Komité for Sundheds- og Miljørisici er et af de største problemer forbundet med DCM's toksicitet risikoen for særligt sårbare grupper.

Der findes allerede flere alternativer til DCM-baserede malingfjerner på markedet.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg er grundlæggende enig i forslagens formål, nemlig at reducere risikoen ved privat eller erhvervsmæssig anvendelse af dichlormethan (DCM).

DCM har en unik profil, hvad angår skadelige virkninger på menneskers sundhed. Det er et kræftfremkaldende stof og har en narkotisk virkning, der fører til svækkelse af centralnervesystemet og bevidstløshed og kardiotoxiske effekter ved høj eksponering med en umiddelbar risiko for dødelig udgang i tilfælde af forkert brug.

Ifølge Kommissionen blev der mellem 1989 og 2007 registreret 18 dødsfald i EU som følge af anvendelsen af DCM. Jeg mener, at det er af afgørende betydning at gennemføre europæiske foranstaltninger med henblik på at forbyde eller erstatte dette stof.

Efter afstemningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed støtter jeg indførelsen af et forbud mod privat anvendelse af DCM, der fortsat skal kunne benyttes af fagfolk under sikre forhold.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for Schlyter-betænkningen om ændring af Rådets direktiv om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater.

Dichlormethan har rent faktisk mange skadelige virkninger på menneskers sundhed. Det har en narkotisk og depressiv virkning på centralnervesystemet og kardiotoxiske effekter ved høj eksponering. Den nuværende lovgivning om arbejdstagernes sikkerhed og sundhed skal derfor styrkes, idet håndhævelsesprocedurerne på dette område er mangelfulde, navnlig på grund af de berørte virksomheders store antal, ringe størrelse og mobile karakter. Endelig er jeg enig med hr. Schlyter i, at vi skal tage særligt hensyn til børns sundhed, idet de er mere udsatte for sundhedsrisici på grund af deres potentielt højere eksponering.

– Betænkning af Ilda Figueiredo (A6-0423/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Afstemningen i dag om denne betænkning om Den Internationale Arbejdsorganisations 2007-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren, som jeg redegjorde for på vegne af Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender, er et vigtigt bidrag til fastlæggelsen af internationale standarder på globalt niveau, der sikrer bedre arbejdsforhold, mere sikkerhed og færre dødsulykker i en meget farlig, men også strategisk vigtig sektor. I konventionen sættes der fokus på fiskernes værdighed og hårde arbejdsvilkår, idet der er tale om en sektor, hvor der sker flest ulykker med dødelig udgang. Det skal bemærkes, at 671 stemte for og kun 16 stemte imod betænkningen.

Konvention 188 vil træde i kraft, når den er blevet ratificeret af 10 af ILO's 180 medlemsstater, hvoraf otte skal være kyststater.

Jeg vil gerne understrege, at konventionen er en revision af konventionerne om lavalder for adgang til beskæftigelse om bord på fiskerfartøjer, om lægeundersøgelse af fiskere, om fiskeres forhyringskontrakt og om skibsmandskabets opholdsrum om bord, og den behandler desuden andre spørgsmål såsom sundhed og sikkerhed på arbejdet, bemanding, forhyring og social sikring.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Europa-Parlamentet opfordrer medlemsstaterne til at ratificere Den Internationale Arbejdsorganisations konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren (konvention 188). Denne konvention blev vedtaget i 2007 og behandler vigtige spørgsmål såsom fiskernes arbejdsforhold, hviletid og social sikring. Det bør være op til medlemsstaterne at beslutte, om de ønsker at ratificere nærværende ILO-konvention, i en demokratisk proces. Jeg har derfor stemt imod nærværende betænkning, da Europa-Parlamentet ikke bør blande sig i dette spørgsmål.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Gennem den fælles fiskeripolitik bestræber Unionen sig på at effektivisere fiskeriaktiviteterne, således at sektoren, herunder akvakultursektoren, er økonomisk bæredygtig og konkurrencedygtig, at sikre de befolkningsgrupper, der lever af fiskeriet, en passende levestandard, og at imødegå forbrugernes interesser.

Formålet med ILO-konvention 188, der blev vedtaget i juni 2007, er at sikre retfærdige konkurrencebetingelser mellem fiskerfartøjsejere og at indføre anstændige arbejdsforhold i denne sektor. Der etableres således en række internationale minimumsstandards for fiskerisektoren, der på visse områder henhører under Fællesskabets enekompetence. Det synes derfor nødvendigt at opfordre medlemsstaterne til at ratificere denne konvention i Fællesskabets interesse og for at sikre en sammenhængende fælles fiskeripolitik.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg støtter Figueiredo-betænkningen om bemyndigelse til at ratificere Den Internationale Arbejdsorganisations 2007-konvention om arbejdsforhold i fiskerisektoren (konvention 188).

Et af formålene med 2007-konventionen er at opnå og fastholde samme betingelser for alle i fiskerisektoren ved at fremme anstændige leve- og arbejdsvilkår for fiskere og mere retfærdige konkurrencebetingelser i verden og derved afhjælpe det forhold, at mange konventioner vedrørende arbejdsvilkårene i søfartssektoren ikke er blevet ratificeret. Vedtagelsen af konventionen er i denne forbindelse et fremskridt med hensyn til indførelse af mere anstændige arbejdsforhold i denne strategisk vigtige sektor, idet den omfatter flere aspekter af erhvervets aktiviteter, bl.a. bedre sikkerhedsfaciliteter og -forhold på arbejdet, aflønning, lægehjælp på havet og i land, hviletid, forhyringskontrakt og social sikring.

Endelig glæder jeg mig over fru Figueiredos initiativ, fordi det har til formål at sikre, at minimumsstandarderne finder anvendelse for alle, uden at dette berører eventuelle gunstigere standarder for arbejdstagerne i de enkelte medlemsstater.

– Betænkning af Giusto Catania (A6-0479/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen. I forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om grundlæggende rettigheder i EU i dag må vi imidlertid ikke undlade at henvise til de frygtelige begivenheder i Gaza. I lyset af begivenhederne i Mellemøsten skal EU til stadighed fokusere på respekten for menneskerettighederne, der desværre er i fare i øjeblikket. Jeg vil rent faktisk hævde, at i de vanskelige forhandlinger, som forhåbentlig vil skride frem, afhænger fællesskabsinstitutionernes indflydelse og beslutsomhed til dels af kvaliteten af det demokrati, som vi formår at skabe i EU.

Der er desværre en reel fare for, at terrorbekæmpelsen selv i Europa kan føre til krænkelse af grundlæggende rettigheder og friheder. Jeg er opmuntret af udtalelserne fra den nyvalgte amerikanske præsident Barack Obama om indledningen af et samarbejde omkring dette spørgsmål mellem Europa og USA. I lyset af alle de aspekter, der danner grundlag for menneskets ukrænkelige rettigheder, mener jeg endelig, at der navnlig bør fokuseres på de mest udsatte grupper, nemlig børn, ældre, migranter og unge arbejdssøgende.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De konservative ønsker at gøre opmærksom på, at chartret om grundlæggende rettigheder ikke bør være retligt bindende, hvilket vi længe har ment. Vi mener i denne forbindelse, at mange af de spørgsmål, der behandles i denne betænkning, henhører under medlemsstaternes kompetence, og at EU ikke bør forsøge at gennemtvinge en politik på disse områder. Betænkningen behandler også en række spørgsmål, der bør overlades til den enkeltes samvittighed, f.eks. den implicitte støtte til aktiv dødsbistand og afkriminaliseringen af hårde stoffer. Dette er baggrunden for, at vi ikke kan stemme for denne betænkning.

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte imod den pågældende betænkning ved den endelige afstemning, ikke så meget på grund af indholdet, men snarere på grund af udeladelserne.

Det er ikke muligt at diskutere menneskerettigheder uden at tale om den vigtigste grundlæggende rettighed, nemlig retten til liv. I de 27 medlemsstater destrueres omkring 1 200 000 menneskeliv hvert år som følge af abortindgreb. Det er et tragisk tal, og dertil kommer de illegale aborter og de utallige humane embryoer, der destrueres i forbindelse med in vitro-befrugtningsteknikken. Vi har en pligt til at lade de forskellige holdninger til dette spørgsmål komme til orde, men der er helt klart tale om et angreb på selve grundlaget for menneskerettighedskulturen. I beslutningen ses der imidlertid ikke blot helt bort fra dette problem, idet der også gøres forsøg på at sikre, at det glemmes ved udelukkende at fokusere på kvinders "reproduktive og seksuelle sundhed".

Ingen kan være imod kvinders sundhed, navnlig hvis de er unge, gravide og mødre, men dette kan ikke begrunde en total negligering af børns rettigheder. Det er almindelig kendt, at begrebet "reproduktiv og seksuel sundhed" også dækker over abort, der betragtes som en ret og en social tjenesteydelse.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte imod Catania-betænkningen, da jeg ikke er enig i punkt 49, et kontroversielt punkt, hvori der opfordres til at håndtere problemerne med "traditionelle nationale mindretalssamfund" gennem hensigtsmæssige "former for selvstyre (personlig-kulturel, territorial eller regional selvstændighed)".

Jeg støtter rettigheder for personer, der tilhører mindretal, men jeg er afgjort imod idéen om territorial selvstændighed baseret på etniske kriterier og mindretals kollektive rettigheder, en idé, der i praksis har fremmet etnisk separatisme og konflikter mellem etniske grupper. Vage, kontroversielle begreber som f.eks. "selvstyre" og "kulturel selvstændighed" kan også skabe konflikter. Disse begreber rækker ud over nuværende europæiske folkeretlige standarder vedrørende rettigheder for personer, der tilhører mindretal, og giver anledning til polemik.

Jeg mener, at EU-medlemsstaterne selv har ret til at bestemme, i hvilket omfang de accepterer eller forkaster sådanne begreber. EU skal rent faktisk respektere og garantere medlemsstaternes suverænitet og integritet.

Sylwester Chruszcz (UEN), skriftlig. – (PL) Selv om ønsket om at respektere menneskerettighederne er en af grundpillerne for alle stater og organisationer på internationalt niveau, er denne betænkning om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008 en skandaløs krænkelse af disse rettigheder i Europa. Jeg kunne derfor ikke støtte betænkningen under afstemningen i dag. Dette er endnu et forsøg på at påtvinge medlemsstaterne en bestemt opfattelse af verden som udtrykt af ordføreren for betænkningen. Det kan jeg ikke gå med til.

Derek Roland Clark, Trevor Colman, Nigel Farage og Michael Henry Nattrass (IND/DEM), skriftlig. – (EN) UKIP er imod skamfering af kvinders kønsorganer, homofobi, racisme og fremmedhad. Vi er imidlertid også imod EU-kontrol af grundlæggende rettigheder. Det Forenede Kongerige har ganske udmærkede love og garantier, når det gælder grundlæggende rettigheder. EU er ikke demokratisk og er derfor ikke en passende vogter af menneskerettighederne. Familieretten henhører desuden under medlemsstaternes kompetence og ikke under EU's kompetence. Spørgsmålet om strafforfølgelse af personer, der misbruger narkotiske stoffer, henhører under medlemsstaternes lovgivning, og EU bør ikke forsøge at bøje retten.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Rådet har gennem en årrække forelagt en årsberetning for Europa-Parlamentet om situationen for grundlæggende rettigheder i Unionen, som Parlamentet har reageret på ved at udarbejde en initiativbetænkning.

Denne betænkning er for første gang blevet udarbejdet under hensyntagen til de resultater, der er blevet opnået af Agenturet for Grundlæggende Rettigheder. Den er særlig vigtig, idet der ikke er blevet vedtaget en betænkning om dette spørgsmål siden 2003.

Ordføreren har efter min opfattelse fokuseret for meget på en række spørgsmål, der allerede er blevet behandlet i særskilte betænkninger, og der er en række temmelig kontroversielle punkter. Jeg har stemt imod en række af disse punkter, da de helt klart går imod mine principper.

Jeg støtter imidlertid fuldt ud en lang række andre punkter, og derfor undlod jeg at deltage i afstemningen ikke blot fordi teksten efter min opfattelse blev væsentligt forbedret af fru Gál, der gjorde en fremragende indsats, men også fordi jeg ikke under nogen omstændigheder sandt at sige kunne stemme imod en betænkning til fremme af grundlæggende rettigheder.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte imod denne betænkning, da der foreslås tilgange, der fremmer abort, ægteskaber mellem personer af samme køn og selvstændighed baseret på etniske kriterier.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, der indeholder en række henstillinger vedrørende en lang række forskellige spørgsmål, herunder forskelsbehandling, immigration, sociale rettigheder og ligestilling mellem kønnene.

Det understreges, at Europa-Parlamentets henstillinger i betænkningen om CIA's udleveringer i EU (fra februar 2007) endnu ikke er blevet gennemført af medlemsstaterne og EU-institutionerne. Terrorbekæmpelse må aldrig medføre en forringelse af niveauet for beskyttelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Årsagerne og følgerne af terrorisme bekæmpes netop ved at forsvare menneskerettighederne. Jeg glæder mig i denne forbindelse over udtalelsen fra den nyvalgte amerikanske præsident Barack Obama om lukning af fangelejren i Guantánamobugten og om aldrig igen at foretage udleveringer.

Det foreslås ligeledes i betænkningen at øge den offentlige bevidsthed om kvinders ret til fuldt ud at nyde godt af deres rettigheder til reproduktiv og seksuel sundhed, herunder at øge adgangen til præventionsmidler for at forhindre uønskede graviditeter og illegale og risikable aborter samt bekæmpe skamfering af kvinders kønsorganer.

I betænkningen opfordres medlemsstaterne desuden til at træffe foranstaltninger med henblik på at overvinde forskelsbehandlingen af par af samme køn ved at anerkende sådanne registrerede partnerskaber. Medlemsstater, som har indført en lovgivning om registrerede partnerskaber mellem personer af samme køn, bør anerkende de bestemmelser, som andre medlemsstater har vedtaget, og som har tilsvarende virkninger.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støttede Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008. Jeg støttede navnlig punkt 32, hvori EU opfordres til at respektere afgørelsen fra Retten i Første Instans vedrørende People's Mojahedin Organization of Iran (PMOI), hvori det blev fastslået, at PMOI skulle tages af EU's terrorliste.

Det er ikke min sag at forsvare denne organisation. Jeg holdt op med at underskrive deres erklæringer om situationen i Iran for længe siden, idet jeg havde vanskeligere og vanskeligere ved at finde dem troværdige, navnlig efter min deltagelse i Udenrigsudvalgets delegation til Teheran, hvor jeg ved selvsyn kunne konstatere fremkomsten af den reformvenlige opposition mod det totalitære fundamentalistiske regime i Iran.

Jeg behøver imidlertid ikke at støtte organisationen for at beklage den manglende gennemførelse af Rettens afgørelse om, at PMOI's aktioner ikke begrundes en fortsat opretholdelse på terrorlisten med alle de repressive konsekvenser, som dette indebærer.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) I betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008 anerkendes det, at effektiv beskyttelse og fremme af grundlæggende rettigheder er grundlaget for demokrati i Europa. Det parlamentariske udvalg understreger imidlertid, at medlemsstaterne gentagne gange har unddraget sig en kontrol på EU-niveau af deres politik på menneskerettighedsområdet og gjort beskyttelsen af menneskerettigheder til et rent nationalt anliggende, hvilket underminerer Fællesskabets troværdighed som forsvaret af de grundlæggende rettigheder.

Kommissionen bør derfor fokusere på at opfordre medlemsstaterne til at indgå i et tættere samarbejde med Kommissionen og i denne forbindelse opfordre dem til at medtage en analyse af situationen såvel i verden som i hver enkelt medlemsstat i fremtidige årsberetninger om menneskerettighederne. Det er også værd at notere sig en række forslag, der tager sigte på en effektiv bekæmpelse af diskriminerende politikker i EU, hvor det understreges, at lige muligheder er en grundlæggende ret for alle individer og ikke et privilegium. Det er meget foruroligende, at næsten 20 % af alle børn i EU lever under fattigdomsgrænsen, og mange af dem kommer fra familier med kun én forsørger eller fra familier, hvor forældrene kommer fra lande uden for EU. Der bør i denne forbindelse træffes passende foranstaltninger, der sikrer adgang til rettigheder, med særlig fokus på børns behov, og medlemsstaterne bør træffe effektive foranstaltninger til bekæmpelse af fattigdom.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Catania-betænkningen er ganske enkelt alarmerende. Der er tale om et katalog over alle de rettigheder, privilegier og eksorbitante rettigheder i henhold til almindelig ret, der ifølge hr. Catania bør gives til mindretal, navnlig hvis de ikke kommer fra Europa. Der er tale om en række instrukser, der har til formål at nedbryde den nationale eller regionale identitet, at nedbryde medlemsstaternes værdier, traditioner og kulturer og at indføre systematisk og institutionel forskelsbehandling af alle europæere i deres egne lande. Betænkningen er et angreb på vores umistelige ret til selvbestemmelse – der gives til alle andre nationer end vores egen.

Den er desuden udtryk for det rene hykleri fra Parlamentets side, der som følge af sine politiske idéer til stadighed udøver forskelsbehandling, og som uden behørig vurdering eller omtanke stempler nogle af sine medlemmer som f.eks. hr. Vanhecke og undertegnede, der er udsat for en heksejagt i vores egne lande, som skyldige.

Det er i princippet ikke vores opgave at forsvare disse synlige og støjende mindretal, der kræver flere og flere privilegier og stigmatiserer vores lande og befolkninger, der er så venlige eller tåbelige at modtage dem. Det er vores opgave at forsvare vores egne, borgerne i vores nationer, dette store flertal – indtil videre – af europæere, som overses, overhøres og foragtes.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg stemte imod betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008 udarbejdet af det italienske medlem af Europa-Parlamentet Giusto Catania, da ordføreren i stedet for at redegøre for situationen gennem de sidste fire år snarere har givet udtryk for sine egne holdninger og stillet forslag om og endog forsøgt at påtvinge medlemsstaterne lovgivning, der henhører under deres enekompetence. Jeg mener ikke, at EU-landene kan tvinges til at gennemføre love, som borgerne finder uacceptable.

Udtrykket "ægteskab" bør være forbeholdt partnerskaber mellem kvinder og mænd. Hr. Catantias forslag vil snarere end at skabe tolerance over for homoseksuel adfærd (hvilket jeg støtter) føre til forskelsbehandling af grundlæggende biologiske, dvs. heteroseksuelle, forbindelser. Vi er grundlæggende nødt til at spørge, om formålet rent faktisk er at begrænse de rettigheder, der tilfalder familien i dens traditionelle betydning, dvs. far, mor og børn. De yderst personlige spørgsmål relateret til en persons seksualliv gøres således til politiske handlinger, selv når det sker gennem offentlig tilkendegivelse af ens homoseksualitet, f.eks. i forbindelse med "kærlighedsparader".

Efter min mening åbner denne betænkning, f.eks. ved at anvende udtryk som "reproduktive rettigheder", der i den nuværende folkeretlige betydning omfatter abortindgreb, dørene på vid gab for denne form for praksis.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Min kollegas betænkning er efter min opfattelse af særlig betydning, idet menneskerettighederne udgør en af hjørnestenene i de værdier, der er forankret i EU-traktaterne. Ud over respekten for demokrati og retsstatsprincippet kræver vi, at kandidatlandene respekterer menneskerettighederne, og vi understreger også betydningen af universelle, umistelige rettigheder i vores

internationale forbindelser. EU vil imidlertid kun være en troværdig forsvarer af menneskerettighederne, hvis EU på sit eget område anvender alle tilgængelige instrumenter til at forsvare værdierne i chartret om grundlæggende rettigheder.

Betænkningen omfatter et særskilt afsnit om romaerne, der er det største mindretal i EU, og som er hårdest ramt af social udelukkelse. Det er EU-medlemsstaternes fælles ansvar at udvikle en omfattende fælles strategi til imødegåelse af romaernes problemer, der for størstepartens vedkommende lever under forfærdelige forhold og i dyb armod. Der skal udvikles et rammeprogram med handlingsorienterede og klare mål og tidsfrister, der omfatter effektive overvågnings- og evalueringsmekanismer.

Der skal udvikles et program, der ikke er afhængigt af partier og den til enhver tid siddende regering, med en samlet tilgang til adgang til uddannelse, bolig, sundhedsydelser og forskelsbehandling, og som imødegår dårlig praksis i medlemsstaterne. Et sådant program bør kunne danne grundlag for iværksættelse af øjeblikkelige foranstaltninger i kriseramte regioner. Hvis vi kan hjælpe de mange millioner romaer til at blive fuldgældende europæiske borgere og medlemmer af EU i åndelig henseende, vil dette være et meget stort skridt hen imod social samhørighed i Europa.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) En af EU-borgernes grundlæggende frihedsrettigheder er retten til fri bevægelighed. Jeg mener, at alle EU-borgere har samme ret til at deltage i det politiske liv i Den Europæiske Union (EU), til frit at give udtryk for deres politiske holdninger og synspunkter. Disse frihedsrettigheder fik endnu større betydning efter udvidelsen af EU med landene i Østeuropa, idet den økonomiske migration fra de nye medlemsstater til Vesteuropa steg kraftigt efter de østeuropæiske landes tiltrædelse af EU. Litauen ligger i front med hensyn til antallet af emigranter siden tiltrædelsen af EU. Jeg mødte en række litauiske emigranter i London og fandt ud af, at mange af disse mennesker planlægger at blive i Det Forenede Kongerige i længere tid, navnlig de emigranter, der har startet familier derovre, og som indskriver deres børn i skoler. Så vidt jeg ved, afspejles dette også i statistikkerne. Situationen er også den samme i andre EU-lande, som litauere har emigreret til. Det er efter min opfattelse særlig vigtigt at garantere disse borgeres ret til at deltage i valg til Europa-Parlamentet i bopælslandet.

Jeg vil gerne understrege, at borgernes deltagelse i EU-anliggender og valg til Europa-Parlamentet ikke er stigende, men at EU tværtimod fjerner sig mere og mere fra borgerne. I lyset heraf mener jeg, at borgernes tillid til EU-institutionerne vil blive øget, når EU-borgerne får ret til at stemme ved valg til Europa-Parlamentet i bopælslandet. Derfor stemte jeg for ændringsforslag 45.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte imod Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008. Jeg stemte ikke imod, fordi jeg er imod grundlæggende rettigheder. Jeg mener tværtimod, at de er af særlig vigtighed for EU og for hele verden. Problemet er, at hr. Catantias betænkning er til skade for gennemførelsen af grundlæggende rettigheder. Hvorfor? Fordi kravet om europæisk lovgivning til bekæmpelse af homofobi eller anerkendelse af partnerskaber mellem personer af samme køn ikke handler om grundlæggende rettigheder. Hvis der skal lovgives om disse spørgsmål, bør de behandles i en helt anden betænkning. Europa-Parlamentet kan rent faktisk ikke udvide definitionen af grundlæggende rettigheder, idet EU ikke har kompetence til at fastlægge folkeretlige regler. En række medlemsstater er desuden uenige i en sådan udvidet fortolkning. Der er derfor blot tale om en politisk gestus og ønsketænkning.

Problemet er, at der er tale om et område, hvor medlemsstaterne med rette træffer deres egne afgørelser. Det er til skade for samhørigheden i EU at påtvinge sådanne holdninger. Jeg bryder mig ikke om homofobi, men det er absurd at lovgive imod homofobi på EU-plan. Hvis EU skal bekæmpe homofobi, kan man med samme ret sige, at EU bør bekæmpe antipolske holdninger, russofobi, germanofobi, francofobi, islamofobi, antipapisme, antiklerikalisme, antikatolicisme og en lang række andre holdninger og adfærdsmønstre. Og det kan være endnu farligere at tvinge medlemsstaterne til at acceptere lovligheden af ægteskaber mellem personer af samme køn.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod ændringsforslag 103 i Catania-betænkningen, hvori det foreslås, at fastboende udlændinge bør have ret til at deltage i valg til Europa-Parlamentet og i lokale valg for at fremme social og politisk integration.

Valg til Europa-Parlamentet kan rent faktisk sidestilles med valg til det nationale parlament. Det er statsborgernes ret at deltage i disse valg. I modsat fald vil statsborgerskabet miste sin betydning, og fastboende udlændinge vil ikke længere have noget incitament til at ansøge om statsborgerskab. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan fastholde den vigtige balance mellem rettigheder og ansvar, der kun tilfalder statsborgere.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) De forskellige politikker i medlemsstaterne på det etiske område gav anledning til netop den form for vidtrækkende debat i de politiske grupper, som vi kunne have forudset, herunder navnlig i vores egen gruppe. Jeg kan kun sige, at vi er enige om at være uenige, og det bør vi betragte som et tegn på Europas store mangfoldighed. Vi er nødt til at skabe plads til forskellige holdninger. Jeg beundrer på mange måder min egen gruppes grundlæggende holdninger.

Med henvisning til punkt 61 vil jeg imidlertid gerne understrege følgende. Det er efter min opfattelse problematisk, hvis man både er imod øget bevidsthed om retten til reproduktiv og seksuel sundhed (der generelt er en eufemisme for retten til abort) og øget adgang til præventionsmidler for at forhindre uønskede graviditeter og aborter. At være imod begge dele samtidig er efter min opfattelse en flugt fra virkeligheden, der kun kan have uønskede konsekvenser. Jeg siger dette med al behørig respekt, og jeg vil gerne på ny takke alle parter for denne frugtbare meningsudveksling.

Stavros Lambrinidis (PSE), skriftlig. – (EL) Medlemmerne af Europa-Parlamentet fra PASOK-partiet stemte for Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union, men vil gerne understrege, at de er imod ordlyden i punkt 49 og det tilknyttede ændringsforslag 35.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Det er en provokation over for de flere hundrede millioner ofre for kommunismen at overlade udarbejdelsen af en betænkning af denne art til et kommunistisk medlem af Parlamentet. Hr. Catania er ganske vist inspireret af en ideologi, der ikke er helt så brutal som kommunisme, men lige så totalitær, nemlig europæisk internationalisme. I hans tekst krænkes de mest grundlæggende rettigheder:

- retten til liv ved at fremme abort og aktiv dødshjælp;
- det enkelte barns ret til en far og en mor ved at opfordre medlemsstaterne til at gennemføre princippet om gensidig anerkendelse af homoseksuelle par, uanset om de er gift eller lever i et registreret civil partnerskab;
- de europæiske nationers ret til selvbestemmelse og til at forblive som de er, ved at lade hånt om nationerne gennem forslag, der har til formål at åbne yderligere op for global immigration til Europa – en udvikling, som EU-statsborgerne forventes at tilpasse sig;
- og demokrati, idet der i betænkningen udtrykkes støtte til Lissabontraktaten, der blev forkastet af de irske vælgere.

Det er mere end nogensinde før nødvendigt at opbygge et nyt Europa, et Europa af frie og suveræne nationer, med henblik på at beskytte vores frihedsrettigheder og vores nationers identitet.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Beskyttelsen af de grundlæggende friheder er efter Junilistens opfattelse af helt afgørende betydning både i og uden for EU. Det er ekstremt vigtigt, at EU-medlemsstaterne overholder de grundlæggende friheder og rettigheder, og vi kan helt klart ikke overlade overvågningen af medlemsstaterne til medlemsstaterne selv. Junilisten forholder sig imidlertid kritisk til oprettelsen af et nyt europæisk agentur på dette område og til ønsket om at føre "ekstern politik". Vi mener, at FN – ikke EU – i lyset af organisationens globale karakter, store erfaring og kompetence er bedre i stand til at overvåge og gennemføre de nødvendige foranstaltninger.

Jeg har derfor valgt at stemme imod betænkningen som helhed, men jeg er meget positivt indstillet over for en række punkter i forslaget, som jeg har stemt for. Jeg glæder mig over, at der i betænkningen henvises til den urimelige behandling af fanger i den amerikanske fangelejr ved Guantánamo. Der er kun én ting at gøre, nemlig at stille dem for retten eller løslade dem.

Jeg er meget bekymret over særligt udsatte enkeltpersoner fra forskellige mindretal, og jeg mener, at der bør gribes ind på nationalt og international plan. Jeg har stemt for dette punkt i betænkningen, men jeg tvivler på, om en retlig ramme på EU-plan er en god løsning på problemet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union indeholder en række af mine ændringsforslag, der efter min opfattelse er vigtige for rumænske statsborgere (f.eks. forslaget om ophævelse af de restriktioner for adgang til arbejdsmarkedet, der er pålagt statsborgere fra de nye medlemsstater).

Jeg er derudover enig i mange af punkterne i betænkningen som f.eks. strategien om integration af romaer, beskyttelsen af mindretal, vandrende arbejdstagers rettigheder og beskyttelsen af børn.

Betænkningen indeholder imidlertid også en række punkter, der sætter spørgsmålstegn ved det rumænske samfunds grundlæggende principper (som f.eks. opfattelsen af familien som det grundlæggende element i samfundet), eller som er i strid med rumænsk lovgivning (som f.eks. narkotikaforbrug).

På denne baggrund stemte jeg imod betænkningen ved den endelige afstemning.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over denne beslutning, hvori de vigtigste problemer med hensyn til situationen for grundlæggende rettigheder i Unionen kortlægges og sammenfattes, og henstillingerne om, hvordan vi forbedrer menneskerettighederne i medlemsstaterne.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) I Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008 understreges behovet for at beskytte mindretalsrettighederne og bekæmpe enhver forskelsbehandling af alle udsatte grupper.

Jeg glæder mig over denne betænkning, der indeholder vigtige elementer taget fra skriftlig erklæring nr. 111 om bekæmpelse af gadehjemløshed, der blev vedtaget af Europa-Parlamentet i april 2008.

Jeg glæder mig navnlig over opfordringen i betænkningen om udarbejdelse af vinternødplaner for de hjemløse, udvikling af en europæisk rammedefinition af hjemløshed og indsamling af sammenlignelige og pålidelige statistiske oplysninger.

Det er af afgørende betydning for EU at bekæmpe gadehjemløshed. Med denne betænkning presses der yderligere på for at få Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne til at gribe ind over for hjemløshed.

Endelig vil Lissabontraktaten ikke fremme situationen for grundlæggende rettigheder i EU. En støtte til denne betænkning er ikke en støtte til denne traktat. Europa-Parlamentets manglende anerkendelse af det irske nej er rent faktisk i strid med chartrets ånd.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Hvis borgerne i de enkelte EU-medlemsstater beslutter at give homoseksuelle par mulighed for at indgå ægteskab, for at indgå civil partnerskab eller for at adoptere børn, bør andre medlemsstater ikke tvinges til at følge trop. Hvis religiøse ledere og politikere overbevisninger betyder, at de ikke ligefrem er henrykte over homoseksualitet – hvilket er den politisk korrekte holdning i dag – bør de ikke fordømmes eller forfølges på grund af disse overbevisninger. På samme måde bliver enhver, der gør opmærksom på vildfarelserne i forbindelse med asyl og udenlandske statsborgere, anklaget for racisme.

Der gøres i stedet på udemokratisk vis forsøg på at tvinge medlemsstaterne til at anerkende homoseksuelle partnerskaber ad bagdøren – hvilket formodentlig er en forsmag på, hvad der venter os, hvis vi gennemfører Lissabontraktaten. Enhver, der vover at kritisere homoseksualitet eller gøre opmærksom på de ting, der foregår på asylområdet, og sameksistensen med udenlandske statsborgere, stemples som kriminel – i strid med retten til ytringsfrihed. Catania-betænkningen bør derfor på det kraftigste forkastes.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betænkningen fremlagt af Giusto Catania indeholder en lang række fortolkninger og henstillinger af generel karakter om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union. Vi har imidlertid det nødvendige lovgrundlag, nemlig den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Vi bør i øjeblikket først og fremmest undlade at indføre ny lovgivning, men derimod sikre, at den eksisterende lovgivning fungerer effektivt.

Et af de spørgsmål, der behandles i betænkningen, er arbejdskraftens frie bevægelighed. Desværre er det ikke alle europæiske borgere, der kan udøve denne ret på lige vilkår i øjeblikket. Selv om den toårige periode, hvor medlemsstaterne havde mulighed for at anvende restriktioner for adgang til arbejdsmarkedet over for de nye medlemsstater, udløb ved udgangen af 2008, har seks medlemsstater forlænget restriktionerne over for Rumænien og Bulgarien i yderligere tre år og begrundet beslutningen om at forlænge restriktionerne med den nuværende finanskrisen. Dette problem behandles ikke udtrykkeligt i betænkningen, selv om det fører til forskelsbehandling af EU-borgere, hvilket ikke er berettiget i denne forbindelse.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte imod denne betænkning, der ud over mindst 10 mildest sagt kritisable punkter indeholder en uacceptabel henvisning til Europarådets henstilling 1201. Der bør ikke henvises til denne henstilling uden at forklare helt præcist, hvorledes denne fortolkes, da det kunne tolkes som tildeling af kollektive rettigheder til mindretal eller territorial selvstændighed baseret på etniske kriterier. Jeg glæder mig over vedtagelsen af ændringsforslag 35, der er meget rimeligt, men en række aspekter i betænkningen er efter min opfattelse uacceptable.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Formålet med betænkningen er at medvirke til at skjule det såkaldte "demokratiske og sociale underskud" i det – i sagens natur – dybt reaktionære EU, således at EU fremstår mere positivt, og sløre utilfredsheden med EU's anti-græsrods politik. Der udtrykkes støtte til alle EU's reaktionære principper og institutioner som f.eks. de fire friheder i Maastrichttraktaten gennem forsøg på at tilføre en effektiv dimension til anvendelsen heraf.

Den er primært baseret på EU's charter om grundlæggende rettigheder, der er tilknyttet den græsrodsfjendtlige Lissabontraktat, og hvis rettigheder er under det niveau, der sikres i mange medlemsstater. Der er i vidt omfang tale om en idébetænkning og en vag ønskeliste. Grundlæggende rettigheder såsom arbejdstager-, uddannelses- og sundhedsrettigheder ansues udelukkende som "muligheder", som alle skal have adgang til "på lige fod", hvilket i praksis er fysisk umuligt, og i det omfang den er mere specifik, fokuseres der udelukkende på bekæmpelse af ekstrem fattigdom, forskelsbehandling osv. gennem foranstaltninger såsom indførelsen af mindsteløn. Endelig afslører den manglende henvisning til antidemokratiske beslutninger og retsforfølgelsen af borgere såsom forbuddet mod kommunistiske partier og andre organisationer og fængslingen af kommunister og andre forkæmpere i de centraleuropæiske og baltiske medlemsstater betænkningens karakter.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jeg stemte for betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Europa, idet der efter min opfattelse anvendes en konstruktiv kritisk tilgang til et af de mest grundlæggende problemer forbundet med vores fælles struktur. Det påpeges med rette i betænkningen, at diskriminering i adgangen til grundlæggende rettigheder navnlig sker på grundlag af de pågældendes køn, alder, oprindelse eller seksuelle orientering. Problemet forværres, når ofrene for sådanne krænkelse ikke kan reagere, navnlig fordi de er indespærret på psykiatriske hospitaler, plejehjem osv. Europa kan ikke ignorere denne situation, navnlig når styrkelsen af menneskerettighederne vil bidrage til at styrke det europæiske område med frihed og sikkerhed. Henset til at chartret om grundlæggende rettigheder ikke er bindende, og at den enkelte borgers muligheder for at anlægge sag ved fællesskabsdomstolene er meget begrænsede, kan jeg kun glæde mig over hr. Catanias forslag om at pålægge fællesskabsinstitutionerne en generel forpligtelse til at tage hensyn til menneskerettighederne under udførelsen af deres opgaver og oprettelsen af et særligt organ til sikring heraf.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Problemet med betænkningen er, at den kommer ind på mange følsomme spørgsmål. Selv om betænkningen indeholder en række henstillinger på forskellige områder, herunder om mindretalsrettigheder, har ordføreren endnu engang henvist til spørgsmålet om reproduktiv sundhed i betænkningen.

De ændringsforslag om reproduktiv sundhed, som Europa-Parlamentet har vedtaget, indebærer en nægtelse af retten til liv og er i strid med subsidiaritetsprincippet. Respekten for ethvert ufødt barn og behovet for at beskytte menneskeliv allerede fra undfangelsen er efter min opfattelse af principiel betydning. Jeg er ikke enig i, at vi på europæisk plan skal vedtage beslutninger om spørgsmål, hvor medlemsstaterne indtager forskellige holdninger, der udspringer af deres kristne traditioner. Jeg er ikke enig i, at EU bør tvinge Slovakiet, Polen, Irland og andre medlemsstater til at acceptere abort eller aktiv dødshjælp, der ikke er tilladt under deres nationale lovgivning. På europæisk plan taler vi altid kun om moderens ret til at afgøre om barnet skal leve eller dø, og vi glemmer det ufødte barns ret til liv.

På denne baggrund stemte jeg imod Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) PPE og PD-L (Partidul Democrat-Liberal) værdsætter og respekterer naturligvis de grundlæggende menneskerettigheder og modsætter sig konsekvent enhver krænkelse af disse rettigheder.

Jeg stemte imod Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008, da ordføreren har overskredet sit mandat ved at fremsætte henstillinger og kritik, der rækker ud over perioden 2004-2008, som der skulle redegøres for. I stedet for at henvise til specifikke krænkelse af menneskerettighederne fremsættes der kritik, og medlemsstaterne opfordres til at indføre lovgivning, der er i strid med national lovgivning. I punkt 38 og 76 henvises således til ægteskab mellem personer af samme køn, hvilket ikke blot er i strid med vores religiøse holdninger, men også med vores retlige og rationelle holdninger.

I artikel 149 foreslås det at legalisere forbruget af narkotika, hvilket er i strid med rumænsk strafferet.

Selv om udarbejdelsen af en betænkning om situationen for menneskerettigheder i Den Europæiske Union er et prisværdigt initiativ, og selv om en række af de holdninger, der gives udtryk for i denne betænkning, er korrekte, stemte jeg imod betænkningen af ovennævnte årsager.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det ville være en fejlurdering og til skade for den politiske indsats at tro, at grundlæggende rettigheder garanteres og beskyttes fuldt ud i EU og i medlemsstaterne. Grundlæggende rettigheder, selv i frie og demokratiske samfund, skal beskyttes og fremmes. Denne betænkning og forhandling giver imidlertid anledning til en række særskilte spørgsmål.

For det første overvågningen af beskyttelsen af disse rettigheder på nationalt plan. I samfund som vores varetages denne overvågning navnlig på nationalt plan, men naturligvis uden at dette forringer vores muligheder for at appellere på europæisk plan. Den enkelte part har mulighed for at udøve sin funktion, uden at dette berører EU's institutionelle karakter, inden for rammerne af institutionernes pligt til at garantere traktaterne og den nationale suverænitet.

For det andet sker der i denne betænkning en uheldig sammenblanding mellem grundlæggende rettigheder og ideologiske muligheder for organisering af samfundet. Det er interessant at drøfte disse spørgsmål. Forsøget på at påtvinge medlemsstaterne disse holdninger, der er i strid med deres demokratisk formulerede vilje og med subsidiaritetsprincippet, viser netop de risici, det indebærer at henlægge nationale anliggender under Fællesskabets kompetence. På denne baggrund og fordi jeg er uenig i en stor del af indholdet, stemte jeg imod denne betænkning.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Hvis jeg havde støttet nej-kampagnen under den irske folkeafstemning ville jeg have været begejstret over Catania-betænkningen og dens tilhængere. Den er udtryk for en grov mangel på respekt for subsidiaritetsprincippet og træder EU's institutionelle regler og medlemsstaternes beføjelser under fode i en sådan grad, at den giver alle dem, der skaber mistillid til den politiske grådighed i Bruxelles, et skær af troværdighed. Det er patetisk og stærkt underminerende for borgerrettighederne at påstå, at beskyttelsesklausulerne, der er et direkte udtryk for traktaterne og en grundlæggende garanti for medlemsstaternes demokrati, medvirker til at "legitimere ... former for forskelsbehandling".

Det er fuldstændig absurd rent juridisk, en vildfarelse, der rækker ud over den mest ekstreme føderalisme, at påstå, at EU som helhed har pligt til at overholde bestemmelserne i konventioner, der er undertegnet af de fleste af medlemsstaterne. Jeg afviser også påstanden om Europas "manglende troværdighed", der nødvendigvis må gøre os "taktisk underlegne". Uanset hvilke særlige problemer Europa end måtte have, er Europa ikke Sudan og heller ikke Folkerepublikken Kina, Cuba, Somalia eller Nordkorea. Kort sagt bevæger betænkningen sig ind på politisk kontroversielle områder, der intet har at gøre med grundlæggende rettigheder, og den er således blottet for troværdighed, sammenhæng og effektivitet. Jeg stemte imod betænkningen.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (PL) Jeg stemte imod Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008.

Jeg er ikke enig i, at medlemsstaterne skader den aktive rolle, som EU spiller i verden som forsvarer af menneskerettighederne. Jeg er desuden ikke enig i, at terrorbekæmpelse har tjent som påskud for en forringelse af niveauet for beskyttelse af menneskerettighederne, navnlig retten til beskyttelse af privatlivets fred.

Jeg er derfor imod punkterne vedrørende romaerne, der ikke har brug for særlig beskyttelse. I modsat fald vil der ske forskelsbehandling til fordel for romaerne, der i denne beslutning anses for at være en etnisk gruppe, der adskiller sig fra andre etniske grupper. Endelig er jeg ikke enig i punktet om hjemsendelse, idet procedurerne for hjemsendelse af en person ikke udelukkende kan vurderes på grundlag af disse parametre.

Martine Roure (PSE), skriftlig. – (FR) Beskyttelsen af grundlæggende rettigheder er en forudsætning for et europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Europa har pligt til at være et foregangseksempel og skal være uangribelig på dette område.

En række krænkelse, bl.a. i lukkede institutioner for børn og ældre, er blevet identificeret og afsløret. Som understreget i den betænkning, som vi har vedtaget i dag, er den katastrofale situation i en række fængsler et evigt tilbagevendende problem. Vi skal også gøre en indsats for at sikre anerkendelsen af sociale rettigheder.

Fattigdom og manglende jobsikkerhed er angreb på menneskerettighederne. Hvordan kan vi i Europa i det 21. århundrede acceptere en situation, hvor mennesker, der arbejder, alligevel ikke har råd til en bolig?

Vi skal proklamere de grundlæggende rettigheder for alle. EU har et charter om grundlæggende rettigheder.

Lad os sikre, at dette overholdes!

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for betænkningen, og jeg glæder mig navnlig over punkt 31 i betænkningen, hvori Europa-Parlamentet beklager EU's manglende gennemførelse af afgørelser fra Retten i Første Instans af 12. december 2006 og af 4. og 17. december 2008 og Det Forenede Kongeriges appelrets afgørelse til fordel for People's Mojahedin Organization of Iran (PMOI) den 7. maj 2008.

EU står for demokrati og retsstatsprincippet. Så meget værre er det, når en af EU's institutioner handler i strid med Unionens principper. Jeg håber, at Rådet taget behørigt hensyn til Parlamentets holdning i forbindelse med udarbejdelsen af den nye EU-sortliste. Terroranklager bør rent faktisk være velbegrundede, og der bør være større åbenhed omkring beslutninger om at opføre organisationer på sortlisten.

Tilgangen til sådanne spørgsmål må ikke være præget af vilkårlighed, men skal ske i overensstemmelse med demokrati- og retsstatsprincippet. EU må ikke acceptere, at den globale kamp mod terrorisme bliver styret af politiske studehandler, og skal derfor respektere ovennævnte retsafgørelser.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Jeg tolker punkt 149 i Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union som en opfordring til medlemsstaterne om at sikre, at ligebehandlingen af patienter inden for sundhedsvæsenet også omfatter misbrugere. Jeg har derfor stemt for dette punkt.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) De sidste to EU-udvidelsesrunder, hvor de tidligere socialistiske lande i Central- og Østeuropa blev optaget, blev også indledningen til et nyt kapitel i Fællesskabets tilgang til menneskerettigheder.

Det er siden da blevet klart, at beskyttelsen af grundlæggende rettigheder – herunder nationale mindretals rettigheder – i de nye medlemsstater er den største udfordring for EU.

Det understreges i Giusto Catantias initiativbetænkning, at principperne om subsidiaritet og selvstyre skal danne grundlag for håndteringen af problemerne med traditionelle nationale mindretalssamfund og for udarbejdelsen af politikker til imødegåelse af de pågældende samfunds problemer på tryk vis.

I betænkningen tilskyndes til brug af kulturel, territorial og regional selvstændighed.

Jeg glæder mig ligeledes over, at det i min kollage hr. Catantias betænkning anbefales at fastlægge en definition vedrørende tilhørsforholdet til et nationalt mindretal, og at det foreslås at fastlægge minimumsstandarder på fællesskabsplan for disse mindretals rettigheder.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Beskyttelsen af grundlæggende rettigheder er selve grundlaget for vores europæiske demokrati, og disse rettigheder er en afgørende forudsætning for styrkelsen af vores europæiske område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Derfor skal disse rettigheder naturligvis i praksis indarbejdes i målsætningerne på EU's forskellige politikområder.

Vi opfordrer desuden Rådet til i sine årsberetninger om menneskerettighederne at medtage en analyse af situationen såvel i verden som i hver enkelt medlemsstat for at skabe tillid til, at EU ikke anvender dobbeltstandarder i dens interne eller eksterne politik. Ændringsforslagene fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om ikkeforskelsbehandling, mindretalsrettigheder og sociale rettigheder er blevet helt eller delvis vedtaget.

Det lykkedes os også at indføje en henvisning til behovet for at tage hensyn til grundlæggende rettigheder i lovgivning om strafferetlige procedurer. I Catania-betænkningen kortlægges problemerne på området for grundlæggende rettigheder, og der fremsættes henstillinger til løsning heraf. Jeg støtter derfor hellert betænkningen, da respekt for alle mennesker, uanset køn, alder, nationalitet eller socioøkonomisk baggrund, og deres grundlæggende rettigheder er grundlaget for De Grønnes politik.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Det glædede mig at erfare, at Europa-Parlamentet støtter fjernelsen af PMOI fra listen over terrororganisationer. I Iran er 20 000 modstandere af regimet blevet dræbt. Så længe PMOI står opført på terrorlisten, vil flere mennesker i Iran blive dræbt, blot fordi de udtrykker modstand mod regimet. EU skal følge Det Forenede Kongeriges eksempel og fjerne PMOI fra terrorlisten.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Ved afstemningen i dag talte jeg for vedtagelsen af Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union.

Grundlæggende rettigheder krænkes desværre ofte i EU, herunder navnlig som følge af diskrimination af mindretal og krænkelse af privatlivets fred. Lige muligheder, navnlig for kvinder, er et andet problem. Ordføreren opfordrede medlemsstaterne til at afvise argumenter, der retfærdiggør vold og forskelsbehandling af kvinder med henvisning til traditioner og religion.

I mange EU-lande er borgerne, navnlig børn som den svageste gruppe, udsat af forskelsbehandling og ramt af fattigdom. I betænkningen fordømmes enhver form for vold mod børn som f.eks. vold i hjemmet, seksuelle overgreb og korporlig afstraffelse i skolerne.

Medlemsstaterne kontrollerer ikke praksis på menneskerettighedsområdet og underminerer således troværdigheden af EU's udenrigspolitik globalt. Fællesskabet kan efter min opfattelse ikke anvende dobbeltstandarder i sin interne og eksterne politik.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (EN) Det vigtigste aspekt ved Catania-betænkningen er efter min opfattelse, at den understreger, at vi har vores egne problemer at kæmpe med i EU. Vi bør derfor passe meget på ikke at stille os hellige an, når vi kommenterer menneskerettighederne uden for EU.

Jeg deltog i det midlertidige udvalg om CIA's ekstraordinære udleveringer. Det tjente i bund og grund som en platform for venstrefløjen til at angribe deres hadeobjekt nr. 1, USA.

Vi bør efter min opfattelse takke CIA og USA for deres bidrag til beskyttelsen af europæerne mod terrorister, der havde til hensigt at dræbe uskyldige borgere. Det er udtryk for en svaghed i vores egne samfund, at vi var nødt til at sætte vores lid til, at USA gjorde arbejdet for os.

Hvis vi sætter absolutisme over menneskerettigheder, er dette til fordel for de grupper, der ønsker at ødelægge os, og vi bringer vores egne borgeres menneskerettigheder i fare.

Jeg stemte derfor imod betænkningen.

Konrad Szymański (UEN), skriftlig. – (PL) Den betænkning om grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union 2004-2008, som Europa-Parlamentet vedtog i dag, omfatter krav om gensidig anerkendelse af homoseksuelle par i alle EU-lande og anerkendelse af sådanne partnerskaber i medlemsstaternes lovgivning. I en anden del af betænkningen forsvares "reproduktive rettigheder", der i folkeretlig betydning også omfatter abortindgreb. Der henvises også til religiøse ledere som ophavsmænd til sådanne udtalelser.

Den europæiske venstrefløj har kapret betænkningen om grundlæggende rettigheder i EU med det formål at fremme krav fra aborttilhængere og homoseksuelle, der intet har at gøre med grundlæggende rettigheder. Der er ingen dokumenter i international eller europæisk ret, der støtter sådanne "rettigheder".

Selv om betænkningen ikke er bindende, er der tale om det mest skadelige dokument vedtaget i denne valgperiode i Parlamentet. Det er det seneste forsøg på at omdefinere grundlæggende rettigheder og ændre deres betydning uden at skulle ændre nogen traktater på FN- eller EU-plan.

Et af de andre aspekter i betænkningen er opfordringen til EU om at gennemføre et særligt direktiv, der straffer "homofobiske" handlinger. Henset til den brede og vage formulering er det et forsøg på at udelukke homoseksuelle kredse fra den demokratiske ret til fri kritik. Hvis et sådant direktiv gennemføres, kan det indebære censur.

Resultatet af den endelige afstemning (401 for, 220 imod og 67 hverken/eller) viser, at medlemmerne af Europa-Parlamentets holdning til dette spørgsmål er delt. Det er et nederlag for ordføreren, da grundlæggende rettigheder bør forene og ikke dele Parlamentet.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Der burde efter min opfattelse have været større fokus i denne betænkning på forholdene for forældreløse og handicappede børn i institutionspleje i Rumænien og Bulgarien, de nyeste EU-medlemsstater.

Inden disse lande tiltrådte EU, var der meget stor bekymring over plejestandarderne for institutionaliserede forældreløse og handicappede børn. Der kunne måske fokuseres yderligere på dette problem i den næste betænkning af denne art.

Jeg gav mere generelt udtryk for mine overvejelser om denne betænkning under forhandlingen i sidste måned. Jeg er bekymret over, at vores menneskerettighedskultur er blevet inficeret af absolutisme, og at vi underminerer alle andres rettigheder ved at lefle for kriminelles og terroristers rettigheder.

Jeg mener specielt, at spørgsmål vedrørende abort og præventionsmidler ikke er EU-anliggender, men at de bør omfattes af passende lovgivning på medlemsstatsniveau. Jeg er også imod kravet om, at charteret om grundlæggende rettigheder skal have forrang for lovgivningen i Det Forenede Kongerige, der har forhandlet sig frem til en fritagelse fra chartrets bestemmelser.

Jeg deltog derfor ikke i afstemningen om denne betænkning.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte imod Catania-betænkningen. Jeg er overrasket over, at betænkningen overhovedet blev antaget af Parlamentets tjenestegrene i sin nuværende form. Den er udtryk for en konsekvent krænkelse af subsidiaritetsprincippet. Næsten hele indholdet giver anledning til kritik. Nationalstaterne må ikke acceptere at blive lammet eller sat ude af spillet, når det handler om grundlæggende rettigheder. Denne betænkning er et forsøg på at gennemtvinge mindretalsrettigheder på flertallets bekostning, rettigheder, der ikke kan gennemføres på nationalt plan. En positiv holdning til abort er i mine øjne ubegribelig. Der redegøres ikke for det egentlige emne, nemlig menneskerettigheder og gennemførelsen heraf i de sidste fire år.

Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Jeg undlod at deltage i afstemningen ved navneopråb om punkt 62, da ethvert land – EU er ikke et land – bør sikre, at lovgivning om skamfering af kvinders kønsorganer fastlægges og gennemføres på nationalt plan. Det ville være mere relevant og fremadrettet at indgå en international aftale. EU har faktisk ingen kompetencer på sundhedsområdet i dag og bør heller ikke søge sådanne kompetencer.

Jeg undlod også at deltage i afstemningen om punkt 72, da jeg er bekymret over indvirkningen på ytringsfriheden. Selv om diskriminerende bemærkninger bør fordømmes, giver de ikke nødvendigvis næring til "had og vold". Det forhold, at vi opfordres til at støtte den modsatte antagelse, betyder, at de personer, der ønsker det, kan begrunde en sådan antagelse med henvisning til dette punkt.

Jeg undlod at deltage i afstemningen om punkt 54, idet jeg er imod fri bevægelighed i EU og princippet om gensidig anerkendelse, og min beslutning afspejlede på ingen måde min holdning til partnerskaber mellem personer af samme køn, idet jeg er enig i, at de skal have samme rettigheder som andre.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Europa-Parlamentet har netop vedtaget Catania-betænkningen om situationen for grundlæggende rettigheder. På et tidspunkt hvor vi netop har fejret tresårsdagen for vedtagelsen af verdenserklæringen om menneskerettigheder, sættes der i denne betænkning spørgsmålstejn ved vores fortolkning af grundlæggende rettigheder.

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder var ganske vist resultatet af den enighed, der blev skabt efter over et års forhandlinger mellem forskellige interessegrupper og lobbyer, repræsentanter for civilsamfundet og nationale regeringer osv. Disse forhandlinger, som repræsentanterne fra de østeuropæiske lande ikke blev inddraget i, er interessante på flere måder. Som understreget i Catania-betænkningen vil chartret først blive juridisk bindende, når Lissabontraktaten ratificeres af alle medlemsstaterne.

Agenturet for Grundlæggende Rettigheder i Wien, Østrig, er imidlertid udelukkende oprettet på grundlag af denne politiske tekst, som agenturet henviser til, når det begrundet sine holdninger. Det er derfor interessant at få et lille indblik i tilgangen til de grundlæggende rettigheder i chartret ved at analysere de spørgsmål, som Agenturet for Grundlæggende Rettigheder behandler. Denne øvelse er navnlig interessant, hvis man ser på det net af FRALEX-eksperter, der blev rekrutteret i sommeren 2008, og som hovedsagelig kommer fra det nederlandske net Human European Consultancy.

Forslag til beslutning B6-0624/2008

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne beslutning, da ratificeringen af konventionen vil udgøre et vigtigt bidrag til fremme af værdige arbejdsstandarder over hele kloden. Der gives også udtryk for støtte til den aftale, der er indgået mellem arbejdsmarkedets parter om visse aspekter af arbejdsforholdene for arbejdere i shippingsektoren, eftersom aftalen skaber en god balance mellem behovet for at forbedre arbejdsforholdene og beskyttelsen af de søfarendes sundhed og sikkerhed. Denne erhvervskategori eksisterer også i Rumænien.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I forslaget til beslutning indgivet af Mary Lou McDonald sammenfattes de hovedpunkter, der skal tages hensyn til i forslag til Rådets direktiv om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006, og om ændring af direktiv 1999/63/EF (KOM(2008)0422).

Søfarende tilhører en kategori af arbejdstagere, der arbejder under ekstremt vanskelige og endog ofte farlige forhold. Vi er derfor nødt til at indføre arbejdsstandarder, der giver os mulighed for at tage hensyn til disse arbejdstageres sundhed og sikkerhed, og klare regler om ansættelsesvilkår. Det første skridt i etableringen af disse standarder må være at understrege de behov og problemer, som arbejdsgiverne og arbejdstagerne i søfartssektoren har identificeret, og samtidig sikre en vis grad af fleksibilitet i forbindelse med gennemførelsen af disse standarder.

Medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger på grundlag af de dokumenter, som vi vedtager på europæisk plan, og Kommissionen skal følge op herpå for at sikre, at bestemmelserne anvendes. EU har desuden mulighed for at føre an med hensyn til gennemførelsen af søfarendes arbejdsstandarder ved at gøre disse standarder til principper, der kan anvendes i hele verden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (IT) Vi stemte for beslutningen om forslag til Rådets direktiv om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006, og om ændring af direktiv 1999/63/EF, da den styrker de internationale minimumsarbejdstagerrettigheder. Dette er vigtigt for at sikre bedre arbejdsforhold og større sikkerhed og samtidig respektere de søfarendes værdighed.

Vi beklager imidlertid, at forslagene fra vores gruppe ikke blev vedtaget, navnlig de forslag, der havde til formål at fjerne enhver retlig usikkerhed eller enhver skadelig indvirkning på arbejdsmarkedets parter bestræbelser på at nå til enighed. Det understreges i selve konventionen, at landene ikke bør anvende fleksibilitet, og det blev ligeledes fastslået i forslaget til direktiv efter aftale med arbejdsmarkedets parter. Vi er derfor ikke enige med flertallet i Europa-Parlamentet, der har støttet anvendelsen af fleksibilitet i punkt 6.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg vil gerne bekræfte, at jeg stemte for beslutningen om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 (procedurer vedrørende social dialog).

Jeg støtter fuldt ud den aftale, der er indgået mellem arbejdsmarkedets parter om visse aspekter af arbejdsforholdene for arbejdere i shippingsektoren, eftersom den skaber en god balance mellem behovet for at forbedre arbejdsforholdene og beskyttelsen af de søfarendes sundhed og sikkerhed. Jeg er desuden overbevist om, at det er meget vigtigt at definere og håndhæve globale minimumsstandarder for ansættelsesvilkår og sundheds- og sikkerhedsforhold for søfarende, der arbejder om bord på et søgående skib. Endelig glæder jeg mig over den rolle, som arbejdsgiverne og arbejdstagerne spiller med hensyn til forbedringen af sikkerhedsforholdene for arbejdstagere.

– Betænkning af Laima Liucija Andrikienė (A6-0498/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen. Det står mere klart end nogensinde, at et organ som Menneskerettighedsrådet (HRC) kan spille en vigtig rolle. De tiltag, der er truffet indtil videre, bør støttes, og vi bør også anerkende den aktive rolle, som EU spiller i HRC, selv om USA's manglende tilstedeværelse unægteligt pålægger visse begrænsninger. Denne manglende tilstedeværelse stiller ofte EU i en isoleret position. Dette bør imidlertid ikke være en undskyldning for EU, der bør kunne gøre en politisk indsats for at opbygge et forenet, sammenhængende lederskab og bygge bro mellem de geografiske blokke, der ofte står over for hinanden i HRC.

Der skal således fortsat ydes en meget stor indsats for at give HRC større troværdighed og autoritet og for at forhindre, at nogle regeringer fortsat kan unddrage sig deres internationale forpligtelser. Jeg støtter derfor kraftigt gennemførelsen af en ny analyse i forbindelse med gennemgangen, og jeg vil gerne understrege, at styrkelsen af HRC er et vigtigt skridt hen imod civilisation, som EU altid har støttet.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Andrikienė-betænkningen om udvikling af FN's Menneskerettighedsråd, da EU efter min opfattelse har brug for en langsigtet strategi for arbejdet i denne institution, der skal være det primære menneskerettighedsforum. Jeg mener, at EU-medlemsstaterne skal udvise større samhørighed og effektivitet i forbindelse med fremme af en række fælles EU-holdninger til menneskerettighederne.

EU skal være en global leder og iværksætte strategier til beskyttelse af menneskerettighederne globalt. Der bør være mere fokus på fremme af befolkningens økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, da fattigdom, tilbageskridt og et lavt uddannelsesmæssigt og kulturelt niveau blandt befolkningen har en negativ multiplikatorvirkning.

EU skal skabe koalitionsopbygningsmekanismer og arrangere regelmæssige møder om særlige emner med alle demokratiske stater på andre kontinenter med henblik på at sikre langt større støtte til sine standpunkter. Det er også af afgørende betydning, at staterne sender specialister med reel ekspertise på det pågældende område til internationale fora, hvilket helt berettiget understreges gentagne gange i Andrikiené-betænkningen.

Philip Claeys (NI), Koenrad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg har stemt imod betænkningen, da FN's Menneskerettighedsråd end ikke med meget god vilje kan anses for at være en legitim institution. Det er efter min opfattelse uacceptabelt, at lande som f.eks. Cuba, Saudi-Arabien, Egypten, Pakistan, Jordan og en række afrikanske regimer udsteder resolutioner, hvori de fordømmer menneskerettighedssituationen i andre lande. Denne institution er en komplet parodi henset til behandlingen af politiske og religiøse dissidenter i disse lande.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for Europa-Parlamentets forslag til beslutning, da overholdelse, fremme og beskyttelse af de universelle menneskerettigheder er en del af EU's juridiske *acquis* og et af EU's grundlæggende principper. Jeg stemte også for forslaget, da De Forenede Nationer og UNHRC er blandt de mest egnede organisationer til at beskæftige sig indgående med menneskerettighedsspørgsmål og humanitære udfordringer. Menneskerettigheder og demokrati er efter min opfattelse af afgørende betydning for EU's eksterne forbindelser og eksterne politik.

Neena Gill (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg var meget glad for at stemme for Andrikiené-betænkningen om FN's Menneskerettighedsråd, fordi det glæder mig, at dette organ er langt mere troværdigt end dets forgænger, FN's Menneskerettighedskommission. Menneskerettighedskommissionen havde i høj grad mistet sin anseelse, fordi mange af dens medlemslande har et meget tvivlsomt omdømme på menneskerettighedsområdet.

En regelmæssig kontrol af medlemsstaters menneskerettighedsforhold er et nøgleelement, hvis Rådets skal nyde større anseelse. Dette vil være særlig vigtigt i den næste kontrolrunde, som omfatter Rusland, Cuba, Saudi-Arabien og Kina.

Også de bestemmelser i betænkningen, som sigter mod at vurdere koordinationen mellem EU-medlemsstaterne, hvad angår disse emner, er velkomne. Det er meget vigtigt at sikre, at EU som en organisation, der betragter menneskerettigheder som kernen i sin mission, arbejder med multinationale samarbejdspartnere såsom FN, der har lignende idealer for øget samarbejde. Samarbejde er afgørende for at sikre, at menneskerettigheder ikke længere køres ud på et sidespor som et udenrigspolitisk mål af kommercielle eller strategiske grunde.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denne betænkning afslører, at Europa-Parlamentet er noget utilfreds med FN's Menneskerettighedsråd (UNHRC), eftersom EU-medlemsstaterne udgør et "talmæssigt mindretal", som efter Parlamentets opfattelse "i alvorlig grad hæmmer EU's evne til at påvirke UNHRC's dagsorden" og sikre dets ønskede rolle som "leder".

Denne overlegne holdning er baseret på et uacceptabelt forsøg på at prakke os EU på som en model, når det gælder menneskerettigheder, især når kendsgerningerne viser dets hykleriske menneskerettighedspolitik. Dette fremgår tydeligt af EU's meddelagtighed, når det gælder Israel – det stemte f.eks. hverken for eller imod UNHRC-resolutionen om Palæstina.

Betænkningen er fuld af modsigelser, nemlig når den "beklager splittelsen af UNHRC i regionale blokke", mens den samtidig erklærer, at den støtter, at EU har "en koordineret fælles holdning i UNHRC". Er dette ikke også blokpolitik, eller er blokpolitik kun uheldig, når den ikke er til gavn for EU?

I modsætning til Europa-Parlamentet anser vi det ikke for "beklageligt", at USA ikke er repræsenteret i UNHRC, for det første fordi USA konstant krænker menneskerettighederne og folkeretten, og for det andet fordi USA ikke var kandidat for at undgå skammen over ikke at blive valgt. Det er forståeligt hvorfor ...

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Denne betænkning indeholder et overraskende antal kloge holdninger, når man tager i betragtning, at den kommer fra Udvalget om Udenrigsanliggender. F.eks. gives der udtryk for den opfattelse, at det er positivt, at EU-medlemsstaterne i stigende grad vælger at sige deres mening og ikke lader EU-formandskabet tale for alle landene. Den slags udtalelser er meget sjældne, og jeg bifalder dem.

Desværre er der langt imellem de positive elementer. En af de mest forkastelige udtalelser findes i betragtning H, hvor der klages over "medlemsstaternes vedholdende ønske om at handle selvstændigt i FN". "Et land, en stemme" er trods alt en af FN's hjørnesten. Udvalget om Udenrigsanliggender beklager også den voksende

splittelse af UNHRC i regionale blokke. Paradoksalt nok synes visse regionale blokke – f.eks. EU – at være ønskelige.

Europa-Parlamentet hverken er, kan være eller bør være en garant for, at menneskerettigheder ikke krænkes i verden. Dette fremgår i særdeleshed af de udtalelser, som medlemmer af Parlamentet har fremsat om f.eks. homoseksuelle. Selv om kernen i betænkningen sandsynligvis er god, har jeg stemt imod den under afstemningen i dag.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) EU hævder, at det sætter menneskerettigheder og demokrati i centrum for sine eksterne forbindelser. Parlamentet opfordrer EU til at lægge vægt på sin troværdighed på menneskerettighedsområdet, når det ratificerer aftaler. Alligevel er EU's egen troværdighed allerede gået fløjten. Det har CIA's overflyvninger, EU's mislykkede bestræbelser på at gribe ind over for USA's torturfængsler og dets siksakkurs, når det gælder folkeretten, f.eks. vedrørende Kosovo-krisen, sørget for.

Hvordan kan et samfund, der hævder, at der lægges stor vægt på demokrati, afvise resultaterne af folkeafstemninger, gentagne afstemninger, indtil de frembringer det ønskede resultat, og straffe medlemsstater for valgresultater? Hvis EU virkelig var så bekymret for respekten for dets ofte citerede værdifællesskab, skulle det for længst have afbrudt tiltrædelsesforhandlingerne med Tyrkiet, men allersenest siden Tyrkiets krigsmageri. I stedet for virkelig at arbejde på at fremme menneskerettighederne og de fælles værdier, er EU i øjeblikket tilsyneladende i færd med at smide omkring 15 mio. EUR væk om året på EU's overflødige Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA).

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for betænkningen om udvikling af FN's Menneskerettighedsråd, fordi jeg fuldt og fast tror, at dette organ kan fungere bedre i fremtiden. Jeg anerkender både de ubestridelige resultater, det har opnået, og de bestræbelser, det har gjort for at øge troværdigheden og beskyttelsesniveauet, hvad angår menneskerettigheder.

Samtidig føler jeg, at EU skal fortsætte med at spille en aktiv, højtprofileret rolle ved oprettelsen af FN's Menneskerettighedsråd og dets virke.

Jeg påskønner også, at betænkningen opfordrer EU til igen at bekræfte og kraftigt forsvare principperne om menneskerettighedernes universalitet, udelelighed og gensidige afhængighed.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Hvis det forventes, at FN og de forskellige agenturer og organer, som er tilknyttet FN, ifølge deres natur er et spejlbillede af verden, er det naturligt, at det billede, der således reflekteres, ikke er et, vi ville ønske eller kunne tænke os at konstruere. Disse overvejelser er nødvendige i forbindelse med forhandlingen om FN's Menneskerettighedsråd.

At drøfte menneskerettigheder og gennem afstemning træffe beslutninger om disse i en verden med lande, som overhovedet ikke lægger vægt på dem, kan ikke andet end få et bizart resultat. Dette er ikke blot et spørgsmål om legitimitet. Det er først og fremmest et spørgsmål om sprog. Hvilken evalueringsstandard kan man forvente, at Libyens eller Zimbabwes regeringer deler med demokratiske stater, som er ansvarlige for deres befolkninger? Selvfølgelig ingen. Det er imidlertid netop for at gøre dialogen lettere mellem dem, som taler forskellige sprog, at diplomatiet eksisterer. Blandt ligestillede er det ikke nødvendigt at mægle.

Derfor skal eksistensen af steder, hvor der føres dialog, være en politik, som skal stimuleres og fremmes. Ellers kan jeg ikke tro på, at vi som en standard for vores værdier og vores handlinger kan eller bør have noget, som der er truffet beslutning om i en sådan kontekst.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for Andrikené-betænkningen om udvikling af FN's Menneskerettighedsråd, herunder EU's rolle, som er afgørende i dette Menneskerettighedsråd.

EU, som sætter menneskerettigheder og demokrati i centrum for sine eksterne forbindelser, navnlig via sine aktiviteter i internationale menneskerettighedsorganer, har fra begyndelsen engageret sig i at spille en aktiv og synlig rolle i Menneskerettighedsrådets oprettelse og arbejde med det formål at forsvare de højeste menneskerettighedsstandarder ved at støtte eller være med til at støtte tekster, der definerer standarder.

Jeg bifalder derfor fru Andrikenés forslag, som vil understøtte de foranstaltninger, som EU kan vedtage for at øge sin indflydelse i Menneskerettighedsrådet og give det fornyet kraft, således at det bliver et mere effektivt og velfungerende organ.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *skriftlig*. – (PL) Den 15. marts 2006 vedtog FN's Generalforsamling en resolution, der erstattede FN's Menneskerettighedskommission med Menneskerettighedsrådet, et internationalt støtteorgan til fremme og beskyttelse af menneskerettighederne.

Navneforandringen var ledsaget af indførelsen af nye ordninger og procedurer, der øgede Menneskerettighedsrådets potentiale.

Hensigten med betænkningen er at vurdere Menneskerettighedsrådets resultater og sammenligne dem med forventningerne, først og fremmest for at skabe mulige forbedringer i dets funktionsmåde.

Lad os ikke glemme, at demokrati og menneskerettigheder er den grundpille, hvorpå EU opererer på den internationale arena. EU har givet sig selv en meget prominent rolle, og det er aktivt i internationale menneskerettighedsorganisationer og var også aktivt ved oprettelsen af Menneskerettighedsrådet. Det var med til at udarbejde tekster såsom konventioner og resolutioner, der opstiller standarder for beskyttelse af menneskerettigheder.

Desværre mangler EU ofte kapacitet til at foregribe problemer (først og fremmest på grund af tidskrævende procedurer, der sommetider er nødvendige for at formulere fælles holdninger) og vise lederskab, når det gælder initiativer på menneskerettighedsområdet.

Charles Tannock (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Jeg og mine kolleger fra det britiske Konservative parti støtter FN's arbejde og FN's Menneskerettighedsråd. Vi accepterer, at en yderligere reform af Menneskerettighedsrådet er nødvendig for at sikre, at menneskerettighederne forbedres rundt omkring i verden.

Vi er enige i, at EU-medlemsstaterne skal arbejde på at finde fælles holdninger i Menneskerettighedsrådet, men understreger betydningen af, at de hver især sikrer deres egne nationale interesser og holdninger.

Vores støtte til denne betænkning betyder ikke, at vi støtter det punkt i betænkningen, punkt 56, som opfordrer til, at FN-resolutionen om et moratorium for dødsstraf gennemføres. Dødsstraf er et samvittighedsspørgsmål for de enkelte konservative parlamentsmedlemmer.

- Betænkning: Marco Cappato (A6-0459/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemmer for. Da vores næste møde med vælgerne nærmer sig, er vi nødt til at give vælgerne alle de nødvendige redskaber til at få aktindsigt i Europa-Parlamentets dokumenter. På et tidspunkt, hvor vælgerne anmodes om at have tillid til disse institutioner, er vi nødt til samtidig at arbejde på at fjerne alle de hindringer, som stadig eksisterer, hvad angår gennemsigtighed og tilgængelighed.

Derfor tror jeg, at vælgere også bør have mulighed for at kontrollere parlamentsmedlemmers virksomhed, deltagelse og tilstedeværelse i Parlamentets arbejde, i absolutte tal, relative tal og procentuelt, og at der skal træffes foranstaltninger for at lette adgangen til oplysninger om medlemmers vederlag og udgifter. Endelig håber jeg, at alt dette kan opnås inden udgangen af denne valgperiode.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Retten til aktindsigt i Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter er en grundlæggende rettighed for alle borgere og andre bosiddende i EU (i henhold til EU-traktatens artikel 254 og 255).

Jeg vil imidlertid gerne fremhæve et aspekt. Jeg tror, at offentliggørelse af de europæiske institutioners arbejdsdokumenter kun er et første skridt, fordi de fleste borgere i Europa ikke forstår de procedurer, vi anvender, og ikke ved, hvordan de skal finde de oplysninger, de har brug for. Hvad det angår, er jeg enig med min kollega, som foreslår, at der oprettes en fælles EU-portal for alle dokumenter, med en struktur, som gør det let at forstå for alle. Denne portal bør give oplysninger på en tilgængelig, forenklet måde, således at europæiske borgere kan bruge den uden nogen problemer. Sådanne tekniske løsninger eksisterer bestemt, og jeg håber, at de finansielle midler vil blive fundet til at oprette denne portal.

Jeg stemte imidlertid imod betænkningen, fordi nogle af de forslag, som min kollega har stillet, er uacceptable, selv om de generelle rammer er rigtige.

Philip Claeys (NI), *skriftlig*. – (NL) Eftersom jeg går ind for størst mulig åbenhed i alle EU-institutioner, har jeg helhjertet stemt for denne betænkning. Det er udmærket, at forskellige europæiske institutioner kritiseres. Det Europæiske Råd træffer vigtige politiske afgørelser og drøfter meget betydningsfulde og kontroversielle anliggender. Det er desuden skuffende og uacceptabelt, at Rådet ikke skulle tillade, at de forskellige nationale

delegationers nøjagtige holdninger bliver kendt, når der træffes afgørelser. Parlamentet bør dog også feje for sin egen dør og garantere størst mulig åbenhed i alle aspekter.

Esther De Lange (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Stemmeforklaring på vegne af CDA-delegationen i Europa-Parlamentet vedrørende Cappato-betænkningen om aktindsigt.

I dag stemte CDA-delegationen i Europa-Parlamentet hverken for eller imod betænkningen om aktindsigt. Det skyldes ikke, at vi har problemer med gennemsigtighed. Vi går ind for gennemsigtighed og demokratisk kontrol. Det er ikke uden grund, at tidligere medlem af Europa-Parlamentet, fru Majj-Weggen, var med til at indføre EU-lovgivning på dette område.

Vi stemte hverken for eller imod Cappato-betænkningen, fordi den indeholder for mange unøjagtigheder, ukorrekte måder at udtrykke tingene på og alt for forenklede udtalelser. F.eks. bør der efter vores opfattelse garanteres aktindsigt i Rådets dokumenter, men vi skal skelne klart mellem dokumenter, der har med lovgivning og med andre procedurer at gøre. Ordføreren skelner imidlertid ikke mellem disse procedurer. Vi er også bekymrede over den større administrative byrde, som henstillingerne i Cappato-betænkningen ville medføre.

Vi var ikke i stand til at støtte betænkningen på grund af unøjagtigheder og uklare udtalelser. Eftersom vi ønskede at støtte princippet om gennemsigtighed og demokratisk kontrol, endte vi med hverken at stemme for eller imod.

Koenraad Dillen (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte helhjertet for denne betænkning. Den vil for en gangs skyld ikke gøre nogen skade. Vi må glæde os over, at nogle af de europæiske institutioner kritiseres kraftigt, men jeg vil dog fremsætte en bemærkning. I lyset af den kendsgerning, at Det Europæiske Råd har kontrollen og i sidste instans træffer afgørelser om alle vigtige og kontroversielle emner, er det uacceptabelt, at Rådet ikke tillader, at de forskellige nationale delegationers holdninger offentliggøres, når der træffes afgørelser. Det er også rigtigt, at Parlamentet bør feje for sin egen dør og garantere størst mulig åbenhed i alle aspekter, inden det irettesætter andre.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Marco Cappato anmoder i dette forslag, som han har stillet på eget initiativ, om, at Parlamentet støtter betænkningen om gennemførelse af forordning 1049/2001, som vedrører aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, når disse handler som lovgivende myndighed.

Selv om jeg fuldt ud støtter målet, nemlig større gennemsigtighed i EU-institutionerne, er der tre vigtige punkter i denne forordning, som efter min mening berettiger til yderligere undersøgelse.

For det første er den yderst vigtige beskyttelse af advokaters og deres klienters fortrolighed ikke tilstrækkelig, således som det står i Turco-dommen, som der henvises til i de indledende betragtninger. Opfordringen til at anvende denne kan ikke støttes.

For det andet kan de enkelte processer, hvor nationale regeringer når frem til beslutninger, også undermineres ved at fjerne den enighed, der kræves for at udlevere dokumenter, som sendes til EU-institutionerne.

For det tredje tager disse henstillinger på EU-plan ikke hensyn til de forskellige holdninger til informationsfrihed i medlemsstaterne.

En vis grad af fortrolighed er påkrævet for at sikre udførlige og åbne politiske diskussioner blandt de politiske grupper, og offentliggørelse af disse holdninger vil muligvis gøre mere skade end gavn. Udsigten til begrænsede meningsudvekslinger i stedet for kraftige debatter er ikke et godt varsel for vores demokratiske institutioner.

(Stemmeforklaringen forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163, stk. 1)

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) For den, som kender mysterierne i Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet, er der ingen tvivl om, at det for gennemsnitsborgere stadig er en vej fyldt med faldgruber at søge aktindsigt i EU-institutionerne. Det er der mange grunde til.

Det er faktisk lige så meget et spørgsmål om det enorme antal dokumenter, der udarbejdes, og de utallige udformninger, hvori de offentliggøres (betænkninger, udtalelser, beslutningsforslag, direktiver, forordninger osv.), som manglende forenkling og klarhed, hvad angår institutionelle registre og websider og manglende gennemsigtighed og kommunikation.

Denne betænkning foreslår med rette, at den slags problemer løses ved at sikre, at EU-institutionerne bliver mere gennemsigtige.

Dette udgør faktisk en del af det bredere spørgsmål om at give Unionens borgere en større rolle, når det gælder Unionens funktionsmåde og forståelse. Europas befolkninger ønsker ikke systematisk at blive udelukket fra beslutninger, som har en direkte indflydelse på deres dagligliv, og som de ikke har nogen ret til at undersøge eller gøre indvendinger mod. Ved de sjældne lejligheder, hvor de er hørt ved en folkeafstemning, har de taget afstand fra deres ledere og bureaukratiet i Bruxelles, som er blindt og døvt og ikke reagerer på deres behov og ønsker.

At gøre EU-institutionerne mere gennemsigtige er et første skridt mod et nyt Europa, et befolkningernes Europa og et Europa af suveræne nationer.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jeg stemte for årsrapporterne om lettere adgang til EU-institutionernes dokumenter.

Der er ingen tvivl om, at det bør gøres lettere at få adgang til Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens forskellige dokumenter. EU's borgere må ikke føle sig holdt uden for arbejdet og afstemningerne i EU's institutioner. Derudover har de ret til at blive holdt underrettet om alt.

Men jeg mener, at vi måske bør overveje at begrænse offentliggørelsen, således at folk ikke mister overblikket i sidste ende. For det første er der ingen, der ønsker en overflod af oplysninger, og for det andet må personalets privatliv fortsat respekteres, da det normalt er sådan, at der i kraft af databeskyttelsen er et ikke helt lille antal detaljer, hvortil der ikke er almindelig adgang selv for andre institutioner, herunder nationale institutioner.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig – (IT) Jeg stemte for hr. Cappatos forslag om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter.

Det er af stor betydning for EU, at dets borgere føler, at de er tæt på Fællesskabets institutioner. Det kan kun opnås gennem aktindsigt i de tre institutioners dokumenter. Derfor er jeg helt enig med ordføreren, når han siger, at vi må opfordre EU-institutionerne og medlemsstaterne til at fremme en fælles forvaltningskultur med gennemsigtighed, der er baseret på principperne i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, EF-Domstolens retspraksis, Den Europæiske Ombudsmands henstillinger og bedste praksis i medlemsstaterne.

Jeg vil til sidst gerne sige, at jeg er glad for hr. Cappatos initiativ, for jeg mener, at det for at fremskynde integrationsprocessen er vigtigt, at information til offentligheden tillægges høj prioritet set i lyset af problemerne med de italienske medlemmers fravær fra salen.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig – (PL) EU's traktat fastlægger, at man skal prioritere gennemsigtighed og stadig tættere forbindelser mellem Europas befolkninger, og at beslutningerne skal træffes så åbent og så tæt på borgerne som muligt. Gennemsigtighed gør det muligt for borgerne at tage bedre del i beslutningsprocessen og garanterer, at administrationen vil nyde større troværdighed og være mere effektiv og ansvarlig over for borgerne i et demokratisk system.

EF-Domstolens afgørelse i Turco-sagen vil få helt klare konsekvenser for gennemsigtighed og aktindsigt i de europæiske institutioners dokumenter, der vedrører lovgivningsspørgsmål.

Afgørelsen bekræfter, at dette princip skal tillægges førsteprioritet, og at det gælder for alle fællesskabsinstitutioner, og at (og det er meget vigtigt) muligheden for at fravige dette princip skal fortolkes meget snævert og vurderes sag for sag under hensyntagen til den altovervejende offentlige interesse, som er åbenhed. Åbenhed øger tilliden til institutionerne, idet den gør det muligt at føre en åben debat.

Domstolen fastslog, at afvisningen af at give adgang til disse dokumenter ikke kan danne grundlag for et generelt krav om, at juridiske udtalelser om lovgivningsspørgsmål skal underlægges fortrolighed.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig – (DE) Jeg stemte imod denne betænkning. De krav, den stiller, overskrider langt det, jeg forstår ved gennemsigtighed. Jeg anser endog offentliggørelsen af europaparlamentsmedlemmernes tilstedeværelseslister og stemmelister for farlig uden yderligere omfattende forklaringer. Jeg kan fremvise stor deltagelse og er derfor hævet over mistanke. Det er vigtigt at bevare den juridiske personbeskyttelse også for medlemmer af Europa-Parlamentet. Europa kunne øge gennemsigtigheden ved til en begyndelse at offentliggøre Rådets og Kommissionens offentlige møder, før man tvinger

medlemmerne af Parlamentet til at blotlægge sig selv. Derudover er det nødvendigt med fortrolighed mellem institutionerne under vanskelige forhandlingsfaser.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig – (SK) Baseret på erfaringer fra medlemsstaterne er EU begyndt at anerkende en reel ret til aktindsigt og ret til information på grundlag af principperne om demokrati, gennemsigtighed, offentlig interesse og åbenhed.

Europa-Parlamentet er overbevist om, at den almindelige borgers adgang til oplysninger om EU-institutionerne er problemfyldt på grund af mangel på effektive interinstitutionelle politikker og en borgerorienteret kommunikation.

For at fremme større gennemsigtighed bør EU-institutionerne overholde princippet om flersprogethed. I 2008 fremlagde jeg en skriftlig erklæring i Europa-Parlamentet om dette spørgsmål. EU arbejder på alle nationale sprog og ikke bare på et enkelt sprog eller en gruppe af sprog, som er blevet udvalgt, og som måske ikke vil kunne forstås af en stor del af Unionens borgere.

Oversættelsen af lovgivningsmæssige, politiske og administrative dokumenter gør det muligt for EU at overholde sine juridiske forpligtelser, og samtidig er systemet med flersprogethed med til at øge Unionens gennemsigtighed, legitimitet og effektivitet. Dette er ligeledes med til at sikre en ordentlig forberedelse af valget til Europa-Parlamentet, som skal afholdes i juni 2009.

Jeg vil hermed opfordre EU's institutioner til at sikre, at der afsættes midler i EU-budgettet for 2009 til dækning af mangelen på stillinger til fastansatte oversættere i EU-institutionerne. Europa-Parlamentet opfordrer EU's institutioner til ufortøvet at oversætte alle lovgivningsmæssige, politiske og administrative dokumenter for denne valgperiode til alle EU's officielle sprog, således at borgerne kan følge alle institutionernes politiske arbejde.

På denne måde kan vi virkelig sikre større gennemsækelighed for vores borgere.

6. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.55 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

7. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

8. Situation i Mellemøsten/Gazastriben (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om situationen i Mellemøsten/Gazastriben.

Det er en særlig glæde for mig at byde velkommen til formanden for Rådet, den tjekkiske udenrigsminister, Karel Schwarzenberg, som i dag rejser videre til Sydafrika. Tidligere formandskaber har sendt en repræsentant for deres udenrigsminister, og derfor værdsætter vi i høj grad Deres tilstedeværelse her i dag, hr. Schwarzenberg. Jeg byder Dem hjerteligt velkommen.

Vi er naturligvis også glade for, at den ansvarlige kommissær, Benita Ferrero-Waldner, er til stede – det er hun næsten altid. Som De ved, har kommissæren et grundigt kendskab til problemerne i Mellemøsten, og som hr. Schwarzenberg har hun besøgt regionen. Fru kommissær! Jeg byder også Dem hjerteligt velkommen.

Karel Schwarzenberg, Formand for Rådet – (EN) Hr. formand! Jeg takker Dem for at give mig ordet i denne aktuelle forhandling om den dramatiske situation i Mellemøsten.

Siden begyndelsen af Israels militærkampagne i Gazastriben den 27. december har vi set en stærk forværring af situationen på alle niveauer. De humanitære konsekvenser af denne aktion er dramatiske for Gazas befolkning. Siden begyndelsen af aktionen er mere end 900 palæstinensere blevet dræbt, hvoraf ca. 30 % var kvinder og børn. Vi er dybt berørt af tabet af civile liv, og det har vi gentagne gange givet udtryk for i vores erklæringer fra formandskabet. EU beklager de fortsatte fjendtligheder, som har ført til så mange civile døds ofre, og vi ønsker at udtrykke vores kondolence til ofrenes familier.

Vi er særligt bekymrede over hændelser som angrebet på FN's skole i Jebaliya og beskydningen af humanitære konvojer, der forvoldte humanitært personales død. Mere end 4 200 palæstinensere er blevet såret i henhold til Kontoret for Koordination af Humanitære Anliggender. FN's agentur skønner, at omkring 28 000 mennesker er blevet fordrevet siden starten af fjendtlighederne. Et stort antal af dem søger tilflugt i beskyttelsescentrene, resten af de internt fordrevne personer bor hos slægtninge.

De største humanitære behov gælder de sårede og de overbebyrdede sundhedstjenester, hvorimod fordrevne personer og værtsfamilier har brug for særlig hjælp i form af mad, husly, vand og andre varer. Da vandforsyningssystemet er hårdt ødelagt og kræver hurtig istandsættelse, har Gazas befolkning næsten ingen adgang til sikkert vand. Det mest akutte behov er derfor at skaffe drikkevand.

Fødevarerangelen er ligeledes omfattende i alle lag i befolkningen. Siden den 4. november 2008 har udenlandske ngo'er ikke haft adgang til Gaza til at levere og kontrollere den humanitære bistand ordentligt. Og antallet af lastbiler, der kommer ind i Gaza, er faldet, siden militæroperationerne startede. Det nuværende daglige gennemsnit er 55 lastbiler, hvilket er sørgelig utilstrækkeligt sammenlignet med det reelle behov for mindst 300 lastbiler dagligt, hvis man skal dække behovene hos de 80 % af befolkningen, som er blevet afhængig af hjælp.

EU har lige fra begyndelsen nøje fulgt de tragiske begivenheder. Tre dage efter operationens start mødtes udenrigsministrene på et ekstraordinært møde i Paris for at drøfte situationen. De blev enige om behovet for en omgående og permanent våbenhvile og en øjeblikkelig humanitær indsats for at fremskynde fredsprocessen. Topmødets formål var først og fremmest at bistå med at få tilvejebragt en afslutning på urolighederne og lette den humanitære krise. Formandskabet stod i spidsen for en diplomatisk mission til Mellemøsten. EU's ministertrojka besøgte området den 4.-6. januar og havde møder i Egypten, i Israel, med Den Palæstinensiske Myndighed, og i Jordan. Den højtstående repræsentant besøgte også Syrien, Libanon og Tyrkiet.

Man er begyndt at kunne se konturerne af en løsning på krisen. Først og fremmest må Hamas ubetinget indstille raketangrebene på Israel, og Israel må afslutte sin militære aktion, således at de humanitære forsyninger fortsat kan komme frem, og således at man kan få genoprettet de offentlige tjenester og den hårdt tiltrængte lægebehandling. Den seks måneders våbenhvile, som udløb den 19. december, var langt fra perfekt. Israel var udsat fra periodiske raketangreb og var vidende om, at dets fjender samlede flere og flere våben. Gaza gennemlevede en udmattende økonomisk blokade, der fuldstændigt underminerede den økonomiske udvikling.

For at der kan etableres en varig våbenhvile, må der findes et fornuftigt kompromis, der bringer raketaffyringerne til ophør og genåbner grænseovergangene. En varig løsning må omfatte grænsetunnellerne, især langs Philadelphia-ruten, for at forhindre våbensmugling. Den må også føre til en systematisk og kontrolleret åbning af alle grænseovergange, således at Gazas økonomi kan udvikles.

Vi mener, at det kunne være nyttigt at oprette internationale missioner, som skal holde øje med gennemførelsen af våbenhvilen og optræde som forbindelsesled mellem de to parter. I den forbindelse er EU parat til at sende sine observatører tilbage til overgangen ved Rafah og til at udvide omfanget og indholdet af den europæiske grænsemissions mandat. Vi anerkender, at Israel er gået med til en daglig afbrydelse af kampene for at tillade hårdt tiltrængte forsyninger af mad, brændstof og medicin at komme ind i Gaza. Men kun en fuld og øjeblikkelig våbenhvile vil muliggøre levering og uddeling af de store mængder humanitær hjælp, som Gaza har så fortvivlende brug for, og en genoprettelse af de grundlæggende tjenester. Israel må sikre uhindret og sikker adgang for den humanitære hjælp og andre livsvigtige forsyninger, herunder mad, medicin og brændstof, til den palæstinensiske befolkning i Gazastriben, samt sikre, at civile personer og humanitært personale har sikker adgang til og fra Gazastriben.

Men selv en varig og omfattende løsning i Gaza vil ikke være tilstrækkeligt til at indføre fred i området. Vi står over for bredere og mere komplicerede udfordringer, der skal løses. Det er nødvendigt med en ny vidtfavnende strategi, der omfatter den interne palæstinensiske politiske situation samt genoptagelse af fredsforhandlingerne, som blev afbrudt på grund af krisen i Gaza. Mere end nogen sinde er det nødvendigt med en palæstinensisk forsoning og en regering, der repræsenterer den palæstinensiske befolknings forhåbninger. Derfor støtter vi Egyptens mæglingsbestræbelser i henhold til Den Arabiske Ligas resolution af 26. november 2008.

Som det blev fremhævet i konklusionerne fra mødet i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) i december 2008, er EU rede til at støtte enhver stabil palæstinensisk regering, som fører en politik og træffer foranstaltninger, der afspejler Kvartettens principper. EU understreger behovet for at opnå en retfærdig, varig

og omfattende fred i Mellemøsten og kræver en genoptagelse af fredsforhandlingerne mellem Palæstina og Israel samt en løsning på alle uafklarede spørgsmål i den israelsk-palæstinensiske konflikt, herunder alle grundlæggende spørgsmål.

En varig og omfattende løsning vil i sidste ende afhænge af, om der sker virkelige fremskridt i fredsprocessen i Mellemøsten. For at opnå en omfattende fred må parterne gøre en hurtig og stor indsats, baseret på visionen om en region, hvor to demokratiske stater, Israel og Palæstina, lever side om side inden for sikre og anerkendte grænser.

Det sidste udbrud af vold i Mellemøsten vil måske ikke blot udsætte mulighederne for en fredelig løsning af konflikten mellem Israel og Palæstina. Man må heller ikke underkende den politiske skade, som kampene forvolder, i form af regional polarisering og radikalisering og en yderlig miskreditering af de moderate kræfter. Kun en levedygtig palæstinensisk stat vil bringe sikkerhed i en region, som har lidt alt for længe. Det er især i Israels og dets naboers interesse. Derfor må der handles omgående for at rette op på den skade, som militæraktionen har forvoldt, for igen at tilvejebringe mulighed for en retfærdigt forhandlet løsning.

(Bifald)

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen – (EN) Hr. formand! Jeg tror, vi alle håbede, at vi ville få en bedre start på 2009. Ulykkeligvis står vi over for en frygtelig og forfærdende konflikt i Gaza, som nu løber på tredje uge.

Den giver anledning til enorm bekymring. Vi drøftede det i går med Udenrigsudvalget, Udviklingsudvalget og de medlemmer af Europa-Parlamentet, som besøgte Gaza i weekenden.

Formanden for Rådet har allerede nævnt de frygtelige statistikker over døde og sårede, som bliver værre dag for dag. Vi ser flere og flere ofre, der lider under svære forbrændinger, og bistandsagenturerne fortæller, at befolkningen lider under akut mangel på mad, brændstof og medicin, for ikke at tale om ødelæggelsen af huse og infrastruktur.

Men Israel har også lidt tab og har været udsat for hundredvis af raketter, affyret af Hamas og rettet mod israelske civile mål. Krig forvolder desværre altid store menneskelige lidelser, og denne krig er ingen undtagelse. Ud over de øjeblikkelige ødelæggende konsekvenser skubbes udsigterne til fred derfor yderligere ud i fremtiden, det arabiske fredsinitiativ undermineres, og det kunne få meget negative konsekvenser for hele regionens stabilitet.

Jeg vil gerne hurtigt gøre rede for de diplomatiske initiativer, vi har taget, for at bringe denne konflikt til ophør og dernæst komme ind på udfordringerne på mellemlang og lang sigt. Vi har handlet lige fra første dag, og det er efter min opfattelse vigtigt. Vi ved, at vi ikke er hovedaktøren i Mellemøsten, men vi var og er fortsat en vigtig aktør. Derfor var EU-udenrigsministrenes hastemøde i Paris den 30. december 2008 som reaktion på krisens udbrud meget vigtigt med henblik på lige fra begyndelsen at udarbejde forslag – Pariserklæringen – der kunne bringe konflikten til ophør, og som vi derefter brugte under vores delegations besøg i Mellemøsten.

Tre elementer må understreges. Først og fremmest krævede Pariserklæringen en omgående humanitær våbenhvile, der skulle omfatte både en ubetinget indstilling af Hamas' raketangreb på Israel og en afslutning af Israels militæraktion. Vi krævede en våbenhvile, der skulle ledsages af en permanent og normal åbning af grænseovergangene, som indeholdt i aftalen om bevægelse og adgang fra 2005. Vi udtrykte villighed til igen at udsende EU's grænsemission (BAM) til Rafah, således at denne grænseovergang kunne genåbnes, og vi fremhævede, at vi var villige til at se på muligheden af at yde hjælp til andre grænseovergange, forudsat at vores sikkerhedskrav blev respekteret.

Vi understregede for det andet, at det var nødvendigt hurtigt og omgående at yde humanitær bistand. Vi opfordrede til øjeblikkelig åbning af grænseovergangene, således at presserende lægehjælp, fødevarer og brændstof kunne leveres til Gazastriben, humanitært personale kunne få adgang, og de sårede kunne evakueres.

For det tredje understregede vi, at det er vores holdning, at den israelsk-palæstinensiske konflikt ikke kan løses militært, at fredsprocessen er den eneste vej frem, og at bestræbelserne bør forstærkes, så snart der opnås en varig våbenhvile.

Som De har hørt, fandt vores rejse sted samtidig med præsident Sarkozys, som havde planlagt at aflægge besøg i Syrien og Libanon, og som derefter besluttede at besøge Egypten og Israel for at befæste disse

bestræbelser, stadig på grundlag af vores erklæring af 30. december 2008. Frankrig har for øjeblikket formandskabet for Sikkerhedsrådet, så det var et vigtigt initiativ.

Vi koordinerede vores arbejde nøje og afholdt et fælles møde i Ramallah, hvor præsident Sarkozy fremlagde sin plan for en våbenhvile, som vi i trojkaen til en vis grad havde banet vejen for gennem vores drøftelser med de vigtigste aktører, især Egypten og Jerusalem.

Disse bestræbelser forstærkede hinanden og udsendte et stærkt enigt budskab fra EU, og trojkaen viderebragte ikke blot denne institutionelle EU-holdning, men manifesterede ligeledes EU's tilstedeværelse. Det var efter min opfattelse vigtigt, at præsident Sarkozy også tog til Syrien, og at hr. Solana ledsagede ham til Syrien og Libanon, samt drøftede spørgsmålet med Tyrkiet. Det var alt sammen nødvendigt.

Jeg understregede især den humanitære situation, som det allerede er blevet sagt, og opfordrede især til, at grænseovergangene blev åbnet, og til at man muliggjorde i det mindste nogle timers våbenhvile, således at de internationale organisationer kunne udføre deres arbejde. Israel accepterede nogle af disse punkter, og i forhandlingerne med Israels regering fik jeg sikret, at en ECHO-ansat blev installeret i de israelske forsvarsstyrkers lokaler med henblik på at koordinere kanaliseringen af den humanitære bistand med Israels væbnede styrker, således som det blev gjort i forbindelse med krigen i Libanon, og det var et uhyre nyttigt redskab til en bedre koordinering.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke alle vores modige kolleger, som stadig arbejder i Gaza, UNWRA og ICRC, som vi arbejder sammen med, og som modtager en stor del af vores finansiering, men også mange andre.

(Bifald)

Jeg vil ligeledes udtrykke min oprigtige medfølelse med familierne til de ansatte, som allerede er blevet ofre for disse tragiske begivenheder.

Kommissionen har også brugt mange penge på presserende humanitær bistand, og vi er rede til at gøre mere for fremtiden.

Hvad er der blevet opnået med disse forhandlinger? Som det blev sagt af formanden for Rådet, indeholdt de vigtigste elementer til Sikkerhedsrådets seneste resolution, som blev vedtaget nogle få dage efter forhandlingerne, og hvor USA afholdt sig fra at stemme. En omgående våbenhvile, egyptiske garantier om at sætte en stopper for smuglingen gennem tunnellerne, åbning af grænseovergangene for humanitær hjælp, herunder indsættelse af en styrke – muligvis med international deltagelse og/eller Den Palæstinensiske Myndigheds sikkerhedsstyrker – der skal afpatruljere den 15 km lange Philadelphia-korridor mellem Gaza og Egypten.

Det er vores forståelse, at Den Palæstinensiske Myndighed har accepteret disse forslag, og at Israel og Hamas er i færd med at undersøge dem. Vi mener, at det er meget vigtigt, at vi hurtigt får resultater. Ifølge de seneste oplysninger arbejder alle hårdt på spørgsmålet, og måske vil vi om nogle få dage virkelig stå med en sådan våbenhvile. Det håber jeg.

Med hensyn til de mellemlange perspektiver er det trist at måtte konstatere, at både Israel og Hamas i første omgang har afvist FN's Sikkerhedsråds resolution, men på grundlag af disse daglige kontakter håber jeg, at man hurtigt vil nå til enighed. Det er vigtigt at fremhæve og anerkende, at Egypten har spillet en førende rolle i de direkte kontakter til Hamas, og i den forbindelse ligeledes at understrege, at præsident Sarkozys besøg i Syrien samt de tyrkiske bestræbelser har spillet en meget vigtig rolle.

Jeg forstår også, at de arabiske landes topmøde vil kunne finde sted i Qatar i slutningen af denne uge. Som det fremgår af disse intensive diplomatiske aktiviteter, er det vores hensigt at støtte alle relevante aktører, som har indflydelse på Hamas, således at man kan få tilvejebragt en varig løsning som formuleret i FN's Sikkerhedsråds resolution 1860.

Så snart man er blevet enig om en våbenhvile, må vi overveje – sandsynligvis i form af en konference – hvordan vi kan udarbejde mere konkrete foranstaltninger for at afhjælpe den palæstinensiske befolknings humanitære behov i Gaza. Men vi må klart understrege, at hvad der end gøres, må det ikke føre til en uendelig cyklus af ødelæggelse og genopbygning uden fred.

Under de rette omstændigheder vil jeg måske vende tilbage til Dem og anmode om Deres hjælp til en meningsfyldt og konstruktiv indsats, sådan som jeg har gjort det tidligere. De ved, at generalsekretær Ban

Ki-moon er på rundrejse i regionen, og forhåbentlig vil han også kunne yde et bidrag til den endelig succes, som er altafgørende for at opnå en varig våbenhvile.

Hvis vi skal se på det lange sigt, må det understreges, at den igangværende offensiv klart er med til at svække tilliden mellem palæstinenserne og israelerne. Militæroperationer kan aldrig skabe varig fred. Det kan kun ske gennem en forhandlet politisk aftale. Derfor bør dialogen mellem israelerne og palæstinenserne og mellem palæstinenserne indbyrdes genoptages.

Efter at fjendtlighederne er bragt til ophør, er det vigtigt at genoptage forhandlingerne med henblik på opnå en altomfattende fred så hurtigt som muligt. Vi må arbejde sammen med den nye amerikanske regering for at sikre dens støtte til bilaterale forhandlinger helt fra begyndelsen. I den forbindelse hilser jeg de udtalelser velkommen, der blev fremsat af den nominerede udenrigsminister, Hillary Clinton, under hendes senatshøring i går. Vi vil insistere på, at parterne forhandler om indhold og ikke kun om fremgangsmåde, og at Annapolisprocessen vil blive ført ud i livet med succes. Denne krise viser, at det mere end nogen sinde haster med en succesrig løsning.

Et andet centralt spørgsmål er den palæstinensiske forsoning. Det er usandsynligt, at Hamas vil blive tilintetgjort af denne operation. Hamas vil formodentlig komme ud af konflikten militært svækket, men politisk styrket. Det er Hamas' holdning, at præsident Abbas mandat udløber den 9. januar, og det er et andet spørgsmål, som hænger tæt sammen med reformen af PLO og Fatah. For at der kan opnås varig fred er det klart, at en stærk Palæstinensisk Myndighed må tale for alle palæstinensere, og at den fuldt ud må gå ind for en tostatsløsning, der er tilvejebragt med fredelige midler.

Gazakonflikten har desværre også eventuelle negative konsekvenser for den regionale støtte til fredsprocessen. Israels omdømme hos adskillige arabiske styre, der er for fred, er blevet skæmmet af civilbefolkningens alt for store lidelser i Gaza. Israels ledere og den israelske befolkning må forstå, hvor negativt dette er for deres ønske om at leve i fred som et folk. Vi er deres venner og må fortælle dem, at vi gør dette. Israel kan derfor ikke tillade sig at spilde tid i spørgsmålet om at opnå fred.

Dette er min første korte, eller måske ikke så korte, redegørelse, og vi må nu gå i gang med at arbejde for en varig våbenhvile og dernæst få gang i fredsforhandlingerne med en ny amerikansk regering.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Efter 17 dages kampe i Gaza står vi med en simpelt hen forfærdelig situation. Det værste, fordi det er uigenkaldeligt, er tab af menneskeliv, herunder uskyldige civile og børn. Men vi ser også ødelæggelse, kaos, had og hævn. Palæstinenserne er splittede, og ekstremisterne vinder frem på bekostning af de moderate. Fredsprocessen er blevet fuldstændig afsporet.

Som det blev understreget af formanden for Rådet, skyldes det, at alle slag i en krig kan vindes, men den vigtigste kamp kan stadig tabes, nemlig kampen for fred.

I stedet for at prøve på at fordele ansvar eller skyld på den ene eller anden side, eller på begge, er det vigtigste spørgsmål – som kommissæren lige har sagt – at få tilvejebragt en omgående våbenhvile som krævet af FN's resolution 1860. Som FN's generalsekretær har mindet os om, skal begge parter efterkomme denne resolution.

Det er ligeledes bydende nødvendigt at afhjælpe den frygtelige humanitære situation i Gazastriben, som – i gåsøjne – styres af Hamas, en organisation, der står på EU's liste over terrororganisationer. Men vi må ikke glemme, at Hamas ikke bare er en af grundene til konflikten. Hamas er også en konsekvens af frygtelige omstændigheder.

Min politiske gruppe støtter og anerkender de bestræbelser, som alle de politiske grupper i Parlamentet har gjort sig til støtte for det beslutningsforslag, som vi skal vedtage i morgen. Vi vil også gerne hylde de medlemmer, der har deltaget i forhandlingerne, især repræsentanten for min gruppe, hr. Brok, som havde en meget vanskelig opgave.

Min gruppe støtter Kommissionens og Rådets bestræbelser på at få tilvejebragt en våbenhvile så hurtigt som muligt, i samarbejde med de arabiske lande – i særdeleshed Egypten – og de andre medlemmer af Kvartetten.

Vi har store forhåbninger efter den erklæring, der i går blev fremsat i det amerikanske udenrigsudvalg af den nominerede udenrigsminister, Hillary Clinton, idet den tilbyder pragmatisk og effektivt diplomati baseret på dialog.

Til sidst kommer jeg til det allervigtigste, nemlig at EU er en union baseret på værdier, og i første række fred. Jeg mener, at EU må gøre sig de yderste anstrengelser og bruge hele sin politiske vægt i denne sags interesse. Vi må tænke klart og undgå at hærde vores hjerter over for en sådan konflikt.

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Forhandlinger, som den vi fører i dag, er meget vanskelige for os alle. Årsagen til, at de er så vanskelige, er, at Israel er en ven, og at mange af os – og det gælder især mig – føler sig knyttet til landet med dybe venskabsbånd. Men netop fordi der er tale om venner, er det desto vigtigere åbent at diskutere kontroversielle emner.

Indtil nu har denne konflikt krævet 1 000 menneskeliv på 17 dage. Det er en blodig konflikt, og især kvinder og børn lider under den. Vi har en FN-resolution, der giver grundlag for at erklære en øjeblikkelig våbenhvile og genoptage forhandlingerne. Det er krystalklart, at konflikten kun kan løses på grundlag af international ret, og at international ret og international humanitær ret skal overholdes, burde være klart for et demokratisk land, der hviler på retsstatsprincippet. Det er faktisk en skam, at det er nødvendigt at diskutere dette. Det eneste, vi derfor kan gøre for at overvinde den humanitære krise, er at opfordre til en øjeblikkelig våbenhvile. Vi siger ikke blot hvad som helst i vores beslutning, men det, vi siger, er altafgørende for direkte og øjeblikkeligt at få sat en stopper for tab af menneskeliv, sult og elendighed.

Det er helt klart, at Israel har ret til at forsvare sig. Israel har ret til at forsvare sig mod folk, hvis mål er at ødelægge staten. Men et demokratisk land, der hviler på retsstatsprincippet, må altid spørge sig selv, om de midler, det bruger til at forsvare sig, ikke er uforholdsmæssigt hårde. Og jeg mener som de fleste af Parlamentets medlemmer, at midlerne er uforholdsmæssigt hårde.

(Bifald fra venstre)

Vi må fortælle vores venner i Israel, uanset deres politiske tilhørsforhold, at vi ved, at Hamas ikke er en fredsorganisation. Vi ved, at Hamas er styret af mennesker, som ikke deler vores grundlæggende værdier, og enhver raket, der affyres mod Israel, er naturligvis et angreb, som staten har ret til at forsvare sig mod, men det er alligevel forkert at nægte at påbegynde en dialog. Hvis en dialog er en grundlæggende forudsætning for en fredelig udvikling, betyder det, at man foreviger den væbnede konflikt, hvis man nægter at gå ind i en dialog. Derfor er det nødvendigt med en grundlæggende holdningsændring.

Det er nødvendigt at føre en dialog med Hamas. Hvis Israel ikke kan gøre det direkte – og jeg kan forstå, at israelske politikere ikke mener, at de kan tale med Hamas, selv om mange af landets borgere mener, at de burde gøre det – men hvis parlamentsmedlemmer og regeringsmedlemmer siger, at de ikke vil, er der muligheder nok for international mægling. Vi har f.eks. Kvartetten, og en af EU's mulige opgaver inden for Kvartetten er netop at mægle for en sådan dialog.

Det er en grundlæggende fejl at tro, at mellemøstkonflikten kan løses militært. Det er efter min opfattelse en grundlæggende fejl, uanset hvilken part tror det. Terrorhandlinger bringer ingen løsning, og konventionelle militæroperationer kan heller ikke føre til en løsning. En løsning kan kun findes gennem en dialog mellem konfliktens parter ved hjælp af international mægling.

Det er nødvendigt med en omgående våbenhvile. Denne skal garanteres af det internationale samfunds mekanismer, om nødvendigt ved hjælp af en multinational styrke med deltagelse af arabiske, og især muslimske, stater. Det ville være en måde, hvorpå der kan etableres en våbenhvile og skabes forbedringer nu.

Da jeg var en ung mand og begyndte i politik, fik jeg at vide, at man ikke taler med terrorister. Den største terrorist dengang var Yassir Arafat. Et par år senere så jeg på fjernsynet, at denne terrorleder fik Nobels fredspris sammen med israelske politikere. Det, der dengang var muligt, er stadig muligt for fremtiden. Det er derfor et spørgsmål, om der kan gøres tilstrækkelige fremskridt med de mekanismer, vi har til rådighed, til at skaffe den nødvendige dialog i stand. På min gruppes vegne vil jeg gerne takke alle, også kolleger fra andre grupper, som samarbejdede på vores beslutningsforslag. Hvis dette beslutningsforslag, som støttes af alle Parlamentets grupper – og det betragter jeg som et godt tegn – kan være med til at forbedre stemningen, så vil vi have ydet et bidrag – omend måske lille – til at få standset det tab af menneskeliv, som er helt uacceptabelt for os.

(Bifald fra venstre)

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Den dag vil ganske rigtigt komme, hvor vi skal skille det gode fra det onde, men i dag er det mere presserende, at vi stiller vores krav, nemlig en øjeblikkelig våbenhvile, en indstilling af raketangrebene på Israel og Israels operationer i Gaza, levering af humanitær bistand, en varig våbenhvile og stop for ulovlig handel med våben og ammunition, en effektiv kontrol ved grænsen mellem Egypten og Gaza, tilbagetrækning af israelske tropper, genåbning af grænseovergangene, og ophævelse af embargoen – og alt dette skal ske samtidigt.

Dette vil være en yderst kompliceret fase, som uden tvivl eller højst sandsynligt vil kræve en international styrkes tilstedeværelse, og EU bør forberede sig på at deltage. Jeg vil gerne komme med to yderligere bemærkninger.

For at det skal lykkes, må EU tale og handle klart og samordnet. Gode hensigter er nyttige, men det er vigtigere at være effektiv. USA må også forpligte sig, ligesom Den Arabisk Liga og dens medlemsstater må gøre det.

Til sidst vil jeg gerne tilføje, at for at kunne tilbyde et reelt alternativ til situationen i Gaza må Israel væsentligt forbedre situationen på Vestbredden. 634 kontrolpunkter, opdeling af vejnettet i to, 8 m høje mure, samt de utallige ydmygelser, som palæstinenserne udsættes for, er ikke et alternativ, der er tiltrækkende nok for indbyggerne i Gaza til at få dem til at vende Hamas ryggen.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at den dag uundgåeligt vil komme, hvor alle må tale med alle.

(Bifald)

Cristiana Muscardini, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er naturligvis som alle andre involveret i og oprørt over denne situation, men jeg mener, at det er en pligt, i hvert fald for mig, at afstå fra enhver form for hykleri.

Roden til dette problem ligger meget langt tilbage. Det drejer sig om palæstinenserne legitime og urørlige ret til en fri stat parret med Israels lige så urørlige ret til at blive anerkendt, og vi ved, at Israel er blevet fjernet fra kortet i mange lande. Vi ved, at Frankrig, Italien, Spanien og Tyskland helt klart ikke ville have tålt at blive fjernet fra kortet. De ville ikke være gået med til at blive betragtet som ikkeeksisterende. Vi ved, at det ikke var Israel, som startede denne hundrede og syttende krig, og at terrorisme stadig er et af hovedproblemerne.

Jeg mener derfor, at vi må opgive hykleriet, og at vi nu har pligt til at tænke anderledes. Vi må ikke tro, at en dialog med terrorister er berettiget af, at så mange civile er døde, for det ville i fremtiden give terrorister en undskyldning for at udøve vold, magt og død til at opnå politisk legitimitet.

Efter min mening bør EU nu endelig begynde at opføre sig mere konsekvent og tage fat på problemet med økonomiske forbindelser til lande, som ikke anerkender Israel, og arbejde på at få oprettet humanitære korridorer, som gør det muligt for civile palæstinensere og israelere at finde sikkerhed. I dette tilfælde er det palæstinenserne, der lider mest. Når det er sagt, mener jeg imidlertid, at vi bør revidere vores holdning til den bistand, der ydes nu, og over hvis anvendelse vi ikke har nogen kontrol.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Situationen er helt sikkert alvorlig nok til at få os til at græde. Håb om fred og sikkerhed for de involverede parter forsvandt i Gazas røg og under kroppene af de mange døde og sårede, børn, kvinder og mænd. Vi er længere fra håbet om sikkerhed, end vi nogensinde før har været. De, der tror, at denne krig, sådan som det israelske argument lyder, kan retfærdiggøres af, at Israel blev udsat for raketangreb, og at palæstinenserne skulle have en lærestreg, har ikke forstået noget som helst. De har ingenting forstået, for at give en lærestreg er en sørgelig måde at lære nogen noget på, og det er en metode, som aldrig har fungeret. Lige siden Clausewitz' tid ved vi, at hvis man starter en krig, må man også vide, hvordan den kan bringes til ophør, og man må kende formålet. Formålet med denne krig er mere sikkerhed for Israel. Vi kan i dag konstatere, at denne krigs formål aldrig vil kunne opnås gennem denne krig og den måde, den føres på. Jo flere civile døde, jo flere palæstinensiske døde, jo mindre sikkerhed i regionen. Det er den dramatiske situation, vi ser, den tragedie, der finder sted i regionen for øjeblikket. Og derfor må vi udtrykke os helt klart. Hr. Schulz har ret. Israel har brug for beskyttelse mod sig selv. Israel må reddes fra fristelsen til at søge en løsning, der indebærer krig og væbnet magt. Palæstinenserne må beskyttes mod Hamas. Civile palæstinensere må beskyttes mod Hamas. Det er vores opgave. Det er ikke let, men vi må gøre dette helt klart. Jeg opfordrer Rådet til at holde op med at tænke på at forstærke, øge, forbedre forbindelserne til Israel, så længe situationen stadig er, som den er. Det er en dårlig løsning, det er ikke den rigtige løsning.

(Bifald)

Jeg opfordrer alle, som med rette taler for en dialog, en debat med Hamas, til ikke at være naive, men til at huske på, at der må føres en debat med Hamas for at forbedre situationen i Gaza, da det er dem, der har magten. Men samtidig må vi erkende, at Hamas' strategi kræver dødsopfre. Israel er faldet i Hamas' fælde. Jo flere dødsfald, der er i Gaza, desto bedre er det for Hamas. Det er en sandhed, som Hamas også skal have at vide. Vi nægter at acceptere Hamas' selvmordsstrategi, hvis formål er at skabe ofre og martyrer for at kunne rette angreb mod Israel. Det skal Hamas også have at vide.

Til sidst vil jeg gerne understrege, at de eneste, der kan løse problemet med Hamas, er palæstinenserne. Så længe Israel fortsat besætter Vestbredden, så længe Israel ikke tilbyder palæstinenserne på Vestbredden en positiv løsning, vil flere og flere palæstinensere gå over til Hamas. Hvis vi giver palæstinenserne på Vestbredden håb for deres liv, vil de vende sig mod Hamas, og de vil skaffe os af med Hamas. Befri palæstinenserne fra israelsk besættelse på Vestbredden, og palæstinenserne vil befri sig selv fra Hamas.

(Bifald)

Luisa Morgantini, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Rahed er 50 år, han har mistet sit hjem, sine tre børn, sin kone og to svigerinder. Rahed er dybt fortvivlet og befinder sig i det center, vi besøgte. Han sagde med stor sorg, at Hamas vil sige, at de har vundet, når dette angreb er overstået, og Israel vil sige, at de har vundet, men i realiteten er det os civile, der er døde. Jeg vil gerne understrege en anden ting. Med de døde kvinder og børn, vi så, og med flere en 4 000 sårede på hospitaler uden behandling er det retfærdigheden, der dør, det er Europas drøm om universelle menneskerettigheder, der dør, og det er en tragedie!

Fru Ferrero-Waldner! Vi er ikke effektive. De ved, at jeg har stor respekt for Dem, og jeg ved, at De handler og arbejder sammen med andre for at opnå resultater. Det er min opfattelse, at vi klart og utvetydigt må forstå, at denne militære krig, denne militarisering fra Israels side, ikke fører til Israels frelse, men til dets undergang, herunder dets moralske undergang. Det samme siger David Grossmann, når han mindes hr. Rabin, der blev dræbt af en fundamentalistisk jøde, ikke en fundamentalistisk islamist, fordi han ønskede fred. Tilvejebring en våbenhvile! Tilvejebring en våbenhvile! Det er, hvad en norsk læge sagde til mig. Han opererer hver dag og arbejder døgnet rundt (vi sender læger til Gaza). Det er våbenhvile, vi ønsker!

Sikkerhedsrådet må begynde at omsætte ord til handling. Vi går ind for diplomati, men vi bør ikke kun gøre brug af diplomati, vi må bruge alle de instrumenter, vi har. Et af de instrumenter, vi har i forholdet til Israel, er rent faktisk opgradering, og jeg er glad for at høre i dag, at Kommissionens repræsentant i Tel Aviv har sagt, at det ikke er det rigtige tidspunkt at tale om opgradering. Vi bør holde en pause på det område, for vi må have tilvejebragt en våbenhvile. Det er altafgørende. Det er efter min mening altafgørende, og det er et stærkt budskab.

De talte om beskyttelse og international beskyttelse. Det ville være en fejl kun at tænke på Gaza og Rafah. Beskyttelse af civilbefolkningen kommer fra nord, den kommer fra de israelske angreb, som kommer fra Herez. Grænsekontrol er kontrol af de vigtigste grænser, Rafah og Herez, for i meget lang tid, siden 1992, siden Osloaftalen, har palæstinenserne, som De ved, ikke kunnet komme ud via Herez, og selv ikke syge mennesker har kunnet komme igennem her.

Derfor må vi ikke blot tænke på tunnellerne og de våben, som Hamas kan ruste sig med, men vi må tænke på alle de forbud, der eksisterer for palæstinensere. Vi har brug for en våbenhvile og en åbning ikke bare af humanitære korridorer, men en åbning af alle grænseovergangene, for hvis folk ikke har mad, hvis de ikke kan handle, hvad kan der så gøres? Der vil således blive lagt et virkelig stort pres på Hamas, der vil true dets eksistens og få det til at indstille aktioner, der bringer den israelske befolkning i fare. Israel bør imidlertid vide, at det er Vestbredden, som er besat af militæret, og Israel bør oprigtigt arbejde for fred og ikke bygge bosættelser.

(Bifald)

Formanden. - Tak fru Morgantini. Jeg vil gerne udtrykke min store respekt for Dem og de andre medlemmer af Parlamentet, som tog initiativ til at besøge Gazastriben for nylig.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Palæstina er et uigenkaldeligt islamisk område. Siden oprettelsen i 1987 har Hamas konsekvent holdt fast ved dette grundlæggende princip. Og det får de den islamiske stat Irans fulde opbakning til. Dette ideologiske synspunkt efterlader absolut ingen plads for den jødiske stat Israel i Mellemøsten, og denne muslimske totalitarismes ødelæggende virkninger trænger nu grusomt igennem i Gazastriben.

Det er typisk for Hamas' filosofi at bruge moskeerne i Gaza militært med alle de tragiske konsekvenser, det medfører. I den forbindelse vil jeg gerne henvise til den klarsynede artikel i Frankfurter Allgemeine fra i mandags. Hvis Europa virkelig lægger vægt på den jødiske stat Israels fortsatte beståen, er det nødvendigt med en konfrontation med Hamas og dens allierede i Iran, Hizbollah. Er vi rede til at samle alle vores kræfter over for denne dystre, men realistiske udsigt. For når det kommer til stykket, er en våbenhvile eller midlertidig våbenstilstand for Hamas og kompagni kun en pause, hvor de kan trække vejret i deres Jihad mod Israel.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige, at efter min mening deler flertallet i Parlamentet ønsket om fred og de bekymringer, som mange af os her har givet udtryk for. Vi kan også støtte Rådets udtalelser, og jeg vil hævde, at Kommissionen indtil videre har fulgt en kurs, som vil kunne muliggøre en dialog. Åbningen af humanitære korridorer og en bilateral våbenhvile kunne indvarsle efterfølgende forpligtelser til at oprette en international sikkerhedszone.

Fru Morgantini har måske ret, når hun ønsker, at denne zone ikke kun skal oprettes for Gaza, men skal omfatte alle palæstinensiske områder. Jeg har i det store og hele indtryk af, at fru Ferrero-Waldners ønsker og diplomatiske aktiviteter i hvert i et vist omfang er på linje med den holdning, som Paven lagde frem i dette spørgsmål. Jeg vil i al beskedenhed støtte denne holdning. Efter alle disse år må vi stadig prøve at finde en løsning for to folk og to stater – det er noget, som vi ikke må glemme – og vi må omsider prøve at håndhæve den internationale ret. En militær løsning vil aldrig eksistere – det sagde hr. Schulz også, og fra tid til anden må jeg citere selv ham – ingen militæroperation vil kunne løse problemet i Det Hellige Land. EU har de nødvendige redskaber til at støtte de diplomatiske bestræbelser, der vil kunne føre til en løsning.

Formanden. - Jeg er sikker på, at hr. Schulz vil være glad for at høre, at De nævner hans navn i forbindelse med Den Hellige Fader!

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet! Jeg vil gerne beskrive mit udgangspunkt. Hamas er imod en tostatsløsning, forkaster staten Israels ret til at eksistere, har tiltaget sig magten ved et brutalt kup mod dets egen befolkning, affyrer raketter mod civile og bruger civile, skoler og moskeer som menneskelige skjold. Hvordan er det muligt at reagere proportionalt, hvis den anden part bruger sin egen civilbefolkning som menneskelige skjold? Derfor kan sammenligning af tal og proportionalitet ikke bruges i en sådan situation. I en krigssituation er der ingen proportionalitet – enhver krig og ethvert dødsfald er et for mange, og man kan ikke afstemme tallene fra den ene side med tallene fra den anden. Det er efter min mening et fornuftigt udgangspunkt. Derfor bør vi ikke ensidigt pege fingre ad den ene part, sådan som det er blevet gjort, men i stedet forsøge at få tilvejebragt en våbenhvile og yde hjælp hertil.

Det er min opfattelse, at formanden for Rådet, hr. Schwarzenberg, og hans delegation og også fru Ferrero-Waldner, med støtte fra andre nationale delegationer, har gjort mere i den henseende end nogen andre, og det vil jeg gerne oprigtigt takke dem for. Jeg har ikke set noget til USA, næsten intet til FN og intet som helst til de andre medlemmer af Kvartetten. Vi må sikre, at denne våbenhvile indebærer to ting. De israelske angreb må bringes til ophør, og Hamas må forhindres i få fat i nye raketter fra Korea og Iran, som ville bringe Tel Aviv inden for rækkevidde. Det er årsagen til, at vi må sikre, ikke bare at beskyddningerne indstilles, men også ved hjælp af internationale aftaler, der omfatter Kvartetten og Den Arabiske Liga, med Egypten i en nøglerolle, at den 15 km lange grænse afpatruljeres i en sådan grad, at der ikke kan affyres flere skud ind i Gaza. Samtidig må de israelske angreb bringes til ophør.

Jeg vil gerne fremsætte en sidste bemærkning. Dette er kun et lille første skridt. Hvis Israel ønsker at kunne forhandle med moderate palæstinensere for fremtiden – og det betyder en tostatsløsning – må man, når alt dette er overstået, sørge for, at moderate palæstinensere, der støtter præsident Abbas, har resultater, de kan fremvise over for deres egen befolkning, og det betyder, at bosættelsespolitikken og forskellige andre ting må bringes til ophør. For hvis de moderate ikke har positive resultater at vise deres befolkning, vil ekstremisterne sejre. Det må være udgangspunktet for en ny israelsk politik.

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Ord er helt utilstrækkelige over for denne store tragedie. En hær, der dræber hundredvis af civile, kvinder og børn, sætter sig selv på samme niveau som den terrorisme, de hævder at bekæmpe. På den anden side ved alle, der kender Gaza, også selvom de kun har set det på et kort, at man ikke kan forestille sig en militæroperation uden at erkende, at det sandsynligvis vil føre til en massakre på civilbefolkningen.

Kan Israel i dag sige, at det er sikrere efter at have forårsaget så meget had og håbløshed? Med hvem skal man prøve at finde en vej ud af denne blinde vold, hvis ikke med Hamas, direkte eller indirekte? Vores beslutningsforslag forstærker det krav om våbenhvile, som allerede er fremsat af FN's Sikkerhedsråd. Vi

opfordrer indtrængende parterne til at rette sig efter dette, og vi opfordrer Europa til at gøre det nødvendige for at bringe dette i stand.

Hr. Brok! Der er risiko for, at denne massakre i stedet for at knuse Hamas vil svække Den Palæstinensiske Myndighed endnu mere, samt alle dem i den palæstinensiske verden, der har satset alt på forhandlinger med Israel. Vi bør ærligt spørge os selv, hvad de rent faktisk har opnået indtil nu. Intet. Det er det svar, vi må give, hvis vi virkelig ønsker at udrydde hadet og volden.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Hr. formand! Vi er alle delvist ansvarlige for det, der sker i Mellemøsten i dag. Europa og det internationale samfund har ladet situationen spidse til. Vi gjorde intet, da Israels sikkerhed var truet, og vi gjorde intet, da blokaden gjorde livet i Gaza fuldstændigt umuligt.

Det er i dag den nittende dag med krig. 995 mennesker er blevet dræbt, herunder 292 børn, og der er tusindvis af sårede, og nogle af dem venter stadig på evakuering. Der er titusindvis af flygtninge, der ikke længere har et hjem, og som ikke ved, hvor de skal tage hen. Den humanitære situation bliver værre og værre. 700 000 indbyggere i Gaza har ikke længere elektricitet, en tredjedel af dem har ikke længere vand og gas, og det er snart tre uger siden, denne situation begyndte, tre uger, hvor disse mennesker har måttet leve med dette, eller rettere har gjort hvad de kunne for at overleve. Der er alt for mange lidelser, alt for meget nød, og dette må slutte, det må bringes til ophør nu!

Vores ansvar i Europa er ikke at være imødekommende over for nogen. Det er vores ansvar over for os selv som europæere at lægge pres på de to parter, således at de endelig går med til at forhandle. Det er et spørgsmål om dage, måske kun om timer, før man er nået til det punkt, hvor der ingen vej er tilbage, med en landoffensiv, især i Gaza by. Israel må have garanti for dets sikkerhed, og befolkningen i Gaza må have garanti for, at de vil kunne leve i fred for fremtiden. Grænserne skal kontrolleres, og blokaden skal ophæves. Vi ved, at for at man kan få en sådan aftale i stand, må vi alle, Europa, USA og de arabiske stater – som mødes i overmorgen – tale med en og samme stemme.

Før jeg slutter, vil jeg gerne udtrykke min faste overbevisning om, at det ikke er krigen, der skal vindes i dag, men freden.

(Bifald)

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er oprigtig glad for den utvetydige fordømmelse, kommissæren og hr. Pöttering har fremsat af Hamas for at have brudt våbenstilstanden, men også for, at de klart og tydeligt har sagt, at Israels reaktion er ude af proportioner. Men en ting er ord, krisen fortsætter stadig, og der er stadig tusindvis af mennesker – civilbefolkning og børn – som desperat har brug for humanitær bistand.

Måske skulle vi uden forstillelse stille os selv nogle spørgsmål. Hvor mange børn døde i Gaza, mens vores børn fejrede jul? To eller tre hundrede. Og hvor mange civile israelere? Kunne det internationale samfund have gjort mere? Efter min opfattelse er svaret ja. Vi burde have gjort mere. Vi må være os vores fulde ansvar bevidst. Det er ikke nok at fremsætte synspunkter om Hamas, Israel, og hvem der først og fremmest er ansvarlig, eller hvem der bærer den største skyld. Men ud over nødhjælpen gør Europa ikke nok. Det viser efter min opfattelse en alvorlig utilstrækkelighed, når man ikke er i stand til at udarbejde en reel, strategisk og varig fredspolitik.

Vi må helt klart i dag fremsætte et fast krav om våbenhvile. Men det er ikke nok. Vi må fastlægge strenge krav, der skal ledsage en freds- og udviklingsproces i Mellemøsten. Til slut vil jeg gerne gentage Pavens ord om, at vi specifikt må leve op til de forhåbninger, disse landes befolkninger har om at leve i fred, sikkerhed og værdighed, som det også blev understreget af fru Morgantini.

Hr. formand! Jeg slutter virkelig nu. Vold, had og mistillid er former for fattigdom – måske den sværeste at bekæmpe.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! I Gaza har vi set krig, og vi har set død, men vi har også set mennesker, levende mennesker, mennesker, som har ret til at leve, og som vi har pligt til at beskytte. Det virkelig presserende problem er at beskytte civilbefolkningen. Intet kan undskylde, at man ikke har gjort alt for at beskytte befolkningen, og jeg vil gerne spørge formanden for Rådet, om han i dag føler, at han har gjort alt for at sikre, at de israelske myndigheder øjeblikkeligt bringer denne vilkårlige og disproportionerede militæroperation til ophør. Jeg er sikker på, at svaret er nej.

Da der gik rygter om denne operation på ambassaderne, bekræftede Rådet mod Parlamentets ønsker, at det var fast besluttet på at forstærke forbindelserne. Det var en tragisk fejltagelse. Når ngo'er opfordrer Sikkerhedsrådet til at få Den Internationale Strafferetsdomstol til at undersøge påståede krigsforbrydelser, kan Rådet ikke påberåbe sig menneskerettighedsklausulen i dets aftale med Israel. Jeg er led og ked af at høre, at vi ikke kan gøre mere, at vi har gjort alt, hvad vi kan. Den største fiasko er i virkeligheden, at jeres hovedsagligt humanitære politik ikke har kunnet lindre de skader, som den militære besættelse og krigen har forvoldt. Hvor langt vil vi skulle gå i kränkelsen af den internationale ret, før menneskerettighedsklausulen bliver anvendt? Hvis vi ikke i dag formår at stille os selv spørgsmål om, hvor store og effektive pressionsmekanismer vi har, og hvordan de skal anvendes, så ved jeg virkelig ikke, hvilken situation vil berettige, at vi endelig handler. Jeg vil sige det lige ud af posen. Hvis holdningen bliver ved med at være, at alt kan fortsætte, som det plejer, og hvis denne holdning stadig gælder for vores forbindelser til Israel, så vil I med de 1 000 døde i Gaza begrave traktatens artikel 11, I vil begrave Unionens menneskerettighedspolitik, og I vil begrave det europæiske projekt!

(Bifald)

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Efter at være vendt tilbage fra Gazastriben og efter at have set massakren – hovedsagelig på civile – føler jeg trang til at udtrykke min helhjertede solidaritet med den palæstinensiske befolkning. I 17 dage har de stået over for den kæmpestore israelske krigsmaskine, som groft krænker den internationale ret. Jeg vil også udtrykke min støtte til fredskræfterne i Israel, som kræver en afslutning på denne krig.

Efter en langvarig lukning og en belejring, der gjorde Gaza til verdens største åbne fængsel, opførelsen af den skammelig mur omkring Vestbredden, den fortsatte udvidelse af bosættelserne og den faktiske opdeling af det palæstinensiske land, har besættelsesstyrkerne startet en brutal militæroperation. Som påskud brugte man raketangrebene mod det sydlige Israel – og jeg vil gerne understrege, at jeg er imod enhver form for angreb på civile ligegyldig fra hvilken side. Afslutningen på våbenhvilen med baggrund i magtspillet omkring valget i Israel er en fornærmelse af en hel nation.

FN's Sikkerhedsråd har vedtaget en resolution. Israel er en stat, ikke en organisation, og er medlem af FN. Det har et ansvar over for det internationale samfund og må rette sig efter denne og alle andre resolutioner, der vedtages af FN. Den internationale ret bør overholdes. Straffrihed kan ikke længere tillades. Der bør foretages en fuld international undersøgelse.

Det internationale samfund kræver en øjeblikkelig våbenhvile, en øjeblikkelig tilbagetrækning af de militære styrker, adgang for den humanitære bistand og bevægelsesfrihed for befolkningen. Lad UNWRA udføre sit arbejde.

EU har taget visse skridt, men kun på det humanitære plan. Unionen må nu udvise politisk beslutsomhed. Brug klausulerne i associeringsaftalerne. Stop forstærkningen af forbindelserne til Israel. Stop våbeneksporten til Israel.

Der findes kun en politisk løsning på denne konflikt. Der bør ske en fuld tilbagevenden til international ret, og det betyder en afslutning på den 42 år lange besættelse af Palæstina og oprettelsen af en selvstændig og levedygtig palæstinensisk stat for således at kunne tilbyde både palæstinensiske og israelske børn en fredelig fremtid. Det er nødvendigt at standse krigen nu for at redde fremtidige generationer.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Hr. formand! For adskillige tusinde år siden stillede David sig op over for Goliath for at finde ud af, om landet skulle gå til moabitterne, filistrene eller hebræerne.

I øjeblikket udspiller det samme drama sig i dette område, kilden til en af vores civilisations tre søjler. Det er i dag presserende, rigtigt, legitimt og nødvendigt at sikre Israels sikkerhed og anerkende staten. For at gøre det er én enkelt løsning påkrævet, og det er at garantere fødslen af en helt igennem suveræn, palæstinensisk stat. Her som andre steder har multikulturalismen sine begrænsninger. Hvor der er to folkeslag, må der nødvendigvis være to stater.

Hvis EU's bistand faktisk er effektiv, skal den fokuseres på ét formål, nemlig at sikre, at denne palæstinensiske, konstitutionelle stat udvikles, så retsstatsprincippet beskytter de svage og hjælper de stærke. Det haster, fordi ekstremister på alle sider i området er magtfulde og har uret, mens børnene er moderate ofre.

At overskride kravene om "øje for øje og tand for tand" kræver hverken en moralsk eller militær, men en politisk løsning. Så det er på tide at komme i gang med arbejdet!

Jim Allister (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg afskyr terrorisme. Jeg tager afstand fra terrorismens propaganda. Måske skærper det min bevidsthed, at jeg kommer fra Nordirland, så når jeg hører Hamas beklage sig over nødvendige gengældelseshandlinger over for dens årelange, vilkårlige regn af raketter mod uskyldige borgere i Israel, gør det ikke noget indtryk på mig, fordi jeg ved, at Hamas ligesom IRA i mit land er mester i terrorismens og propagandaens dobbelte kunst.

Situationen er vitterlig oplagt. Israel accepterer en løsning med to stater. Hamas kan ikke engang udstå Israels ret til at eksistere og foretager derfor endeløse og ubarmhjertige terrorangreb mod dets territorium. Og når Israel gør gengæld efter at have vist megen selvbeherskelse, så råber de offer. Jeg beklager, men det er dem, der er gerningsmændene, og hvis de ønsker fred, så ligger svaret hos dem selv. Indstil bombardementerne af Israel.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Vi er alle klar over, at situationen i Gaza er tragisk. Den grænser til en humanitær katastrofe, og den kræver øjeblikkelig handling. Jeg vil gerne lykønske Kommissionen med at have fremskyndet sine bestræbelser, formandskabet med dets initiativer og med at koordinere nationale handlinger på området samt Egypten med sin vigtige og følsomme rolle.

Der er nu et påtrængende behov for en våbenhvile og for, at fjendtlighederne på begge sider ophører, for korridorer fra israelsk territorium og Egypten til håndtering af humanitære behov og for grænsekontrol, så ulovlig trafik med våben og mennesker kan standses. Som kommissæren sagde, er tegnene på en plan for våbenhvile opmuntrende, og jeg håber, den omgående bliver accepteret, og at den respekteres i praksis.

Så hvad bliver vores næste træk? Både kommissæren og rådsformanden har allerede sagt, at vi er nødt til at bakke op om vores målsætninger om reel fred og oprettelse af en palæstinensisk stat, der kan leve i fred og med respekt ved siden af Israel. De er ikke nye. Vi har bekendtgjort dem, og vi har bakket op om dem, uden resultat. Voldens onde cirkel fortsætter med negative følger ikke blot for det israelske folk og palæstinenserne, men for alle folkeslagene i området og for det internationale samfunds sikkerhed.

Nu er vi nødt til at gøre status over vores handlinger, vores politiske valg og vores fremgangsmåder og at træffe modigere og mere forskelligartede foranstaltninger. Det er presserende nødvendigt, at vi på bilateralt niveau involverer os med Israel i en ærlig og dybtgående dialog og selvkritik inden for rammerne af vores venskabelige forbindelser og partnerskab, og at vi indkredser de fejl, der er gjort med hensyn til at fremme den gensidige tillid mellem disse to folk. Vi er også nødt til at styrke denne form for dialog med alle palæstinensere for at få dem til at forstå betydningen af fred, samhørighed, menneskeliv og sammenhold blandt dem.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Efter at premierminister Topolánek kom med nogle morsomme bemærkninger i dag, kan jeg sige, at jeg som østrigsk parlamentsmedlem er glad for, at både Kommissionen og det tjekkiske rådsformandskab er repræsenteret af østrigere. Jeg byder Dem hjertelig velkommen! Hr. rådsformand, jeg er naturligvis klar over, at Deres loyalitet ligger hos Den Tjekkiske Republik.

Da jeg kort før Israels ensidige tilbagetrækning fra Gazastriben rejste til landet som del af en delegation sammen med hr. Schulz og som formand for delegationen, sagde den daværende vicepremierminister, at vi ikke skulle gribe ind, for det ville fungere fint. Andre – som f.eks. tidligere udenrigsminister Josip Elin – sagde, at det ville føre til kaos – og han fik ret og har stadig ret. Det giver ikke nogen mening med en ensidig tilbagetrækning uden forhandlinger, når der ikke er en forhandlingspartner.

Det var dog heller ikke nogen særlig god rådgivning, vi fik om at undlade at gå i dialog med selv moderate Hamas-repræsentanter – som måske endda ikke har tilhørt Hamas, men snarere har været udpeget af den i den fælles regering. Ved at indtage denne holdning har vi været med til at ødelægge denne fælles regering. Jeg ved, at der var nogen, der ønskede forhandlinger, men som ikke fik lov – det var også en fejltagelse. Dialog er nødvendig!

Jeg bryder mig ikke om Hamas, for det første fordi det er en terrororganisation, for det andet fordi den har fundamentalistiske synspunkter, men det handler ikke om at kunne lide eller ikke kunne lide, det handler om løsninger. Vi må og skal derfor tilbage til dialog og forhandlinger, som mange af vores medlemskolleger allerede har sagt det i dag. Folket i Gaza skal også have mulighed for at leve et bare nogenlunde anstændigt liv. Hvorfor stemmer de på Hamas? Svaret er, at de ser dem som den eneste chance, den sidste chance for i det hele taget at overleve – og dét skal ændres. Vi skal også give disse mennesker et økonomisk overlevelseshgrundlag. Vi er nødt til at hæve boykotten og gøre en ende på deres isolation. Det er det eneste virkelige krav.

Hr. Brok, som jeg nærer stor agtelse for, sagde, at proportionalitetsprincippet ikke kunne anvendes – men det er ikke sandt. Proportionalitetsprincippet gælder for privatrete såvel som for folkeretten. Enhver, der krænker det, krænker også folkeretten – og det er noget, Parlamentet virkelig ikke kan acceptere.

(Bifald)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! En ven, som ved, at jeg var i Gaza for blot tre dage siden, udfordrer mig. "Har du aldrig set billeder af femårige jødiske børn med ansigtet vendt mod nazi-geværer og armene over hovedet?" skriver hun. "Det skærer dig i hjertet." Og hendes ord understreger, hvorfor vi tager et hensyn til Israel, som vi ikke ville tage til noget andet land.

De forklarer dog ikke, hvorfor et folk, der har lidt så meget i det 20. århundrede, nu forvolder et andet folk så megen lidelse i dette århundrede. Israel har gjort Gaza til et helvede. Jorden ryster af eksplosioner, selv under en våbenhvile. Der er æselkærrer på gaderne og F-16 fly på himlen, det 21. århundredes dræbermaskiner, der blot smider bomber. 300 børn er allerede døde, hundreder mere får deres lemmer revet af et efter et.

Dette er ikke en civiliseret magts rimelige reaktion. Det er ondskab. Det er ondskab. Jo, Hamas' raketter skal stoppe. Det har jeg selv før sagt til Hamas-repræsentanter i Gaza, men lad os slippe for mere skinhellig tale fra israelske embedsmænd om nødvendigheden af at bekæmpe terrorisme, for palæstinensere, der bombes, kunne nævne terrorister ved navn, og de ville nævne Olmert, Livni og Barak.

Vi er i nogen grad ansvarlige for Israels handlinger. Jeg kan ikke mindes nogen lejlighed overhovedet, hvor EU har bakket sin kritik af israelernes behandling af palæstinenserne op med nogen form for handling. Vi giver Israel grønt lys til at gøre, som det lyster, og vi har forværret den fejltagelse ved at ignorere, hvad vi har lært af historien. Man kan ikke skabe fred uden at tale med sine fjender, og alligevel nægter vi at tale med de valgte repræsentanter for det palæstinensiske folk.

Nu er vi ved at afslutte forhandlingerne med Israel om en udvidet samarbejdsaftale. Vi har ikke planer om at fordømme Israel, men agter at belønne det. De, der ønsker fred i Mellemøsten, de, der ønsker retfærdighed for begge parter vedkommende, må indse, at det er på tide at genoverveje situationen.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Hr. formand! Krigen i Gaza er skræmmende og skandaløs. Alle og enhver ved, at det ikke fungerer med en militær løsning i Mellemøsten. En politisk resolution er den eneste måde, hvorpå fred og forsoning kan genoprettes i området. For at gøre dette må og skal volden ophøre øjeblikkeligt.

Jeg går ind for, at der skabes en uafhængig og bæredygtig, palæstinensisk stat, men der skal sørges for en rimelig god økonomi og en ordentlig politisk plan. Det bør være vores mål at sikre, at de to stater eksisterer i regionen og respekterer hinanden.

Israel har ret til at beskytte sig selv, men det er gået for vidt med disse angreb. Angrebene er uanstændige, og det internationale samfund kan ikke acceptere dem.

Fredsprocessen i Mellemøsten skal iværksættes øjeblikkeligt. Jeg håber, at USA's nyvalgte præsident, Barack Obama, vil arbejde på dette. Vi ønsker ham al mulig held og lykke med dette væsentlige hverv og med den udfordring, der ligger foran ham.

David Hammerstein (Verts/ALE). – (ES) Hr. formand! Også jeg var i Gaza for nogle få dage siden, og det var en meget intens oplevelse. Vi var også i Egypten. Jeg tror, at vi befinder os i slutningen af en æra, Bush-æraen, og at præsident Bushs sidste krampetrækninger viser sig at være særligt blodige og smertefulde.

Vi er ved et vendepunkt, hvor vi kan vælge en anden politik over for Mellemøsten, og jeg ønsker, at EU skal føre an i denne politik. Hr. Obama går også ind for denne linje, idet han siger, at han vil tale med Iran. Jo, hr. Obama vil tale med Iran, og vi skal tale med alle i Mellemøsten, også Hamas.

Denne nye politik i Mellemøsten skal være en samarbejds politik, og den skal som minimum indrette sig efter vores værdier og overholde folkeretten. De hundreder af børn, som vi så i Gaza, og som hang på vores arme og så på os med håbefulde øjne, de fortjener et svar, nøjagtig ligesom børnene i Israel.

Det kræver konkret handling. Det kræver handling på stedet for at skabe forhåbninger hos de moderate. Det mest beklagelige forhold er, at premierminister Fayad, præsident Abbas, præsident Mubarak og kong Abdullah i øjeblikket anklages for forræderi på gaderne i den arabiske verden. Da jeg standsede min taxi i Sinai-ørkenen for at drikke en kop kaffe, så vi kun Khaled Meshal på kæmpeskærmene.

Det er resultatet, følgeskaderne af dette angreb på Gaza. Det skaber ikke fred i Israel eller den sikkerhed, vi ønsker, og det vil i endnu mindre grad bringe os noget godt. Hvis ikke vi standser konflikten, vil den skabe had i Europas egne gader.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Et tusind er dagens tal, et tusind dødsfald, der lærer os en dystre lektie. Undskyld min åbenhed, men hvor mange flere liv vil det koste at vælge Tzipi Livni og Ehud Barak i valget til februar?

Vi er her i dag for at kræve våbenhvile, og at massakren på civile bringes til ophør. Med resolutionen stilles der imidlertid også spørgsmål om vores eget ansvar. Den minder os om, at Rådet havde besluttet at *opgradere* de diplomatiske forbindelser med Israel, imod Parlamentets hensigt. Det var meddelagtighed på forhånd. I dag hører jeg, at det er nødvendigt at tale med Hamas. Vi kunne have sparet år, hvis vi havde respekteret valget i Palæstina.

Det er ikke Europas rolle at støtte den stærkeste parts politik og destruktivitet. Europas rolle er at lytte til de højlydte krav, der fylder gaderne og torvene i vores byer.

Vi kræver en våbenhvile nu, men vi må indse, at fred afhænger af, at besættelsen ophører. Dette ord er gået af brug, men det skal fjernes fra listen over forbudte ord, hvor det blev anbragt af stormagtspolitikken.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Det, der sker i Gaza, er hjerteskræende. At ødelæggelserne sikres for eftertiden af en nation, der skal forestille at være vestlig, er ubegribeligt. Jeg er 100 % enig i, at israelerne har ret til at leve uden trusler om raketangreb. Men det, der sker i Gaza, er ikke et udtryk for retfærdighed. Det er en massakre. Der er ingen undskyldning. Ingen retfærdiggørelse er mulig.

Det pinligste for os i EU er, at det udføres af én af vores foretrukne handelspartnere. I 2007 var værdien af handlen mellem EU og Israel på 25,7 mia. EUR. I betragtning af det beløb, vi bidrager med til Israels økonomi, bærer vi et alvorligt ansvar, når disse penge bidrager til, at civile og børn dør. Hvis ikke vi reagerer, vil blodet fra indbyggerne i Gaza også plette vores hænder.

Jeg opfordrer Parlamentet og alle EU-organerne til omgående at pålægge Israel handelssanktioner og at opretholde dem, indtil der er aftalt en meningsfuld våbenhvile. Hvis vi gør andet end vores yderste for at standse disse drab, bliver vi meddelagtige i massakren.

Tokia Saïfi (PPE-DE). – (FR) Hr. formand! Endnu engang er det våbnene, der taler i Mellemøsten. Endnu engang er ofrene hovedsagelig kvinder og børn, hvor tusinder er såret og hundreder dræbt. Endnu engang gentager historien sig selv i al sin gru på Europas dørtrin. Alligevel bemærker vi, at EU på trods af sine initiativer ikke yder et effektivt bidrag i forbindelse med denne alvorlige konflikt, selv om den finder sted i unionens umiddelbare indflydelsesområde. Et overvældende flertal i befolkningen har svært ved at forstå dette, og man nægter i stadig højere grad at acceptere en sådan magtesløshed.

Fru kommissær! Vi skal med energi og autoritet påtage os lederskabet for at få skabt fred. Middelhavsunionen såvel som Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavs-samarbejdet skal spille en hovedrolle. I overensstemmelse hermed skal Parlamentet bakke op om den fransk-egyptiske fredsplan, hvorunder der indføres en øjeblikkelig våbenhvile, grænserne mellem Israel og Gazastriben sikres, grænseovergangene genåbnes, og, frem for alt, blokaden af Gaza hæves.

Vi må også opfordre til, at FN-resolutionen bringes i anvendelse øjeblikkeligt. Når dette første trin er klar, skal vi gå videre og foreslå, at der indsættes en militær styrke, ikke af multinational karakter, men fra EU og Middelhavslandene. Med en sådan gestus ville man grundlægge og bekræfte den politiske vilje til at opnå fred i Europa, noget, som alle folkeslag i Middelhavsområdet så længe har ønsket sig.

Jeg vil i dag også gerne henlede opmærksomheden på en ny situation. Med konflikten i Mellemøsten er vi lidt efter lidt på vej ind på et meget farligt territorium, nemlig civilisationernes sammenstød. Faktisk har der lige siden begyndelsen på den israelsk-palæstinensiske konflikt altid været en underdønning af holdninger i den arabiske offentlighed. I dag er det den muslimske offentligheds holdninger, der rækker langt ud over de arabiske staters geografi. Det antyder en radikal ændring i konfliktens natur. Europa har et historisk ansvar, og det er at sørge for hurtigt at styrke dialogen mellem civilisationerne.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Hr. formand! Jeg har taget ordet så mange gange her i Parlamentet for at sige, at vi burde gribe enhver mulighed for fred, hvor lille den end måtte være, og at vi trods alt bør tale med Hamas, fordi organisationen vandt valget, at jeg ikke længere ønsker at vende tilbage til disse emner.

Jeg er overvældet af bedrøvelse og vrede, og da jeg her i dag ikke ønsker at lade følelserne tage magten fra mig ved tanken om denne massakre, den krigspropaganda, jeg hører omkring mig, den forvirring og den bølge af had og antisemitisme, der er ved at feje igennem vores gader, har jeg kun nogle få ord at sige. EU skal have fat i grundprincipperne igen, og jeg synes, de er indlysende, men sommetider er det godt at gøre opmærksom på dem.

For det første er en palæstinensers liv lige så meget værd som en israelers liv, og det gælder ikke kun hans liv, men også hans fremtid og frihed. For det andet skal folkeretten respekteres, og folkeretten betyder naturligvis øjeblikkelig våbenhvile. Imidlertid er der også alle FN-resolutionerne og Genèvekonventionerne. Det er et faktum, at regionen i dag er blevet en lovløs region, hvor alt tilsyneladende er tilladt, og hvor befolkningen holdes som gidsel. For det tredje skal retfærdigheden ske fyldest i forbindelse med alle disse forbrydelser, uanset hvori de består, eller hvor de begås. Der vil aldrig være sikkerhed uden fred eller fred uden retfærdighed. Der findes retsopgør, det er skabt til formålet, og hvis der ikke gøres brug af det, vil hadet fortsat spredes. I de seneste dage har vi opbygget et hadets potentiale, som vil vise sig farligere end bomberne. EU skal håndhæve betingelserne i sine partnerskabsaftaler, herunder afsnit 2 i sine associeringsaftaler om respekt for menneskerettighederne. Det er en forpligtelse i henhold til disse traktater, som EU ikke kan undtages fra. Endelig er Israel ikke noget særtilfælde. Som stat har det forpligtelser, og det kan ikke sidestilles med Hamas. Når det drejer sig om folkeretten, er der ikke noget "slip-ud-af-fængslet"-frikort.

I søndags forlod vi i Gaza en befolkning, der var fanget i en fælde, fængslet i en ghetto under bomberne, og hundredtusinder af børn, hvis fremtid i dag ligger i vores hænder, og vi kom ud af Gaza, simpelthen fordi vi er europæere. De eneste palæstinensere, der forlader Rafah, er dem med fødderne forrest i ambulancerne, fordi de enten er døde eller sårede.

Europa vil ikke længere være Europa, og ingen borger vil genkende sig selv som europæer, hvis vi glemmer disse grundprincipper.

(Bifald)

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne begynde med at gentage hr. Cohn-Bendits ord. Det er fortvivlelse, der griber os i dag, for denne krig er en tragedie. De billeder af lidelse og død, som har flimret over vores skærme uafbrudt de sidste tre uger, er ubærlige, og jeg skynder mig at tilføje, at det er alle krigsbilleder, alle konflikter, herunder dem, som der tales meget mindre om, hvis overhovedet, som f.eks. Congo, Darfur, Zimbabwe og før det Tjetjenien, hvor grusomheder fandt sted under øredøvende tavshed fra medier og ikke mindst politikere.

Jeg har allerede ved adskillige lejligheder her i Parlamentet understreget, at indignationen hos nogle af mine medlemskolleger varierer alt efter omstændighederne. Som fru Morgantini også ofte har påpeget, skal der imidlertid ikke føres regnskab, når det drejer sig om mennesker, der dør. Der findes ikke noget lidelsens hierarki. Ethvert dødsoffer og enhver tilskadekommen, hvad enten det er en mand, en kvinde eller et barn, og ligegyldigt fra hvilken side, er et offer for meget.

Så hvad bør vi gøre nu for at sikre, at vores forhandling i dag ikke som ofte før bliver en noget formålsløs og nytteløs konfrontation? At blive ved med at overdænge hinanden med fornærmelser om de forskellige parter historiske ansvar forekommer mig at være netop et eksempel på en sådan formålsløshed.

Jeg har taget ordet sent under forhandlingen, så argumenterne er blevet hørt. Der kan afgjort stilles spørgsmål om omfanget af den israelske krise og Israels modangreb, men under ingen omstændigheder om Israels ret til sikkerhed. Hvilken af vores vestlige regeringer ville finde sig i at se tusinder af missiler falde ned over sine borgere uden at reagere? Svaret giver sig selv.

Ud over kravet om en altafgørende, forhandlet våbenhvile og naturligvis om garanti for leverancer af humanitær bistand samt om et stop for leverancer af våben gennem tunnellerne drejer det egentlige spørgsmål i dag sig nødvendigvis om fremtiden. Grundlaget for fred er velkendt. Det er allerede klarlagt i Taba, Camp David og Annapolis, og det har fru Ferrero-Waldner påpeget. De fleste faktorer, om end naturligvis ikke alle, er på bordet, og det indebærer, at der gives indrømmelser fra begge sider. Og når jeg taler om indrømmelser, er jeg enig med hr. Schulz, som ikke er til stede i øjeblikket. Det handler ikke om at vide, om der bliver tale om en dialog med Hamas, men om hvordan den vil finde sted og på hvilke betingelser.

De fleste af mine medlemskolleger har overskredet deres taletid med 50 sekunder, så jeg vil slutte nu, hr. formand.

Svaret er det, Yasser Arafat gav i maj 1989, da han erklærede sit frihedsødelæggende og dødbringende charter for ugyldigt. Disse ord er desuden blevet en del af det palæstinensiske ordforråd. Frem for alt er det den pris, en forsoning i Palæstina koster, og det er vores rolle som Den Europæiske Union er at få hovedpersonerne i Palæstina og Israel såvel som deres arabiske naboer Egypten og Jordan til at blive partnere i en varig fredsaftale.

(Bifald)

Feleknas Uca (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Søndag den 11. januar besøgte vi grænsebyen Rafah i Gazastriben, som er fuldstændig afspærret. Det betyder, at civilbefolkningen ikke har nogen muligheder for at undslippe de daglige bombardementer fra den israelske hær. Hvis man ikke har set det med sine egne øjne, kan man ikke forestille sig, hvor meget Gazas befolkning lider, og hvor meget det haster at nå frem til en fredelig og definitiv løsning på konflikten. Vi var alle personligt dybt berørt af det palæstinensiske folks uendelige lidelser såvel som af ødelæggelserne.

Derfor ønsker jeg at gentage så kraftigt som overhovedet muligt, at de israelske bombninger såvel som Hamas' raketangreb mod Israel skal bringes til ophør øjeblikkeligt, og indsmuglingen af våben ind i Gazastriben fra Egypten skal også standses. Desuden skal grænserne åbnes øjeblikkeligt, så de hjælpeforsyninger, der står og venter på at blive leveret til civilbefolkningen, kan komme ind i området. Vi så også læger ved grænsen, som var klar til at rejse ind i området for at hjælpe, men som ikke kunne, fordi grænsen var lukket. Jeg vil derfor endnu engang appellere til, at grænserne åbnes, så hjælpen kan komme ind.

Vladimír Železný (IND/DEM). – (CS) Hr. formand! Hvem ville ikke lide kvaler ved at se børn dræbt af et missil? Det er en forfærdelig følelse, men den bør ikke berettige til hykleri. Hvilke lande i Europa ville vise lige så meget tilbageholdenhed som Israel og i årevis finde sig i angreb fra mere end 7 000 missiler, der hvert øjeblik er en trussel på livet for mere end en million civile borgere?

Indbyggerne i Gaza er imidlertid ikke blot uskyldige ofre. De har med begejstring og viden valgt Hamas og dens charter på fri og demokratisk vis. Da de talte om befrielse, mente de ikke Gazas befrielse, for Gaza er allerede fri, men befrielse af Tel Aviv og Haifa fra jøderne og ødelæggelse af staten Israel. Enhver, der vælger kriminelle, må logisk set dele deres skæbne. Især når disse kriminelle gemmer sig bag kvinders skørter og børn, sådan som de ville gemme sig bag gidsler, når de affyrer missiler fra skoler og omdanner moskéer til enorme våbenlagre. Jeg husker bombningen af Dresden i 1944, da britiske fly jævnedes byen med jorden og dræbte 92 000 civile, hvoraf de fleste var kvinder og børn. Der var ingen hyklerisk forurettelse. Tyskerne valgte frit Hitler og delte hans skæbne. Vælgerne i Gaza vidste også, hvem de valgte, og hvorfor.

Til og med er en betydelig del af de midler, der tilflyder Gaza fra EU, endt i Hamas' lommer. Måske skete det, for at Gaza-indbyggerne med fyldte maver og velforsynet fra EU kunne give udgravningen af tunneller al deres bevågenhed, så der kunne indsmugles stadig mere dødbringende våben til anvendelse mod den israelske civilbefolkning. Hvilken proportionalitet!

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Hr. formand! Der er to væsentlige ting, der kendetegner forhandlingen her i dag. Den første er, at et overvældende flertal i Parlamentet ønsker en hurtig våbenhvile. Den anden er, at der er overvældende støtte til kravet om, at alle involverede parter skal acceptere staten Israels ret til at eksistere inden for fredelige grænser. Det er et udgangspunkt, der er vigtigt for EU. Det er vigtigt, for det er en tragedie, vi er vidne til i Gaza. Hvert eneste liv, der går tabt, er en tragedie, uanset på hvilken side af grænsen man befinder sig. Vi må ikke tro, at tragedien på nogen måde ville være mindre, hvis de, der forsætligt dræber civile, får held til at nå endnu længere ind blandt civile ved hjælp af raketangreb.

Det er også en tragedie, fordi det lægger hindringer i vejen for en palæstinensisk stat og dermed for en fredelig løsning. Det er en tragedie, som også rammer det internationale samfund, for det, der sker nu, er ikke sket fra den ene dag til den næste, det er opbygget via oprustning, via indsmugling af våben og via raketangreb igennem en lang periode.

Det, der er vigtigt for os at indse, er, at det ikke er en tragedie, der bygger på en konflikt mellem jøder og palæstinensere. Jeg protesterer kraftigt imod, at nogen prøver på at dæmonisere en nation. Da jeg hørte hr. Davies prøve at lægge skylden på en nation, hørte jeg en tone, som jeg ikke synes bør høres her i Parlamentet. Det er ikke en konflikt mellem palæstinensere og jøder, det er ikke en konflikt mellem Israel og den palæstinensiske myndighed, det er en konflikt mellem ekstremister og moderate kræfter i regionen. Lad os støtte de moderate kræfter ved at gøre det klart for alle, som opildner til had og ønsker at udradere staten Israel, at de ikke vil få held til det. Hvis EU sender denne besked, vil vi også styrke de moderate kræfter og forbedre grundlaget for at opnå fred.

Marek Siwiec (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne henvende mig til dem, der har detoneret deres ladninger af skuffelse og demagogi her i Parlamentet. Dette er én i en serie krige, som alle har ligheder, men også forskelligheder. Den konflikt, vi drøfter i dag, er en asymmetrisk konflikt.

Igennem tre år blev Israel bombarderet med hjemmelavede missiler, og her i Parlamentet blev der ikke ytret ét eneste kritisk ord mod dem, der affyrede dem. I dag fordømmer vi Israel. Det er let at fordømme Israel, fordi landet er medlem af FN. Det har noget, man kan fordømme, det har myndigheder. Der er en regering, som kan fordømmes og kritiseres. På den anden side er der en terrororganisation, hvis virkelige identitet er ukendt. En organisation, som leger med uskyldiges liv bag deres rygge. Et andet asymmetrisk element er, at vi tæller de palæstinensere, der er dræbt på dramatisk vis, mens de har været brugt som menneskelige skjolde, uden at imødegå dette med de israelere, der er dræbt, og de tusinder, som lever med en konstant trussel, fordi man ikke kan kompensere for blodsudgydelser med flere blodsudgydelser. Men det værste her i Parlamentet er den manglende symmetri mellem ord og handling. Det er let for os at tale, men meget svært at handle effektivt. Uden international tilstedeværelse vil denne konflikt aldrig blive løst.

Endelig vil jeg gerne henvende mig til dem, som protesterer mod Israels uforholdsmæssige reaktion. Ville De gerne have, at en terrororganisation affyrer 7 000 missiler fra Israel ind i Gaza? Ville det være et passende forhold? For dette er en konflikt, der er ude af proportioner, og hvor loven ikke gælder, det er vi simpelthen nødt til at vænne os til, ellers går vi bare rundt om os selv og bruger ord, der ikke har hold i virkeligheden. Meninger, der ytres foran tv'et i brændeovnens varme skær, er ikke dækkende for sandheden om denne konflikt.

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg må virkelig insistere på nu, at De overholder Deres taletid. Jeg har aldrig afbrudt talere, selv ikke, når deres taletid har været udløbet, men hr. Schwarzenberg giver os allerede mere af sin tid, end vi havde regnet med. Jeg har fået at vide, at han har tid til senest kl. 17.20. Jeg beder Dem indtrængende tænke på, hvor meget tid De har bedt om. Som general vil hr. Morillon foregå med et godt eksempel.

Philippe Morillon (ALDE). – (FR) Hr. formand! Det vil kun være muligt at opnå varig ro i Gaza, hvis der indsættes en multinational interventionsstyrke under FN-kontrol. For første gang synes Israel at have resigneret over for denne løsning, som gang på gang har været krævet af palæstinenserne. Jeg ved ikke, hvornår denne styrke vil kunne indsættes. En intervention vil først kunne lade sig gøre, når der er indgået en aftale mellem parterne i konflikten, men vi håber alle, at dette vil ske snarest muligt. Men jeg ved dog, at denne mission vil forudsætte, at de, der skal udføre den, er helt og aldeles upartiske. Jeg mener derfor, at EU vil have de bedste forudsætninger for at tage affære, og – hvorfor ikke, hr. Pöttering? – gøre det inden for rammerne af Middelhavsunionen.

EU vil have de bedste forudsætninger for at tage affære, eftersom amerikanerne, med rette eller urette, anses for at have valgt side til fordel for israelerne, og araberne til fordel for palæstinenserne. Mener De ikke, hr. rådsformand, at vi bør forberede os selv på dette?

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Langvarige konflikter og besættelser giver anledning til vrede, raseri og skuffelse over myndighedernes effektivitet og afføder bl.a. det alvorlige begreb, vi kalder Hamas-effekten. Araberes, islamisters og Hamas' fornægtelse af Israel såvel som det at bruge børn som menneskelige skjolde er uacceptabelt. Man burde heller ikke lade israelske børn leve med en konstant trussel.

Spørgsmålet er, om de nuværende israelske myndigheder i denne onde cirkel af aggressioner er i stand til at tage ved lære af områdets seks år lange historie og anvende en skalpel-lignende strategi med henblik på to stater. Jeg ved, at de frygter truslen fra en aggressiv og uforudsigelig nabo, der bombarderer dem med raketter, men i denne sag kunne det internationale samfund, herunder EU, bidrage med hjælp.

Kan denne risikable løsning accepteres i dag af Israel? Men er der nogen anden løsning? Hvis der er, så fortæl mig det. At forvente, at Hamas skulle uddø på naturlig vis, eller ved at man bomber dem ud, ser ud til at være en naiv forventning, så der kræves mere mod af Israel. De vestlige magter skabte ikke to stater i 1948, men det bør de gøre nu. Det grundlæggende ansvar forsvinder ikke. Lad os være mere dristige med hensyn til denne strategi.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Hr. formand! Den israelske stat har beordret den israelske hær til at ødelægge Hamas i Gaza. Imidlertid er den israelske hær i gang med at udrydde Hamas ved at dræbe palæstinensere i Gaza. En tredjedel af alle døde er børn, og halvdelen af alle døde er kvinder og børn – men de er ikke medlemmer af Hamas.

Omfanget af den militære vold er enormt og ude af proportioner. Og hvordan kan der opnås våbenhvile, når ingen af parterne anerkender den andens legitimitet? Fjenden skal opfattes ikke som en genstand for angreb og ødelæggelse, men som en statsborger, en partner, man kan indgå våbenhvile med, og som vil være ansvarlig for at opretholde fred fremover. Israel er nødt til at anerkende Hamas og gå ind i en dialog med dem, og vice versa – Hamas er nødt til at anerkende Israel. Der findes ingen anden udvej. Fred er under alle omstændigheder bedre end blodige konflikter.

Den militære vold skal øjeblikkeligt indstilles til fordel for en politisk løsning, men hr. Ehud Olmert, den israelske premierminister, forsøger stadig at forstærke sit tilsølede ry ved ikke at tillade nogen våbenhvile.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne lykønske Dem med resultatet af Deres fælles forhandlinger, trojka-forhandlingerne i Israel. Til forskel fra pressen ved vi, at det var Deres mission, der førte til, at den israelske side drøftede en åbning af humanitære korridorer og en daglig våbenhvile. Jeg tror, det er første gang, israelerne har accepteret EU som en væsentlig partner og det tjekkiske formandskab som en vigtig repræsentant.

Trods et enormt pres fra venstrefløjen blev Parlamentet i går enig om en ganske usædvanlig beslutning. Selv under så ekstreme omstændigheder, er det en afbalanceret beslutning, en beslutning, som kan støttes af højrefløjen, en beslutning, som ikke blot er en pjece eller en politisk sejr for venstrefløjen. Vi har undgået at sætte lighedstegn, hvor imaginært det måtte være, mellem en eksisterende stat og en terrorbevægelse. Anerkendelse af staten Israels eksistens, afkald på vold og inddragelse af Hamas i PLO-aftaler er stadig de væsentligste mål sammen med kravet om at opnå en permanent våbenhvile så hurtigt som muligt.

Alligevel har vi ikke tilført nogen merværdi. De tre førende israelske repræsentanter, Barak, Livni og Olmert, er i øjeblikket uenige om de betingelser og garantier, der skal opfyldes, for at de er villige til at gennemføre en våbenhvile. Nøglen er helt klart Egypten, og den omfatter garanti for kontrol af tunneller og kontrol i forbindelse med smugling, hvilket ville kunne accepteres fra egyptisk hold. Hvad foretager Rådet sig på dette tidspunkt? Hvordan kommer det videre i forhandlingerne med den egyptiske side om den tekniske mission, international kontrol, teknisk overvågning og åbning af EU BAM Rafah, EU-grænsebistandsmissionen ved grænseovergangen i Rafah? Hvad kan de parlamentsmedlemmer, der skal mødes i aften med den egyptiske ambassadør, kræve fra egyptisk side, eller vice versa, hvordan kan vi bidrage til forhandlingerne med Egypten?

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne opfordre Rådet og Kommissionen til at lægge mere pres på begge parter i konflikten for at standse de aktuelle voldshandlinger. Det drejer sig her om Sikkerhedsrådets resolution 1860, og vi skal overholde dens bestemmelser. Det er nødvendigt at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, der kan bidrage til at sikre en våbenhvile på lang sigt, og at få åbnet en humanitær korridor. Det er blevet sagt her igen og igen, at der ikke findes nogen militær løsning på den israelsk-palæstinensiske konflikt. Vejen til en varig fred findes kun ved politiske forhandlinger. Her er det nødvendigt, at EU sammen med den nye regering i USA og Den Arabiske Liga spiller en langt mere fremtrædende, politisk rolle, end det har været tilfældet hidtil. Den mangeårige konflikt skal afsluttes via en politisk aftale, som er baseret på en løsning med to stater, så israelerne og palæstinenserne kan leve sammen i fred inden for sikre og internationalt anerkendte grænser, og med det mål at opbygge et fredeligt system til sikring af regional sikkerhed i hele Mellemøsten.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Vi forhandler nu om endnu en humanitær tragedie i vores nabolag – ved siden af mit land – som udspiller sig hos to af vores partnere i Middelhavsområdet. Desværre har palæstinenserne endnu ikke erkendt, at selvmordsbomber eller Kassam-raketter aldrig vil skaffe dem fri af besættelsen af deres land. Israel indser ikke, at en så kolossal, militær reaktion giver næring til nye, potentielle selvmordsbombere og inviterer nye Kassam-raketter ved først givne lejlighed.

Hvad med de uskyldige civile, ikkekombatanterne, kvinder og børn? Ingen tager sig af dem. Ingen tager sig af, at børn dræbes, lemlæstes, brændes og traumatiseres i hundredvis – børn i Israel og i Palæstina. Hjemme i stuerne foran vores tv-apparater får vi kvalme af at se på dem. Hvad med dem på stedet?

Hvad kan vi gøre? Det hjælper ikke civilbefolkningen, hvis vi bare indgår i det klassiske spil om, hvem der har skylden. At foretage telefonopringninger og lave beslutninger hjælper ikke civilbefolkningen. Hvordan kan vi gå fra ord til handling? Tiden er inde til at forhandle med de interesserede parter om oprettelse af en international styrke – som andre kolleger har foreslået det – som kan gå ind i Gaza med en stor, arabisk politistyrke, der med et stort FN-mandat skal træne en palæstinensisk politistyrke og hjælpe denne med at indføre lov og orden, samt af en europæisk militærstyrke for at sikre, at raketaffyringerne og våbenindsmuglingen bringes til ophør, og at grænseovergangene åbnes i fuldt omfang. Vi kan ikke længere overlade civilbefolkningens skæbne i hænderne på de stridende parter.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! En stor anti-fascist i Italien, Piero Gobetti, har sagt, at når sandheden er helt ensidig, så er det helt og aldeles partisk at indtage en salomonisk holdning. Det er tilfældet i Gaza i øjeblikket. Jeg håber, at Parlamentet vil kunne sige de rigtige ord for at få Israel til at stoppe. Hvis det ikke gør det, vil det blive betragtet som skændigt historisk set og af palæstinenserne samt den offentlige mening i EU og de arabiske lande.

Israel bomber og er ved at decimere en ghetto. Sønnerne af dem, der er blevet tilintetgjort, hører nu til blandt dem, der tilintetgøres. Det er der ingen undskyldning for, ligesom det heller ikke er nok med det argument, at Israel har ret til at sørge for sin egen sikkerhed. Enhver kan, hvis han vil, se, at ingen i dag er i stand til at true Israels sikkerhed eller dets eksistens. Det fremgår klart af uligheden i styrkerne på stedet, af antallet af døde og sårede og af den støtte, som Vesten fortsat overfører Israel med. Det eneste formål med denne massakre er at forhindre oprettelse af en palæstinensisk stat. På denne måde slås freden ihjel, og derfor er vi nødt til at standse Israel.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke rådsformanden og den tjekkiske udenrigsminister, fordi de stadig er her. Vi er ikke så vant til en stærk tilstedeværelse her i Parlamentet som den, det tjekkiske formandskab har vist i dag.

Jeg mener, at fru Muscardini har ret. Mit råd er, at de, som ikke ved, hvordan tingene er i området, og som skal kunne udtrykke præcise holdninger, skal rejse til området for at se, hvordan forholdene er på stedet, enten som turister eller med andre formål. Nogle af os har været i Palæstina i forskellige anledninger, som observatører ved Abu Mazen-valget eller andre valg, og jeg mener, at det kun kan give én en præcis idé om, hvordan tingene forholder sig, hvis man ser dem selv.

Jeg mener, at under alle disse begivenheder, som går årtier tilbage og ikke blot er sket for nylig, har de eneste tabere været os selv i den vestlige verden, fordi vi aldrig har taget problemet alvorligt og aldrig søgt at løse det. Vi ser det fortsat som et problem mellem to stridende parter.

Jeg har været i Palæstina adskillige gange, og jeg har været i Israel adskillige gange, så jeg kender situationen, ikke helt igennem, men godt nok, og jeg mener, at der i virkeligheden ikke er to, men tre involverede parter dér. I dette specifikke tilfælde ligger problemet mellem terroristerne og staten Israel, og det palæstinensiske folk er ofre, der fanges på midten. Hamas repræsenterer ikke det palæstinensiske folk. Måske repræsenterer den en del heraf, men den repræsenterer absolut ikke hele det palæstinensiske folk.

Jeg har en film, som jeg tror, mange medlemmer her har haft. Filmen viser alle de israelske ofre, heriblandt børn og folk i alle aldre, ofre for alle de raketter, der er affyret og stadig affyres af Hamas. Det er ikke noget tilfælde, at der er en stor forskel på Gazastriben og Vestbredden.

Jeg retter denne kommentar til rådsformanden og til vores udmærkede kommissær, der repræsenterer EU. Jeg mener, at vi er nødt til at tackle situationen på den rigtige måde. Jeg mener, at det allervigtigste er at få styrket Abu Mazens position i dag. Sammen med palæstinenserne, der ikke regnes for noget i dette anliggende, er han den svageste skikkelse af alle i situationen. Jeg mener, at vi i virkeligheden alle er tabere.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Hr. formand! Den offentlige mening i hele EU kræver én ting af Unionen, nemlig at der sættes en stopper for nedslagtningen af det palæstinensiske folk. Vi skal fordømme blind vold uanset dens oprindelse, men er nødt til at være konsekvente med hensyn til at erkende, at Israel reagerer med statsterrorisme i massivt omfang. Den asymmetriske gengældelse, den åbenlyse mangel på respekt for nogen humanitær folkeret fra Israels side kan ikke tolereres.

Det er uacceptabelt, at der bruges hvide fosforbomber og eksperimentalvåben mod civile, og det er inhumant, at uskyldige kvinder og børn bruges som mål. Hvis dette skete i Afrika eller et andet sted i verden, ville vi reagere prompte, og FN's Sikkerhedsråds resolution ville være bindende. I staten Israels tilfælde begrænser vi os imidlertid til udtalelser og frugtesløse drøftelser.

Jeg mener, at vi bør bruge alle politiske værktøjer, herunder associeringsaftalen, for at overtale Israel til at standse den ulovlige vold mod det palæstinensiske folk og ophøre med at umuliggøre adgang til humanitær bistand.

Vi kan ikke bare stå og se på, for det gør os medskyldige i nedslagtningen. Den eneste løsning er en øjeblikkelig våbenhvile og åbning af humanitære korridorer til Gaza samt at indlede en dialog med alle parter.

Struan Stevenson (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! De rædselsvækkende begivenheder i Gaza de seneste to uger har givet anledning til international fordømmelse af Israel. Vi har under forhandlingen i dag været vidner

til, at kolleger har stillet sig i kø for at se, hvem der kunne udtrykke den kraftigste harme over den jødiske stat.

For ét land i Mellemøsten var dette imidlertid netop det resultat, det havde håbet på. Iran har leveret missiler, ammunition og andre sofistikerede våben til Hamas i årevis. Det har sørget for penge til og træning af Hamas-soldater. Dets formål har været at provokere Israel til at gå ind i en landkrig, og det blodige resultat med grufulde fotos af døde børn på tv-skærme og i aviser verden over er det bedst mulige rekrutteringsgrundlag for det fundamentalistiske islam og de iranske mullahers vision om en global, islamistisk bevægelse, forenet mod Vesten.

Det fascistiske regime i Teheran er hovedsponsor af krig og terror i Mellemøsten, og det tragiske resultat er præcis, hvad Teheran har ønsket. Det afleder opmærksomheden hjemme i Iran fra den økonomiske krise efter olieprisernes kollaps, og det afleder den internationale opmærksomhed fra mullahernes hast med at producere et atomvåben. Irans udenrigspolitiske mål er at blive den dominerende, regionale magt i Mellemøsten. Det ønsker at forene den islamiske verden, der skal underkaste sig dets egen strenge og foruroligende vision om et totalitært, islamisk broderskab, hvor menneskerettigheder, kvinders rettigheder og ytringsfrihed trædes under føde, og Vesten har med skam at melde intet gjort for at konfrontere eller blotlægge den iranske aggression. Stillet over for de stadigt flere beviser på mullahernes sponsoring af terror har Vesten gjort overmåde meget for at stille Teheran tilfreds og er endog gået med til dets primære krav om at udmanøvrere den væsentligste oppositionsbevægelse i Iran, People's Mujahedin of Iran (folkets muhajediner i Iran), ved at sætte den på EU's terrorliste. Dette må bringes til ophør.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Hr. formand! Lad os allerførst gøre det klart, at Parlamentet i dag vil støtte FN's Sikkerhedsråds resolution 1860. Den bør iværksættes uden ophold. Som et af de parlamentsmedlemmer her, der har været i Gaza under blokaden, mener jeg ikke, at en våbenhvile og en tilbagetrækning vil være nok. Selvfølgelig ønsker vi, at raketterne standses, og at terroristerne indstiller deres bevægelser, men vi er nødt til at se en våbenhvile og en ende på blokaden, så befolkningen i Gaza kan begynde at leve sit liv.

Dette er et spørgsmål om respekt for den humanitære folkeret. Human Rights Watch og Islamic Relief har fortalt mig, at den daglige pause på tre timer simpelthen slet, slet ikke rækker til at komme ind for at uddele nødhjælp. Det er et spørgsmål om proportionalitet. Save the Children fortæller, at drabet på 139 børn siden konflikten begyndelse, med 1 271 sårede, ikke kan retfærdiggøres som selvforsvar.

Jeg bifalder dagens udtalelse fra EU's udsending til Israel, Ramiro Cibrian-Uzal, som sagde, at EU og Israel har sat forhandlingerne om opgradering af deres forbindelser på standby i øjeblikket af de nævnte grunde. Og det bør de også gøre.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Det første, vi har brug for, er en øjeblikkelig og permanent våbenhvile fra begge sider – det er der bred enighed om her i Parlamentet. Imidlertid kan vi – EU og det internationale samfund – ikke bagefter overlade befolkningen i Gazastriben til dens skæbne alene i hænderne på Hamas og Israel.

Gaza-indbyggernes interesser ligger ikke Hamas på sinde, eftersom den udmærket vidste, at Israel ville reagere på konstante raketangreb – og ikke kun under valgkampagner. Igennem det seneste år har målinger i Gaza vist et fald i den politiske støtte til Hamas til fordel for Fatah. Det ser ud til, at Hamas kynisk satser på, at den politiske støtte til Hamas stiger igen i takt med det store antal palæstinensiske ofre på grund af solidaritet med ofrene.

Israel har på den anden siden næsten udelukkende tanke for sine egne indbygges interesser, og den internationale kritik går derfor hovedsagelig på omfanget af Israels militære operationer og på landets accept af det store antal civile tab.

Derfor bør vi i EU ikke nøjes med at forhandle en yderligere våbenhvile og finansiere reparationer af infrastrukturen. Jeg kan allerede se kommissærens ændringsskrivelse. Jeg er sikker på, at udkastet allerede er færdiggjort og klar til at blive forelagt Budgetudvalget.

Det er heller ikke nok at holde øje med, om Egypten lukker tunnelsystemet ved grænsen til Gazastriben for våbensmugling. Jeg opfordrer hele Mellemøstkvartetten, inklusive en stærk arabisk repræsentation, til i fællesskab at forpligte sig til at sende tropper med et solidt, fredsskabende mandat til Gazastriben og det omkringliggende område – af hensyn til befolkningerne i Gaza, Israel og Egypten. Parallelt hermed skal selve fredsprocessen fremmes hurtigt. Ellers frygter jeg, at vi kommer til at se den slags hændelser, vi har set i Gaza, med større og større hyppighed, og det fortjener hverken palæstinenserne eller israelerne.

Miguel Angel Martínez Martínez (PSE). – (ES) Hr. formand! De spanske medlemmer af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe betragter situationen i Gaza med forfærdelse, smerte og skam, men også med forpligtelse til at forsvare freden, beskytte dem, der lider mest, og opretholde værdighed og håb.

Vi forfærdes over de gentagne scener med myrdede børn og kvinder, der er fuldstændig knust i deres endeløse lidelser efter bombningen af den ghetto, Gaza er blevet til. Picasso gengav den selvsamme rædsel i sit maleri Guernica, der viser vores Guernica jævnet med jorden af Junkers-flyene under Kondorlegionen for syv årtier siden.

Vi føler smerte over så mange ofres enorme lidelser. Vi føler skam over, at alle – vores lande, EU og det internationale samfund – ikke er i stand til for det første at forhindre og for det andet at standse den kriminelle aggression, som vi fordømmer.

Vi føler skam og også indignation over de mange løgne, den megen tvetydighed og de mange store ord. Vi føler skam, fordi vi ved præcist, hvad der foregår, og alligevel ikke reagerer med den nødvendige overbevisning og sammenhæng. Historien vil derfor forlange en forklaring fra mange som medskyldige i forbrydelsen, i det mindste på grund af deres svigt.

Da det altid er bedre sent end aldrig, og da det er afgørende, at en håbets dør holdes åben, skal EU bakke op om Sikkerhedsrådets forsinkede resolution. Imidlertid skal det sikres, at den overholdes strengt, ligesom vores associeringsaftale med Israel også skal overholdes strengt, hvilket betyder, at aftalen kan suspenderes i tilfælde af en adfærd som den, der foregår nu.

Er Hamas for øvrigt også ansvarlig for den mediemørklægning, som jeg endnu ikke har hørt nogen fordømme?

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at udtrykke min dybeste medfølelse med alle de uskyldige mennesker i både Israel og Gaza, som har lidt i de seneste uger og måneder, mens konflikten har raset. Men vi skal passe på, at vores naturlige medmenneskelighed og vores meget berettigede bekymringer ikke forvrænger vores syn på det sande billede af den situation, vi har med at gøre.

I Gaza har Hamas skabt et len for terrorister. Det tolererer ingen modstand mod sine synspunkter, det har myrdet de palæstinensere, som har sat sig op imod det, det har splittet den Palæstinensiske Myndighed, det har nægtet at indstille terrorangrebene på civile israelere, det har nægtet at anerkende Israels ret til at eksistere, det har nægtet at anerkende de tidligere indgåede fredsaftaler. Jeg genkalder mig Hanan Ashrawis ord for tre år siden, da jeg overvågede det palæstinensiske valg. Hun forudså, at mørkets magter ville gennemtvunge deres styre – og hvor fik hun ret!

Vi burde ikke overraskes over, at et Hamas-parlamentsmedlem med stolthed erklærede, at døden var en "industri" for det palæstinensiske folk. Han refererede til brugen af selvmordsbombere og den bevidste brug af civile, menneskelige skjolde for at beskytte potentielle, militære mål. Det er naturligvis i direkte strid med den humanitære folkeret at bruge civile på denne måde.

Stillet over for en så uregerlig, ubarmhjertig og modbydelig fjende, hvad forventer vi da, at Israel skal gøre, mens dets borgere konstant udsættes for terrorangreb? Det internationale samfund tog sig ikke videre af det. Da Israel reagerede ikkevoldeligt ved f.eks. at oprette blokader eller standse elforsyningen, blev det revset. Nu hvor det har reageret militært på Hamas' provokationer, tynges det af den internationale misbilligelse.

Den sørgelige virkelighed er, at det palæstinensiske folk igennem mange år er blevet grusomt behandlet af dem, som har kontrollen med den Palæstinensiske Myndigheds områder, af det internationale samfund, som har tolereret ekstremisme og korruption, og af den arabiske verden, som i mange årtier ikke har gjort noget i praksis for at forbedre deres liv eller muligheder.

Der er brug for en Marshallplan for Mellemøsten. Palæstinenserne har brug for ikke blot fredsbevarende styrker, men også en ordentlig civil administration uden korruption. Der er nødt til at være international kontrol med den civile administration, men først og fremmest skal terrorlivlinen med dens våben, pengesummer og politiske begunstigelse skæres over.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg kunne erklære mig enig i, hvad hr. Van Orden siger om Hamas, men faktisk er der intet af det, han siger, der retfærdiggør Israels bombning af civile. Det

grundlæggende faktum er, at vi skal have standset bombningerne, uanset om de kommer fra Hamas eller fra Israel.

Jeg håber, at Parlamentet i morgen vil bakke stærkt op om beslutningen efter denne forhandling, og jeg håber, den vil styrke Kommissionen og Rådet i deres pres på både Israel og Hamas for at få dem til at standse drabene. Efter at Israel trak sig tilbage fra Gaza, har det gjort det til verdens største fængsel, og i de seneste tre uger har det gjort det til et slagtehus under ulovlig brug af terror mod terror, med drab på civile mænd, kvinder og børn, hvorved det har tilintetgjort muligheden for en gennemførlig løsning med to stater.

EU's forbindelser med Israel kan ikke opgraderes, så længe det ikke vil indgå i konstruktive og væsentlige forhandlinger med sine naboer og alle de valgte medlemmer blandt palæstinenserne, herunder Hamas. EU bør gøre det klart, at enhver optrapning af denne krig mod Gaza vil blive efterfulgt af en optrapning af vores reaktioner på krigen.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Hr. formand, kommissærer, rådsmedlemmer, medlemskolleger! Efter min mening udviser Gazakonfliktens parter en kynisk opførsel. Jeg finder det kynisk og uacceptabelt, at Hamas bruger civilbefolkningen – selv børn – som menneskeligt skjold. Jeg finder Israels holdning kynisk og inhuman, idet man under påskud af selvforsvar bruger midler, der er ude af proportioner, skyder Gazas indbyggere i hobetal og i særdeles alvorlig grad rammer civilbefolkningen, herunder børnene.

Jeg finder det kynisk og falsk med et udenrigsdiplomati, som med bemærkelsesværdige undtagelser tilstræber at opretholde facaden og efter så mange dage alligevel ikke er i stand til at yde civilbefolkningen eller bistandsorganisationerne beskyttelse og desværre heller ikke er i stand til at beskytte børnene.

Jeg taler på vegne af børnene, for intet mål kan hellige det middel at afslutte uskyldiges liv på unødvendig vis. Vi må og skal anse hvert barns liv for at være af samme værdi, på begge sider af grænsen. Det er den grundlæggende forudsætning, som hver part i konflikten skal anse for lige vigtig, hvis der nogensinde skal blive egentlig fred i regionen.

Accept af værdier som respekt for menneskeliv, beskyttelse af civile og fremme af humanitær bistand kan danne grundlag for at nå en varig våbenhvile og opnå fred inden for Palæstina og mellem Palæstina og Israel.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Hamas slap terroren løs mod Israels indbyggere og har fremprovokeret gengældelse. Set herfra ser det ud, som om nogle af dem nyder de nye civile martyrer – herunder børn – og den reklame, deres sag derved får, uanset hvor forfærdeligt det er for rettænkende mennesker at begribe det.

Jeg er aldrig kommet terrorismen til undsætning, ej heller er jeg en kritiker af Israel, som har ret til fredelig sameksistens i regionen, men vi ville være afstumpede, hvis ikke vi var følelsesmæssigt oprørte og moralsk skamfulde over det, der sker lige nu i Gaza. Den israelske reaktion er fuldstændig ude af proportioner, og det er særlig skændigt, at små børn dør.

Til dato har jeg ikke talt imod den nye aftale mellem EU og Israel. Jeg tror på det råd, Dalai Lama gav her i Parlamentet i sidste måned, at den bedste måde at påvirke Kina på i spørgsmålet om Tibet er ved at bevare de gode forbindelser med landet. Jeg tror, det også gælder for forbindelserne mellem EU og Israel, men hvordan får vi dem i tale, så vi kan udtrykke den grad af afsky, vi føler over omfanget af det, der sker?

Jeg kan tilføje, at i går fik de af os, der deltog i det fælles møde i Udenrigsudvalget og Udviklingsudvalget, omdelt et notat over regionens humanitære behov. Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen og Rådet til at sikre klargøringen af en storstilet, humanitær hjælpepakke, så vi ved først givne lejlighed kan komme ind i området og hjælpe disse mennesker, der lider.

Karel Schwarzenberg, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! I starten blev det nævnt, om vi bør kontakte Hamas. Jeg mener ikke, at tiden endnu er inde til at gøre det. I de seneste måneder har Hamas afgjort stadig opført sig som en terrororganisation. Så længe den opfører sig som en sådan, kan den ikke officielt kontaktes af EU's repræsentanter.

Jeg medgiver, at jeg, da jeg er en gammel mand, har set mange terrororganisationer i min tid, som er blevet voksne efter deres første år og blevet mere eller mindre acceptable og accepteret af det internationale samfund. Jeg har set det i Afrika. Jeg har set det i Irland. Jeg har set det mange steder. Det sker. Men først og fremmest er de nødt til at høre op med at opføre sig som en terrororganisation. Så vil jeg være klar til tale med Hamas eller hvem som helst, men ikke før de er holdt op med at opføre sig som en terrororganisation.

Jeg mener, det er vigtigt at anføre dette, for EU kan ikke give afkald på sine principper. Der findes veje til at høre deres idéer, der er indirekte kontakter med politikere i regionen, som er i forbindelse med dem, hvilket er vigtigt og godt, men tiden er endnu ikke inde til, at EU kan have direkte kontakter med Hamas. Her mener jeg, at vi bør være urokkelige.

I andre henseender bør vi i høj grad rose Egypten for dets vigtige rolle de seneste uger og dage, hvor det har arbejdet hårdt på at opnå våbenhvile og måske endog våbenstilstand sluttende med fred i regionen til allersidst i processen. Jeg ved, hvor svært spørgsmålet er. Vi er i kontakt med egypterne hele tiden. Vi ved, hvor vigtigt det er, det arbejdede de udfører, og jeg vil gerne lykønske dem med det.

Der var et spørgsmål om, hvordan vi kan hjælpe i regionen. Først og fremmest vil de, der er på stedet, klart og tydeligt fortælle os, hvad de behøver. Det er ikke op til os at beslutte, hvad vi skal give dem. De skal spørge os og EU. Mange EU-medlemsstater har tilkendegivet, at de er parate til at hjælpe på enhver tænkelig måde – i teknisk henseende, med udsendelse af rådgivere eller med forberedelse af de midler, der måtte være nødvendige – men det skal først og fremmest ske med samtykke fra de relevante stater dér. Det er den første opgave, der skal udføres.

Jeg hørte et væsentligt forslag om at udarbejde en Marshallplan for Mellemøsten. Det synes jeg er en rigtig god idé, som vi bør følge op på. Regionen har virkelig behov for en reel opbygning af de tanker og idéer, som var så stor en hjælp for Europa efter krigen.

Fru Ferrero-Waldner og andre har nævnt, hvad missionen har opnået. Jeg synes, vi har opnået meget, og jeg vil gerne endnu engang rose fru Ferrero-Waldner, som gjorde hovedparten af arbejdet i vores delegation inden for det humanitære felt, hvor det, vi har opnået, stadig fungerer i dag. Men vi skal være klar over, at selv disse meget vanskelige forhandlinger i Mellemøsten er baseret på den model, som blev udformet allerede under vores delegationsbesøg i Mellemøsten. Den omhandler grundlæggende, hvordan freden skal organiseres, og hvad der er nødvendigt. Vores plan er baseret på det, vi fandt ud af dengang og drøftede med vores partnere.

Det blev drøftet, om vi skal opgradere vores forbindelser med Israel. Som De ved, var det en beslutning, der blev truffet i EU's Ministerråd i juni 2008, og den kan kun ændres, hvis ministrene i EU beslutter at lave om på den. Den kan ikke ændres i kraft af ord selv fra en meget respektabel repræsentant for EU i Jerusalem. Jeg medgiver, at det i den foreliggende situation ville være forhastet at drøfte, hvordan vi kan opgradere vores forhold til Israel, og om der bør afholdes et topmøde i nærmeste fremtid. I øjeblikket har vi virkelig mere presserende og vigtigere problemer at løse. Jeg vil gerne igen bemærke, at beslutningen blev truffet af Ministerrådet, og det er dét.

Hvad kan der gøres for at standse Israel? Lad os være ærlige – meget lidt. Israel handler, som det gør, og jeg, der har været en ven af Israel hele mit liv, hvilket jeg siger her i dag, ærligt og redeligt, er ikke så glad for, hvad det gør i øjeblikket. Jeg mener, at dets politik også skader Israel. Det er én ting, men EU har faktisk meget få muligheder ud over at tale meget klart og meget ærligt samt bede vores partnere om at holde inde. En løsning skal findes af vores partnere i Mellemøsten, af Israel, af Egypten og de andre, der er involveret. Her kan EU hjælpe. Hvis der bliver enighed om en våbenhvile, kan EU bistå ved at tilbyde alle former for hjælp til at opnå de anførte mål, nemlig lukning af indsmuglingspassager, lukning af tunneller, bevogtning til havs osv. Den kan hjælpe i Gaza på mange måder, f.eks. med genopbygning eller humanitær bistand. EU kan gøre alt dette, men for at være helt ærlig har vi ikke magt og midler til at sige "stop". Tror Parlamentet, at vi kan sende en kæmpestor bevæbnet styrke til Mellemøsten for at standse de stridende parter? Nej. Det har vi ikke mulighed for, og både Israel og Hamas er afhængig af magter uden for Europa. Israel har også mægtige allierede uden for Europa. Der er grænser for vores magt til at opnå noget. Vi kan hjælpe, vi kan bistå, vi kan tilbyde vores gode tjenester, og vi kan engagere os meget. I den henseende har vi opnået en hel del. Men overdriv ikke vores muligheder.

Sajjad Karim (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Israel anfører, at det udøver sin ret til selvforsvar. I så fald skal man overholde de elementære principper for retfærdig krigsførelse, herunder proportionalitet.

At Israel ignorerer det er helt åbenlyst, og at vi ignorerer dette faktum er åbenlyst forkert. At bruge fosfor mod civile er uforeneligt med en påstand om civilisation.

EU kan helt klart ikke løse dette alene. Men der er en hvid elefant med i billedet. Vi har brug for USA's beslutning. Deres skuffende reaktion har været skæv og uretfærdig. Israels timing af disse handlinger har været strategisk kalkuleret, men, hr. Obama, den 20. januar nærmer sig hastigt. Verden venter, og EU er parat som partner!

Vil De genskabe de værdier, vi deler med Dem, eller vil De tillade, at en sådan uretfærdighed hersker – endnu engang? Vil De arbejde sammen med os om at sørge for beskyttelse til alle berørte parter? Palæstinenserne spørger Dem – hvordan kan det være rigtigt, at Deres land beder om humanitær bistand på jorden, men forbliver tavst, når der ikke kommer andet end bomber fra himlen?

Til de kolleger, der ønsker at knække Hamas med militære midler alene: Tag til Gaza og Vestbredden. Genopvæk Deres menneskelighed, så ser De, hvorfor Hamas bliver stærkere.

Dette er ikke den måde, Israel eller palæstinenserne skal hjælpes på. En øjeblikkelig våbenhvile er kun en nødvendig begyndelse.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det fremgår meget klart, at parterne i denne konflikt ikke respekterer den humanitære folkeret, og at civilbefolkningen i Gaza derfor betaler en meget høj pris. Man skal kunne drages til ansvar i henhold til folkeretten, når man ikke respekterer krigsførelsesprincipper som f.eks. proportionalitet og ikkediskrimination. En af grundsætningerne i en retfærdig krig er, at adfærd skal styres af proportionalitetsprincippet. Den magt, der anvendes, skal stå i forhold til den uret, der er gjort. Desværre har vi set en stor grad af ligegyldighed fra israelernes side. Jeg erkender, at det var Hamas, der begyndte med raketangreb på Israel, men den israelske reaktion har efter min mening været ude af proportioner. Tallene taler for sig selv. Mere end 900 palæstinensere er blevet dræbt mod et meget lavere antal israelere. Israel må og skal indse, at det har et ansvar for straks at tilpasse sin brug af magt i overensstemmelse med folkeretten.

På den anden side skal det ikke glemmes, at Hamas stadig figurerer på EU's liste over terrororganisationer og fortsat nægter at give afkald på sin væbnede kamp. Og ikke kun dét, Hamas har konsekvent nægtet at anerkende Israels ret til at eksistere. Hamas og andre væbnede, palæstinensiske grupperinger må og skal anerkende, at folk i det sydlige Israel har ret til at leve uden bombardementer.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! For alle, der iagttager den israelsk-palæstinensiske konflikt, er dette måske et tidspunkt, hvor vi er fristet til at hæve vores arme i vejret og skrike i fortvivelse. Det synes jeg dog ikke, vi bør gøre, for jeg mener, at den største prøve på vores medmenneskelighed i dag er virkelig at forstå de eksisterende problemer.

Det første problem er, at der ikke kan findes nogen varig løsning på konflikten, uden at man standser bombardementerne af Israel. Det andet problem er, at der ikke kan findes nogen varig løsning på konflikten, uden at man åbner Gaza for humanitær bistand. Faktisk har præsident Peres haft helt ret, når han har sagt, at Gaza bør være åben for bistand, men ikke for raketter.

Jeg mener, det er det væsentligste, og det er alle enige i. Man kan ikke vende tilbage til det tidligere status quo, og jeg mener, at vi kunne gøre en række ting her. For det første kan Parlamentet samle begge sider til drøftelser. For det andet bør vi stå sammen med Kommissionen og Rådet og bakke op om deres bestræbelser, og endelig bør vi bakke entydigt op om den egyptiske linje med forhandlinger, for det er den eneste linje, der kan føre til en løsning og til den våbenhvile, vi alle i øjeblikket håber på.

Neena Gill (PSE). – (EN) Hr. formand! Det er ikke kun medlemmerne her i Parlamentet, der er oprørte over udviklingen i Gaza. Offentligheden i EU er også oprørt over lidelserne hos Gazas befolkning og den israelske blokade, der har varet alt for længe. Hertil kommer de konstante angreb og de rædselsvækkende overgreb fra det israelske militær mod uskyldige civile, især kvinder og børn. Kravene fra verdenssamfundet om øjeblikkelig våbenhvile falder for døve øren.

Palæstinenserne har et påtrængende behov for mad, lægehjælp og sikkerhed. Israel skal som absolut minimum respektere folkerettens principper. Hvis ikke det gør det, bør Israel miste enhver støtte fra det internationale samfund, det stadig måtte have.

Det er uheldigt, at FN-resolutionen er sat ud af spillet. Det er også beklageligt, at EU stadig mangler at finde sin rolle. Måske kan den gøre det, hvis der træffes stærkere foranstaltninger end hidtil. Det er ikke nok blot at lægge opgraderingen af forholdet på is. Vi har indflydelse. Vi er en væsentlig handelspartner. Vi er en væsentlig bidragsyder i regionen. Så den rolle er vi i stand til at gøre brug af.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Er det etisk forsvarligt, og findes der i henhold til folkeretten en undskyldning for, at staten Israel i sine bestræbelser på at neutralisere Hamas-terrorister går i gang med en større militærkampagne med terror og grov overtrædelse af FN-konventioner og menneskerettigheder mod 1,5 millioner indespærrede og uskyldige civile? Er en sådan handling i overensstemmelse med vores egne værdier i EU, hvad angår retfærdighed og demokrati? Er den israelske lobby så stærk, at den får USA og

EU til – reelt – at stå uvirksomme og bare se til, at der begås unævelige uhyrligheder i terrorbekæmpelsens navn?

Hvis svaret på disse spørgsmål er ja, så bør vi alle rose den israelske regering for at være modig i sine handlinger i Gaza. Hvis svaret er nej, så bør vi stærkt og klart fordømme Israel, og så skal vi træffe hurtige og effektive foranstaltninger imod det, herunder handelssanktioner, for at sætte en stopper for blodbadet i Gaza i dag og i fremtiden. Jeg er helt uenig med den minister, der forlod os, som sagde, at vi faktisk ikke kan gøre ret meget. Vi kan gøre en masse, og det skal vi.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg blev valgt til Parlamentet for 25 år siden. Dette er sandsynligvis den vigtigste forhandling, jeg har deltaget i. Fru kommissær, jeg håber, De har lyttet meget omhyggeligt til Udenrigsudvalget i aftes og til Parlamentet her i dag. Jeg håber, at De i Deres forhandling, til forskel fra rådsformand Schwarzenberg, kan svare ved at sige, at EU har en moralsk magt, den kan udøve over aggressoren i denne specifikke situation.

Det israelske folk er et retfærdigt og hæderligt folk, der har lidt forfærdeligt i århundredernes løb her på kontinentet. De vil forstå Deres anbefaling til Ministerrådet, nu da EU bør undlade enhver kontakt med de israelske myndigheder, indtil de indstiller bombningerne.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Hr. formand! Vi skal sige til Israel med absolut overbevisning, at det skal standse drabene og lade de sårede få behandling og ofrene få mad. Det skal have at vide, at dets holdning til folkeretten vil få konsekvenser for dets forbindelser med EU.

Jeg vil gerne lykønske de få unge europæere, der arbejder frivilligt i Gaza og lider sammen med befolkningen dér, især Alberto Arce. De repræsenterer de bedste solidaritets- og frihedsværdier, som vi har her i vores EU, der er nødt til at handle derefter i en så frygtelig konflikt.

Margrete Auken (Verts/ALE). – (DA) Hr. formand! Jeg vil bare sige to ting. Det ene er, at jeg vil minde om, at der i vores beslutning udtrykkelig står og er gentaget, at vi har udsat vores tilslutning til opgradering, og jeg håber meget, at det ikke bliver formandskabets ord, der kommer til at afgøre, at vi bare fortsætter, som om ingenting var sket. Det andet er, at Israel ikke på noget tidspunkt har leveret, hvad de har lovet i forhold til forhandlingerne. Der var ingen våbenhvile, fordi Israel overhovedet ikke ophævede sin blokade i den periode, og det skal også siges her, at efter Annapolis, hvor Israel havde lovet at stoppe for bosættelserne, hvad skete der? Man satte simpelthen bosættelsestempoet op. Der er aldrig blevet bygget bosættelser så hurtigt som efter Annapolis. Og jeg tror, at så længe der ikke sker nogen fremskridt på jorden, så får vi aldrig nogen sinde Hamas til at opføre sig i overensstemmelse med de regler, vi vil have, og derfor skal vi altså sikre, at Israel opfylder sin del af det.

Peter Šťastný (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! I går havde vi et fælles møde for Delegationerne for Forbindelserne med Israel og med PLC, og man kan forestille sig intensiteten, sindsbevægelsen, beskyldningerne – og de foreslåede løsninger – efter 18 dages krig i Gaza og omkring 1 000 døde.

Det forholder sig sådan, at Israel efter otte års venten og efter at have taget imod omkring 8 000 missiler, der har terroriseret en million indbyggere langs grænsen mod Gaza, til slut mistede tålmodigheden. De begyndte at sørge for deres egne borgeres sikkerhed, hvilket de har fuld ret og forpligtelse til. Hamas er en terrororganisation, den er tydeligvis den skyldige og en byrde for det palæstinensiske folk i Gaza. Løsningen ligger i at skabe nyt liv i Kvartetten og især i at forøge den fælles indsats mellem den nye regering i USA og et stærkere og mere integreret EU.

Jeg byder det tjekkiske formandskab velkommen med dets prioriteringer og øjeblikkelige og aktive engagement i regionen.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Denne konflikt, der har varet meget længe, bunder i problemer vedrørende territorium såvel som kulturelle forskelle, der somme tider behandles på en overdreven måde. Løsningen på lang sigt er en beskyttet og sikker israelsk stat samt en bæredygtig palæstinensisk stat. Men denne løsning kan ikke opnås ved hjælp af terrorangreb eller væbnede handlinger.

For at de kan opnå et normalt liv, skal palæstinenserne selv oprette en stat, der er grundlagt på demokratiske institutioner og retsstatsprincippet, hvilket ville sikre den økonomiske udvikling. De skal give afkald på terrorhandling og koncentrere sig om at skabe et normalt, politisk klima med fremme af valg af politikere, som skal lede staten, og som oprigtigt ønsker at løse denne konflikt ved hjælp af forhandlinger.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Hr. formand! Jeg vil gerne give min støtte til dem, der fordømmer angrebene, og vise min solidaritet med befolkningen i Gaza.

Minister Schwarzenberg siger, at EU ikke kan gøre ret meget. EU bør opgive at opgradere forbindelserne med Israel, og de aftaler, der er gældende nu, bør annulleres, indtil Israel opfylder sine forpligtelser i henhold til folkeretten.

Selv før de seneste umoralske angreb har vi i årevis set kollektive afstraffelser af det palæstinensiske folk. Omfanget og arten af de angreb, der er udført mod Gaza af en moderne hær mod et belejret folk, der allerede er svagt som følge af isolation og belejring, er ganske forfærdende. Det var forkert at give disse mennesker skylden – vi skal gøre det klart, at de største ofre her er mennesker, de uskyldige mennesker i Gaza.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Det er med stor smerte, vi ser, hvad der foregår i Gazastriben. Vi støtter ikke Hamas' kamp- og provokationsmetoder, men Israel har valgt en metode til at løse sin strid med det palæstinensiske folk, der er ude af proportioner. Der er afgjort sket en krænkelse af folkeretsprincipperne. Ingen af parterne i konflikten er interesseret i fred for den anden part. Begge parter ser kun deres egne interesser – det er national selvoptagethed.

Den internationale opinion er imod, at denne krig fortsætter. EU og FN med deres opbakning fra mange lande bør gribe ind med beslutsomhed. Det er på tide at standse denne ulykkelige krig. De israelske tropper bør vende tilbage til deres barakker. Hamas skal holde op med at affyre raketter mod Israel. Vi skal garantere, at akut humanitær bistand kommer frem til civilbefolkningen i større omfang, og yde pleje til de sårede, der er anslået til at omfatte omkring 3 000 personer. Vi skal genopbygge landet og hjælpe det tilbage til et normalt liv. Det er det resultat, jeg forlanger af det nuværende lederskab i EU og af Kommissionen.

Hannes Swoboda (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gerne spørge, om vi stadig får en forhandling om gas i dag, eller om den er slettet af dagsordenen. Vi sidder her og venter. Der er ikke kun en forhandling om Mellemøsten, men også én om gas på dagsordenen. Er den slettet af dagsordenen?

Formanden. – Det er det næste punkt på dagsordenen.

Aurelio Juri (PSE). – (SL) Hr. formand! Jeg var skuffet over den sidste udtalelse fra den tjekkiske udenrigsminister, hvis land i øjeblikket varetager EU-formandskabet. Vi kan naturligvis godt sætte al vores lid til kommissæren, men dødstallet stiger. Hvis vi bliver ved med at tale som nu, vil 1 500 mennesker sandsynligvis være døde om en uges tid.

Det er vanskeligt at tale med Hamas. Organisationen er med på listen over terrororganisationer, og det er ikke let at gribe ind over for den. På den anden side står Israel, som er vores ven. Israel er vores partner og et vigtigt medlem af det internationale samfund. Israel skal rette sig efter internationale afgørelser og FN-resolutionerne samt henstillinger fra landets venner og partnere. Hvis Israel ikke formår at gøre det, må disse venner og partnere være i stand til at fordømme dets handlinger og også true med sanktioner.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg skal gøre det kort, for det har været en meget lang forhandling. Lad mig for det første sige, at EU, som nu gennem fire år har været medlem af Mellemøstkvartetten, har en rolle at spille, men vi har naturligvis ikke hovedrollen. Det kan indimellem være frustrerende for os alle, særligt i en så vanskelig situation, hvor man gerne straks vil opnå en varig og holdbar våbenhvile, sådan som vi har foreslået, men hvor det desværre ikke kan gå så hurtigt.

Jeg vil gerne give Dem – i det mindste forsøge at give Dem – de nyeste oplysninger, som jeg har, og som man har kunnet læse i pressen, nemlig at det fra kilder i Egypten, som befinder sig tæt på forhandlingerne, forlyder, at Hamas reagerer positivt over for de seneste egyptiske forslag. Der sker under alle omstændigheder noget. Jeg er endnu ikke sikker på, at det reelt er blevet bekræftet, men Hamas vil efter sigende afholde en pressekonference i aften kl. 20.00. Forhåbentlig vil tingene nu gå fremad. Det er i det mindste, hvad vi alle ønsker.

For det andet har vi trods alle frustrationerne ingen anden mulighed end fortsat at arbejde for fred. Det er, hvad vi vil gøre, og det er, hvad jeg vil gøre, så længe jeg er medlem af Mellemøstkvartetten. Kun sammen kan vi opnå fred, og vi skal også støtte og styrke de palæstinensiske forsoningsbestræbelser, for kun gennem forsoning vil det være muligt til fulde at afhjælpe situationen i Gaza.

For det tredje vil vi, så snart våbenhvilen er der, forsøge at gøre alt for at sikre befolkningen fuld adgang til de almene tjenesteydelser, som de i så høj grad har været afskåret fra. Vigtigst af alt tror jeg, at det er nødvendigt nu at få sat en stopper for denne ødelæggelse og kaste os over genopbygningen og forsøge at opnå fred.

Vi har talt længe om dette emne, så jeg vil ikke gå yderligere i detaljer, men dette er min holdning, og jeg håber, at der er mulighed for en løsning.

Formanden. – Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget et beslutningsforslag⁽¹⁾ i henhold til forretningsordenens artikel 103, stk. 2. Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I betragtning af det barbari, som det palæstinensiske folk i Gazastriben er udsat for, og som fordømmes i den nye resolution fra FN's Menneskerettighedsråd, er der behov for følgende:

- En klar fordømmelse af menneskerettighedskrænkelserne og de forbrydelser, som begås af den israelske hær, Israels statsterrorisme!
- En klar afstandtagen fra Israels brutale angreb mod det palæstinensiske folk, som på ingen måde kan retfærdiggøres!
- Et ophør af angrebene mod og den umenneskelige blokade af befolkningen i Gazastriben!
- Øjeblikkelig humanitær bistand til den palæstinensiske befolkning!
- Tilbagetrækning af israelske soldater fra alle de besatte palæstinensiske områder!
- Israels overholdelse af folkeretten og FN-resolutionerne, ophør af besættelsen, fjernelse af bosættelserne og sikkerhedsmuren, ophør af attentaterne, tilbageholdelserne, udnyttelserne og de utallige ydmygelser, som det palæstinensiske folk udsættes for!
- En retfærdig fred, som kun kan opnås ved at respektere det palæstinensiske folks umistelige ret til en uafhængig og suveræn stat efter grænserne fra 1967 og med hovedstad i Østjerusalem!

I Palæstina er der en kolonisorator og den koloniserede, en angriber og et offer, en undertrykker og den undertrykte, en udnytter og den udnyttede. Israel kan ikke fortsætte ustraffet!

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi er nødt til at sikre en mere afbalanceret reaktion på konflikten i Gaza, end tilfældet er i øjeblikket. Ingen form for ekstrem vold kan retfærdiggøres, men vi er imidlertid nødt til at se nærmere på årsagerne til konflikten.

Det er ikke muligt at forhandle med Hamas. En terrorgruppe, som kynisk bruger sit eget folk som skjold mod angreb, er ikke interesseret i at forhandle en egentlig fred.

Desuden er vi nødt til at tage i betragtning, at Hamas har haft betydelig indflydelse på den række af terrorbevægelser, som førte til Hezbollah og terrorregimet i Iran. Hamas skal således betragtes som en del af et omfattende forsøg på at ødelægge den skrøbelige stabilitet i Mellemøsten og erstatte den med fundamentalistiske og yderliggående regimer, der principielt ikke giver Israel ret til at eksistere.

Vi er nødt til at indse, at spørgsmålet om Israels sikkerhed også er forbundet med EU's sikkerhed.

EU skal bruge sin autoritet til først og fremmest at gøre noget ved årsagerne til konflikten. For at undgå yderligere drab på arabere og israelere er de arabiske partnere nødt til ubetinget at anerkende Israels ret til at eksistere og være med til at stoppe indtrængningen af yderliggående bevægelser og indførslen af endnu farligere våben i regionen.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Det er et ubestrideligt faktum, at civilbefolkningen i Gaza og i det sydlige Israel er blevet frataget retten til en tilværelse, der er mennesker værdig. Et nyhedsbureau fortalte en historie om to børn, som var ved at krydse en vej i Gaza. De så sig hverken til højre eller venstre for at se, om der kom nogen – de kiggede op, fordi de var bange for, hvad der kunne komme ned fra himlen.

Der er tydeligvis to skyldige parter, når det drejer sig om den massive humanitære krise i Gaza. Hamas' uansvarlige handlinger i de palæstinensiske områder, den feje måde, hvorpå organisationen gemmer sig blandt civilbefolkningen, og den provokation, som den frembringer med sine raketangreb, er alt sammen tegn på en svag palæstinensisk regering. Israels voldsomme angreb på den allerede skrøbelige og desperate

---

⁽¹⁾ Se protokollen.

palæstinensiske enklave er på den anden side et tegn på landets ligegyldighed over for sine internationale humanitære forpligtelser.

Vi må alle opfordre til, at dette vanvid bringes til ophør gennem en øjeblikkelig og permanent våbenhvile. Som et første skridt bør Israel lade humanitær hjælp komme ind i Gaza, hvor en forbedring af levevilkårene også ville være en af vejene til at opnå fred på lang sigt.

Mellemøstkvartetten er nødt til at bevæge sig i den rigtige retning, og den nye amerikanske regering skal vise vejen. Egypten har et særligt ansvar på grund af grænsemæssige aspekter, og landets rolle som mægler har givet os håb.

Verdenshistorien viser, at fredsbestræbelser i sidste ende betaler sig. Vi kan ikke give efter, tilpasse eller tilvænne os tanken om en uløst konflikt, for noget sådant findes ikke. Ifølge nobelpristager Martti Ahtisaari er fred et spørgsmål om vilje. Det internationale samfund kan forsøge at hjælpe denne vilje på vej, men kun de berørte parter kan skabe den – og varig fred.

Jeg vil gerne bede kommissæren om at sende dette budskab fra Europa: "Befolkning i det hellige land! Vis, at I ønsker fred".

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Der er noget foruroligende over en verden, der tilsyneladende ikke magter at redde uskyldige børn fra at blive sønderlemmet i krig.

Trods alle løfterne har der ikke været nogen pause i bombardementerne af Gaza, som indtil videre har medført 139 børns død og 1 271 kvæstede. Desværre vil disse chokerende tal stige.

Hamas' raketangreb mod Israel har fremprovokeret den ønskede reaktion – modangreb og civile tab og en yderligere forværring af situationen.

Jeg synes, at det er horribelt, at uskyldige civile anvendes som menneskeskjolde. Det må stoppe.

Jeg fordeler ikke skyld – der er uret på begge sider – men jeg understreger behovet for en øjeblikkelig og effektiv våbenhvile.

Det er afgørende straks at lade humanitær bistand og hjælp komme uhindret ind i Gaza.

Ville medmenneskeligheden blot åbne vores øjne for det formålsløse i sådanne krige.

Hvert eneste billede af døden i Gaza ophidser mennesker i hele den arabiske verden, og jeg er bekymret for, at grundtanken i Mellemøstfredsprocessen – den såkaldte tostatsløsning: en uafhængig palæstinensisk stat i fredelig sameksistens med Israel – er ved at forsvinde. Det påhviler det internationale samfund at forstærke sin indsats for at finde en løsning.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) I øjeblikket er vi alle vidne til israelske soldaters omfattende massakre på civile i Gaza. Vi, eller nærmere bestemt mange parlamentsmedlemmer på højrefløjen, lukker øjnene for det, der sker. Det kunne ikke finde sted, hvis ikke den politiske højrefløjselite i USA og EU lukkede deres øjne. Disse "øjenlukkere" er de selvsamme, som leverer våben til dem, der dræber civile.

Det er på tide at overveje at afbryde de diplomatiske forbindelser med udøvere af folkedrab og etnisk udrensning.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Situationen i Mellemøsten fylder mig med ængstelse. Hvad vil det kræve at opnå fred? Hvor mange civile ofre vil det kræve at opnå en reel våbenhvile? I Bosnien-Herzegovina måtte mindst 10 000 dø, før fredsforhandlingerne indledtes, før de fredsbevarende styrker ankom, og før afvæbningen begyndte.

For nogle få dage siden mindedes vi ødelæggelsen af Nagyenyed (Aiud). For 160 år siden blev flere tusinde uskyldige civile, herunder kvinder og børn, ofre for en massakre i denne transsylvanske by og dens omegn. Siden dengang har det ikke været muligt at mindes disse ofre sammen med befolkningsflertallet.

Der kommer måske et tidspunkt, hvor israelere og palæstinensere ikke kun mindes hinandens ofre sammen, men forener deres kræfter og opbygger en varig fred og en sikker fremtid.

Indtil da er EU's opgave at tjene som et ansvarligt eksempel. Vi har også et stort arbejde foran os i forhold til at opbygge fred i Europa. Vi har behov for et samarbejde mellem flertal og mindretal om lige rettigheder. Vi

er som minimum nødt til at stå sammen og mindes ofrene. Der er stadig meget at gøre i EU med hensyn til at sikre overholdelsen af individuelle rettigheder og mindretalsrettigheder.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) På plenarmødet i januar vedtog Parlamentet en beslutning om konflikten i Gazastriben. Begge parter i konflikten blev kraftigt opfordret til at indføre en øjeblikkelig og varig våbenhvile og indstille de militære aktiviteter (Israels militæraktion og Hamas' raketangreb), som i nogen tid havde forhindret hjælp og humanitær bistand i at komme frem til befolkningen i det område, hvor konflikten udspillede sig.

Konflikten har allerede krævet tusinder af ofre, og civile, herunder kvinder og børn, har lidt i næsten tre uger. Der er mangel på basale fornødenheder som drikkevand og mad. FN-faciliteter er blevet angrebet.

I beslutningen opfordres Israel til at respektere folkeretten, hvilket kunne løse den nuværende konflikt. Israel er vores ven og har ret til at forsvare sin status som stat, men det må kraftigt understreges, at de midler, som landet i dette tilfælde har anvendt, er helt ude af proportion. Israel er nødt til at tale med Hamas, er nødt til at forhandle, for de tidligere anvendte metoder har ikke fungeret.

EU står også over for en vanskelig opgave, nemlig at finde frem til mekanismer, der kan skabe dialog og forståelse mellem parterne, og som endeligt og hurtigst muligt kan afslutte konflikten.

9. Gasleverancer fra Rusland til Ukraine og EU (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om gasleverancer fra Rusland til Ukraine og EU.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Rådet vil gerne takke Parlamentet for at have sat dette punkt på dagsordenen for årets første mødeperiode. De vil sandsynligvis være enig med mig i, at det tjekkiske formandskab var ualmindeligt forudseende, da vi gjorde energiforsyningsikkerhed til en af de vigtigste prioriteter for vores formandskab.

EU kan uden tvivl forvente større afbrydelser af gasleverancerne som følge af konflikten mellem russerne og ukrainerne og mellem Gazprom og Naftogaz. Afbrydelsernes omfang svarer nu til ca. 30 % af Fællesskabets samlede gasimport. Der er således tale om en situation, som vi end ikke oplevede i koldkrigsårene – den fuldstændige afbrydelse, som vi står over for i dag.

Rådet og Kommissionen var opmærksomme på, at problemet kunne opstå. Vi stod som bekendt over for en lignende situation for tre år siden, i 2006, og det er mere eller mindre et årligt tilbagevendende problem, eftersom Rusland hvert år hæver priserne på den gas, som landet eksporterer til sine nabolande, mod markedsniveauet. Vi var derfor særligt på vagt i betragtning af Fællesskabets store afhængighed af russisk gas. Rent faktisk er visse medlemsstater næsten 100 % afhængige af gas fra Rusland.

Jeg vil navnlig gerne fremhæve den vanskelige situation i lande som Bulgarien og Slovakiet, for den forklarer, hvorfor dette problem i eksempelvis de central- og østeuropæiske lande er blevet altoverskyggende – befolkningen fryser, og situationen trækker forsider i pressen. Jeg ved, at i visse andre lande, som ikke er ramt af problemet i samme grad, er situationen sikkert anderledes, i det mindste i pressen.

Denne gang fik vi allerede den 18. december 2008 via ordningen for tidlig varsling mellem EU og Rusland en formel advarsel fra russisk hånd om, at der kunne opstå et problem, hvis de igangværende forhandlinger mellem Ukraine og Rusland ikke førte til enighed om priser, transitafgifter og gældsafvikling. Vi var derfor ikke helt så overraskede over det, der skete, men vi var overraskede over afbrydelsens omfang og betydning.

Vi tog derfor kontakt på højest niveau inden den 1. januar 2009 for at forhindre en afbrydelse af leverancerne. Det tjekkiske formandskab har fulgt situation nøje længe inden årsskiftet. Personligt mødtes jeg allerede med russiske embedsmænd i Prag to dage før juleaften.

Kommissionen traf de fornødne foranstaltninger for at kunne følge udviklingen mellem jul og nytår og underrettede Gaskoordinationsgruppen i starten af januar. Både før og efter 1. januar 2009 modtog formandskabet og Kommissionen – vi har et meget tæt samarbejde med hr. Piebalgs – forsikringer fra begge parter om, at gasleverancerne til EU ikke ville blive berørt.

Det tjekkiske formandskab har som bekendt sammen med Kommissionen og med hjælp fra visse medlemsstater været i kontakt med både de ukrainske og russiske gasselskaber og er flere gange rejst til møder med begge parter.

I den forbindelse har vi ikke forsøgt at bebrejde nogen af parterne eller valgt side eller endog handlet som mægler, eftersom dette er en handelsstrid. Vi har i stedet gjort begge parter kraftigt opmærksomme på situationens alvor og understreget, at Ruslands troværdighed og pålidelighed som leverandørland og Ukraines som transitland uden tvivl har lidt skade. I takt med at situationen er blevet mere alvorlig, har vi også optrådt som "formidler" i spørgsmålet om gasleverancerne til Fællesskabet – en rolle, som begge parter i høj grad påskønnede, eftersom de slet ikke talte med hinanden.

Lad mig give Dem en kort gennemgang af forløbet siden tidligt om morgenen den 1. januar 2009 – nytårsdag. Den 1. januar 2009 meddelte Rusland, at landet havde standset gasleverancerne til Ukraine, men fuldt ud opretholdt leverancerne til EU. Samme dag udsendte det tjekkiske formandskab og Kommissionen en erklæring, hvori de opfordrede begge parter til at finde en hurtig løsning og overholde deres kontraktlige forpligtelser over for EU's forbrugere.

Da det den 2. januar 2009 stod klart, at leverancerne til EU begyndte at blive berørt, udsendte det tjekkiske formandskab en formel erklæring på vegne af EU, og tidligt om morgenen samme dag tog vi i Prag imod en ukrainsk delegation anført af energiminister Jurij Prodan. Delegationen bestod af personer fra hele det ukrainske politiske spektrum, bl.a. præsident Jusjtjenkos rådgiver, repræsentanter for Naftogaz og repræsentanten for MFA.

Den 3. januar 2009 holdt vi et frokostmøde i Prag med direktøren for Gazexport, Alexander Medvedev, og jeg deltog personligt i begge møder. Begge møder afslørede en åbenlys mangel på gennemsigtighed i kontrakterne mellem Gazprom og Naftogaz og i særdeleshed en mangel på tillid, som er til hinder for at nå frem til en aftale. Parternes historier var vidt forskellige på visse punkter, så det var på det tidspunkt, at vi begyndte at bringe spørgsmålet om overvågning på banen.

I et forsøg på at håndtere problemet med de divergerende synspunkter opstod formandskabets og Kommissionens idé om en fælles undersøgelsesmission anført af den tjekkiske handels- og industriminister, Martin Říman, og Matthias Ruete, generaldirektøren for GD TRAN, og den fik mandat til denne opgave på et ekstraordinært møde i Coreper I, som vi indkaldte til den 5. januar 2009, den første arbejdsdag efter ferien.

Missionen tog til Kiev. Medlemmerne besøgte bl.a. fordelingscentralen, og næste dag, den 6. januar 2009, rejste de til Berlin for at møde Gazproms repræsentant. I lyset af at gasleverancerne til flere EU-medlemsstater var blevet kraftigt reduceret, hvilket havde medført en større afbrydelse af energiforsyningen, udsendte formandskabet og Kommissionen ligeledes den 6. januar 2009 en yderst håndfast erklæring, hvori de opfordrede begge parter til straks og betingelsesløst at genoptage gasleverancerne til EU. Formandskabet og Kommissionen forsøgte efterfølgende at fremskynde indgåelsen af en hurtig politisk aftale mellem Den Russiske Føderation og Ukraine, således at gasleverancerne straks kunne genoptages. Gasleverancerne var også hovedtemaet på Kommissionens møde med den tjekkiske regering, det traditionelle strategimøde, som fandt sted den 7. januar 2009 i Prag, og dominerede også det første uformelle rådsmøde, som vi afholdt i Tjekkiet – det uformelle møde i Rådet (almindelige anliggender) blev afholdt i Prag i torsdags. Vi havde planlagt at afholde forhåndsdrøftelser om energiforsynings sikkerheden, men vi var naturligvis også nødt til at reagere omgående, og derfor vedtog formandskabet på vegne af EU en stærk erklæring, som alle godkendte.

Efter at gasleverancerne via Ukraine den 7. januar 2009 var gået helt i stå med alvorlige konsekvenser til følge for de medlemsstater, der havde ringe muligheder for at afbøde virkningerne af afbrydelsen, øgede vi presset, og efter lange og vanskelige forhandlinger lykkedes det os at få begge parter til at godkende oprettelsen af en overvågningsgruppe bestående af uafhængige EU-eksperter, ledsaget af observatører fra begge parter. Gruppen blev indsat i begge lande og fik til opgave at sørge for en uafhængig overvågning af den gasmængde, der transporteres via Ukraine til EU. Overvågningen var en forudsætning for, at Rusland ville genoptage gasleverancerne.

Som De muligvis har konstateret, var det ikke let at få oprettet denne mission. Først skulle der findes en løsning på ukrainernes modstand mod at lade en russisk ekspert indgå i overvågningsmissionen, og efterfølgende forkastede Rusland et bilag, som Ukraine ensidigt havde føjet til den aftale, der var kommet i stand efter formandskabets møjsommelige mæglingsindsats.

Efter at premierminister Topolánek havde foretaget flere rejser til Kiev og Moskva og efter vanskelige forhandlinger med præsident Jusjtjenko og premierminister Timosjenko og også premierminister Putin i Moskva, blev en aftale, som dannede retsgrundlag for anvendelse af observatører og sikrede genoptagelsen af de russiske gasleverancer til EU, langt om længe undertegnet den 12. januar. Rusland meddelte efterfølgende, at leverancerne ville blive genoptaget om morgenen den 13. januar kl. 8.00, men så – jeg ved ikke, om det var den 13. januar – forløb tingene alligevel ikke som forventet.

Mandag den 12. januar indkaldte vi, det tjekkiske formandskab, til et ekstraordinært møde i Rådet (energi) for at presse på for at få skabt større åbenhed omkring spørgsmål vedrørende transit, fastlægge kortsigtede afhjælpende foranstaltninger frem mod den fulde genoptagelse af leverancerne og drøfte mellemlange til langsigtede foranstaltninger til afværgelse af konsekvenserne af så omfattende afbrydelser i fremtiden.

Rådet vedtog også de konklusioner, der er afspejlet i dokument 5165, og som opfordrer begge parter til straks at genoptage gasleverancerne til EU og udvikle løsninger, der kan forhindre en gentagelse. I disse konklusioner indvilgede Rådet desuden i hurtigst muligt at sørge for en styrkelse af de mellemlange til langsigtede foranstaltninger, bl.a. i forhold til gennemsigtheden omkring den fysiske gasstrøm, efterspørgslen og lagerkapaciteten og regionale og bilaterale solidaritetsordninger, at gøre noget ved de manglende energiinfrastrukturforbindelser (som er et kæmpe problem), at fortsætte indsatsen for at sprede forsyningsruterne og -kilderne og håndtere de finansieringsmæssige aspekter, der er forbundet hermed, bl.a. ved at fremskynde revisionen af direktivet om gasforsyningsikkerhed.

Mandag den 19. januar vil der sandsynligvis blive afholdt endnu et møde i Gaskoordinationsgruppen.

Rådet (transport, telekommunikation og energi) tager spørgsmålet op igen på dets møde den 19. februar i forbindelse med dets konklusioner om Kommissionens meddelelse om anden strategiske energiredegørelse.

Disse konklusioner og Kommissionens meddelelse vil blive drøftet på Det Europæiske Råds møde i marts, hvor de seneste ugers begivenheder uden tvivl vil få passende opmærksomhed.

Tillad mig at fremsætte nogle afsluttende bemærkninger til denne indledende redegørelse. For det første har formandskabets vigtigste mål i den seneste strid været at sikre en øjeblikkelig genoptagelse af gasleverancerne i de aftalte mængder. Striden er som bekendt endnu ikke slut, og det er vigtigt, at EU ikke bliver inddraget i de bilaterale tvister mellem Gazprom og Naftogaz.

For det andet opfordrer både formandskabet og Kommissionen fortsat begge parter til at gå i dialog og nå frem til et kompromis, som gør det muligt at genetablere gasleverancerne til EU. Manglende overholdelse af aftalen af 12. januar fra enten russisk eller ukrainsk side ville i formandskabets og Kommissionens øjne være uacceptabelt. Betingelserne for genoptagelse af leverancerne – som fastlagt i aftalen – er blevet opfyldt, og der er derfor ingen grund til ikke at genoptage leverancerne for fuld styrke.

Formandskabet er fuldstændig klar over, at der stadig er en række problemer. De skal løses, ellers vil der fortsat være usikkerhed omkring leveringen af russisk gas via Ukraine.

Først er der spørgsmålet om den tekniske gas, som Ukraine behøver for at holde sit transitsystem kørende. Det er nødvendigt, at parterne sammen når frem til en klar aftale om, hvem der er ansvarlig for leveringen af teknisk gas, og hvem der betaler for den.

Dernæst er det afgørende, at kontrakterne mellem Rusland og Ukraine om gaspriser og transitafgifter indeholder klare og juridisk bindende bestemmelser, der forhindrer lignende afbrydelser i fremtiden. Formandskabet har sammen med Kommissionen gentagne gange opfordret begge parter til at indgå en sådan kontrakt. Hverken vi eller Kommissionen agter dog at gribe ind i forhandlingerne om de kontraktlige vilkår mellem de to gasselskaber.

Formandskabet er også opmærksom på, at der er bred enighed blandt medlemsstaterne om, at der straks bør vedtages kortsigtede, mellemlange og langsigtede løsninger, som kan forhindre lignende situationer i at opstå i fremtiden. Energiforsyningsikkerheden er en af formandskabets vigtigste prioriteter. Formandskabet er gået foran og leder forhandlingen om mulige løsninger på vores energiafhængighed, både i forbindelse med det uformelle rådsmøde, hvilket jeg nævnte, og mødet i Rådet (transport, telekommunikation og energi). Af de punkter, der er nævnt i Rådets (energi) konklusioner, vil jeg gerne fremhæve følgende.

For det første er medlemsstaterne enige om, at etableringen af en funktionel og effektiv solidaritetsmekanisme vil være en af hjørnestenene i EU's energiforsyningsikkerhed fremover.

For det andet forudsætter solidaritet en sammenkobling af de europæiske energinet samt forbedringer af energiinfrastrukturen.

For det tredje er en øget gaslagerkapacitet afgørende for, at solidaritetsmekanismen kan fungere.

For det fjerde tilskynder formandskabet i lyset af den aktuelle krise også til, at der inden udgangen af 2009 opnås enighed om revisionen af direktivet om foranstaltninger til opretholdelse af naturgasforsyningsikkerheden.

Desuden er EU nødt til at satse på flere forskellige gasressourcer og forsyningsruter. I den forbindelse afholder formandskabet et topmøde om den sydlige korridor i maj 2009 og forventer håndgribelige resultater med hensyn til en spredning af energiressourcerne og forsyningsruterne samt et tættere samarbejde med landene i det sydlige Kaukasus og Centralasien.

EU kan ikke opnå energiforsynings sikkerhed, medmindre det indre marked for energi gennemføres fuldt ud og bliver funktionsdygtigt. Formandskabet ser således frem til et tæt samarbejde med Parlamentet om et kompromis om den tredje energipakke ved andenbehandlingen.

Formandskabet er også parat til at fortsætte drøftelserne om anden strategiske redegørelse, og målet er, at resultaterne kommer til at fremgå af konklusionerne fra Det Europæiske Råds forårsmøde.

Endelig bør EU for at øge energiforsynings sikkerheden bl.a. også styrke gennemsigthedsmekanismen.

Jeg mener, at Fællesskabet er parat både politisk og teknisk. Politisk set har formandskabet sammen med Kommissionen og andre medlemsstater lagt betydelige kræfter i at løse situationen og vil fortsat gøre det. Teknisk set har vi i de seneste uger handlet i overensstemmelse med direktivet om foranstaltninger til opretholdelse af naturgasforsynings sikkerheden.

Med dette direktiv oprettedes Gaskoordinationsgruppen, som nu viser sig effektiv. Direktivet pålægger medlemsstaterne at udarbejde nationale beredskabsforanstaltninger i tilfælde af sådanne situationer, fastsætter minimumsstandards for sikkerheden i gasforsyningen til husholdningskunder og pålægger Gaskoordinationsgruppen at forestå koordinationen på fællesskabsplan.

Denne mekanisme har haft en betydelig virkning i forhold til at afbøde konsekvenserne af krisen. For at give Dem en idé om hvor betydelig, kan jeg fortælle, at gas fra lagrene blev anvendt og solgt til nabolande og endog til medlemmer af Energifællesskabet, alternative brændstoffer blev anvendt til fremstilling af elektricitet, gasproduktionen blev øget – bl.a. i Algeriet, Norge og andre steder i Rusland – og der blev foretaget ekstra gasleverancer til flere nabolande.

Jeg vil stoppe her. Jeg kan forsikre Dem om, at alt bliver gjort på såvel politisk som teknisk plan for at tilskynde de ukrainske og russiske forhandlere til at genoptage gasleverancerne til EU i fuld overensstemmelse med aftalen og for at minimere de negative konsekvenser for vores borgere og økonomien, indtil dette sker. Vi er som bekendt på den varme linje hele dagen i Parlamentet, for tiden er ved at løbe ud, og vi har behov for resultater. Hvis vi ikke opnår resultater, vil det uundgåeligt få politiske konsekvenser for vores forbindelser med begge lande.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Vi oplever i øjeblikket en af de alvorligste energikriser i europæisk historie, som kan sammenlignes med oliekriserne i 1970'erne og 1980'erne. Forskellen er, at oliekriserne var globale, mens denne krise helt klart er en EU-krise.

Hvordan ser situationen ud i dag? Trods de afgivne løfter og den protokol, som russiske og ukrainske ministre, jeg selv og de to involverede gasselskaber undertegnede mandag den 12. januar 2009, flyder gassen stadig ikke via Ukraine til EU's forbrugere.

Kommissionen har opfyldt sin del af aftalen ved at sende et hold europæiske observatører til vigtige steder i Rusland og Ukraine. De skal kontrollere aktiviteterne og rapportere om deres planmæssighed. Det lykkedes os inden for 24 timer at samle en stab bestående af embedsmænd fra Kommissionen og eksperter fra branchen, og de ankom til Rusland og Ukraine allerede sidste lørdag for at kunne sikre genoptagelsen af gasleverancerne, så snart protokollen blev undertegnet.

I går genoptog Rusland gasleverancerne til Ukraine i et relativt lille omfang svarende til under en tredjedel af de normale leverancer, men besluttede at benytte et indgangspunkt, der ifølge det ukrainske selskab er vanskeligt at anvende, og det førte til, at Ukraine standsede leverancerne. Meldingen fra vores observatører bekræfter, at det var teknisk vanskeligt (dog ikke umuligt) at forestå gasforsyningen under disse vilkår.

I dag opstod den samme situation desværre, og den eneste løsning er, at de to parter sørger for en fuld koordinering af deres tekniske aktiviteter, således at mængderne og indgangspunkterne er i overensstemmelse med gasforsyningssystemets kapacitet.

Hvis der ikke sker en yderligere koordinering, kommer der ingen gas, og EU-observatørerne og Kommissionens embedsmænd på stedet forsøger at tilskynde begge parter til at indgå en teknisk aftale, der kan sikre denne koordinering.

Samtidig vælger jeg ikke side. Jeg agter ikke at lægge skylden på den ene eller den anden part. Det står imidlertid helt klart, at begge parter har mistet deres ry som EU's pålidelige energipartnere.

(Bifald)

For at vende tilbage til sidste måneds begivenheder vil jeg gerne sige, at EU reagerede prompte og gav udtryk for sine bekymringer, og begge parter er af de øverste politiske ledere konstant blevet opfordret til straks at genoptage leverancerne og opfylde deres forpligtelser.

Da vi af erfaring ved, at aftaler sædvanligvis først bliver indgået natten mellem den 31. december og den 1. januar, har vi gennem årene i forbindelse med vores almindelige kontakt med begge parter altid mindet dem om venligst at finde en løsning på deres bilaterale gasanliggender, eftersom vores gasforsyning er berørt heraf.

Det er desværre ikke sket. Vi kan se, hvor vi står i dag trods alle disse bestræbelser, og jeg er fast overbevist om, at løsningen ligger i de to parters hænder. Men ønsker de en løsning? Formandskabet og Kommissionen har opfordret og opfordrer fortsat Rusland og Ukraine til straks at genoptage gasleverancerne. Vi har gjort vores del. Vi er fuldt i stand til at redegøre for, hvor gassen transporteres hen. Føres så meget som én kubikmeter gas i en anden retning, vil vi opdage det. Jeg mener, at de foranstaltninger, som vi har truffet, er fyldestgørende.

Hvis begge parter imidlertid fremfører, at der er behov for andre foranstaltninger, er vi parate til at se på det, for jeg oplever også en manglende koordination og kontakt mellem de to parter.

Det er status på krisen. Hvad nu? Jeg ved, at uanset hvilken løsning vi finder nu, vil den være midlertidig, og for at genskabe tilliden til denne forsyningsrute har vi behov for en langvarig løsning. Kontakten med parterne vil derfor med sikkerhed fortsætte under det tjekkiske formandskab, men vil desværre nok også skulle fortsætte under det svenske formandskab.

Jeg mener imidlertid, at vi har fundet løsninger i forhold til forsyningssikkerheden gennem anden strategiske energiredagelse og Parlamentets og Rådets arbejde med energi- og klimapakken. Det er de løsninger, der er på bordet. Vi kan ikke være afhængige af eksterne leverandører, som ikke opfylder deres kontraktlige forpligtelser og ikke tager hensyn til forbrugernes interesser.

Jeg vil dog gerne fremhæve særligt to problemer, som bør løses med det samme:

Det ene er manglende sammenkoblinger. Det er rigtigt, at medlemsstaterne har udvist solidaritet, men i mange tilfælde blev hjælpen vanskeliggjort af, at vi ikke har en infrastruktur, der er i stand til at levere gas fra de nuværende lagerfaciliteter til de steder, hvor der er et akut behov for gas. Jeg mener, at den økonomiske hjælpepakke, som også tilgodeser infrastrukturprojekter, er et rigtig godt instrument til at løse problemet disse steder, fordi der ikke altid er tilstrækkelig stor kommerciel interesse i at foretage denne type investeringer.

For det andet forspildte vi helt klart en mulighed i 2004, da vi drøftede gasforsyningssikkerhedsdirektivet. Det instrument, som blev udviklet, var svagt og opfyldte ikke de daværende behov. Vi har udarbejdet og fremlægger inden længe et nyt forslag til gasforsyningssikkerhedsdirektivet. En konsekvensvurdering er under udarbejdelse og forslaget vil inden for de kommende uger blive forelagt Parlamentet.

Jeg mener, at vi bør reagere med det samme og finde frem til koordinerede fællesskabsmekanismer, der reelt kan afhjælpe denne form for kriser.

Formandskabet har virkelig arbejdet hårdt, og jeg vil gerne rose formandskabet for altid at gå forrest. Det har Kommissionens fulde opbakning. Jeg mener, at vi i disse vanskelige tider har vist, at EU er i stand til at tale med én stemme. EU ledes af formandskabet med støtte fra Kommissionen.

Jeg bifalder imidlertid også i høj grad Parlamentets indsats, for Parlamentet skaber grundlaget for en aftale. Hvis to parter ikke taler sammen på regeringsniveau, hvis selskaberne forsøger at spille uærligt spil, hvem kan så sikre politisk stabilitet? Det kan partier fra hele det politiske spektrum i Ukraine og Rusland, som taler sammen, og jeg vil gerne takke hr. Saryusz-Wolski for hans arbejde med at sikre en sådan meningsudveksling og også hr. Pöttering, som var med til at forsone parterne. Det ville være så let at finde en løsning, hvis blot de ville tale sammen.

Jeg mener således, at der var tale om en meget vigtig indsats, og jeg håber meget, at der efter dagens møde i Parlamentet – som følges af begge parter – vil være skabt yderligere incitament til at løse problemet. Den

part, der lider mest, er den part, som ikke er ansvarlig for krisen, den part, som er trådt til for at løse op for konflikten, og denne indsats koster de europæiske skatteydere og de europæiske forbrugere penge.

Jeg mener derfor, at det er på høje tid, at gassen igen strømmer ind i EU under stabile forhold.

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

Jacek Saryusz-Wolski, for PPE-DE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Denne omfattende afbrydelse af gasleverancerne har dramatiske konsekvenser for europæiske borgere, europæisk erhvervsliv og europæisk beskæftigelse, og den kommer oven i den økonomiske krise. Ved de kommende Europa-parlamentsvalg vil vi som medlemmer af Parlamentet skulle besvare spørgsmål om, hvad vi har gjort for at beskytte vores erhvervsliv, vores beskæftigelse og vores borgere.

Modsat nogle af de første opfattelser er der tale om et problem af politisk og multilateral karakter og ikke som sådan et bilateralt eller kommercielt problem. Da vi for tre år siden var vidne til den første gaskrise som følge af Ruslands lukning af energiforsyningen, blev EU klar over sin sårbarhed og sine begrænsninger. Allerede dengang stod det klart, at vi har behov for en fælles ekstern EU-politik på energiområdet.

Vores gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, har støttet denne tanke helt fra starten. Det var vores gruppe, som gik forrest ved at anmode om en initiativbetænkning om en fælles europæisk ekstern energipolitik, som jeg havde den ære at forelægge for Parlamentet i september 2007, og som fik opbakning fra alle de politiske grupper og nærmest blev vedtaget enstemmigt.

I betænkningen opfordres der til at udvikle en helhedsstrategi med en præcis køreplan for indførelsen af en fælles europæisk ekstern energipolitik, og det anbefales at iværksætte en række tiltag: på kort sigt solidaritetsmekanismer, fælles forsvar af vores interesser og et mere effektivt energidiplomati og på mellemlang sigt diversificering, bl.a. ved hjælp af Nabucco-rørledningen, lagerfaciliteter, investeringer og sammenkoblinger.

Nogle af vores anbefalinger er blevet taget op – om end sent – i Kommissionens anden strategiske energiredegørelse. Det glæder vi os over, og vi glæder os også over det tjekkiske formandskabs indsats for at løse den aktuelle krise og mægle mellem de to parter.

Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt, hvis vi skal undgå lignende situationer i fremtiden. Det vil kun være muligt, hvis vi udstyrer os selv med en egentlig fælles EU-energisikkerhedspolitik og udviser solidaritet på EU-plan, da det ville sikre varige, holdbare og systematiske løsninger. Det ville betyde, at medlemsstaterne (repræsenteret ved Kommissionen) ville stå stærkere i forhandlinger, og at EU talte med én stemme over for vores partnere, være det producent- eller transitlande. I mellemtiden kunne vi forsøge at købe gas direkte fra Rusland ved den russisk-ukrainske grænse.

Jeg har to spørgsmål til formanden for Rådet og Kommissionen. Kommissær Piebalgs og vicepremierminister Vondra! Vil De kommentere muligheden for, at EU træder til og sammen med Ukraine overtager ansvaret for transitten? Hvilke pressionsmidler råder EU over? Hvordan kan vi reagere i denne situation? Vores gruppe forventer, at formandskabet og Kommissionen griber hurtigt og radikalt ind over for vores energipartnere, Rusland og Ukraine, og får genetableret gasleverancerne. Vores gruppe vil bede Parlamentet om løbende at følge sagen tæt, selv under valgkampagnen og frem mod valget. Jeg vil gerne oplyse Dem om, at vi har nedsat en kontaktgruppe mellem Parlamentet, det russiske parlament og det ukrainske parlament.

Hannes Swoboda, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Min gruppe anmoder om, at der nedsættes et midlertidigt udvalg i henhold til forretningsordenens artikel 175 for at besvare mange af de spørgsmål, som hr. Saryusz-Wolski har rejst, med andre ord, at vi ligesom Kommissionen – og også Rådet naturligvis – forsøger at drage relevante konklusioner på baggrund af situationen – hvilket vi forhåbentlig kan gøre sammen – inden mødeperioden i maj.

De forhandlinger, som vi har haft med repræsentanterne for Gazprom og Naftogaz – med andre ord med Rusland og Ukraine – har bekræftet vores indtryk af, at begge parter opfører sig uansvarligt. Jeg kan kun bekræfte, hvad kommissær Piebalgs sagde, nemlig at ingen af dem i øjeblikket handler ansvarligt eller som en ansvarlig EU-partner. Det skal have passende konsekvenser.

Selv om jeg støtter de vedtagne initiativer, må jeg sige, at vi i nogen tid har vidst, at Ukraine afviser at oprette de overvågningsstationer, som det lovede. De penge, som EU har bevilget, er fortsat ikke blevet brugt, og det har vi ikke reageret på. Desuden har vi i mindst to måneder vidst, at parterne ikke nåede til enighed inden fristen den 1. november, som blev fastsat i starten af oktober. I mine øjne var den 18. december måske lidt for sent. Kommissionen burde have gjort væsentligt mere på det punkt for at være forberedt på det værste og burde også have fortalt medlemsstaterne, hvad de kunne have i vente. Ganske vist blev der udvist stor solidaritet, men jeg ville have forventet, at Kommissionen havde forudset risikoen for en negativ udvikling som denne.

Det, der imidlertid er vigtigt nu, er ikke, at vi peger fingre – det er ikke min hensigt – men at vi ganske enkelt drager de relevante konklusioner, at vi er bedre forberedte næste gang, eller snarere – og naturligvis langt vigtigere – kan forhindre, at en sådan situation opstår igen.

Jeg må tilføje, at vi måske har brugt lidt for meget tid på at drøfte liberaliseringer og markeder – som bekendt særligt i gassektoren. Det ville ikke have hjulpet os, og det hjælper os bestemt ikke nu. Som vi hele tiden har påpeget, er gassektoren usædvanlig, den er ødelagt – man kunne endog sige styret – af politik, og det er nytteløst at gøre liberaliseringen af gassektoren til det altafgørende princip, når der for Ukraine og Rusland fortsat er tale om et politisk spil. Vi har i den forbindelse behov for en slagkraftig fælles kommunikation, og det skal vi gøre lige så kraftigt opmærksom på.

Jeg er enig i det meste af det, der er blevet sagt. Vi har behov for flere rørledninger. Vi er enige om, at Nabucco-rørledningen er et yderst vigtigt projekt. De nævnte desuden selv gasrørledningen gennem Sahara, som vi også skal overveje. Disse projekter kan ikke gennemføres fra den ene dag til den anden, men vi er nødt til at sende signaler. Vi har behov for langt flere samkøringslinjer og sammenkoblinger. De vil imidlertid heller ikke bare komme af sig selv. Tro ikke, at markedet vil tage sig af denne opgave, for det har det ingen interesse i. Der er trods alt ikke tale om investeringer, som giver et umiddelbart afkast, men om investeringer, der sikrer os reserver. Gasreserverne er naturligvis ingen undtagelse. Det er fuldstændig uacceptabelt, at mange lande har få eller ingen gasreserver eller endog afviser at oplyse Kommissionen om sådanne reserver. Vi er nødt til at stå sammen i den forbindelse.

Selv om jeg har kritiseret flere enkeltheder, er det meget vigtigt, at Parlamentet og Kommissionen kalder visse lande til orden og pålægger dem langt om længe at føre en fælles europæisk energipolitik. Jeg er enig med hr. Saryusz-Wolski på det punkt: Vi har sammen opfordret til dette og fået alt for lidt opbakning fra Rådet – eller snarere medlemsstaterne. Hvis vi ønsker en sådan politik, anmoder jeg om, at vi udvikler en fælles strategi inden maj – vores sidste møde. Det er trods alt uacceptabelt, at Parlamentet går på ferie eller til valg uden reelt – og forhåbentlig sammen – at have draget relevante konklusioner af disse tragiske begivenheder.

István Szent-Iványi, for ALDE-Gruppen. – (HU) Hr. formand! Vi har nu en aftale og mange løfter, men stadig ingen gas. Nu må det være nok! Vi kan ikke se til, mens Europa uskyldigt bliver offer for et kynisk magtspil. Hvis gasleverancerne ikke genoptages straks, må det have klare og afgørende konsekvenser. Vi kan ikke acceptere en situation, hvor millioner af europæere er uden varme, og vi kan ikke acceptere, at flere hundrede tusinde arbejdspladser bringes i fare.

Indtil nu har Europa undgået konflikter med de berørte lande og har givet politiske indrømmelser og udtrykt politiske velvilje. Denne taktik er mislykkedes. Vi liberale har længe krævet et opgør med vores afhængighed, vores energiafhængighed, af Rusland.

Den klare konklusion, som vi må drage af denne krise, er, at Nabucco-rørledningen skal gøres til et egentligt alternativ, og at der skal ydes finansiel bistand til den. Vi er nødt til at udforme en fælles energipolitik, der sikrer større solidaritet blandt medlemsstaterne og en bedre koordinering ved at sammenkoble nettene. Vi er nødt til at sætte fart på udviklingen af vedvarende og alternative energikilder og forbedre energieffektiviteten.

Dette vil imidlertid kun løse vores problemer på mellemlang og lang sigt, og vi er derfor nødt til at insistere på, at Ukraine og Rusland overholder deres internationale forpligtelser, og meddele dem, at så længe dette ikke er tilfældet, vil det få konsekvenser for alle aspekter af vores bilaterale forbindelser.

Rusland skal bevise, at landet handler i god tro, og gøre alt, der står i dets magt for at sikre, at gasleverancerne straks genoptages. Ukraine skal gøres opmærksom på, at selv om det i øjeblikket betaler en politisk fastsat pris for gas, som er lavere end markedsprisen, er denne pris reelt dyrere for landet end markedsprisen, fordi den gør Ukraine mere sårbar og modtagelig over for afpresning.

Nu sættes EU så på en prøve over for borgerne. Er EU i stand til effektivt at forsvare sine interesser? Hvis EU ikke består prøven, har Europa ingen reel fremtid, men hvis EU består prøven, kan Europa se fremad med optimisme.

Hanna Foltyn-Kubicka, for UEN-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Gaskrisen i Europa er permanent og stikker langt dybere, end den europæiske politiske elite giver udtryk for. Vi må kraftigt understrege, at krisen ikke kun har økonomisk karakter. Det er frem for alt en politisk krise, som grunder i Europas magtesløshed over for Putins aggressive politik.

Lad os ikke narre os selv – Rusland er ligeglad med nogle få dollars. Baggrunden for de seneste dages begivenheder har været den russiske regerings aggressive handlinger, en regering, som ønsker at øge sin dominans i Sydøsteuropa. Ukraine har strategisk betydning for russerne, ikke kun fordi gasledningen til Europa går gennem landet, men fordi den russiske sortehavsflåde har base i Sevastopol. Aftalen om leje af denne flådebase udløber i 2017, men de færreste mener, at russerne frivilligt vil forlade Krim. Gazproms krav støttes af hele det politiske og militære maskineri i Kreml, som ønsker at sætte den ukrainske regering i et dårligt lys, svække den og bringe Ukraine i knæ. Desværre har Europas passive holdning hjulpet Putin tættere på dette mål.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at sige, at Tjekkiet har fået en meget barsk start på sit formandskab, og at landet i forbindelse med denne nye gaskrise ikke kunne have gjort mere inden for de seneste uger, end der er blevet gjort i de forgangne år, for at sikre en afklaring af europæiske eksterne energipolitiske spørgsmål.

Vi ser i øjeblikket et konkret eksempel på, at det ofte anvendte udtryk "ekstern energipolitik" står for en fælles strategi, der ikke findes i Europa. Ud over den igangværende forhandling om russisk gas skal europæerne sammen finde ud af, hvilket forhold de reelt ønsker til Rusland i fremtiden. Gas er blot én problemstilling, handel med råvarer er en anden, men vi taler her om EU's grundlæggende forhold til sin største nabo mod øst, og det skal der en afklaring på.

Samtidig skal der en afklaring på, hvordan EU i fremtiden agter at forholde sig til lande, som fortsat vakler mellem Rusland og EU. Efter min mening kunne vi reelt have forudset det, der nu er sket i Ukraine. For enhver, som kender til Ukraine, er det ingen overraskelse, at ikke kun Gazprom og den russiske stat, men også Ukraine blander politik og økonomiske interesser sammen. Den værste trussel, som Ukraine lige nu står over for, er, at landet på grund af visse politiske aktørers interesser risikerer at miste det tættere samarbejde med og det bedre omdømme i EU, som det har opnået. Den kritik, der har været af kompetente skikkelser i Rusland under denne strid, gælder i mindst lige så høj grad Naftogaz, RosUkrEnergo, ledelserne og den ukrainske regering.

Dette er langt mere end en handelstvist, og jeg synes, at det tjekkiske formandskab i de seneste dage har styret os fint igennem krisen. Jeg håber, at de planer, som kommissæren har forelagt, vil bære frugt. Jeg vil gerne takke Kommissionen for dens klare holdning til det uforvarselige forsøg på at få genåbnet det farlige atomkraftværk Bohunice. Det ville ikke tjene noget formål, men snarere være endnu en overtrædelse af fællesskabsretten, denne gang begået af EU selv.

Esko Seppänen, for GUE/NGL-Gruppen. – (FI) Hr. formand, hr. kommissær, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Kommissionen har påtaget sig rollen som mægler i gasstriden mellem Rusland og Ukraine og har gjort sit bedste for at få genoptaget leverancerne.

Jeg har ikke for vane at rose Kommissionen, men på vegne af min gruppe vil jeg gerne takke kommissærerne. De har ikke handlet som en dommer, men som en læge, dog ikke en kirurg, men snarere en psykiater. Der er lige nu behov og brug for sådanne personer.

Når den ukrainske præsident og premierminister kaster sig ud i en magtkamp, begynder folk at fryse i andre dele af Europa. I betragtning af omstændighederne er gårdsdagens forslag fra formanden for Udenrigsudvalget, hr. Saryusz-Wolski, om at EU bør indføre sanktioner for at beskytte gasleverancerne, uansvarligt. Skulle vi tilslutte os en EU-bojkot af russisk gas? Polen burde naturligvis statuere et eksempel for andre og afvise russisk gas.

Vores gruppe håber, at Kommissionen vil fortsætte sin aktive mæglingsindsats og skabe stabilitet.

Gerard Batten, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne henvise til en tale om dette emne, som min kollega hr. Bloom holdt den 25. oktober 2006. Han sagde bl.a., at tanken eller forestillingen om, at Det Forenede Kongeriges energiforsyning på nogen måde kunne blive kontrolleret af en form for ordning

med en gangster som Putin, var fuldstændig grotesk, og at det var helt vanvittigt at forvente sig noget af et stykke papir underskrevet af Putin. "Manden er en gangster."

Hr. Putin gør i øjeblikket, hvad enhver habil gangster ville gøre – lukker forsyningen og tvinger prisen op. Europa vil have to muligheder: betale alt, alt for meget for en ustabil gasleverance fra Rusland eller finde alternative leverandører, hvis dette er muligt. Det Forenede Kongerige skal sørge for, at landets svindende gasforsyninger forbliver en national ressource, og ikke tillade, at de bliver en fælles EU-ressource. Vi må også få iværksat et program for opførelse af nye atomkraftværker.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Trods Rådets og Kommissionens aktuelle indsats er visse medlemsstater fortsat uden gas fra Rusland, deres økonomier er i fare, og folk er bange for at fryse. Det er en høj pris at betale for EU's kortsigtede udenrigs- og energipolitik, og desværre betales prisen af de svageste.

Tomme gasrørledninger, produktionsnedsækninger og kolde skoler er prisen for den unødige russofobi, der har indfundet sig hos de EU-medlemsstater, som har modsat sig genoptagelsen af de strategiske partnerskabsforhandlinger med Rusland. Det er prisen for vores ukritiske støtte til orangepartierne i ukrainsk politik og for at forsøge at føre østeuropæisk politik fra Bruxelles. Det er prisen for vores fanatiske afvisning af atomkraft. Desuden er det prisen for den langsigtede indsats for at få indflydelse på de enkelte medlemsstaters nationale energipolitik. Hvilke råd ville De give den slovakiske premierminister Fico, som nu står over for et "Sofies valg"? Mens temperaturen viser minus 20 °C, og gassen er holdt op med at flyde fra øst, truer Kommissionen i Bruxelles med at straffe Slovakiet, hvis landet genstarter sit atomkraftværk i Jaslovské Bohunice. Kan det være rigtigt, at landet skal forholde sig passiv, mens fabrikker bukker under, og mennesker fryser, og Slovaquiets reserver kun rækker 20 dage endnu?

Vi ser nu vigtigheden af, at det enkelte EU-land er selvforsynende med energi. Det ville være rart med en varm, hjemmestrikket trøje i stedet for en tyndslidt EU-overfrakke. Vi bør tage ved lære af dette og undgå at overdrage energirelaterede beføjelser til Bruxelles, sådan som der trages efter i Lissabontraktaten.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Det er næsten uhyggeligt, som historien på denne tid af året gentager sig med hensyn til afbrydelsen af gasleverancerne via Ukraine. Vi bør alligevel ikke være overraskede, for er der noget bedre tidspunkt at fange folks opmærksomhed på end i en kold tid?

Det er ikke vanskeligt at gennemskue Ruslands dagsorden i denne konflikt, men jeg var alligevel særligt overrasket over historien i pressen om, at Gazprom i lyset af sidste års rekordhøje oliepriser har akut behov for at få en aftale i stand baseret på højere gaspriser, inden gaspriserne falder i takt med olieprisfaldet.

Hvordan det end måtte forholde sig, er konsekvenserne de samme som for tre år siden. EU-medlemsstaterne er i risiko for at blive for afhængige af import af gas fra en enkelt dominerende leverandør. Det er ikke længere tilstrækkeligt at sige: Vi har behov for russisk gas, Rusland har behov for vores hårde valuta, og så er handelen sikret. Vi er nødt til at skride til handling og beskytte forsynings sikkerheden.

Medlemsstaterne må vise mod og mandshjerte og være forberedte på at betale for etableringen af de fornødne gaslagerfaciliteter og reserver. Det ville være en god start at blive enige om, hvor mange dages forsyninger en fornuftig reserve skal svare til. En spredning af forsyningen er et andet oplagt skridt, og opførelsen af LNG-terminaler rundt om i Europa er et godt eksempel. Det virker logisk at betragte rørledningsprojekterne Nord Stream og Nabucco i et mere gunstigt lys. Vi er nødt til at øge indsatsen for at forbedre effektiviteten og fremme energibesparelser i elforbruget – både i industriens og husholdningernes forbrug. Der kan opnås kæmpe besparelser.

Frem for alt er vi nødt til at genfinde en bedre balance i vores energisammensætning og gøre det både i forhold til en målsætning om forsynings sikkerhed og i forhold til klimapolitikken. Ved at øge andelen af energi fra vedvarende kilder, atomkraft og ren kulteknologi kan vi gøre begge dele, men løsningerne er tidskrævende, og i mellemtiden må vi hurtigt og opfindsomt forsøge at forbedre energieffektiviteten.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Hr. formand! Jeg kan tilslutte mig mange af mine kollegers synspunkter. Den situation, der har udspillet sig i de seneste uger, har givet anledning til stor overraskelse. Så sent som i går blev jeg pludselig voldsomt irriteret, da jeg hørte vores russiske og ukrainske kolleger erklære, at de bestemt ikke havde skylden. Vi modtager konstant modstridende oplysninger om, hvad der præcis sker. Vi hører én historie, så en anden, og det er meget vanskeligt for os medlemmer af Parlamentet at få nøjagtige oplysninger. Vi håber, at forvirringen bliver løst inden for de kommende dage, og at gassen som lovet vil flyde på ny.

Kommer der gang i gasleverancerne igen, betyder det så, at vi blot fortsætter som hidtil? Det vil jeg ikke mene. Det samme skete i 2006, men dengang var konsekvenserne for EU langt mindre alvorlige. Årsagen til konflikten mellem Rusland og Ukraine dengang var gasprisen, og situationen førte til en afbrydelse af gasleverancerne til Europa. Vi advarede dengang om, at der var en risiko for, at scenariet ville gentage sig, og det er, hvad der er sket nu. Vi ved, at gasleverancerne er til forhandling hvert år, fordi Ukraine og Rusland anvender etårige kontrakter. Det var først i sidste måned, da krisen brød ud igen, at EU skred til handling. Meget af det, som vi drøftede allerede i 2006, har i sidste ende vist sig ikke at have haft nogen effekt. Allerede dengang vidste vi, at vi var alt for afhængige, eftersom en enkelt rørledning leverer knap 80 % af vores gas via et enkelt land. Allerede dengang drøftede vi behovet for øjeblikkeligt at forsøge at finde alternative forsyningsruter. Allerede dengang stod det klart, at vi ikke var helt sikre på, om vi inden for EU kunne hjælpe hinanden i tilfælde af problemer i visse lande, som det i øjeblikket er tilfældet i Bulgarien, Slovakiet og en række andre lande. Der er kun gjort lidt ved dette i de seneste år. I de seneste uger blev det klart, hvor vanskeligt det er at indføre en mekanisme, der giver os mulighed for at hjælpe hinanden.

Rusland og Ukraine har påført sig selv og deres omdømme nogle hårde skrammer. Efter min opfattelse er det i første omgang ikke op til os at bebrejde det ene eller det andet land. Det er åbenlyst, at begge lande har en ringe forståelse for forbrugervenlighed. Rent faktisk påfører de lige nu deres største kunde stor skade. Vi er en af Ruslands gode kunder, vi betaler for rørledningen gennem Ukraine, vi betaler vores regninger til tiden, og vi betaler markedsprisen for gassen. Jeg tror ikke, at det kan slås fast tydeligt nok for begge parter.

Situationen rejser naturligvis en række spørgsmål. Hvad med interessekonflikten i den russiske gassektor, Kremls indflydelse på Gazprom? Jeg har tilfældigvis lidt forstand på ukrainske forhold, og jeg ved af erfaring, at landets gassektor er meget lyssky. Jeg mener, at vi bør se nærmere på en række ting. Ligesom hr. Swoboda er jeg tilhænger af en parlamentarisk undersøgelse af, hvordan denne situation opstod, hvad EU ikke formåede at gøre, men burde have gjort i de seneste år, og præcis hvordan gassektoren i Ukraine og i Rusland er opbygget, således at vi måske kan forhindre, at en lignende situation opstår i fremtiden, og få en bedre forståelse af, hvad det er, der foregår lige nu.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! I den aftale, som blev undertegnet i oktober sidste år, erklærede Ukraines premierminister, Julia Timosjenko, og Vladimir Putin, at de over en periode på tre år var parate til at overgå til markedspriser for transmission og lagring af gas. Aftalen blev understreget af en formel aftale mellem Gazprom og ukrainske Naftogaz.

Gazprom har imidlertid for nylig fremsat et krav om en kraftig og helt urealistisk prisstigning. Denne form for afpresning er mulig, fordi Gazprom har et monopolagtigt greb om Ukraine. Mange EU-lande er i en lignende situation. Det betyder til forskel fra oliemarkedet, at der ikke er et frit gasmarked i Europa.

I USA er prisen på gas for nylig faldet til 198 amerikanske dollars pr. 1 000 m³, mens Gazprom forlanger 450 amerikanske dollars af Ukraine. Denne situation må ændres gennem en spredning af gasleverandørerne og gennem opbygningen af et transmissionsnet inden for EU og i nabolandene, så der ligesom med olie bliver et egentligt paneuropæisk marked for gas, der kan begrænse risikoen for afpresning som følge af monopolistisk prisfastsættelse.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Hr. formand! Denne gaskrise viser, hvor vigtigt det er, at EU taler med én stemme i gasanliggender, særligt når det drejer sig om gasleverancerne fra Rusland, som ikke er en pålidelig partner og leverandør.

I juli sidste år vedtog Parlamentet en betænkning fra Udvalget om Andragender, som jeg havde udarbejdet, og hvoraf det klart fremgår, at spørgsmålet om Europas energi- og gasforsyning ikke er at bilateralt anliggende. Dengang drejede det sig om den nordlige gasrørledning fra Rusland til Tyskland. Jeg appellerer nu til Kommissionen og formandskabet om at sørge for, at EU taler med én stemme, og at sagen gøres til et EU-russisk anliggende snarere end et spørgsmål om bilaterale forbindelser. Jeg opfordrer til, at alle kravene i betænkningen af 8. juli sidste år efterkommes, bl.a. bør der ske en egentlig og fuld markedsintegration i EU.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Flere politikere har i gasdebatten talt til fordel for den ene eller den anden part i konflikten. Vi kender imidlertid ikke sagens kendsgerninger. EU's observatører er hjælpeløse. Det eneste, vi ved, er, at vi har at gøre med useriøse parter.

Situationen er også et bevis på EU's mangelfulde energipolitik. Der gives ikke støtte til alternative idéer som opførelse af atomkraftværker. Der gøres indsigelse mod anvendelsen af kul under henvisning til de miljømæssige konsekvenser. Vi er nået dertil, hvor det eneste alternativ har været at gøre Centraleuropa afhængig af Rusland. Situationen i det fattige Slovakiet er et godt eksempel.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hr. formand! I forbindelse med gaskonflikten mellem Ukraine og Rusland vil jeg som et af de parlamentsmedlemmer, der repræsenterer borgerne i Slovakiet, gerne henlede EU's opmærksomhed på den omstændighed, at denne interessekonflikt ikke kun påvirker de to parter, der giver hinanden skylden for miseren, men også en tredje part, hvis borgere bliver ofre for krisen, eftersom der stadig ikke er udsigt til, at der bliver leveret russisk gas via Ukraine.

Slovakiet har været uden gas i otte dage, og med de aktuelle restriktioner, der er indført over for erhvervslivet, hvor virksomheder drives under nødberedskab, kan vi kun opretholde forsyningen i 11 dage. Slovakiets gasleverancer er endnu engang kommet i klemme mellem de to stridende parter. Sagt meget kort: to parter, to sandheder, ingen gas.

Jeg kan oplyse Dem om, at i dag kl. 11.45 afviste den ukrainske premierminister, Julia Timosjenko, Slovakiets anmodning om at genoptage gasleverancerne med den forklaring, at Ukraine ikke har tilstrækkelig gas. "Vi har ikke egne reserver, og det vil I heller ikke få". Jeg vil også gerne understrege, at som følge af vores afhængighed af russisk gas og forbuddet mod at genåbne V1-kernekraftværket i Jaslovské Bohunice bliver truslen mod Slovakiets energiforsyningssikkerhed større og større.

Jeg vil gerne takke kommissæren for hans forslag og indsats for at finde en løsning. Jeg kender til en foranstaltning, som De kan træffe – indstille bistanden til Ukraine, som er en af de uansvarlige parter.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Dette er som bekendt en dramatisk situation. Ruslands og Ukraines handlinger er uansvarlige. Det skal også nævnes, at Kommissionen bærer en vis skyld, eftersom vi var relativt lang tid om at gribe ind, om end kommissær Piebalgs har håndteret problemet på fremragende vis i løbet af de seneste dage. Det var en glimrende idé at sende et hold eksperter, og jeg mener, at vi skal takke ham for de seneste dages initiativer.

Tiden er imidlertid også inde til at spørge, hvorfor vores reaktioner over for sådanne begivenheder altid er så kortsigtede. Hvor mange gange har Rusland ikke tiltrukket sig opmærksomhed på denne måde? Det er bestemt ikke første gang. Vi har nu i flere år oplevet periodiske afbrydelser af gasleverancerne, og derfor må vi spørge os selv, om vi – Parlamentet og EU-institutionerne – reelt har gjort nok for at løse problemet med forsyningssikkerheden, eller om vi måske i stedet har prioriteret andre spørgsmål. Jeg mener, at hr. Swoboda gjorde ret i at fremhæve denne problemstilling.

Vi har gjort en stor indsats for at finde ud af, hvorvidt og til hvem og på hvilke betingelser vi skal sælge forsyningsnettene med henblik på privatisering. Vi har brugt uger, endog måneder, på at prøve at finde en løsning på klimaproblematikken, men ikke taget tilstrækkeligt hensyn til, at der også er en tredje yderst vigtigt politisk opgave, nemlig at garantere forsyningssikkerheden. Hvad har vi gjort for at sikre en mere varieret energisammensætning i Europa og mindske vores afhængighed? Hvad har vi gjort for at sikre, at kulkraftværker også indgår i vores energisammensætning? Gennem vores klimapolitik har vi rent faktisk lagt kulkraftværkerne for had og dermed øget vores afhængighed af gas. Hvad har vi gjort for at øge vores støtte til atomkraft? Svaret er: alt for lidt. Vi har været alt for forsigtige. Hvad har vi gjort for at få færdigundersøgt andre mulige rørledningsruter? Hvad har vi gjort på LNG-området? Hvad er der gjort i forhold til den eksterne energipolitik? De seneste dages begivenheder har vist, at det er på høje tid, at vi gennem vores energipolitik gør noget ved forsyningssikkerheden. Det er helt klart det vigtigste problem.

Reino Paasilinna, (PSE). – (FI) Hr. formand, hr. kommissær, fru kommissær! Parlamentet skal snart stemme om den tredje energipakke om el- og gasmarkedet. Vi har netop godkendt energi- og klimapakken, men nu, hvor vi oplever en krise, bør vi afholde et møde i større regi og invitere vores partnere. Det har vi den politiske kapacitet til, og vi har behov for et samarbejde.

Jeg er også tilhænger af idéen om at nedsætte en arbejdsgruppe i henhold til forretningsordenens artikel 175, der skal rapportere tilbage til Parlamentet, eksempelvis i maj. De russiske og ukrainske delegationer bør også være repræsenteret.

Som det også er blevet sagt, er der tale om en alvorlig situation. Millioner af mennesker fryser, og fabrikker lukkes ned. Ved at forhindre gas i at nå frem til EU har Ukraine inddraget os i sine problemer. Rusland gjorde det samme, da landet afskar den rørsektion, der leder gas til EU.

Der flyder imidlertid gas gennem andre transitlande. Takket være EU's hurtige indsats – og den skal vi takke kommissæren for – er måleraflæsere på plads. Russisk gas er øjensynligt begyndt at flyde til det ukrainske net, men når stadig ikke frem til Unionen. Der er opstået en ejendommelig situation. Både EU og Rusland

forsøger at anlægge energirørledninger i nye områder: EU uden for Rusland og Rusland uden for den tidligere Sovjetrepublik. Det giver arbejde til rørledningsindustrien.

Jeg ville være mere tilbageholdende med at indføre sanktioner over for de stridende parter og mener ikke, at sanktioner er fornuftige. Jeg er skeptisk over for at anvende magt, da det risikerer at skade os mere, end det vil skade dem. Derimod mener jeg, at det er yderst vigtigt at knytte energichartertraktaten til den kommende partnerskabs- og samarbejdsaftale. En mulighed ville også være at etablere et syndikat, som kan administrere gasleverancerne via Ukraine. Det ville være en hurtig og øjeblikkelig foranstaltning. En neutral part bør også inddrages.

Formanden. – Mange tak for den sidste bemærkning.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Hr. formand! EU er verdens største økonomiske magt. Ikke desto mindre fryser mange mennesker i deres eget hjem. Hvorfor er EU ikke i stand til at garantere opvarmning? Som aldrig før står det nu klart, at EU må mindske sin afhængighed af russisk gas. EU skal opbygge et fælles el- og gasmarked for at beskytte befolkningens adgang til energi. Det kræver solidaritet inden for Unionen. Frankrig og Tyskland indtager en nøgleposition. Ingen, end ikke Tyskland, kan regne med mere gas fra Gazprom i mange år fremover. Nord Stream er ingen løsning. Mæglingen i gasstriden mellem Rusland og Ukraine vil give EU en god mulighed for at pålægge begge parter at følge regler, der er i overensstemmelse med et fælles EU-energimarked. Vi skal udnytte denne mulighed.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne betragte dette problem i et bredere politisk perspektiv. I virkeligheden er den såkaldte gasstrid mellem Rusland og Ukraine blot én af faserne i Ruslands kamp for indflydelse i Europa. Både Ukraine og Georgien er lande, som vi med glæde vil have på vores side, men Rusland ønsker at genvinde sin tidligere indflydelse over dem. Ligesom højsommeren med OL's og feriehøjsæsonens start blev valgt som tidspunkt for invasionen af Georgien, vælges nu vinteren og juleferien som tidspunkt for denne gasstrid. Desuden fik ingen af landene vist den forventede vej til medlemskab af NATO og EU. Det var forudsigeligt, at vores manglende evne til effektivt at gribe ind over for russernes angreb på Georgien ville gøre Ukraine til det næste mål. Ruslands politiske teknologi er en af de stærkeste i verden, og landet har vist, at det er parat til at ofre enorme ressourcer i kampen for at nå sine politiske mål, i dette tilfælde ved at trække indgåelsen af aftalen i langdrag og på den måde stille Ukraine i et dårligt lys. Denne form for politisk teknologi er i stand til at påvirke processer i lande, som russerne har en interesse i, og til forskel fra os planlægger og forudser de begivenheder. Der skal findes et kompromis, og gasleverancerne skal genoptages, hvis Rusland da kan levere tilstrækkelige forsyninger.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Hr. formand! Den generelle holdning er, at Bulgarien var det land, som blev hårdest ramt af gaskrisen. Det siger sig selv, at begge parter bærer en del af skylden, skylden for afbrydelsen af gasleverancerne og for, at Bulgarien nu står med reserver, der ikke er tilstrækkeligt store til at kunne modstå denne gaskrise. Lad os imidlertid se på, hvad vi kunne gøre i fremtiden. En mulighed er en rent intern politisk løsning, der går ud på at finde alternative energikilder, som Bulgarien kan bruge til at opfylde sine behov i andre lignende situationer. Den anden mulighed, som vi har i øjeblikket, er imidlertid direkte afhængig af Kommissionen.

Vi har, eller snarere Bulgarien har, en kæmpe energiressource, som blev lukket af politiske grunde. Der er tale om atomkraftværket Kozloduy. I øjeblikket anvender Bulgarien kulfyrede elkraftværker, som forurener miljøet langt mere, end et atomkraftværk gør. Jeg er sikker på, at mine kolleger hos De Grønne er enige i dette. Lukningen af de første fire reaktorblokke på Kozloduy-værket, som undergik snesevis af test og atter test, der viste, at reaktorerne var fuldstændig sikre, var en kæmpe fejltagelse. Lukningen har været til stor skade for det bulgarske folk, og nu lider bulgarerne endnu mere, fordi vi ikke har noget sted at få energi fra.

Derfor fremsætter jeg følgende appel til Kommissionen: Det er på høje tid at give både Bulgarien og Slovakiet lov til at genåbne deres fuldstændig sikre atomkraftværker og derved sikre landene et værn mod deres energiknaphed.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Ruslands anvendelse af gasafbrydelsen som et diplomatisk våben har endnu engang bekræftet, at EU har behov for en fælles ekstern energisikkerhedspolitik gennem et medlemsstatsligt samarbejde. En sådan politik har den åbenlyse fordel, at den vil minimere vores sårbarhed over for Ruslands brutale taktik gennem fremme af brugen af alternative energikilder som LNG, anlæg af nye gasrørledninger som Nabucco og rørledningen gennem Sahara samt opbygningen af et integreret europæisk elnet.

Den vil imidlertid samtidig kunne sætte skub i den grønne dagsorden ved at fremme vedvarende energi og energieffektivitet og sikre et comeback for atomkraft. Jeg støtter Slovakiets ekstraordinære opfordring til Kommissionen om at genåbne landets Bohunice-reaktor, hvilket også vil være til gavn for bekæmpelsen af klimaændringerne.

Jeg er ikke i tvivl om, at Rusland herser med Ukraine og forsøger at svække regeringen ved nu også at inddrage USA i hele denne misere forud for præsidentvalget i Ukraine næste år og desuden sætter Ukraines euro-atlantiske ambitioner på spil.

EU er imidlertid blevet trukket ind i denne strid som et indirekte offer for Kremls gasdiplomati. Jeg kan ikke lade være med at føle, at Rusland planlagde, at lukningen af gassen skulle falde sammen med starten på det tjekkiske formandskab, selv om premierminister og rådsformand Topolánek med stor behændighed har håndteret denne krise.

Ukraine er muligvis skyldig i anklagerne om at have tappet russisk gas, men det er måske forståeligt nok i lyset af, at der stadig ikke er kommet en afklaring på de bilaterale aftaler.

Ukraine er i øjeblikket pålagt at betale et mellemlid ekstra 500 mio. USD om året. I betragtning af at Ukraines gasgæld til Rusland er oppe på 2,4 mia. USD, kunne gælden være afskrevet over ca. fem år ved at droppe denne betaling, som ifølge den ukrainske vicepremierminister angiveligt ender i korrupte politikeres lommer.

Vi er nødt til at modstå ethvert forsøg på at afskære Ukraine fra en fremtid i Vesten og i særdeleshed en fremtid som fuldgældigt medlem af EU. Den bedste måde at sikre, at Rusland ikke længere kan herse med eller lægge pres på Ukraine – eller endog provokere EU til at presse Ukraine til at indgå et forlig – er ved at kæmpe for en fælles europæisk ekstern energisikkerhedspolitik, som vil sikre solidaritet mellem medlemsstaterne i tider med kriser og energiknaphed.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Hr. formand! Det problem, som vi har at gøre med her, er ikke blot en tvist mellem Rusland og Ukraine. Der er tale om en tvist mellem Europa og Rusland, der drejer sig om Ukraines geopolitiske status, en tvist mellem EU og Ukraine, der drejer sig om Ukraines europæiske perspektiver, en tvist mellem EU og Rusland, der drejer sig om det russiske monopol på gasforsyningen, og en tvist mellem EU og Ukraine, der drejer sig om det ukrainske monopol på transit af gas.

Tilsammen placerer alle disse tvister os midt i en energikrig, der handler om magtdeling. Vi er ikke gidsler i denne krig, vi er kombattanter. Vi er ikke mæglere, men en af de parter, som har en legitim interesse i krigen. Konsekvenserne af denne krig strækker sig fra én krise til en anden. Kunne vi indstille kampene og afholde en fredskonference?

Vi har behov for regler for et frit energimarked, som vores russiske og ukrainske partnere tilslutter sig. Vi har behov for garantier og mekanismer, der kan styrke disse regler, og et voldgiftssystem til bilæggelse af tvister samt en institution, der kan aktivere disse mekanismer. Vi har behov for en fælles europæisk energipolitik, der føres ved hjælp af hensigtsmæssige retlige og politiske instrumenter og er konsolideret i en helhedsaftale med leverandør- og transitlandene, henholdsvis Rusland og Ukraine. Sanktioner vil ikke fungere. Konfrontationer er heller ikke løsningen. Lad os stå sammen og forhandle på strategisk og samordnet vis. I den henseende skal vi nedsætte en interparlamentarisk ad hoc-arbejdsgruppe bestående af repræsentanter fra Europa-Parlamentet, den russiske Duma og den ukrainske Rada, som fast følger konsensusprocessen og strategiudviklingen, så længe det måtte være nødvendigt.

Toine Manders (ALDE). – (NL) Hr. formand, mine damer og herrer! Vores samfund kan ikke fungere uden energi, hvilket er helt åbenlyst netop nu. Det er nødvendigt, at gassen fortsat flyder, og på kort sigt er det efter min opfattelse særligt vigtigt, at alle diplomatiske løsninger drøftes. Det er, hvad Kommissionen og Rådet gør netop nu på en meget prisværdig måde for at sikre, at gasleverancerne genoptages hurtigst muligt. At true med juridiske skridt er naturligvis ikke en særlig effektiv fremgangsmåde.

På mellemlang sigt mener jeg, at det er yderst vigtigt at etablere et europæisk marked for energi, såfremt der træffes foranstaltninger, som vi hidtil ikke har formået at træffe. Det er tid til handling. I den forbindelse forestiller jeg mig, at medlemsstaterne spiller en vigtig rolle, f.eks. ved at fremskynde rørledningsprojekterne Nabucco og Nord Stream. Vi skal frem for alt sørge for, at der etableres et europæisk net for både gas og el, som vil mindske vores afhængighed og gøre os i stand til at skabe et velfungerende marked, udvise større solidaritet og bedre kunne foregribe knaphedsproblemer. Vi er imidlertid nødt til at smøge ærmerne op, og jeg spekulerer på, hvorfor medlemsstaterne foreløbig ikke har formået at træffe nogen foranstaltninger.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). – (PL) Hr. formand! EU har med succes taget hånd om den globale opvarmning – det var tilstrækkeligt at vedtage et beslutningsforslag for at opnå øjeblikkelig succes. Vi har formået at sænke temperaturen i Europa og sikre en vinter, der har påvirket hele kontinentet. Det er et bevis på EU's magt og kapacitet i henhold til princippet om, at "man kan, hvad man vil". Vores succes er imidlertid blevet vendt til nederlag, fordi vi nu har behov for mere energi til opvarmning af vores hjem og arbejdspladser. Det var noget, som embedsmændene ikke forudså.

På det energipolitiske område begynder EU at ligne lægen i Hašeks roman "Den gode soldat Svejks eventyr", som ordinerer ét lægemiddel til behandling af alle sygdomme – et lavement. EU har begrænset sig til mundtlige erklæringer, konferencer og i særdeleshed en flirt med russerne, der har givet Rusland mod til at bruge energiressourcer som et politisk pressionsmiddel. Det hele forværres af, at Rusland har fundet en allieret i form af Tyskland, som landet anlægger en rørledning gennem Østersøen sammen med.

Konklusionen er klar for alle: Vi er nødt til at træffe hasteforanstaltninger, der gør os uafhængige af russisk gas ud fra princippet om, "at de svageste går ned først", hvilket betyder, at vi først skal redde de lande, der grænser op mod øst, og som er fuldstændig afhængige af russisk gas, f.eks. Polen og de baltiske lande, medmindre EU betragter private interesser og interesserne hos dem, der repræsenterer Rusland, som værende vigtigere.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). – (BG) Hr. formand! I øjeblikket holdes borgerne i 18 medlemsstater som gidsler i den politiske strid mellem Ukraine og Rusland. Jeg anvender begrebet "politisk strid", fordi vi alle er vidne til, hvordan Gazprom og energileverancerne fra Rusland anvendes som et politisk våben for at lægge pres på en selvstændig stat. Europas borgere holdes som gidsler. Gassen kommer fra Rusland, men russerne har lukket for hanerne. Det er korrekt, at Ukraine bærer en del af skylden, og derfor opfordrer jeg både Rådet og Kommissionen til at give vores ukrainske venner klar besked om, at medmindre oppositionen og regeringen anlægger en fælles holdning til vigtige emner, som påvirker landets udvikling, vil de ikke være i stand til at modstå det pres, der lægges på henholdsvis dem og os. Ligesom vi i vores lande har fundet konsensus om vigtige spørgsmål, skal også de finde konsensus om vigtige spørgsmål.

For det andet skal Gazprom betale erstatning til vores lande, og Bulgarien, som er det hårdest ramte land i Europa, og som er fuldstændig afhængig af gasleverancerne fra Rusland, skal kræve sine rettigheder og gøre dem gældende over for leverandøren, som i dette tilfælde er Rusland.

For det tredje, og når det drejer sig om energi i Europa, skal vi sende et og samme budskab. Vi skal sige klart "ja" til atomkraft i Europa, "ja" til alternative energikilder, "ja" til forskellige rørledninger, som kan gøre os mindre afhængige af en enkelt leverandør, "ja" til større lagerfaciliteter og "ja" til flere forbindelser mellem medlemsstaterne, så vi fremover kan undgå en lignende krise.

Til sidst vil jeg gerne sige, at i Bulgariens tilfælde er regeringen også kommet under hård kritik. I alle de år, regeringen har været ved magten, har den hemmeligholdt forsyningsaftalerne med Rusland og har ikke gjort noget for at sprede landets forsyningskilder.

Atanas Papanizov (PSE). – (BG) Hr. formand, hr. minister, hr. kommissær! Som repræsentant for det hårdest ramte land beder jeg Dem og de institutioner, som De repræsenterer, om øjeblikkeligt at skride til handling for at få genoptaget leverancerne under anvendelse af ethvert politisk middel og ethvert folkeretligt grundlag. I forbindelse med fordelingen af de uudnyttede 5 mia. EUR håber jeg, at Rådet og Kommissionen på grundlag af solidaritetsprincippet vil imødekomme Bulgariens forslag om at tilgodese projekterne til etablering af grænseoverskridende forbindelser mellem Bulgarien og Rumænien og Bulgarien og Grækenland og projekter til udvidelse af lagerfaciliteterne i Chiren, således at de mest presserende behov kan dækkes, samt projekter til udvikling af muligheder for fælles brug af LNG-terminaler.

Som ordfører for et af dokumenterne i den tredje energipakke føler jeg frem for alt, at spørgsmålet om åbenhed og overholdelse af reglerne er vigtigere end alle de andre spørgsmål, der vedrører tredjelandsklausulen. Jeg håber også, at Kommissionen hurtigst muligt vil besvare den anmodning, som vi sendte via fru Podimata, vedrørende de langsigtede foranstaltninger, der vil blive truffet, således at vi inden Det Europæiske Råds forårsmøde rent faktisk kan have en fælles politik og effektive foranstaltninger, der kan løse problemer à la dem, som vi oplever netop nu, og som hr. Barroso i dag beskrev som værende uden fortilfælde, uberettigede og uforståelige.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Hr. formand! Trods aftalen mellem Rusland og Ukraine om at genoptage de russiske gasleverancer til Europa brast vores håb om at modtage gas endnu engang. Uanset om årsagerne er tekniske, finansielle eller politiske, kan denne uhørte gasembargo ikke retfærdiggøres. I en vinter med

rekordlave temperaturer er det hensynsløst og umenneskeligt at dømme millioner af europæiske borgere til at fryse. For Bulgarien, som er det EU-land, der er hårdest ramt af situationen, er det særligt vigtigt, at princippet om *Pacta sunt servanda* overholdes, og at gasleverancerne genoptages straks. Der bør søges rimelig erstatning for den skade og de lidelser, som folk er blevet påført, og for brud på aftalerne.

Jeg vil gerne rose det tjekkiske formandskab for dets aktive rolle som mægler i løsningen af krisen. Mere end nogensinde er EU nødt til at praktisere de tre musketerers gamle solidaritetsmotto, "en for alle og alle for en", og yde finansiell bistand til de lande, som er blevet ramt, bl.a. Bulgarien, til gennemførelse af afgørende vigtige projekter, der kan garantere dem energiforsyningsikkerhed. Det er på høje tid at vise vores unions styrke og sammenhold og vedtage en langsigtet energistrategi.

Eugenijus Maldeikis (UEN). – (LT) Hr. formand! Det er tydeligt, at denne gaskrise er et politisk problem, ikke en handelstvist. Gazprom og Naftogaz varetager den vigtigste opgave i denne konflikt, nemlig at forsøge at overbevise os alle og samfundet om, hvor umuligt transit er i teknisk, teknologisk og økonomisk forstand. Det bliver gentaget konstant. Så meget desto mere som disse såkaldte EU-partners handlinger hverken er styret af almindelig forretningspraksis eller af energichartret. Det lader til, at disse to ting ikke eksisterer i vores partners verden. Desværre kan jeg ikke se nogen vilje hos hverken den ukrainske eller den russiske regering til at finde en løsning. Det forekommer mig, at de forsøger at vinde tid i disse forhandlinger, og jeg mener, at kun politiske foranstaltninger vil kunne være med til at løse det politiske problem, indtil der er fundet en løsning på de tekniske transitspørgsmål. Jeg mener, at vi skal sigte efter politiske aftaler og politiske garantier mellem EU, Rusland og Ukraine, indtil vores mellemlange og langsigtede mål er nået. Jeg vil gerne sige en ting om energisolidaritet. Bulgariens premierminister og Slovakiets premierminister rejser til Moskva og Kiev for at forhandle. Denne uge med energisolidaritet må ikke ende med, at forhandlingerne endnu engang antager en bilateral form. Efter min mening ville energisolidaritet for Bulgarien og Slovakiet i denne situation være en genåbning af de lukkede atomkraftværker. Det ville være ægte energisolidaritet.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg drager tre forholdsvist åbenlyse konklusioner af hårdknuden mellem Rusland og Ukraine.

For det første skal vi mindske vores afhængighed af gas, som vi i stigende grad vil være nødt til at importere. Det betyder, at vi i højere grad skal udnytte det lokale energipotential, herunder i særdeleshed vedvarende energi og atomkraft.

For det andet skal vi forbedre solidariteten inden for EU via gensidig støtte mellem medlemsstaterne i forbindelse med levering af el, gas og olie. Det kræver langt bedre og udvidede net og rørledninger. Hvorfor skal Bulgarien undvære gas, mens Rumænien på den anden side af Donau har gas? Hvorfor har Slovakiet ingen gas, mens nabolandene Østrig, Polen og Tjekkiet har? Disse huller i gasnettet skal lukkes straks. Hvordan ser tidsplanen ud for det, hr. kommissær Piebalgs?

For det tredje skal vi sikre en spredning af vores forsyningskilder og vores lagerfaciliteter til gas og olie. Hvorfor er vi ikke bedre til at udnytte de udtømte gasfelter i den sydlige del af Nordsøen til lagring?

Vi skal i vid udstrækning udvide vores LNG-infrastruktur, udvikle rørledningssystemer fra alternative kilder og finde alternative forsyningsruter. Vi har behov for flere og bedre forbindelser til Norge, Nordafrika og Vestafrika, til landene omkring Det Kaspiske Hav og i Kaukasus, til Levanten og Golfstaterne i Mellemøsten.

Afslutningsvis vil jeg derfor spørge Kommissionen og Rådet, om de er hurtige nok til at fremme vedvarende energi og atomkraft og investerer tilstrækkeligt i anlæg af rørledninger og opførelse af LNG-terminaler og i udvikling af politiske forbindelser, der kan sikre kontinuitet og diversitet i forsyningen.

Vi kan selvsagt ikke være afhængige af Rusland eller Ukraine i det omfang, vi er i dag. Vi må øjeblikkeligt lade vores egne europæiske interesser komme i første række.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær! Ruslands fremfærd med at lukke for gassen til kunderne i EU er uacceptabel i betragtning af de kontraktlige forpligtelser, som Rusland har indgået. De europæiske borgere betaler rettidigt for deres russiske gas og har ret til at forvente levering til tiden, uanset eventuelle uoverensstemmelser mellem Rusland og Ukraine. Premierminister Putins beslutning om at standse leverancerne, som blev meddelt via tv, er ikke kun i strid med de indgåede kontrakter, men viser samtidig, at Gazprom ikke er et selskab, der arbejder i henhold til markedsprincipperne, men er et selskab, der adlyder Kremls politiske bud. Denne forhandling bør sende et klart signal til Rusland og Ukraine om straks at genoptage gasleverancerne.

Jeg vil også gerne sige, at ukrainernes opførsel er skuffende. Striden med Rusland, de uklare bestemmelser om betaling af mellemed for gas og de interne politiske magtkampe på højeste plan i regeringen stiller Ukraine i et dårligt lys i offentlighedens øjne og forhindrer landet i at gennemføre sine europæiske ambitioner. Det er meget pinefuldt for mig, da Ukraine er en vigtig nabo og en strategisk partner for os.

Den aktuelle gaskrise har omsider bekræftet, at Europa er nødt til at tage vare på sin egen energiforsyningsikkerhed. Vi kan ikke længere acceptere passivitet. Jeg opfordrer Kommissionen til straks at fremsætte lovgivningsinitiativer, som kan gøre den nødvendige spredning af energiforsyningen mulig, som vil sikre en egentlig og ikke en påtaget energisolidaritet, og som vil resultere i en sammenkobling af de enkelte medlemsstaters nationale gastransmissionssystemer.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Hr. formand, mine damer og herrer! I lyset af den voldsomme økonomiske krise og gaskonfliktens alvorlige konsekvenser er der behov for synergier mellem alle de nationale og europæiske institutioner. Problemets omfang kræver, at vi på tværs af partiskel fokuserer på indsatsen og alliancerne på EU-plan af hensyn til de europæiske borgere og deres interesser og rettigheder.

Alternative energikilder og nye teknologier vil mindske vores afhængighed af import af råvarer og energi. De økonomiske og sociale problemer, der opstår som følge af gaskrisen, efterfølges nu af miljøproblemer. Overgangen fra gas til brændselolie til drift af hele industrier, som det er sket i Bulgarien, vanskeliggør EU's planer om at reducere udledningen af drivhusgasser. Vi værdsætter EU-institutionernes hurtige indgriben, men vi har behov for et privilegeret partnerskab for at kunne mindske vores energiafhængighed. Derfor skal der gennem EU's økonomiske hjælpepakke ydes finansiel bistand til det aktuelle behov for opbygning af en alternativ energiinfrastruktur, særligt i de mest afhængige lande som Bulgarien.

Vi opfordrer Parlamentet til at vedtage en klar holdning til støtte for tiltag, der er koordineret mellem alle institutionerne og er rettet mod at løse denne gaskrise og forhindre en gentagelse i fremtiden.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Fru formand! Afbrydelsen af den russiske gasforsyning gennem Ukraine er ikke kun et bilateralt anliggende eller en handelstvist. Det er et problem, der har en klar multilateral dimension, eftersom salg og transit af gas kun kan være en handelsaktivitet, hvis de nødvendige betingelser er opfyldt, og det vil efter min mening sige, når der som minimum er åbenhed, entydige regler, konkurrence, troværdighed og kontrol.

Mit spørgsmål og min bekymring er følgende: Hvem vil yde erstatning til de virksomheder, der allerede har været nødt til at indstille deres aktiviteter? Hvem vil yde erstatning til de berørte borgere? Med det vil jeg sige, at Europa er nødt til at stille nogen til regnskab.

Hvad kan vi gøre nu? Lad os styrke vores diplomatiske indsats. Vi skal være hurtigere og dygtigere til at udforme en fælles energipolitik. Det tredje område, som jeg gerne vil henlede Deres opmærksomhed på, er diversificering: diversificering af energikilder, forsyningsruter og de lande, hvorfra vi importerer energiprodukter.

Med hensyn til gas vil jeg gerne nævne to prioritetsområder: anvendelsen af flydende naturgas (LNG) og Nabucco-rørledningsprojektet. Begge tiltag vil sikre en spredning af vores forsyningsruter og eksportlande. Nabucco-projektet skal prioriteres over Nord Stream- og South Stream-projekterne, ikke kun på europæisk plan, men på medlemsstatsligt plan.

Jeg vil derfor gerne anmode om, at Kommissionen som minimum forsyner os med basale oplysninger om fremskridtene med Nabucco-projektet. Jeg vil også gerne vide, hvilke yderligere tiltag Kommissionen har iværksat for at forhindre, at sådanne problemer opstår igen i 2010, og give os et fingerpeg om, hvornår gassen kan forventes at begynde at flyde til EU igen.

Szabolcs Fazakas (PSE). – (HU) Fru formand! Nu, hvor gasleverancerne ventes at blive genoptaget som følge af EU's først tøvende, men derefter koordinerede og resolute indsats, kan vi trods de forskellige tekniske og andre angivelige problemer nu drage et lettelsens suk, men vi kan ikke hvile på laurbærene.

For det første er årsagen til striden mellem Rusland og Ukraine ikke blevet afdækket eller afhjulpet, og konflikten kunne således når som helst bryde ud igen. Desuden har gaskrisen endnu engang påvist vores

afhængighed og sårbarhed. En anerkendelse af dette kan for alvor åbne op for udviklingen af en fælles europæisk energipolitik, hvor det første skridt for EU vil være at tage fælles ansvar for forsyningssikkerheden.

I den henseende er vi nødt til at finde frem til nye kilder og forsyningsruter og sammenkoble medlemsstaternes net. Vi kan imidlertid ikke forvente, at denne udvikling vil finde sted på markedsvilkår. Der vil snarere skulle ydes europæisk støtte på grundlag af fælles europæiske interesser.

Nabucco-rørledningen er en langsigtet løsning, mens udviklingen af net, der forbinder de nye medlemsstater, kunne påbegyndes allerede i dag ved hjælp af de 5 mia. EUR, der er bevilget til formålet i den økonomiske hjælpepakke. På den måde ville vi slå to fluer med ét smæk, eftersom udbygningen af infrastrukturen kunne sætte gang i den europæiske økonomi og beskæftigelse og samtidig kunne afbøde virkningerne af lignende kriser.

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette er ikke et nyt problem. Det har været genstand for debat i årevis her i plenarforsamlingen og i Udvalget om Industri, Forskning og Energi. Den russiske regering har aldrig gjort det mere tydeligt for os, hvor sårbare vi er blevet, og hvor let det er at bestikke os. Nu er det tid til handling.

Hr. kommissær! Deres konklusion om, at der mangler sammenkoblinger, kunne ikke være mere præcis. Det er et område, som vi skal styrke, og det er vi bestemt i stand til. Vi skal have sammenkoblet gasnettene inden for EU. En af hovedårsagerne til, at dette ikke er sket, er, at licenserne er nationale. Vi bør harmonisere dem på mere effektiv vis, da de er forskellige i hver enkelt medlemsstat. Vi er nødt til at finde løsninger, der sikrer en bedre strømlining af de nationale procedurer. Jeg ved godt, at udvalget kun har få beføjelser på området, men vi bør alligevel forsøge at skabe et gennembrud. Noget, der kunne fungere – og det nævnes også i Kommissionens forslag – er at udpege en koordinator for hvert grænseoverskridende projekt, en person, som kunne mægle i forhandlinger om sammenkoblinger og sætte gang i tingene. Denne koordination kan være afgørende, og det er den bestemt på vindenergiområdet. Det glæder mig, at De i Deres anden redegørelse klart anfører, at koordination vil indgå i den planlagte udvikling af et offshorenat for vindmøller, særligt med henblik på at etablere forbindelser til net på land.

For det andet bør vi rette langt større opmærksomhed mod flydende naturgas (LNG), eftersom denne type gas er betydeligt mere fleksibel og gør os langt mindre sårbare. For det tredje bør nettene indrettes til bæredygtig energi, der som bekendt genereres lokalt, og vi skal sørge for, at sådan energi tildeles prioriteret adgang til nettene.

Det står klart, hvad vi skal gøre. Jeg antager, at der nu er politisk vilje til at gå i gang, og at der vil blive truffet grundlæggende og specifikke beslutninger på det kommende forårstopmøde.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru formand! En kunde, som betaler en aftalt pris, har opfyldt sin forpligtelse. Rusland er ansvarlig for krisen og bør pålægges sanktioner. Sagens kerne er tydeligvis Ukraine. Rusland kan ikke acceptere Ukraines politiske kurs. Det må landet komme over, ligesom det kom over tabet af politisk indflydelse i landene i sovjetblokken. Verden forandrer sig, og det må Rusland ganske enkelt acceptere.

Ruslands teatraliske optræden med at lukke for gassen syntes at vise, at landet var ligeglad med at sælge os sit produkt. Sådan virkede det i det mindste. Jeg mener, at Rusland af hensyn til sin økonomi og befolkning bør lytte til markedet og passe på sit image som en pålidelig partner. De to parter afhængighed af hinanden er – og det understreger jeg – måske det vigtigste aspekt af kontrakten og samarbejdet.

Jeg tror, at sandheden i sidste ende vil gå op for russerne, og at Europa vil lytte til Rusland og blive en god mægler.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Fru formand! Gazprom og Naftogaz spiller hasard med de europæiske forbrugeres tillid. Hundreder af virksomheder i Slovakiet er blevet tvunget til at indstille produktionen, og folk fryser i deres hjem i Bulgarien. De europæiske borgere bør ikke betale prisen for erhvervsmæssig og politisk gambling.

Det er vanskeligt at afgøre, hvilken part der bærer den største skyld, men ét står klart – Slovakiet og Bulgarien har behov for hjælp med det samme. De har behov for en øjeblikkelig løsning, de har behov for en øjeblikkelig genoptagelse af gasleverancerne, og de har behov for at vide, hvad der vil ske med deres atomkraftværker.

Jeg tror ikke, at vi trods det, der er sket, vil vende ryggen til landene i den tidligere sovjetblok, herunder Ukraine, som ønsker at frigøre sig fra russernes indflydelse. Borgerne i Ukraine bør ikke lide, fordi deres politikere ikke har magtet deres opgave.

Evgeni Kirilov (PSE). – (EN) Fru formand! Generelt set kunne jeg godt tilslutte mig de medlemmer, som roste det tjekkiske formandskabs aktive indsats.

Jeg kan imidlertid ikke tilslutte mig den politiske tone, som vicepremierminister Vondra slog an i sine indledende bemærkninger. Hans politiske tone er alt for afslappet. Ja, vi har talt, og vi taler, med én stemme, men denne stemme er ikke stærk nok. Når vi ser på de kvaler, der har ramt millioner af europæisk borgere, som lider i denne hårde vinter, kan vi nemlig ikke forholde os afslappede. Gad vid, hvorfor! Vi skal gribe til handling, og jeg tilslutter mig de mange kolleger, som anmodede om en undersøgelse, for vi er nødt til at finde ud af, hvilken af de to parter der er mest uansvarlig. De står dog begge med et ansvar! Måske er årsagen til denne afslappede politiske snak, at det nu ikke kun drejer sig om Rusland, men også om Ukraine, og sådan må det ikke være.

Jeg mener vitterlig, at ikke blot Parlamentet, men også formandskabet, bør hæve røsten af hensyn til de borgere, som lider.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru formand! Denne krise fremhæver vigtigheden af at gøre EU mindre energifafhængig, men når vi drøfter energiforsyning, må vi ikke glemme den grundlæggende betydning af også at kontrollere energiforsørgslen.

Vi har et mål om at forbedre EU's energieffektivitet med 20 % i 2020, og vi har en række retsakter, der fokuserer på energibesparelser. Disse tiltag til forbedring af energieffektiviteten vil ikke kun bidrage til bekæmpelsen af klimaændringer og energifattigdom – de vil også forbedre Europas energiforsynings sikkerhed betragteligt.

Der er naturligvis en god grund til, at Kommissionens handlingsplan om energieffektivitet har en international dimension og anerkender betydningen af at tilskynde forbedringer af energieffektiviteten i lande uden for Europa, ikke mindst i de lande, der står for levering og transit af energi til Europa. Faktum er, at hvis de forbruger mindre, vil vi sandsynligvis få mere. Dette aspekt er også vigtigt ud over den umiddelbare politiske side af krisen.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Fru formand! Jeg foreslår, at vi siger tingene, som de er. EU har ikke lært af erfaringerne fra gaskrisen i 2006 mellem Rusland og Ukraine og har fejlet bravt i den aktuelle krise. Beslutningstagerne reagerede på lukningen af gashanerne som om, at den kom fuldstændig bag på dem. Denne energiforsyningskrise, som er den alvorligste til dato, kan være den sidste advarsel til medlemsstaterne, og vi må gøre noget for at mindske vores energifafhængighed.

Jeg tror, at det nu står klart for alle, at den konflikt, der er brudt ud mellem Rusland og Ukraine, ikke blot er en privat, bilateral retstvist, eftersom den påvirker flere hundrede millioner EU-borgere. Den aktuelle krise er ikke kun en test af vores fælles energipolitik, men også af solidariteten inden for EU.

Spørgsmålet er nu, om medlemsstaterne kan bevæge sig væk fra de politikker, der hidtil har været baseret på separate aftaler. Spørgsmålet er nu, om EU er i stand til at tale og handle som en enhed i et så vigtigt spørgsmål.

Eluned Morgan (PSE). – (EN) Fru formand! Det glæder mig at se, at hr. Vondra er tilbage. Jeg takker ham for forklaringen af situationens alvor, men hvornår indser Rådet, at indtil EU taler med én stemme i energispørgsmål, særligt i forbindelse med Rusland og Ukraine, vil vi stå svagt?

Jeg vil give Dem et eksempel, hvor Rådet ikke gør dette. Om kort tid indleder vi andenbehandlingen af energiliberaliseringspakken. Kommissionen fremlagde en omhyggeligt udformet holdning om tredjelande, der investerer i EU, hvor det foreslås, at Kommissionen taler på vegne af EU i disse anliggender. Hvad gjorde man i Rådet? Man søgte tilflugt i nationale holdninger og sagde nej – vi medlemsstater, vi skal have det sidste ord, ikke Kommissionen.

Det er denne del og hersk-politik, verdens ældste trick, som De og Deres kolleger er faldet for. Indtil De forstår, at det at forene kræfterne for at opnå større indflydelse internationalt er vejen frem, vil vi altid være i en sårbar position. De må forklare de europæiske borgere, hvorfor de lige nu sidder og fryser. De er nødt til at ændre Deres holdning på dette punkt. Er De villig til at gøre det?

Alexandr Vondra, *formand for Rådet*. – (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne komme med en undskyldning til Dem. Det er første gang, jeg er her, og jeg brugte muligvis så lang tid på indledningen, at jeg var med til at få tidsplanen til at skride. Jeg mener imidlertid, at det var umagen værd at opsummere, hvad vi har gjort siden tidligt om morgenen den 1. januar.

At tale med én stemme er netop, hvad vi forsøger at gøre i dette vovestykke. Jeg mener, at det indtil videre er lykkedes os ret godt.

De nævnte pakken om det indre energimarked. Den er ikke genstand for den aktuelle forhandling – vi er i gang med at drøfte en krisesituation. Jeg kan imidlertid fortælle, at ud fra, hvad jeg ved fra drøftelserne i Rådet, skyldes frygten for en fuldstændig ejendomsretlig adskillelse alene strategiske bekymringer i visse lande. Det er bl.a. diskussionen om en tredjelandsklausul. Jeg nævnte imidlertid i min redegørelse, at det tjekkiske formandskab har gjort dette emne til en af sine prioriteter, og vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at finde en løsning og et kompromis mellem Rådet og Parlamentet.

Forvent imidlertid ikke, at formandskabet vil finde en mirakuløs løsning på gamblingen med gassen i Central- og Østeuropa. Situationen er anderledes end på en ø, hvor man frit kan indføre energi i en hvilken som helst havn, man måtte ønske. Sådan er situationen ikke i lande, der er beliggende som f.eks. Slovakiet eller Bulgarien. Det er korrekt, at der er lande, som er bedre rustet i krisesituationer som denne, selv i netop denne region. Vi må imidlertid huske på, at man eksempelvis ikke kan bygge gaslagerfaciliteter, hvor som helst. Det kræver de rette geologiske forhold.

I mit land er vi eksempelvis så heldige, at alle lagerfaciliteter befinder sig i den østlige del af landet. Vi kan trække på disse lagre og distribuere gas, selv om der næsten ikke kommer nogen leverancer udefra. Vi er i stand til at overleve i nogle få uger eller måneder, men ikke længere. Slovakiet derimod er så uheldig, at disse geologiske lagre befinder sig i den vestlige del af landet, og det er ingen let sag at vende gasstrømmen. Det kræver kompressorer på rørledningerne, ellers vil det forårsage problemer.

Med hensyn til det at tale med én stemme kan jeg på baggrund af min erfaring sige til dem, som anfører, at dette er et politisk problem, at selvfølgelig er det et politisk problem. Det er et politisk problem, fordi folk fryser. Det er således en politisk vanskelig situation. Jeg er naturligvis enig med dem, der som hr. Saryusz-Wolski og hr. Szent-Iványi siger, at dette er en form for kynisk spil, og midt i alt dette er der kampen om, hvem der skal kontrollere infrastrukturen i landet. Andre som hr. Swoboda og hr. Wiersma fremhæver, at vi ikke bør anlægge en sort/hvid tilgang til dette, og at Ukraine kræver en vis opmærksomhed – de har også ret. Ukraine gør naturligvis ikke sagen lettere. Det er i det mindste min personlige holdning. Vi bør imidlertid også være opmærksomme på, at Bulgarien og Slovakiet befinder sig i en forfærdelig situation, for pludselig er der et land, som ønsker at udnytte denne vanskelige situation og inddrage disse lande i konflikten med Ukraine. Det er, hvad vi kan observere netop nu, bl.a. på baggrund af udviklingen i dag. Det er således en vanskelig situation – hvad kan vi gøre?

Så er der dem, der frygter at komme med i spillet i det hele taget, fordi de betragter det som et spil "Sorteper", hvor der er fare for, at den, som ender med "Sorteper", kommer til at betale regningen. Jeg synes ikke, at en person, der er bange for at spille, er modig. Jeg mener, at en modig person er en, som er villig til at tage en risiko.

Hvorfor ikke købe gas ved grænsen mellem Ukraine og Rusland? Et fremragende eksempel! Vi har diskuteret dette, men hvem er kontrahenterne på EU's side? Det er private virksomheder, som er bange, fordi de ikke har kontrol over den gas, der kommer ind. Der bør naturligvis kunne findes en løsning, men det vil kræve, at Ukraine er villig til at opgive en andel i rørledningen. Det forhindrer landets parlament som bekendt, og de er ikke parate til at gøre det. De europæiske virksomheder bør påtage sig en vis rolle, men det er ikke muligt at sætte noget i værk inden for uger eller endog måneder. Vi er derfor nødt til at øge presset. I dag gav vi eksempelvis udtryk for, at situationen må få retlige følger. Det, tror jeg, er vigtigt i forhold til begge parter.

Jeg ønsker ikke at gentage mig selv og endnu engang bruge for lang tid. Jeg vil gerne frem for alt takke Dem for Deres interesse og aktive indstilling – fra hr. Saryusz-Wolski, PPE-DE-Gruppen til alle her. Vi har behov for Deres hjælp og opmærksomhed. Vi har behov for Deres hjælp til at henlede opmærksomhed på dette problem i de europæiske lande, hvor situationen ikke er forsidestof. Det er primært i den del af Europa, hvor der ikke er nogen krise. Det ville gøre det lettere for os at tale med én stemme på en mere aktiv måde.

Sidst, men ikke mindst, er jeg enig med de fleste af dem, som nævnte behovet for en mere strategisk tilgang, behovet for mellemlange og langsigtede løsninger – det er præcis her, at det tjekkiske formandskab planlægger at sætte ind. Vi har seks måneder – og vi har måske fire måneder til samarbejde med Dem om det – men

vi er fuldstændig enige med Kommissionen og medlemsstaterne om at omsætte målene i praksis og gøre dette til et vigtigt punkt på Det Europæiske Råd i marts og naturligvis også afholde et topmøde i maj om den sydlige korridor for at fremme forsyningsspredningen, bl.a. gennem Nabucco-projektet.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil forsøge at gøre det så kort som muligt. Ud fra et udenrigspolitisk synspunkt er der mange konsekvenser, og vi begyndte at se på dem i 2006, da vi fik den første advarsel. Det vigtigste er, hvad vi sammen kan gøre i fremtiden. Vi har ét problem, og det er naturligvis traktaten. I henhold til traktaten er der ikke nogen fælles ekstern sikkerhedspolitik. Med Lissabontraktaten ville vi have fået en solidaritetsklause, som kunne have været anvendt til at sikre den bedre koordination, som nævnes alle vegne. For det andet har vi i to år haft et energidiplomati. Der er underskrevet forholdsvis mange hensigtserklæringer. Vi har arbejdet med spørgsmålet, men meget er fortsat teori eller befinder sig i forberedelsesfasen. Det er meget vanskeligt at få alle aktørerne samlet på én gang. Vi kan normalt kun fastsætte rammerne, f.eks. for Nabucco-rørledningen. Vi forsøgte efterfølgende at sikre os den mængde gas, der er nødvendig for at kunne forsyne og anlægge rørledningen. Her tror jeg, at der er behov for offentlig-private partnerskaber. Det var mit andet punkt. Det tredje er naturligvis, som vi alle ved – og som det så ofte er blevet sagt – at denne gaskonflikt er en handelsstrid, men en strid med en klar politisk biklang.

Vi oplever også en kraftig forværring af forbindelserne mellem Rusland og Ukraine, men vores primære mål skal være at stabilisere situationen mest muligt. En af mulighederne vil være vores nye idé om et østligt partnerskab, hvor vi gerne så, at de østlige partnere samarbejdede. Med hensyn til Ukraine afholder vi i slutningen af marts en fælles international konference om investering i genopbygningen og moderniseringen af Ukraines gastransitsystem. Jeg mener, at denne konference kommer på et meget opportunt tidspunkt. Med hensyn til de bilaterale forbindelser – mellem EU og Rusland og mellem EU og Ukraine – mener jeg, at det står klart, at leverings- og transitaspekterne i de nye aftaler, der i øjeblikket er under forhandling, har fået ny betydning og vil komme i større fokus.

Mit sidste punkt er, at vi ikke kun ser mod øst, men også mod syd. Vi har allerede arbejdet sammen med mange arabiske lande omkring initiativer om at føre gas via Tyrkiet, forhåbentlig til en fremtidig Nabucco-rørledning. Det betyder, at spredningen af rørledninger, energikilder og naturligvis energiformer vil – som det også er blevet sagt her – være den vej, vi skal gå i fremtiden. For at det kan lade sig gøre, har vi behov for det rette retsgrundlag, og det kan blive vanskeligt.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil blot sige nogle få ting. For det første er vores opgave at få genoptaget leverancerne med det samme, fordi folk lider, erhvervslivet lider, og folk mister deres arbejde. Det er således den vigtigste opgave, ikke at skabe yderligere hindringer.

Derefter bør der imidlertid foretages en analyse af situationen og træffes foranstaltninger. Vi bør se på nogle af vores stereotype betegnelser, for hvis 2006 kunne kaldes en advarsel, er dette et reelt chok.

I virkeligheden undervurderer vi, hvad der reelt skete. Hvis to landes regeringer beskylder hinanden for at have lukket for gasleverancerne, så er den eneste konklusion, jeg kan drage – eftersom jeg har tillid til landene og deres regeringer – at nogen må have pillet ved rørledningerne, og det er meget vanskeligt at tro.

Så det, der er sket, er meget usædvanligt, og jeg mener, at det bør få stor indflydelse på den energipolitik, som vi forsøger at skabe. Derfor mener jeg heller ikke, at noget emne længere bør være tabu. Vi er vitterlig nødt til at drøfte, hvordan vi garanterer forsyningssikkerheden under alle tænkelige forhold.

For at være ærlig, så forventede jeg på intet tidspunkt en fuldstændig afbrydelse af leverancerne. Det var aldrig med i mine betragtninger. Det kom også som et chok for mig. De kan bebrejde mig som energikommissær og sige, at jeg burde have forudset dette. Det var imidlertid slet ikke ventet. Det er noget nyt, som aldrig er sket før, og vi må i fremtiden være forberedte på sådanne situationer.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (torsdag den 15. januar 2009).

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) EU oplever endnu engang en gaskrise. Det står ikke klart, hvem der bærer skylden. Rusland? Ukraine? Begge? Jeg tilskynder på det kraftigste Kommissionen til at offentliggøre oplysninger, der kan afdække årsagerne til denne situation. EU bør påtage sig ansvaret for at finde frem til, hvem der reelt bærer skylden.

Krisen har desværre fremhævet, at mange EU-lande er sårbare over for energiafpresning og kan ende med at lide skade som følge af misforståelser – snarere af politisk end af økonomisk karakter – mellem landene i det tidligere Sovjetunionen. Det står helt klart, at vi må fremskynde udviklingen af en fælles europæisk energipolitik, der bl.a. bygger på en fælles ekstern tilgang. Med hensyn til naturgas skal vi fremskynde spredningen af forsyningskilderne og transitruterne. Det er afgørende, at vi får sat skub i Nabucco-projektet.

Jeg mener, at energikommissæren må fremlægge en rapport, der i detaljer beskriver de foranstaltninger, som Kommissionen har truffet eller snarere IKKE har truffet til støtte for Nabucco-projektet i løbet af det seneste år.

Sylwester Chruszcz (UEN), skriftlig. – (PL) I dagens forhandling er der blevet sagt meget om gasleverancer og forbindelserne, sammenkoblinger og de europæiske økonomiers afhængighed. Vi må tage ved lære af den aktuelle krise.

Vi må også betragte Yamal II-rørledningen som en fornuftig løsning, der er i vores interesse. Den er ikke kun bedre end rørledningen gennem Østersøen til Tyskland, som går uden om Polen, den vil også øge vores energiforsynings sikkerhed. Hvis Yamal II anlægges, vil det betyde, at en langt større mængde gas vil passere via Polen til resten af Europa. Desuden er det en mere omkostningseffektiv og virkningsfuld løsning end den nordlige rørledning, og endelig kan Yamal II anlægges langt hurtigere.

Det, mener jeg, er den vej, vi skal gå for at sikre alle EU-medlemsstater energiforsynings sikkerhed.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Gaskrisen sætter spot på to store problemer, som EU står over for.

På energifronten har vi fortsat ikke en fælles strategi, fordi der mangler den fornødne samhørighed. I øjeblikket er 11 ud af de 27 EU-lande blevet berørt af afbrydelsen af leverancerne. Afhængigheden af russisk gas er imidlertid et fælles sikkerhedsproblem i betragtning af, at energivåbenet kan anvendes når som helst, særligt over for Ruslands tidligere satellitstater. I den situation er det EU's pligt at finde en løsning, der kan skabe et sikkert energiområde for nye medlemsstater. Europas egentlige problem er spredningen af gaskilderne og ikke transitruterne mellem Rusland og EU.

For det andet afslører gaskrisen, hvor politisk svagt et delt og tøvende EU er. En af de iøjnefaldende ulemper er EU-formandskabet. Vi har særligt i krisetider behov for en repræsentativ person, der kan tale på vegne af EU. Et kør af forskellige stemmer risikerer at latterliggøre idéen om et forenet Europa, for ikke at nævne EU's internationale image og indflydelse. Det er derfor nødvendigt at indføre et længerevarende EU-formandskab, der desuden er uafhængigt af medlemsstaternes politiske strukturer.

Daniel Dăianu (ALDE), skriftlig. – (EN) Endnu en advarsel.

Den aktuelle gaskrise viser endnu engang, hvor svag og ineffektiv EU's energipolitik er. Når EU-landenes nationale regeringer er under stort pres, sætter de grundlæggende deres lid til egne ressourcer. Det er ikke overraskende i lyset af omstændighederne, men det viser endnu et aspekt af den manglende solidaritet inden for EU. Krisen gør det også klart, hvad der er absolut nødvendigt i forhold til fremtidige EU-energi politiske tiltag, hvis vi da i virkeligheden ønsker en europæisk energipolitik. Ligesom vi har olielagre, bør vi opbygge gaslagre. Vi er nødt til at øge antallet af gasleverandører, forsyningsruter og leveringsmekanismer (som i tilfældet med flydende naturgas). Anlægget af Nabucco-rørledningen bør fremskyndes, og finansieringen af projektet bør styrkes gennem inddragelse af EIB. Argumentet om, at der ikke vil være tilstrækkelig gas til rådighed de steder, hvor nye forsyningsruter udvikles, holder ikke ved nærmere eftersyn. Vi skal udvikle vedvarende energikilder i et højere tempo og spare energi. Sidst, men ikke mindst, skal vi udvikle grænseoverskridende energisammenkoblinger, så EU-medlemsstaterne kan hjælpe hinanden, når behovet opstår.

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Energisektoren er en vigtig økonomisk og geopolitisk faktor. Nu om dage dækkes knap halvdelen af EU's energibehov via import, og prognoserne viser, at importen vil tegne sig for 70 % af naturgasforsyningen og 100 % af olieforsyningen i 2030. Det må være de vigtigste motiver for straks at udvikle en fælles energipolitik. Det kræver, at vi baserer gennemførelsen af en fælles energipolitik på tre hjørnestene: fuldstændig sammenkobling af de nationale net på EU-plan, spredning af vores forsyningskilder og indførelse af aktive energibesparende foranstaltninger.

Alle disse tiltag skal også føre til, at vi undgår energikriser som den nuværende, der vedrører leverancerne af russisk gas via Ukraine, og som medfører store problemer for EU's befolkning og skaber kaos i økonomien. Er det virkelig lige så let at stjæle gas fra et net som en pung fra en lomme? Kan man virkelig afskære forsyningen sådan uden videre, på nogle få minutter, uden først at underrette forbrugeren? Jeg mener, at vi

skal undersøge løsninger på problemet med EU's energiforsyningsikkerhed, inden vi undersøger den manglende overholdelse af internationale traktater og aftaler og den omstændighed, at en leverandør, som sikrer størstedelen af sin omsætning gennem gaseksport, behandler rettidigt betalende europæere med ligegyldighed og manglende interesse.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) EU har ikke taget ved lære af erfaringerne fra gaskrisen mellem Rusland og Ukraine i 2006. Beslutningstagerne reagerede på afbrydelsen af gasleverancerne som om, at den kom fuldstændig bag på dem. Denne energiforsyningskrise, som er den alvorligste til dato, kan være den sidste advarsel til medlemsstaterne. Vi er nødt til at gøre noget for at mindske vores energiafhængighed. Den konflikt, der er brudt ud mellem Rusland og Ukraine, er ikke kun en privat, bilateral retstv, eftersom den påvirker flere hundrede millioner EU-borgere.

Den aktuelle krise er ikke kun en test af vores fælles energipolitik, men også af solidariteten inden for EU. Spørgsmålet er nu, om medlemsstaterne kan bevæge sig væk fra de politikker, der hidtil har været baseret på separate aftaler. Spørgsmålet er, om EU er i stand til at tale og handle som en enhed i et så vigtigt spørgsmål.

De seneste dages passivitet er særligt pinefuld, eftersom Kommissionen gjorde et godt stykke arbejde med at fastlægge tiltag, der kan mindske Europas afhængighed. Vi kan kun tilslutte os det, der er fastlagt i handlingsplanen for energisikkerhed og solidaritet. Der skal hurtigst muligt investeres i udvikling af alternative forsyningsruter og i sammenkobling af de eksisterende net. Støtten til energieffektive infrastrukturer bør udvides, og vi skal styrke energidimensionen i den eksterne EU-politik, der i øjeblikket er ved at tage form.

Jeg tror ikke, at den aktuelle krise ville have haft en så drastisk effekt, hvis det ikke var fordi, at medlemsstaterne først var kommet til fornuft i sidste øjeblik og fik engageret sig i en fælles europæisk energipolitik med mere end blot løfter.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det har vist sig, at den aktuelle krise i gasforsyningen til Ukraine og Europa har langt alvorligere følger end tidligere kriser, som skyldtes det samme problem med Ruslands monopolistiske stilling inden for gasforsyning til EU. Krisen har fået os til at forstå den reelle betydning af ord og begreber, som vi så ofte anvender, men ikke altid forstår, ord som forsyningssikkerhed, EU-solidaritet, fælles energipolitik og spredning af energiforsyningen og forsyningsruterne for gas og andre brændstoffer. Vi behøver ikke engang at kende de egentlige årsager til Ruslands adfærd for at drage vores konklusioner. At kende motiverne er naturligvis vigtigt for at kunne foretage en moralsk og politisk vurdering af, hvordan individuelle lande og virksomheder opfører sig, men faktum er, at uanset hvilke motiver de enkelte aftaleparter måtte have, så har mange EU-borgere oplevet de barske konsekvenser af ikke at have adgang til gas. Sandheden er vigtig, men den leverer ikke gas. Lad os benytte lejligheden til at få nogle seriøse svar på flere spørgsmål. Vil vi være i stand til at drage de rigtige konklusioner af den aktuelle situation? Vil vi være i stand til at se ud over de kortsigtede perspektiver, som udnyttes af de nuværende oppositionspartier, der kynisk bruger situationen til at foretage grundløse angreb på deres egne nationale parlamenter? Vil Nabucco-rørledningen blive anlagt? Vil vi øge vores obligatoriske brændstofreserver? Vil de ideologiske modstandere af atomenergi ændre holdning? Lad os håbe det!

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Lektien af den aktuelle gaskrise er helt klar, og EU må tage den til efterretning. Der er tale om endnu et vendepunkt, og det bør være det sidste, der udstiller de 27 landes mangel på lederskab. Det er, hvad de europæiske borgere forventer, selv i de lande, der ikke er direkte berørt af gasembargoen, og som er mindre afhængige af leverancer fra Gazprom.

Den solidaritetsmekanisme, der blev skitseret i direktivet fra 2004, er slet ikke i stand til at imødegå de aktuelle udfordringer. Vi er nødt til at blive enige om en praktisk fælles solidaritets-, sikkerheds- og energispredningspolitik. Vi har ikke behov for slagord. Vi har behov for investeringer i infrastruktur. Vi er nødt til at sikre os selv imod en fremtidig krise ved at øge vores gaslagerkapacitet. Energisolidaritet fordrer grænseoverskridende sammenkoblinger, der forbinder de enkelte landes transmissionsnet. Polen er et godt eksempel på det. Selv om landet hovedsageligt forsynes via rørledninger fra Rusland, der går uden om Ukraine, og derfor er mindre udsat i den aktuelle krise, er Polen ikke forbundet til Vesteuropas transmissions- og lagringssystem.

Vi er bekymret for, at den aktuelle krise ender med at forringe Ukraines og ikke kun Ruslands troværdighed. Denne konsekvens af gaskrisen er ikke mindre alvorlig end de midlertidige problemer, som forbrugerne oplever i en hård vinter.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), skriftlig. – (BG) Det er meget vanskeligt for os at drøfte gaskrisen, når Rådet, Parlamentet og Kommissionen er endt med at være bundet på hænder og fødder. Drøftelsen er dog

yderst vigtigt, om end utilstrækkelig. Jeg vil gerne takke alle mine kolleger fra de forskellige politiske grupper og medlemsstater for deres støtteerklæringer til Bulgarien og de andre lande, som er ramt af krisen.

Det får dog ikke gassen til at flyde igen og genopretter ikke almindelige europæiske levevilkår for vores medborgere. Som følge af krisen er Bulgarien gået fra at være et energicentrum på Balkan til at være gaskrisens epicenter.

Derfor er der behov for en hurtig indsats. Konsekvenserne af krisen er humanitære og økonomiske. Situationen destabiliserer vores land yderligere oven i finanskrisen. Parlamentet må vedtage en beslutning, hvori det giver udtryk for sin holdning og foreslår foranstaltninger, der kan hjælpe os med at komme igennem krisen. Her og nu! Disse foranstaltninger skal omfatte atomkraft og bestræbelser på at finde nye naturgaskilder. Vi har behov for en ny aktionsmekanisme og et sæt værktøjer.

Hvis Parlamentet ikke bliver en del af løsningen af problemet nu, vil det ende med at blive en del af selve problemet. Det vil få negative politiske konsekvenser for EU.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den aktuelle krise har endnu engang understreget, at det primære problem er afhængigheden af russiske energiresourcer og Ruslands udnyttelse af denne situation på en måde, der ligger uden for almindelige internationale procedurer.

Der må handling bag kommissionsformandens og rådsformandens erklæringer under krisen i Georgien, der henviste til behovet for en ændring af EU's forhold til Rusland.

Lissabontraktaten må ratificeres, så vi kan skabe en fælles europæisk energipolitik.

Vi skal starte med straks at anlægge Nabucco-rørledningen.

Det er absolut nødvendigt at fremme energiprojekter, der gør Sortehavsregionen mere synlig, og anvende energikilder fra landene ved Det Kaspiske Hav.

Udvidelsen af det europæiske energifællesskab mod øst og indføjes af energi som en prioritet i den nye ramme, der er skabt via det østlige partnerskab, kan også bidrage til at løse den nuværende situation.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Det er en skam, at det tjekkiske formandskab ikke kunne påbegynde arbejdet som oprindeligt planlagt, men måtte lægge ud med gaskonflikten mellem Rusland og Ukraine – på samme måde, som det seneste formandskab først måtte forsøge at få afsluttet krigen mellem Rusland og Georgien.

Intet er imidlertid så skidt, at det ikke er godt for noget. Takket være denne gaskrise er energispørgsmålet nemlig rykket frem i forreste række, særligt behovet for en fælles energipolitik.

Denne fælles energipolitik kan imidlertid ikke udformes i Bruxelles, hvis medlemsstaterne ikke er motiveret af den fælles interesse, men i stedet indgår bilaterale aftaler, der er fordelagtige for dem alene. I den forstand er en fælles politik nødt til at opstå i medlemsstaternes hovedstæder, ikke i magtkorridorerne i Bruxelles, sådan som man kunne forvente.

Jeg håber, at det vil lykkes talsmanden at skabe større forståelse herfor.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Rusland lukkede for gasforsyningen på et yderst ubelejligt tidspunkt for de europæiske forbrugere, og det er afgørende, at gasleverancerne genoptages uden videre omstændigheder. Når krisen er løst, må vi imidlertid tage vores afhængighed af russisk gas op til grundig overvejelse, og i den forbindelse bør vi se på aspekter.

For det første må Rusland sørge for at være i stand til at opfylde sine forpligtelser over for EU. Forældet teknologi og forældede infrastrukturer kan bringe den stabile strøm af gas til EU i fare. Det skal også bemærkes, at trods de ambitiøse planer om Nord Stream-gasledningen, er der ingen sikkerhed for, at de russiske naturgasfelter er tilstrækkeligt store til, at Rusland kan opfylde sine forpligtelser.

For det andet har Kreml haft tendens til at bruge økonomiske instrumenter som politiske værktøjer. EU bør aldrig blive offer for en sådan politisk adfærd. Jeg opfordrer EU til at diversificere sin energipakke og på den måde komme ud af sin afhængighed af en enkelt naturgasleverandør.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Som jeg ser det, er der to aspekter af problemet med gasforsyningen fra Rusland til Ukraine og videre til EU. Det første er, at mange mennesker er oprørte og råber: "Hvor vover Rusland at gøre dette!" Jeg spørger: "Hvorfor ikke?" Når EU selv i overvejende grad er et neoliberalistisk

projekt, hvor markedskræfterne angiveligt løser alt, hvorfor må Rusland så ikke have lov til at opføre sig forretningsmæssigt og kræve tilbagebetaling af de penge, som det har til gode hos en skyldner? Gaskrisen blev ikke udløst af Rusland, men af Ukraine, og det er ikke et politisk problem, men et økonomisk anliggende. Det må gøres helt klart. Det andet aspekt (og det er noget, som jeg har kritiseret flere gange tidligere) er EU-organernes og -institutionernes fokus på irrelevante problemer, der kun bortleder opmærksomheden fra de virkelig presserende anliggender – og her er Parlamentet ingen undtagelse. Tendensen blev bekræftet af EU's reaktion på Ruslands retmæssige beslutning om at indstille gasleverancerne. I stedet for den pinagtige pylren om den ukrainske regering, som skal forestille at være en form for "beskyttelsesfilter" mellem Rusland og EU-landene, og i stedet for at fantasere om den perfekte form på en agurk burde EU have forberedt sig på en krise af denne karakter for længe siden. Hvordan har EU hjulpet eksempelvis slovakkerne og bulgarerne, som er blevet hårdest ramt af gaskrisen? Var EU overhovedet i stand til at hjælpe dem? Hvis ikke, er der noget galt med integrationen.

Kristian Vigenin (PSE), skriftlig. – (BG) I gaskrisen mellem Rusland og Ukraine er dem, der er endt med at blive hårdest ramt, samtidig de mest uskyldige. Den nuværende situation viser med al tydelighed, hvor afhængig Europa er ikke kun af leverandørlandet, men også af transitlandene. Den viser også, hvor urimelig kritikken af alternative rørledninger har været, f.eks. Nord Stream- og South Stream-rørledningerne. Desværre fremhæver den også, hvor magtesløs EU er i forhold til at yde assistance til de medlemsstater, der er hårdest ramt, og garantere borgernes sikkerhed.

Vores grundlæggende opgave nu er at få genoptaget gasleverancerne. EU er nødt til at anvende alle sine politiske ressourcer til at overbevise Rusland og Ukraine om at løslade de 18 medlemsstater, som de i øjeblikket holder som gidsler.

Dernæst skal der ydes støtte til de lande, som er hårdest ramt. I en situation med økonomisk krise og faldende markeder kan konsekvenserne af en knaphed på gas vise sig at være fatale for mange virksomheder i mit land og for tusinder af mennesker, som vil miste deres arbejde. Hvem vil bære ansvaret for det?

Den tredje og vigtigste foranstaltning på lang sigt er anlæg af alternative gasrørledninger, særligt Nabucco-rørledningen, investeringer i sammenkobling af medlemsstaternes gasforsyningsnet og opførelse af lagerfaciliteter for at sikre større reserver.

Den klare konklusion på alt dette er, at vi har behov for en fælles europæisk politik, men det er en skam, at vi altid først indser noget sådant efter en alvorlig krise.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Sagen om gaskrisen i EU, Ukraine og på Balkan bør primært betragtes som et led i Ruslands kamp for politisk og økonomisk indflydelse i de tidligere sovjetrepublikker.

Det land, der kæmpes om nu, er Ukraine. Rusland er gået ind i den kommende valgkamp og ønsker at bruge krisen til at vise den ukrainske befolkning, at hvis den forbliver tro mod Rusland, vil Ukraine have adgang til billig gas og olie.

Den aktuelle konflikt viser også, at denne form for geopolitisk indflydelse er vigtigere for Rusland end et godt forhold til EU. Rusland har i sine planer taget højde for de økonomiske omkostninger ved at lukke for gasleverancerne. Vi bør derfor ikke narre os selv – dette er kun begyndelsen af kampen for indflydelse i Ukraine.

EU er som altid blind og ønsker fortsat at sætte sin lid til import af gas og olie til dækning af energibehovene. Samtidig ligger EU's egne kul- og brunkulsressourcer (inklusive i Polen) ubrugt hen. Jeg ved ikke, om det er politisk dumhed eller ganske enkelt et spørgsmål om at fastholde energipresset på visse lande i Fællesskabet.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Problemet med, at Ukraine og EU forsynes med gas fra Rusland, må løses hurtigst muligt. EU har behov for en energisikkerhedspolitik, en spredning af ressourcerne og solidaritet i energisektoren for at forhindre lignende kriser, som går ud over borgerne.

Over halvdelen af EU-medlemsstaterne er berørt af, at Rusland har indstillet gasleverancerne. I Bulgarien er gasforsyningen til industrien blevet reduceret eller afbrudt, da landet er 90 % afhængig af gas fra Rusland.

Jeg støtter både formandskabets og Kommissionens holdning og deres indsats for at få parterne i dialog, så der kan findes et kompromis. Uden teknisk koordination mellem de to parter kan der ikke leveres gas. I fremtiden er vi nødt til at holde dialogen åben med begge parter for at undgå at ende i en lignende situation.

Rådet og Parlamentet foreslår via den energipakke, der er til forhandling, en række foranstaltninger, bl.a. at anvende flere energileverandører af hensyn til forbrugerne. Vi håber, at pakken vil blive vedtaget ved andenbehandling.

Denne krise skal løses hurtigst muligt, for den berører både de europæiske borgere og europæisk erhvervsliv. Vi har behov for en fælles ekstern politik på energiområdet.

10. Spørgetid (Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0001/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Formanden. – Spørgsmål nr. 1 af **Milan Horáček** (H-0968/08)

Om: Retsvæsenet i Rusland

Hvorledes evaluerer formandskabet retsvæsenet i Rusland, navnlig fængslingen af oppositionspolitikere – som for eksempel Platon Lebedev og Mikhail Khodorkovskij, hvis rettergang og fængsling strider mod selv russisk lov – og hvilken rolle kommer disse misforhold til at spille under forhandlingerne om partnerskabs- og associeringsaftalen med Rusland?

Spørgsmål nr. 2 af **Bernd Posselt** (H-0999/08)

Om: Retsvæsenet i Rusland

En af de væsentlige hindringer for spændingsfrie og økonomiske forbindelser med Rusland samt for en ny partnerskabsaftale er de store mangler i det russiske retsvæsen. Hvilke skridt vil Rådet tage for at opnå en ændring af de politiske domme – f.eks. mod Yukos-fangerne Khodorkovskij, Lebedev og Bakhmina – og af den ligeledes retsstridige fuldbyrdelse af disse samt for at støtte opbygning af et retsvæsen, der er uafhængigt af de autoritære politiske strukturer?

Spørgsmål nr. 3 af **Tunne Kelam** (H-1008/08)

Om: Retsstatsprincippet og retsvæsenet i Rusland

Eftersom EU er et samfund baseret på værdier, burde EU gøre retsstatsprincippet og respekten for menneskerettigheder til hjørnestenen i sit forhold til tredjelande. Retsvæsenet i Rusland er blevet politiseret og bruges åbent som et værktøj i hænderne på lederne i Kreml. Derfor bør retsløshed og korruption stå på EU's liste over prioriterede spørgsmål, når det forsøger at udbygge forbindelserne med Rusland i fremtiden.

I betragtning af de seneste spektakulære sager om Khodorkovskij, Lebedev og Bakhmina bedes Rådet besvare følgende spørgsmål: Hvordan forholder Rådet sig til Rusland i forbindelse med sådanne lovstridige og korrupte afgørelser fra russiske domstoles side? Hvordan agter Rådet at håndtere denne problemstilling i sit forhold til Rusland, og hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe for at tvinge Rusland til at foretage ændringer i sit retssystem?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg ved, at min ven hr. Horáček er en mand, som gennem længere tid har været engageret i menneskerettighedssituationen i Rusland, og jeg vil gerne takke ham for hans indsats, fordi det er netop, hvad denne instans, denne institution, bør gøre.

Vedrørende det konkrete spørgsmål vil jeg gerne forsikre ham om, at Rådet fuldt ud deler hans bekymring over udviklingen, hvad angår retsstaten og demokratiet i Rusland.

Rådet er af den holdning, at vores partnerskab med Rusland skal være baseret på overholdelsen af folkeretten, de demokratiske principper og menneskerettighederne. Derfor agter Rådet fortsat at lægge pres på Rusland for at få landet til at opfylde de forpligtelser, som det har indgået som medlem af Europarådet og naturligvis OSCE samt i henhold til partnerskabs- og samarbejdsaftalen med EU.

De sager, som De og Deres kolleger nævner, er meget bekymrende, og Rådet vil fortsat følge udviklingen nøje.

Rådet giver jævnligt udtryk for sine bekymringer over for Rusland som led i den politiske dialog, særligt den halvårlige menneskerettighedshøring, som blev indført i marts 2005.

Der vil blive taget højde for russernes indsats på dette og andre områder i forhandlingerne om en ny aftale med Rusland – det er meget vigtigt – og også i forhold til andre aspekter af forbindelserne mellem EU og Rusland.

At få indført ufravigelige bestemmelser om menneskerettigheder i den nye partnerskabs- og samarbejdsaftale, der i øjeblikket er under forhandling, er også en af EU's prioriteter, hvilket fremgår af det forhandlingsdirektiv, som Rådet godkendte sidste år.

Det strategiske partnerskab med Rusland, som nogle taler om, skal bygge på fælles værdier, ellers vil der ikke være nogen fornuft i det. EU har behov for en ny aftale, men det har Rusland også. Det er afgørende, at forhandlingerne samt selve aftaleteksten afspejler værdier, som vi sætter højt, f.eks. retsstaten. Personligt vil jeg gerne understrege, at det er helt afgørende, at EU står sammen for at opnå resultater på dette område.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg synes, at det er problematisk, at Rådet tidligere gentagne gange har fortalt os, at forbindelserne med Rusland har højeste prioritet, men i sagerne om Mikhail Khodorkovskij, Platon Lebedev og Svetlana Bakhmina er der ikke sket nogen fremskridt overhovedet.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. Vondra! Jeg har stor respekt for Dem som en erfaren menneskerettighedsforkæmper, og jeg har også stor respekt for den tjekkiske kreativitet, deraf mine spørgsmål. Kan De hjælpe os med at finde nye måder at bringe sagen om de fængslede i Yukos-affæren tættere på en løsning efter års forhandlinger, dvs. forsøge at sætte handling bag ordene? Hvordan kan vi desuden i praksis sætte skarpere fokus på menneskerettighedsspørgsmålet i forhandlingerne med Rusland?

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru formand, hr. minister! Tak for Deres svar! Er De enig i, at hvis Rådet på insisterende og overbevisende vis havde forelagt Rusland problemet og vist, at EU tager sådanne rystende lovovertrædelser alvorligt, så ville grundlaget for de økonomiske forbindelser også have været bedre i dag?

Er De enig i, at medmindre sagen om Khodorkovskij og Lebedev får en retfærdig og gennemsigtig afslutning, kan EU heller ikke forvente, at Rusland overholder sine økonomiske forpligtelser?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru. formand! Jeg tror ikke, at De med et tjekkisk formandskab kan forvente tavshed. Jeg forholdt mig ikke tavs, da vi drøftede energiforsyningsikkerhed, og jeg forholdt mig ikke tavs tidligere, da vi drøftede Khodorkovskij-sagen og andre sager.

Som De sikkert ved, kommer der et trojkamøde i februar, hvor formandskabet vil være repræsenteret ved den tjekkiske udenrigsminister, Karel Schwarzenberg. I de sager, som De henviser til, vil vi bestemt overveje tiltag, men om der sker resultater eller ej er naturligvis alene op til Rusland. Vi kan blot fastholde presset, men det er op til Rusland at reagere.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne byde ministeren velkommen i Parlamentet og byde Tjekkiet velkommen i formandsstolen. Jeg ville ønske, at hvert eneste medlem i Parlamentet kunne sige det samme. Jeg må sige, at jeg var chokeret over tonen i nogle af spørgsmålene til den tjekkiske premierminister i dag. En af vores kolleger, hr. De Rossa fra Irland, opfordrede ham til at trække sin bemærkning om, at Lissabontraktaten muligvis ikke var så fantastisk, som hr. De Rossa gjorde den, hvilket bortset fra alt andet var ret fornærmende over for flertallet i hr. De Rossas egen valgkreds...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Spørgsmål nr. 4 af **Marian Harkin** (H-0969/08)

Om: Liberalisering af verdenshandelen

På formandskabets hjemmeside har Tjekkiet blandt prioriteterne beskrevet sine ambitioner i forhold til en liberalisering af verdenshandelen. Kan formandskabet uddybe disse ambitioner og i særdeleshed fortælle, hvilke skridt det foreslår at tage for at garantere EU's fødevareforsyningsikkerhed?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Tak for lige netop dette spørgsmål! Jeg kommer nemlig fra et land, som er en god ven af frihandel. Frihandel er fundamentet i vores økonomi – ca. 80 % af vores BNP er på den ene eller anden måde skabt af aktiviteter, der har forbindelse til international handel. De kan således være forsikret om, at vores formandskab er opsat på, at EU fortsat har blikket fast rettet mod en afbalanceret, ambitiøs og omfattende aftale i forbindelse med WTO's Doha-udviklingsrunde. Det vil vi arbejde hårdt for.

Med hensyn til spørgsmålet om formandskabets ambitioner i forhold til liberaliseringen af verdenshandelen har vi klart defineret vores hovedprioriteter på området i forbindelse med Rådets 18-måneders program for de franske, tjekkiske og svenske formandskaber samt i vores eget arbejdsprogram, som blev offentliggjort i sidste uge og i et vist omfang blev forelagt af premierministeren her i dag.

Ifølge dette program er handelspolitikken fortsat et yderst vigtigt værktøj til håndtering af de muligheder og udfordringer, der følger med globaliseringen, og til at skabe økonomisk vækst, beskæftigelse og velstand for alle borgere i Europa. Vi vil videreføre indsatsen for at skabe et åbent, markedsorienteret og regelbaseret verdenshandelssystem til fordel for alle.

Handelspolitikken bør også bidrage til EU's miljø- og klimamål, især ved at fremme en større handel med miljøvarer og -tjenesteydelser. EU er fortsat fuldt indstillet på at nå frem til en afbalanceret, ambitiøs og omfattende aftale i forbindelse med WTO's Doharunde.

Desuden har Tjekkiet fastsat tre prioritetsområder for sit formandskab. En af disse prioriteter er EU i verden. I den forbindelse vil vi fremhæve betydningen af handelspolitikken som et middel til fremme af den eksterne konkurrenceevne, økonomisk vækst og beskæftigelse i henhold til EU's nye handelspolitik, "det globale Europa", og i henhold til den reviderede vækst- og beskæftigelsesstrategi.

Parallelt med det multilaterale system vil Tjekkiet bakke op om Kommissionens indsats for at forhandle handelsaftaler med lovende partnere og regioner, f.eks. Korea, Indien, ASEAN, Mercosur, landene i Det Andinske Fællesskab og Centralamerika og eventuelt også Kina – og for at forhandle frihandelsaftaler med EU's nærmeste naboer, f.eks. Ukraine, eller indlede sådanne forhandlinger med f.eks. Rusland, når forudsætningerne herfor er opfyldt.

Formandskabet vil forelægge sit handelsprogram for Udvalget om International Handel den 20. januar 2009.

Vedrørende fødevarerforsynings sikkerheden i EU er formandskabet af den opfattelse, at protektionisme ikke vil bidrage til at sikre fødevarerforsyningen i Europa eller i verden. Derfor støtter formandskabet liberaliseringen af verdenshandelen i henhold til Doha-udviklingsdagsordenen og forhandlingerne om reformen af den fælles landbrugspolitik med henblik på at gøre europæisk landbrug mere konkurrencedygtigt. Det betyder en afvikling af eksportrestitutionerne.

Faktorer som en gennemsigtig liberalisering af verdenshandelen og et konkurrencedygtigt landbrug danner samtidig grundlag for en forbedring af fødevarerforsynings sikkerheden. Fødevarerforsynings sikkerheden i EU er langt hen ad vejen forbundet med den internationale fødevarerhandel, som sikrer, at varerne er tilgængelige til konkurrencedygtige priser, og skaber de rette incitamenter for de medlemsstater, som kan producere varerne mest effektivt.

I dag er fødevarerforsynings sikkerheden ikke kun forbundet med den lokale fødevarerproduktion, men med et lands evne til at finansiere importen af fødevarer gennem eksport af andre varer. I den forstand kan et åbent, multilateralt handelssystem med mange forskellige lande, der leverer fødevarer, være en bedre garanti for stabile og sikre leverancer.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Tak til Rådet for det uddybende svar, som jeg vil skulle se lidt nærmere på, om end jeg ikke tror, at vi vil være enige. Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på en betænkning om global fødevarer sikkerhed, som blev vedtaget her i Parlamentet, og som jeg var ordfører for. Af den fremgår det meget klart, at markedet ikke vil garantere vores fødevarerforsyning og bestemt ikke vil sikre landmændene den indkomststabilitet, som de har behov for. Kunne De derfor præcisere for mig, hvorvidt De mener, at frihandel på landbrugsområdet er vejen frem, og om dette er Deres prioritet under formandskabet?

Alexandr Vondra, formand for Rådet – (EN) Fru formand! Jeg kan give Dem et meget kort svar – ja! Med frihandel inden for landbruget vil der ikke være sult i verden.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Fru formand, hr. Vondra! Man siger gerne, at landbrugspolitikken kun eksisterer for de 3 %, som driver landbrug, men at der er 100 % af os, som spiser. Jeg selv spiser med god appetit, og jeg vil gerne starte med at gøre det helt klart, at jeg betragter fødevarerforsynings sikkerheden som eksistentiel. Vi oplever i øjeblikket problemer med vores energifafhængighed. Jeg er tilhænger af fri verdenshandel, men vi skal være i stand til at brødføde os selv via vores egen jord, og derfor er vi nødt til at beskytte vores landbrugsstrukturer. Denne opgave kan ikke overlades til markedet alene.

Syed Kamall (PPE-DE). (EN) Fru formand! Først vil jeg gerne ligesom min kollega hr. Hannan byde det tjekkiske formandskab velkommen – det bliver en interessant kontrast i forhold til det seneste EU-formandskab – og endnu engang undskyldte den uhøflige opførsel fra flere af mine kollegers side.

Det er meget fint at sige, at vi ønsker at sætte skub i WTO-forhandlingerne, men vi har haft et indisk valg, vi har haft et amerikansk valg, og foran os har vi europæiske valg. Med alle disse nylige og kommende valg og regeringsskift, hvordan kan vi da reelt sætte skub i WTO-forhandlingerne?

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Jeg tænker på reformen af den fælles landbrugspolitik, hvor vi var blandt dem, som forsøgte at opmuntre Kommissionen til at fremsætte de nye forslag til en budgetreform, hvidbogen. Jeg forsøgte endda at skabe en form for fælles tiltag med min svenske kollega, eftersom formandskabet i 2009 varetages af Tjekkiet og Sverige, og vores holdninger er forholdsvis ens. Det er imidlertid ikke op til os at fremsætte forslag til retsakter.

Jeg sagde til min ven hr. Posselt: Vores kulturelle baggrund minder om hinanden, men jeg tror, at De ved, at vi begge er levende eksempler på, at der ikke er sult i Europa, ganske enkelt fordi handelen med landbrugsvarer er steget inden for de seneste årtier. Jeg ved, at vi også har behov for at bevare eksklusive produkter på markedet, f.eks. bayersk og tjekkisk øl, men generelt mener jeg altså, at frihandel fremmer velstand i Europa og i resten af verden.

Fru formand! Så er der spørgsmålet om den fælles landbrugspolitik. Rådet minder om, at med hensyn til den politiske aftale, der blev indgået i Rådet den 20. november sidste år om sundhedstjekket af den fælles landbrugspolitik, blev det i den fælles erklæring fra Rådet og Kommissionen vedtaget, at Rådet og Kommissionen i forbindelse med de drøftelser, der blev indledt i Annecy i Frankrig den 23. september om den fælles landbrugspolitik fremtid efter 2013, og med forbehold af de nye finansielle overslag for den periode, nøje vil undersøge mulighederne for at ændre ordningen med direkte betalinger i Fællesskabet og regulere de forskellige niveauer af direkte betalinger mellem medlemsstaterne.

Jeg kan fortælle Dem, at det tjekkiske formandskab agter at drøfte dette spørgsmål på det uformelle møde i Rådet (landbrug) i Brno i maj. Min regeringskollega Petr Gandalovič ser meget frem til at indlede denne debat.

Vores mål er at holde snor i forhandlingerne om den fremtidige fælles landbrugspolitik. Vi skal fokusere på at undersøge landbrugspolitiske instrumenter, særligt på området for direkte betalinger, der vil sikre en ikkediskriminerende og effektiv udnyttelse af de finansielle midler, der opkræves hos de europæiske skatteydere og anvendes på den fælles landbrugspolitik, styrke de europæiske landmænds konkurrenceevne, forbedre den europæiske landbrugs- og fødevarerindustri stilling på et globaliseret og åbent verdensmarked, forbedre landbrugsprodukternes kvalitet og forsyningen af usælgelige landbrugsvarer samt bidrage til en bæredygtig udvikling af landområder.

Resultatet af disse forhandlinger bør bane vej for – og det vil jeg gerne understrege – en moderne fælles landbrugspolitik, der sikrer lige vilkår for alle medlemsstater.

Formanden. – Spørgsmål nr. 5 af **Seán Ó Neachtain** (H-0971/08)

Om: Den fælles landbrugspolitik fremtid 2013-2020

Den fælles landbrugspolitik er et af det tjekkiske formandskabs prioriteter. Hvilke skridt vil det tjekkiske formandskab tage i forhandlingerne om fremtiden for den fælles landbrugspolitik?

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru formand! Jeg vil gerne takke formanden for hans svar og stille ham et spørgsmål vedrørende det tjekkiske formandskabs planer om at yde støtte til ugunstigt stillede områder. Så vidt jeg kan forstå, er der et akut behov for yderligere bistand til ugunstigt stillede områder gennem EU's fælles landbrugspolitik. Jeg vil gerne vide, hvad formandskabet agter at gøre ved det.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! Problemet med de ugunstigt stillede områder i Europa som helhed er et af de særlige problemer, der konstant drøftes i forbindelse med den fælles landbrugspolitik. Jeg tror, at vi alle – eller de fleste af os – er enige om, at vi bør gå fra direkte betalinger til betalinger til udvikling af landområder, dvs. en form for omfordeling, i stedet for at fastholde protektionistiske foranstaltninger.

Det er således metoderne og midlerne, og vi arbejder selvfølgelig tæt sammen med kommissær Fischer Boel. Jeg er ikke landbrugsekspert, men jeg tror bestemt, at De også vil få lejlighed til at henvende Dem til den tjekkiske landbrugsminister og drøfte dette nærmere.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg ønsker Tjekkiet et succesfuldt formandskab. Jeg vil gerne bede ministeren fortælle om de tjekkiske landmænds og den tjekkiske fødevaresektors foreløbige erfaring med den fælles landbrugspolitik, om de er tilfredse, og om den har skabt positive forbedringer. Hvordan opfatter de – og hvordan opfatter det tjekkiske folk – den fælles landbrugspolitik i forhold til dens anvendelse i Tjekkiet?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Fru formand! Desværre medfører den økonomiske krise et tab af arbejdspladser. Købekraften er faldende. Livskvalitet er imidlertid bl.a. et spørgsmål om sunde fødevarer.

I Rumænien er der rigtig mange landmænd, men deres bedrifter er små. Jeg vil gerne spørge, hvilken støtte De agter at tildele små landbrugsproducenter, særligt i de nye medlemsstater.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Fru formand! I de nye medlemsstater er forholdene forskellige. I mit land er der eksempelvis ikke så mange små landbrug som i visse andre europæiske lande. Vi har et meget konkurrencedygtigt landbrugserhverv med store bedrifter, men tager man f.eks. til nabolandet Polen, er situationen lidt anderledes.

Med hensyn til fru Doyle's spørgsmål om, hvordan vi klarer os, kan jeg tage udgangspunkt i de landmænd, der bor i min egen valgkreds i det nordlige Bøhmen. På den ene side klarer de sig bedre, fordi de har fået flere penge. Vi har således landmænd, der nu går med Hugo Boss-slips. Det så vi ikke for fem eller ti år siden. På den anden side føler de også en vis form for uretfærdighed på grund af de uensartede betalinger til henholdsvis de gamle og de nye medlemsstater. Det er et spørgsmål om manglende grundlæggende retfærdighed i systemet, og det bør der rettes op på.

Samtidig mener vi, at der bør ske en reform af den fælles landbrugspolitik. Det er den eneste måde, hvorpå Europa kan bevare sin konkurrenceevne. Vi står altså her med et kompliceret problem. Jeg er ikke ekspert og kan ikke gå i detaljer, men jeg mener, at vi i det mindste bør kunne blive enige om de grundlæggende linjer.

Formanden. – Og fru Țicău's spørgsmål?

Undskyld, men jeg var ikke sikker på, om De havde besvaret begge spørgsmål.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg forsøgte at besvare begge spørgsmål.

Formanden. – Spørgetiden er afsluttet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

(Mødet udsat kl. 20.00 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Marek SIWIEC

Næstformand

11. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

12. Situationen på Afrikas Horn (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om situationen på Afrikas Horn.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! På dette sene tidspunkt vil jeg gerne kort kommentere Rådets holdning til situationen på Afrikas Horn.

Afrikas Horn er selvsagt en problematisk region, som kræver særlig og øget opmærksomhed fra vores side, eftersom den har stor betydning for EU. EU følger nøje udviklingen i regionen og planlægger at engagere sig yderligere i landene på Afrikas Horn.

Jeg ved, at Parlamentet også følger udviklingen. Det var et vigtigt besøg, som Deres delegation foretog i Eritrea og Etiopien og også Djibouti i slutningen af sidste år. Jeg bemærkede mig også forslaget til beslutning om situationen på Afrikas Horn, som til dels blev udarbejdet i forbindelse med dette besøg. Forslaget gjorde

regionen og europæerne klart opmærksomme på EU's øgede engagement i Afrikas Horn. På vegne af Rådet glæder jeg mig over inddragelsen af Parlamentet i vores indsats for at håndtere problemerne på Afrikas Horn.

Der er flere årsager til den spændte situation på Afrikas Horn, og jeg vil komme nærmere ind på dem. Det er imidlertid Rådets opfattelse, at disse spændinger ofte på den ene eller den anden måde er forbundet med hinanden internt i regionen. Derfor ønsker Rådet i særdeleshed at få hold på de regionale forbindelser mellem de igangværende konflikter. Hvad er forbindelserne mellem disse konflikter?

For det første er der striden mellem Etiopien og Eritrea, der kan betragtes som en af de vigtigste årsager til ustabilitet i regionen som helhed. Det afspejles på følgende måder: støtte til stridende parter i Somalia og destabiliserende indgreb generelt i hinandens lande – jeg kan navnlig nævne Ogaden og Oromo i Etiopien. Det afspejles også af den faldende støtte til genoptagelsen af fredsprocessen i Sudan og Eritreas udtrædelse af Den Mellemstatslige Organisation for Udvikling (IGAD).

Sidst, men ikke mindst, har konflikten i Somalia forårsaget en af de alvorligste humanitære katastrofer i verden i dag. Stigningen i antallet af piratangreb i farvandet ud for Somalias kyst er en anden alvorlig konsekvens af konflikten.

Et andet alvorligt problem er kampen om naturressourcer som vand og mineraler på Afrikas Horn. Fænomenet skaber konflikter mellem kvægavlere i områder, der er befolket af forskellige kulturelle og etniske grupper. Det skaber også større usikkerhed i forhold til fødevarerforsyningen og den humanitære situation generelt, hvilket forværrer konflikten og øger migrationen.

Der er også alvorlige indbyrdes regionale spændinger. Lad mig nævne nogle af dem. Der er som sagt grænsekonflikter – mellem Etiopien og Eritrea, Sudan og Etiopien og Djibouti og Eritrea – og de kan betragtes som en kilde til ustabilitet i regionen. Jeg vil også gerne understrege, at et bedre regionalt samarbejde kunne være med til at dæmpe spændingerne ved de nationale grænser.

Desuden skaber fødevarerforsyningssikkerheden, som naturligvis er et stort problem i regionen, et indbyrdes afhængighedsforhold mellem landene. Tilbagevendende tørke, men også oversvømmelser, går hårdt ud over befolkningen. Igen kunne et regionalt samarbejde afbøde virkningerne af sådanne naturkatastrofer.

Som bekendt mener nogle, at dette problem ligger til grund for konflikterne i Darfur, Somalia og mange andre områder på Afrikas Horn. Jeg er ikke sikker på, at det kan forklare det hele, men jeg mener, at dette spørgsmål må løses i de enkelte lande og på regionalt plan på en rimelig og gennemsigtig måde.

Sørøveri var oprindeligt kun et problem på en mindre strækning af Somalias kyst. Piraternes påskud var at opkræve en fiskeriafgift fra skibe i somalisk farvand. Som De vil være fuldt bekendt med, har denne aktivitet bredt sig voldsomt og truer nu forsyningen af humanitær bistand til Somalia og den maritime sikkerhed i Adengolfen og endnu længere væk, bl.a. er skibe, der sejler i farvandet ud for Kenyas og Tanzanias kyst, i fare.

Også på flere andre områder er der et indbyrdes afhængighedsforhold, som har alvorlige konsekvenser for Europa og landene på Afrikas Horn, bl.a. i form af terrorisme og migration.

Så hvilke foranstaltninger har EU truffet? I hvilket omfang er vi inddraget eller involveret? Det vigtigste politiske instrument, som Rådet – som jeg har den ære at repræsentere her i dag – har til rådighed, er politisk dialog, ikke kun med de enkelte lande, men også med andre regionale aktører som Den Afrikanske Union, Den Mellemstatslige Organisation for Udvikling og Den Arabiske Liga samt vigtige lande som USA og Kina.

Politisk dialog er en gensidig forpligtelse i Cotonou-aftalen mellem EU og de enkelte lande i regionen. Dialogen foregår typisk gennem cheferne for EU's missioner i disse lande. Det er et yderst vigtigt instrument for Rådet, da det sikrer os en direkte kontakt med landenes myndigheder. Det giver os en mulighed for at høre deres synspunkter, men også en mulighed for at give klart udtryk for vores opfattelse og gøre opmærksom på vores bekymringer på bestemte områder, særligt i forhold til regeringsførelse og menneskerettigheder. Det er de største problemer.

Ud over det råder Rådet over instrumenterne under den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP). Siden september 2008 har Rådet anvendt disse instrumenter til at bekæmpe sørøveri i farvandet ud for Somalias kyst, først gennem koordineringsenheden EU NAVCO, som er baseret i Bruxelles, og siden december 2008 gennem den maritime operation EU NAVFOR Atalanta.

Endelig handler EU gennem Kommissionens finansielle instrumenter, bl.a. fredsfaciliteten for Afrika og stabilitetsinstrumentet. Jeg vil lade kommissær Ferrero-Waldner uddybe dette punkt, for det er Kommissionens ansvar.

Sammen med Kommissionen forsøger Rådet naturligvis hele tiden at finde nye måder at øge effektiviteten og synligheden af EU's indsats på. Jeg glæder mig til at høre Deres forslag og anbefalinger til løsning af dette problem.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen har gennem de seneste år opfordret til, at EU retter større opmærksomhed mod situationen på Afrikas Horn. I dagens forhandling taler jeg i stedet for min kollega hr. Michel, som desværre ikke kunne være her i aften. Jeg er meget optaget af spørgsmålet i sig selv, men også fordi det berører Europa direkte – eksempelvis gennem behovet for indsættelse af vores flåder i kampen mod sørøveri, og det er kun et nyligt eksempel.

Vi bifalder derfor i høj grad initiativet fra den parlamentariske delegation, der besøgte regionen, og dens efterfølgende rapport og udkast til beslutning, som vi principielt også støtter.

Den interne situation i de enkelte lande på Afrikas Horn kan ikke forstås isoleret set uden inddragelse af de regionale forhold. Vi skal fortsat tilskynde en helhedstilgang, der bygger på økonomisk udvikling, god regeringsførelse og sikkerhed, hvis vi vil styrke den regionale stabilitet, sikre overholdelsen af vigtige og grundlæggende aspekter af Cotonou-aftalen og fremme fattigdomsbekæmpelse.

Jeg vil beskrive situationen land for land og slutte af med at kommentere den regionale strategi for Afrikas Horn.

Lad mig først sige et par ord om Etiopien og Eritrea. Etiopien indtager en strategisk, økonomisk og politisk plads i regionen. Kommissionen støtter fortsat Etiopiens indsats for at bekæmpe fattigdom, og der er sket store fremskridt.

Den ringe regionale sikkerhed og spændingerne mellem forskellige samfund påvirker den interne situation i landet, særligt i Ogaden-provinsen, hvor adgangen til befolkningen stadig er begrænset. Kommissionen vil også fortsat overvåge menneskerettighedssituationen og den demokratiske proces. I betragtning af omstændighederne omkring parlamentsvalget i 2005 vil Kommissionen nøje overvåge forberedelserne til og procedurerne ved valget i 2010, særligt i lyset af den nyligt vedtagne ngo-lovgivning og det forhold, at oppositionslederen Birtukan Medeksa igen er blevet arresteret.

Den interne situation i Eritrea beror delvist på hårdknuden i grænsekonflikten med Etiopien. Kommissionen er fortsat alvorligt bekymret over menneskerettighedskrænkelserne og den usikre sociale og økonomiske situation. Efter vores opfattelse er der et stærkt argument for at fastholde et samarbejdsprogram, der er rettet mod at forbedre befolkningens levevilkår. Den politiske dialog, der blev indledt i 2008, sikrer en god platform for vedvarende forbindelser med de eritreiske myndigheder. Jeg vil gerne gøre det klart, at vi forventer nogle positive og håndgribelige tiltag i Eritrea som følge af denne proces.

Som anført i Deres forslag til beslutning vil den virtuelle grænsedragning mellem Etiopien og Eritrea – som fastlagt af grænsekommissionen – ikke føre til en endelig løsning af problemet, medmindre den ledsages af en dialog, der tager sigte på at normalisere forholdet mellem de to lande.

Den nylige strid mellem Eritrea og Djibouti skal ses i en større regional sammenhæng, og der er behov for at finde en global løsning gennem lokale og regionale aktører. Vi vil fortsat støtte sådanne processer.

Nu, hvor de etiopiske soldater trækker sig ud af Somalia, vil både Etiopiens og Eritreas samarbejde i den somaliske fredsproces blive afgørende for dens succes.

Med hensyn til situationen i Sudan er jeg helt enig i Parlamentets analyse. 2009 bliver bestemt et afgørende år for dette lands fremtid. Den vedvarende vold i Darfur og vanskelighederne med at få afsluttet gennemførelsen af den samlede fredsaftale mellem nord og syd risikerer at destabilisere landet og påvirke hele regionen. Vi bør derfor opretholde en intensiv dialog med og lægge hårdt pres på myndighederne i Khartoum for at sikre deres fulde samarbejde, både omkring den samlede fredsaftale og også omkring Darfur og deres procedurer. Disse myndigheder samt andre sudanesiske aktører ved kun alt for godt, hvor deres ansvar ligger, og hvilke resultater de skal levere.

I Darfur må de militære operationer og volden høre op, og den politiske proces skal genoptages for fuld kraft. Indsættelsen af UNAMID skal finde sted inden for den fastlagte tidsramme. De sudanesiske myndigheder skal overholde deres forpligtelser og lette nødhjælpsindsatsen og menneskerettighedsaktiviteterne. Med

hensyn til den samlede fredsaftale er det afgørende, at regeringen i Khartoum og i Sydsudan bilægger deres uoverensstemmelser om vigtige spørgsmål som deling af olieindtægterne, grænsedragning og lovgivning i sikkerhedsmæssige og politiske anliggender. Sker det ikke, risikerer de planlagte valg i 2009 at blive forvandlet til et fornyet volds- og konfliktscenario.

I Somalia er fredsprocessen inde i en kritisk fase. Præsident Yusufs afgang og den etiopiske hærs tilbagetrækning varsler en ny periode med usikkerhed og fare. Det skaber imidlertid også mulighed for at iværksætte en vidtrækkende politisk proces. På det politiske plan fortsætter EU sine aktiviteter til støtte for Djiboutiprocessen, som bør skabe større samling gennem valget af en ny præsident og dannelsen af en national samlingsregering med et udvidet parlament. Der er ingen plan B for Djiboutiprocessen. Uden international og regional støtte, der fremmer gunstige betingelser for dens gennemførelse, vil aftalen have få chancer for at blive en succes.

Med hensyn til sikkerhed er Kommissionen fortsat opsat på at støtte indførelsen af et system, der kan sikre en sund forvaltning af sikkerhedssektoren. Uanset hvilken form for international styrke, der bliver tale om (en FN-bemyndiget stabiliseringsstyrke, en fredsbevarende FN-mission eller blot en styrket AMISOM), vil dens mandat skulle fokusere på støtte til gennemførelse af Djibouti-aftalen. Kommissionen har reageret positivt på anmodningen om yderligere finansiel støtte til styrkelse af AMISOM.

Endelig sætter jeg med hensyn til den generelle situation på Afrikas Horn meget stor pris på Parlamentets opbakning til Kommissionens initiativ for Afrikas Horn. Dette initiativ bygger på strategien for Afrikas Horn fra 2006, som blev vedtaget i den overbevisning, at regionens gåde kun kunne løses globalt. I den ånd støtter Kommissionen Deres forslag om at udnævne en særlig repræsentant for EU på Afrikas Horn.

Vi har etableret et godt samarbejde med IGAD, som støtter initiativet for Afrikas Horn og spiller en vigtig rolle for dets gennemførelse. I en nær fremtid kommer der et nyt fælles ekspertmøde om vand, energi og transport, hvor der muligvis vil blive udviklet konkrete projekter, som ville kunne forelægges på en eventuel donorkonference.

Eritreas deltagelse er afgørende for, at strategien for Afrikas Horn lykkes, da landet spiller en vigtig rolle i den regionale dynamik. Kommissær Michels kontakt med stats- og regeringsledere i regionen, herunder præsident Isaias, har skabt en åbning i den henseende, og den nye formand for IGAD er i gang med at skabe et samarbejde med de eritreiske myndigheder, bl.a. om reformen og styrkelsen af IGAD.

Det tog lidt lang tid, hr. formand, men hvis man vil sige noget om så mange lande, kræver det som minimum nogle få ord om de enkelte.

Formanden. – Den indledende tale er omfattet af en særlig regel, og der er ingen tidsbegrænsning.

Filip Kaczmarek, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Mange tak for Rådets og Kommissionens redegørelser om situationen på Afrikas Horn. Denne regions betydning rækker ud over de rent geografiske grænser. Konflikterne og strukturproblemerne her forværres af negative begivenheder i andre afrikanske regioner. Jeg deltog i Parlamentets delegation på det seneste besøg, og jeg kunne med egne øjne se, hvor kompliceret, omfattende og indbyrdes forbundne problemerne er her, og hvorfor vores løsninger er nødt til at være helhedsløsninger.

I forslaget til beslutning har vi fokuseret på tre grundlæggende, men samtidig ret brede problemstillinger: regional sikkerhed, fødevareforsyningsikkerhed og menneskerettigheder, særligt demokrati og god regeringsførelse. Efter besøget er jeg slet ikke i tvivl om, at den grundlæggende forudsætning for at forbedre situationen er sympati og dialog mellem de regionale ledere.

EU's politik med at støtte regionale institutioner på Afrikas Horn er rigtig, men uden aktiv inddragelse af de primære aktører vil politikken ikke have nogen virkning. Nogle lande i regionen anvender en dårlig taktik. Man kan eksempelvis ikke opfordre til dialog med én nabo og samtidig afvise dialog med en anden. Denne praksis er ulogisk og gør det praktisk umuligt at opnå succes på diplomatisk plan. De politiske ledere i regionen er nødt til at acceptere, at udøvelse af magt er forbundet med ansvar.

Det, som vi forventer af lederne på Afrikas Horn, er ikke forbundet med specifikke lokale eller europæiske værdier. Det, som vi forventer, er, at universelle værdier som minimum respekteres. Vi er også overbeviste om, at grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder tilhører alle. Intet udviklingsland kan fungere optimalt i den moderne verden, hvis det forkaster grundlæggende, universelle værdier. At respektere dem er derfor ikke kun en gestus over for EU, men et tiltag, der vil fremme deres egne interesser. Udviklingskoncepterne

kan forandre sig, men værdier ændrer sig ikke, og vi så gerne, at disse værdier – fælles og universelle – bliver det daglige brød på Afrikas Horn.

Ana Maria Gomes, for PSE-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Rådet og Kommissionen skal drage deres konklusioner på baggrund af den omstændighed, at regeringerne i landene på Afrikas Horn – efter Parlamentets opfattelse – ikke handler i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til artikel 9 i Cotonou-aftalen. Menneskerettigheder, demokrati og god regeringsførelse er tomme ord. Det står fuldstændig klart for alle, som ikke lukker øjnene.

I eksempelvis Etiopien, hvor Den Afrikanske Union har hovedsæde, undertrykkes befolkningen under dække af en retorik, som lyder godt i donorerens ører, men som ikke er mindre rå eller uanstændig.

Jeg vil beskrive to nylige episoder.

Den 29. august blev Birtukan Midekssa, som er leder af et parti, der er repræsenteret i parlamentet, arresteret igen og idømt livsvarigt fængsel for at nægte offentligt at erklære, at hun havde anmodet om den amnesti, som Meles Zenawis regering i 2007 lagde til grund for løsladelsen af hende og mange andre politiske oppositionsledere, som havde været tilbageholdt siden valget i 2005.

Det andet eksempel er det etiopiske parlaments godkendelse af den såkaldte ngo-lov, som i praksis ulovliggør uafhængige ngo'ers arbejde fuldstændig.

Der sker ingen overgang til demokrati i Etiopien, og jeg ville være taknemmelig, hvis kommissæren ville sige dette videre til hr. Michel.

Situationen er endnu mere uanstændig i Eritrea, hvor regeringens vrede er vendt mod enhver, der forsøger at udøve selv de mest basale menneskerettigheder.

Med hensyn til Somalia, som er det land, der i øjeblikket befinder sig i den alvorligste situation på hele Afrikas Horn, udviser det internationale samfund, herunder EU, en uhørt mangel på interesse i befolkningens skæbne i et land, hvor der ikke har været lov og orden i årtier, og hvor etiopiske soldater var i stand til at besætte landet og ustraffet begå forbrydelser, og hvor pirater og terrorgrupper stortrives.

EU's flådemission vil ikke løse noget, hvis EU, USA, FN og Den Afrikanske Union fortsat ignorerer årsagerne til sørøveriet, der har rodfæstet sig, og som skal bekæmpes på land og ikke på havet.

Regionen vil ikke opleve stabilitet eller fremgang, før der findes en løsning på de tragiske konflikter, der fortsat hærger Sudan, særligt i syd og i Darfur, og hvor løfterne fra det internationale samfund, herunder EU, skal følges op af resolut handling for at beskytte civilbefolkningen mod angreb og gøre op med de kriminelles straffrihed.

I den forbindelse vil den mulige bekræftelse af Den Internationale Straffedomstols retsforfølgelse af præsident Omar Bashir blive en test af såvel EU's som Den Afrikanske Unions troværdighed og effektivitet.

Johan Van Hecke, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Situationen er frygtelig på Afrikas Horn, hvor interne og regionale konflikter fortsat undergraver freden og sikkerheden. Konflikterne skaber humanitære katastrofer og lammer udviklingen i denne strategisk vigtige region.

Hver krig, hver konflikt fremhæver landenes skrøbelighed. Kernen i de fleste af konflikterne er mangel på lederskab og demokratiske regeringer, sådan som det korrekt anføres i rapporten fra Parlamentets delegation.

Det, som denne region har behov for, er en demokratisering, der kommer indefra, overholdelse af nationale og internationale retsstatsprincipper og frem for alt national forsoning. Med hensyn til Somalia vil jeg gerne understrege, at præsident Yusufs afgang og de etiopiske styrkers tilbagetrækning åbner store muligheder. Tiden er inde til at samle stumperne op og skabe intern fred i Somalia.

Den somaliske præsident er en afgørende faktor for opbygningen af tillid og kan sikre en altomfattende fredsproces. Desuden er det bydende nødvendigt, at EU støtter en forlængelse og styrkelse af mandatet for Den Afrikanske Unions fredsstyrke. Styrken har behov for et passende FN-mandat. I modsat fald vil ugandiske og burundiske styrker trække sig væk fra Mogadishu og efterlade sig et sikkerhedsmæssigt tomrum.

Jeg er fuldstændig enig med kommissær Ferrero-Waldner. Der er netop nu mulighed for forandring i Somalia, og det skal vi drage fordel af. Det magt- og sikkerhedsmæssige tomrum skal udfyldes. I modsat fald vil det statsløse kaos fortsætte.

Mikel Irujo Amezaga, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Afrikas Horn er i øjeblikket en sand krudttønde, ikke kun på grund af den fuldstændig ustabile situation i Somalia og Sudan, men også på grund af situationen i de tre lande, som hr. Kaczmarek, hr. Hutchinson og jeg selv havde den fornøjelse af besøge.

De tre lande, som delegationens besøg var begrænset til – Eritrea, Djibouti og Etiopien – er alle fattige og har som følge heraf meget lave menneskerettighedsstandarde. Med hensyn til fattigdom og i henhold til de tal, som vores delegation fik udleveret, anerkender Etiopiens regering, at 6,5 mio. mennesker i dag er ramt af sult. FN anslår dette tal til over 12 mio. Vi står altså over for en humanitær krise, som vi ikke hører om i medierne på grund af andre aktuelle internationale kriser, selv om situationen er ganske chokerende.

Menneskerettighedssituationen kræver også vores opmærksomhed i betragtning af, at der sidder politiske fanger – ja, det er betegnelsen for dem: politiske fanger – fængslet i alle tre lande.

Grænsekonflikten mellem Eritrea og Etiopien er fuldstændig absurd, hvilket også gælder den omstændighed, at over 200 000 soldater er inddraget i konflikten. Jeg kan ikke afslutte min tale uden at rose kommissær Michel for hans indsats på området og for at indlede en politisk dialog. Denne dialog skal fortsætte, men det skal også gøres klart, at vi vil stå meget fast: stå fast på at forsvare menneskerettigheder og stå fast over for de krænkelse, der begås gennem vedtagelsen af love om ngo'ers virksomhed. Vi må huske på, at denne politiske dialog er med til at bekræfte EU's store prestige på internationalt plan.

Tobias Pflüger, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Afrikas Horn er for nylig igen kommet i fokus i EU. EU's Atalanta-mission har trods alt også været indsat i området siden jul. Ved at sende denne mission har EU gjort den samme fejltagelse som NATO, USA, Rusland og andre ved overfladisk at bekæmpe problemerne med militære midler, med krigsskibe. 10 år efter undertegnelsen af Saint Malo-erklæringen bifaldt hr. Kouchner rent faktisk muligheden for aktion, som indebar en kamphandling i farvandet ud for Somalias kyst. Den egentlige årsag til problemet er den ulige fordeling af ressourcerne, hvilket bl.a. skyldes rovdriften på fiskebestandene, som også europæiske fisketrawlere bidrager til. Somalia er et af de lande, hvis regering, som praktisk talt er ikkeeksisterende, støttes af Vesten med alle tilgængelige midler.

De etiopiske besættelsestropper har nu forladt Somalia, men over 16 000 mennesker har mistet livet siden disse troppers invasion. Vores handlemåde over for landene på Afrikas Horn kan illustreres af situationen i Djibouti, som har et autoritært styre, men hvor alle mulige vestlige lande alligevel har en militærbase. Der skal ydes bistand til befolkningen i regionen – ikke ved hjælp af krigsskibe, som kun har til formål at beskytte vestlige handelsruter – men i form af eksempelvis humanitær bistand.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Somalia er en forfejlet stat med alle de frygtelige konsekvenser, det medfører. De har på fremragende vis beskrevet, hvad der er behov for at gøre her, og min ven fru Gomes har også gjort det meget klart.

Sørøveriet er kun en del – om end en stor del – af problemet, eftersom det har fundet voldsom udbredelse i regionen. Et andet aspekt er beskyttelsen af EU's sejlruiter, som er i EU's egen og i borgernes interesse.

Det er grunden til, at vi har iværksat ESFP-operationen Atalanta, som er den første flådeoperation under ESFP. Operationen styres fra Det Forenede Kongerige, hvilket også er nyt, og ledes af den britiske flådeofficer kontraadmiral Jones.

Dens første opgave er at beskytte fødevarehjælpen og sørge for, at denne hjælp reelt kan nå frem til Somalia, og dens anden opgave er at bekæmpe sørøveri og tage de nødvendige skridt.

Vi havde en samtale med operationshovedkvarteret i Northwood, hvor det blev klart, at de mangler flere ting, bl.a. tankere og rekognosceringsfly – bemandede som ubemandede – og helikoptere, eftersom overvågningen skal foretages over et meget stort område. Vi har alle en fælles interesse i en vellykket Operation Atalanta. Det er nødvendigt både for at beskytte vores sejlruiter og for at bidrage – om end måske kun i mindre omfang – til løsningen af problemet i den forfejlede stat Somalia.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Jeg vil først og fremmest gerne takke mine kolleger for at have foretaget denne undersøgelsesrejse til en af de farligste regioner i verden og bestemt også en af de mest ugunstigt stillede.

Jeg mener også, at Afrikas Horn muligvis er den fattigste region i verden. Etiopien har været ramt af en katastrofe som følge af de seneste års tørke. Det er et land, hvor millioner af mennesker lider sult selv i de år, hvor høsten er god.

Sudan og især Darfurregionen er også tragiske steder på landkortet på grund af en humanitær katastrofe, der af mange eksperter er blevet kaldt et decideret folkedrab, efter massakren på over to millioner mennesker og en borgerkrig, der har drevet fire millioner på flugt.

Somalia, Eritrea og Djibouti er tre af verdens fattigste lande, hvor konflikt er blevet hverdag, ligesom kommissæren og flere medlemmer netop har påpeget.

Den konstante ustabilitet i regionen er en af årsagerne til de problemer, som Afrikas Horn står over for i forbindelse med den økonomiske, sociale og politiske udvikling. En vellykket fredsproces i regionen er tæt forbundet med inddragelsen af regionale og afrikanske instanser, f.eks. Den Mellemstatslige Organisation for Udvikling og Den Afrikanske Union.

EU skal støtte konsolideringen af disse organisationer og en forbedring af deres evne til at forebygge og løse konflikter. En bedre regional integration ville også fremme en mere åben dialog mellem landene på Afrikas Horn om spørgsmål af fælles interesse såsom migration, våbensmugling og energi- og naturressourcer og ville skabe et grundlag for dialog om kontroversielle emner.

EU skal naturligvis involvere sig mere aktivt for at forhindre menneskerettighedskrænkelser. I henhold til Cotonou-aftalen skal disse lande indgå en aftale med EU om overholdelse af retsstatsprincippet, menneskerettighederne og de demokratiske principper.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Om morgenen søndag den 23. september 2001 blev den svenske statsborger Dawit Isaak hentet i sit hjem i Eritrea af landets myndigheder. Han blev fængslet uden rettergang, og mere end syv år efter er han stadig ikke formelt blevet sigtet. Hans forbrydelse består i "at have udsendt uafhængige nyheder". I Parlamentets beslutning har vi den første direkte henvisning til Dawit Isaak. Det bør øge presset på Eritrea.

Det er uacceptabelt, at en EU-borger, en svensk journalist, holdes fængslet i årevis og chikaneres af et hårdhændet regime som det i Asmara, et regime, der modtager støtte fra EU, en støtte, der desuden er blevet kraftigt forhøjet. Nu er det på tide, at EU skrider til handling og fastsætter betingelser for bevilling af denne støtte. Det stille diplomatiske tid er forbi. Nu er det nok. EU vil ikke acceptere, at grundlæggende menneskerettigheder trampes under fode, og at journalister og systemkritikere dræbes eller fængsles, mens befolkningen undertrykkes og sulter.

Parlamentet kræver i dag, at Dawit Isaak og andre fængslede journalister straks løslades. Det vil være et betydningsfuldt skridt i den rigtige retning. Nu må Kommissionen og Rådet også sætte kraft bag disse ord. Det er således på høje tid, at EU indleder forhandlinger og indfører sanktioner.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Ligesom min kollega fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa vil jeg gerne fremhæve sagen om Dawit Isaak. I syv år har den svenske statsborger Dawit Isaak siddet fængslet uden rettergang i en fængselscelle i et frygteligt diktatur. Det glæder mig, at vi har medtaget et punkt om hans øjeblikkelige løsladelse i beslutningen om situationen på Afrikas Horn. Vi kræver en øjeblikkelig løsladelse af Dawit Isaak og af alle andre fængslede journalister. Ingen rettergang, og hvad var deres forbrydelse? Det var såmænd at arbejde for demokrati og ytringsfrihed.

EU's fremtidige bistand til Eritrea bør være forbundet med klare krav om løsladelse af Dawit Isaak og de andre journalister. Bistand med betingelser, sanktioner, indefrysning af eritreiske aktiver i Europa og indberetning af denne overtrædelse af folkeretten til Den Internationale Domstol, det er, hvad vi har behov for i dag. Den svenske regering har efter sigende arbejdet ved hjælp af stille diplomati, men efter syv år er der stadig ikke sket noget. Nu er tiden inde til at handle.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Afrikas Horn er nærmest en total katastrofe. Regionen har gennem årtier været hærget af krig, sult, miljøødelæggelser, korruption, dårlig forvaltning og politisk undertrykkelse. Menneskerettigheder krænkes som en selvfølge. Civilsamfundet står svagt. Foruroligende nok kan situationen let forværres yderligere. Spændingerne mellem Etiopien og Eritrea, som skyldes omstridt land, kan stadig nå som helst tage til i styrke. Den forføjede stat Somalia er fortsat plaget af klaners vold og af islamisk ekstremisme, som vil eskalere, nu hvor Etiopien trækker sine tropper ud, og i lyset af den seneste præsidents afgang.

Vi har også drøftet den voldsomme udbredelse af sørøveri i farvandet ud for Somalias kyst. EU er naturligvis altid fristet til at foreslå militær indgriben som en patentløsning på kaosset på Afrikas Horn. I henhold til tidligere erfaringer ville dette dog være en frygtelig fejltagelse. Præsident Bill Clinton udsendte amerikanske soldater for at tæmme Somalia, men det var også en katastrofe.

Den eneste region, der efter min opfattelse giver anledning til optimisme, er Somaliland, som tidligere var et britisk protektorat. Landet blev en del af Republikken Somalia i 1960 efter at have været tåbelig nok til frivilligt at opgive sin kortvarige uafhængighed, men løsrev sig i forbindelse med det kaos, der fulgte efter Siad Barres død i 1991. Lige siden har Somaliland været det eneste sammenhængende og fungerende statssamfund i Somalia. Befolkningen i Somaliland har fordel af en relativt venligtsindet regering og moderne institutioner. De har også statssymboler, bl.a. har de deres egen møntenhed og et flag.

Personligt, ikke på vegne af mit parti eller min politiske gruppe, vil jeg gerne sige, at det måske er på tide, at det internationale samfund anført af Den Afrikanske Union begynder at tage Somalilands kamp for uafhængighed mere alvorligt. Et uafhængigt Somaliland kunne med støtte fra Vesten blive en drivkraft for stabilitet og fremskridt i en region, der ellers er kendetegnet af håbløshed og kaos. Befolkningen i Somaliland vil bestemt have ret til at spørge, hvorfor vi her i EU var så tilbageholdende med at anerkende deres de facto-stat, mens vi var så hurtige til at anerkende Kosovos uafhængighed.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! EU har al mulig grund til at være bekymret over den situation, der er skabt i Somalia, hvor der praktisk talt er opstået et magtvakuum, som meget vel kan blive udfyldt af somaliske islamiske militser. Ud over den igangværende tilbagetrækning af de 3 000 etiopiske soldater risikerer missionerne i regi af Den Afrikanske Union også at trække sig ud, hvis de ikke efterfølgende får ekstra beskyttelse.

Jeg kan ikke beskrive den europæiske mission, der patruljerer i regionens farvande, som andet end en bragende succes, men denne opgave består kun i at behandle virkningerne af "sygdommen" og på ingen måde selve sygdommen. Somalia skal have en regering, der er i stand til at agere dialogpartner for de internationale institutioner, EU og alle de lande, der er villige til at påtage sig et aktivt ansvar for at bringe stabilitet til denne region.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! EU har talrige opgaver i Somalia og på Afrikas Horn. Ustabilitet, svag regeringsførelse og manglende sikkerhed har bl.a. gjort denne region til en kilde til bekymring.

Frem for alt påvirker den voldsomme udbredelse af sørøveri, som begås af grupper, der har fundet beskyttelse i Somalia, handelsruterne i en region, der er afgørende for europæisk handel og verdenshandelen. Det bekymrer os, at disse grupper teknologisk bliver mere avancerede og kan angribe skibe, der befinder sig længere og længere væk fra kysten.

Forholdene skyldes naturligvis den fortvivlende situation, som Somalia befinder sig i, særligt den omstændighed, at landet ikke har en central regering, der er i stand til at kontrollere landets territorialfarvande. Det internationale samfund bærer dog også et ansvar med hensyn til disse begivenheder. Sørøveri, uanset på hvilket hav det begås, og det at give ly til pirater er en overtrædelse af skreven og uskreven lov i ethvert land, og alle har ret til at bekæmpe det.

EU's og det internationale samfunds chancer for at ændre de grundlæggende forhold i Somalia er spinkle. Håndteringen af en af konsekvenserne af situationen, nemlig sørøveri, er i langt højere grad inden for vores rækkevidde.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – Hr. formand! Jeg vil først tillade mig at svare på to bemærkninger, der er blevet fremsat her, og derefter drage nogle konklusioner. Olle Schmidt og Eva-Britt Svensson spurgte om journalisten, Dawit Isaak, og ja, vi prøver at gøre noget i Eritrea for at få ham løsladt.

Anna-Maria Gomes spurgte, om anholdelsen for nylig af oppositionsaktivisten Bertukan Mideksa. Rådet er bestemt opmærksom på denne sag, der udsprang af urolighederne efter valget i 2005, hvor hun blev arresteret sammen med andre oppositionsaktivister, før hun blev benådet i 2007. Hun blev arresteret igen ved slutningen af året. Siden da har EU fulgt sagen tæt, og Rådet er parat til at træffe passende foranstaltninger, hvis situationen kræver det.

Herefter vil jeg gerne fremsætte fem korte afsluttende bemærkninger. For det første vil jeg gerne sige, at vi virkelig sætter pris på bidragene fra de delegationer, der rejste til området, især hr. Hutchinson, hr. Kaczmarek og hr. Irujo Amezaga.

Jeg kan forsikre Dem om, at der under det tjekkiske formandskab vil være kontinuitet. Så vi vil bestemt ikke gå i gang med fuldstændig at omdefinere EU's strategi for Afrikas Horn. Vi vil snarere prøve at videreføre vores forgængers politik på den bedst mulige måde.

En af de vigtigste opgaver vil være at dæmme op for sørøveriet, og i den forbindelse sætter vi stor pris på den indsats, der blev gjort af det franske formandskab, som gennemførte den vanskelige start på udsendelsen af EU's første flådemission. Nu er Den Tjekkiske Republik ikke nogen flådemagt, så vi værdsætter et stærkt EU-engagement på det område.

Min anden bemærkning er, at den kortvarige operation Atalanta allerede har forhindret flere tilfælde af piratvirksomhed og har ført til pågribelse af en række pirater, så her en måned efter udsendelsen er det allerede tydeligt, at operationen virker. Atalanta er en kortvarig foranstaltning for at dæmpe pirateriet. Men det var en nødvendig kortvarig foranstaltning.

Det tredje punkt er, at Rådet yder sin fulde støtte til Djibouti-processen med den føderale overgangsregering og Alliancen for Genbefrielse af Somalia for at finde en langfristet løsning i Somalia, og der er ingen plan B for denne proces.

Etiopien har indledt sin tilbagetrækning fra Somalia, og det er et vigtigt skridt i gennemførelsen af Djibouti-processen. Der er en vis bekymring for, at der bliver et sikkerhedsvakuum, når Etiopien forlader landet; EU fortsætter derfor med at yde betydelig støtte til Den Afrikanske Unions Mission i Somalia, Amisom. Der er bevilget 20 mio. EUR for perioden fra december 2008 til maj 2009.

Mit fjerde punkt vedrører direkte kontakter: Vi regner med at genoptage den politiske dialog med den mellemstatslige organisation for udvikling på ministerniveau. Udviklingsorganisationen beviste sit værd under de sudanesiske fredsforhandlinger, der førte til underskrivelsen af den omfattende fredsaftale i 2005. Så organisationen kunne blive en central partner for EU i arbejdet med at bringe fred og stabilitet til Somalia.

Med hensyn til et større engagement vil jeg gerne sidst, men ikke mindst, meddele, at revisionen af Kommissionens strategi for Afrikas Horn vil blive indledt under det tjekkiske formandskab, hvilket ikke er i modstrid med mine ord om kontinuitet.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte nogle få bemærkninger til denne korte, men vigtige forhandling. For det første har jeg lyttet med stor interesse til alle kommentarer og forslag vedrørende Somalia, og det glæder mig at se, at vi er enige, ikke blot om vurderingen af situationen, men også om, hvilke skridt der skal tages. Vi har brug for støtte fra hele det internationale samfund, herunder den nye amerikanske regering, men også fra centrale aktører i den islamiske verden, til at få en bæredygtig politisk løsning i Somalia, så vi endelig kan afslutte befolkningens usigelige lidelser. Her vil Kommissionen yde fuld politisk, men også stærk økonomisk støtte til Djibouti-processen.

Jeg er enig med Ana Maria Gomes i, at landene på Afrikas Horn har alvorlige problemer med menneskerettigheder og god regeringsførelse - mange andre kolleger har allerede nævnt det. Vi er meget bekymrede over disse kolossale udfordringer. Vi mener imidlertid, at det ville være vanskeligt at foretage en generel bedømmelse med hensyn til artikel 9 i Cotonouaftalen. Vi må stå fast på menneskerettigheder og god regeringsførelse og til fulde udnytte de politiske instrumenter, vi har til rådighed, bl.a. en politisk dialog med klare benchmarks.

Fødevarerhjælp og fødevarerikkerhed er et af de prioriterede områder i Europa-Parlamentets beslutning. I den sammenhæng vil jeg gerne understrege, at der ud over EUF-rammen nu er midler til rådighed under den såkaldte fødevarerfacilitet, der beløber sig til 100 mio. EUR fra 2009 til 2011.

Endelig er vi også helt klar over situationen for den svenske statsborger, Dawit Isaak, der stadig er under arrest i Eritrea. Min kollega Louis Michel talte med præsident Isaias om denne sag under sit sidste besøg i juni 2008, og det stille diplomati arbejder videre med denne specielle sag. Jeg kan forsikre om, at vi fortsat har viljen til at arbejde for en forbedring af menneskerettighedssituationen i Eritrea, så det ligger os stærkt på sinde.

Formanden. – Jeg har modtaget et udkast til beslutning⁽²⁾ fremsat i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 15. januar 2009.

---

(2) Se protokollen.

13. EU-strategi for Belarus (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens betænkning om EU's strategi for Belarus.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – Hr. formand! Jeg tror, situationen i Belarus og spørgsmålet om, hvad vi kan gøre for at hjælpe, uden tvivl vil stå højt på Rådets dagsorden under det tjekkiske formandskab.

Lad mig begynde her i den positive ende. Vi har med tilfredshed noteret os de foranstaltninger, Belarus har truffet i de seneste par uger, bl.a. registreringen af "For Freedom-bevægelsen", trykningen og distributionen af uafhængige aviser som *Narodnaya Volya* eller *Nasha Niva*, rundbordsdiskussionen om regulering af internettet med OSCE's repræsentant for mediefrihed samt meddelelsen om indledning af eksperthøringer med OSCE og ODIHR om forbedring af valglovgivningen.

Disse foranstaltninger skal opfylde de kriterier, EU har opstillet som betingelse for at opretholde suspenderingen af visumforbuddet ud over den første seks måneders periode. EU har i sin kontakt med de belarussiske myndigheder understreget betydningen af at komme videre med disse spørgsmål

Før gennemgangen af sanktionerne - som vi skal træffe beslutning om i begyndelsen af april - vil vi fortsat udnytte alle politiske kontakter, også bilaterale kontakter, til at tilskynde Belarus til at gå videre med de problematiske punkter, vi formulerede i Rådets konklusioner af 13. oktober med yderligere betydelige skridt. Som en yderligere opmuntring har det tjekkiske formandskab til hensigt at afholde endnu et udenrigsministertrøjkamøde med Belarus i tilknytning til Rådets (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) møde i januar.

Vi vil også fortsætte med at overvåge den generelle situation med hensyn til menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder i landet med særlig vægt på de lovgivningsmæssige rammer for ngo'er og medier. Vi opretholder også en tæt dialog og udveksler synspunkter og information med forskellige repræsentanter for oppositionen samt andre personer i Belarus, mennesker som Alexander Milinkievich, hr. Kosolin og andre.

Som bekendt er Belarus medtaget som et af de seks lande i østpartnerskabet med det formål at skabe positive udviklingstendenser i vores østeuropæiske nabolande. Belarus' deltagelse vil afhænge af landets indenlandske udvikling. Vi har planer om at lancere østpartnerskabet på topmødet i Prag i maj, og det tidspunkt blev netop valgt, fordi den seks måneder lange periode slutter her, og vi kan foretage en evaluering. Det er endnu ikke besluttet, om præsident Lukashenko vil blive inviteret,

Vi er overbevist om, at vi nu skal være konstruktive i forholdet til Minsk, lad os sige, at det er en strategisk nødvendighed. Vi er naturligvis fortsat realistiske og forventer ikke nogen dramatiske ændringer, men vi tror, at præsident Lukashenkos ønske om et afbalanceret forhold til Moskva kan skabe en mulighed. Men vi har også et vist værdifællesskab, og vi har brug for at bevare indflydelse. Det er i vores fælles interesse at udnytte denne mulighed til yderligere at fremme den positive dynamik i Belarus.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – Hr. formand! Det er en stor fornøjelse for mig at tale her om Belarus, for der er gjort positive fremskridt, hvilket glæder mig meget. Belarus står højt på vores dagsorden, men ikke udelukkende fordi det er et af de lande, der er hårdt ramt af den aktuelle finanskrisen i regionen. Der er også en enestående mulighed for, at vi for alvor kan påbegynde et nyt kapitel i vores forhold til Belarus.

Vi er nu halvvejs igennem den seks måneder lange midlertidige ophævelse af sanktionerne mod Belarus, der blev besluttet på EU-udenrigsministrenes møde den 13. oktober 2008. Da denne ophævelse udløber den 13. april 2009, er det nu tid til at foretage den første vurdering af, om Belarus bevæger sig i den rigtige retning, og om vi derfor kan forlænge ophævelsen og træffe yderligere positive foranstaltninger for Belarus.

Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) sagde den 13. oktober meget klart, at de positive fremskridt, der begyndte med frigivelsen af de tilbageværende politiske fanger i august, skulle fortsætte, hvis suspenderingen skulle forlænges. De områder, hvor der skal ske yderligere og vedvarende fremskridt, er: ikke flere politiske anholdelser eller fængslinger, samarbejde med OSCE/ODIHR om reformer af valglovgivningen, fremskridt for mediefriheden, bedre arbejdsbetingelser for ngo'er og ingen chikane af civilsamfundet samt seriøse fremskridt for forsamlingsfriheden.

Vi har oplevet visse fremskridt i de seneste tre måneder. F.eks. er forbuddet mod to store uafhængige aviser blevet ophævet, og de har nu genoptaget trykning og distribution. For det andet har hr. Milinkievich' organisation "For Freedom" fået lov til at blive registreret, og for det tredje vil der den 22. januar blive afholdt konsultationer mellem Belarus og ODIHR om valgreformen. Disse fremskridt er sket som direkte svar på Kommissionens forespørgsler i begyndelsen af november, og det vi finder meget opmuntrende.

Vi har dog stadig brug for flere fremskridt, hvis vi skal indlede en ny æra i vores forhold, og hvis vi også skal bekræfte ophævelsen af sanktioner. Vi skal se fremskridt for mediefriheden, bl.a. internetfrihed og akkreditering af udenlandske journalister. Vi må også have lettere registreringsprocedurer og arbejdsbetingelser for ngo'er og have ophævet begrænsningerne i ngo-aktivisters frihed, som f.eks. hr. Barazenska, og vi må have yderligere bevis for, at fredelige demonstrationer kan finde sted frit, uden at deltagerne skal frygte at blive anholdt.

Fremskridt fungerer imidlertid begge veje. Hvis Belarus kan gøre disse seriøse fremskridt, så synes jeg også, det er væsentligt, at vi gør gengæld med en stor pakke foranstaltninger. Kommissionen har arbejdet på forslag til en sådan pakke, der kunne omfatte følgende: en udvidelse af de tekniske dialoger, der blev indledt for et år siden om energi, transport og miljø, til andre områder, en symbolsk forhøjelse af ENPI-bevillingen til Belarus til støtte for disse forhandlinger, hjælp til Belarus med tilpasning til de nye økonomiske udfordringer, landet i øjeblikket står over for, samt udvidelse af berettigelsen til EIB- og EBRD-lån til også at omfatte Belarus, intensiverede kontakter. Den 26. januar skal trojkaen mødes med udenrigsminister Martynov efter mødet i Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser), og der har jeg til hensigt at fortælle hr. Martynov klart og tydeligt, hvad EU præcis forventer af Belarus, og hvad vi kan tilbyde, samt naturligvis intensivering af dialogen med det civile samfund.

På dette afgørende tidspunkt mener jeg, at alle kræfter bør forenes, og de møder, medlemmer af Europa-Parlamentet kan holde i Minsk med f.eks. belarussiske parlamentarikere, vil også være særdeles nyttige.

Endnu et spørgsmål, der bør overvejes, er muligheden for at indlede forhandlinger om lempelse af visumreglerne og om en tilbagetagelsesaftale. I det spørgsmål ligger bolden på Rådets banehalvdel, og det er klart, at Belarus stadig har et stykke vej at gå. Men vi i Kommissionen står klar til at kickstarte arbejdet og bidrage til forhandlingerne, så snart ministrene bekræfter, at der er gjort tilstrækkelige fremskridt.

Endelig er vi klar til at udfolde hele viften af vores ENP- og østpartnerskabstilbud til Belarus. Den vil omfatte en ophævelse af blokeringen af partnerskabs- og samarbejdsaftalen og en betydelig forhøjelse af vores bistand.

Hvis ministrene efter den 13. april vurderer, at der er gjort tilstrækkelige fremskridt, vil det blive besluttet, om ophævelsen af sanktionerne skal stadfæstes. Hvis Belarus' fremskridt til den tid er tilstrækkeligt store til at berettige det, er vi bestemt klar til at gøre gengæld, og jeg håber, at vi så virkelig kan begynde på et nyt kapitel i forholdet med Belarus.

Jacek Protasiewicz, for PPE-DE-Gruppen. – (PL) Hr. formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Hovedanledningen til dagens forhandling er, at vi netop i denne uge har gennemført første halvdel af den seks måneder lange ophævelse af sanktionerne mod Belarus. Vores midtvejsrevision af relationerne mellem Belarus og EU er blevet modtaget med positiv forsigtighed af Parlamentet, der glæder sig over de ændringer, der er sket i Belarus.

Frem for alt vil vi gerne udtrykke tilfredshed med, at "For Freedom-bevægelsen" under ledelse af Aleksander Milinkievich er blevet lovliggjort, og at de uafhængige aviser *Narodnaya Volya* og *Nasha Niva* er blevet gjort lovlige og har fået lov til at indgå i det statslige distributionssystem. Samtidig må vi dog stadig fordømme, at politiske fanger, der er blevet løsladt i løbet af de sidste år, endnu ikke har fået genoprettet deres fulde rettigheder, og en student, der protesterede, blev ulovligt arresteret i procesforberedelsesperioden.

Vi vil gerne understrege, at væsentlige betingelser for permanent at højne og normalisere forholdet mellem EU og Belarus er ændringer i valglovgivningen, ophævelse af de restriktive medielove og ændringer i strafferetten for at forhindre, at den misbruges mod den demokratiske opposition og uafhængige journalister. I den forbindelse vil vi opfordre myndighederne i Belarus til et tæt samarbejde med OSCE og den belarussiske journalistsammenslutning. Vi påskønner de forberedende møder, der har været afholdt om begge disse anliggender, men vi tilskynder til permanent samarbejde med udenlandske eksperter og repræsentanter for civilsamfundet i Belarus.

I den beslutning, der forhandles om i dag, ønsker vi også at opfordre de belarussiske myndigheder til at ophæve restriktionerne i politiske partiers og ikke-statslige organisationers aktiviteter og lovliggøre flere uafhængige medier. Det går dog ikke kun den ene vej. Vi ønsker også at opfordre Kommissionen og Rådet

til at være hurtigere til at nedsætte prisen på indrejsevisa til EU og øge Den Europæiske Investeringsbanks investeringer i energiinfrastruktur, især transitinfrastruktur, i Belarus. Jeg vil gerne understrege, at Europa-Parlamentet igen vil opfordre Kommissionen til at sikre økonomisk støtte til Bielsat TV og myndighederne i Belarus til at anerkende sammenslutningen af polakker i Belarus under ledelse af Angelika Borys som den eneste retmæssige repræsentant for landets største etniske minoritet.

Formanden. – De ser ud til at være en travl mand, men det lykkedes Dem at tage ordet i sidste øjeblik.

Justas Vincas Paleckis, for PSE-Gruppen. – (LT) Gode hegn skaber gode naboer. Det er et gammelt engelsk ordsprog. Når man i dag tænker på nabolande, ville det være mere passende at sige, at lave hegn eller slet ingen hegn er bedre.

Med de stadigt mere autoritære tendenser ved overgangen fra det 20. til det 21. århundrede blev Belarus Europas syge mand. Landet isolerede sig og blev isoleret, da hegnene omkring det blev højere og højere. På grund af krænkelse af menneskerettighederne var der ikke plads i Det Europæiske Råd til en stat i hjertet af Europa.

Sidste år gav os håb om, at relationerne mellem EU og Belarus kan ændres, og at de hegn, jeg nævnede, kan klippes ned. Her er blevet nævnt de små skridt, Minsk har taget i den rigtige retning med hensyn til politiske fanger, registrering af partier og registrering af aviser. Vi kunne også nævne den kommende åbning af en EU-repræsentation. Jeg deler både kommissærens og ministerens forsigtige optimisme og føler, at det er ved at lysne, men at der stadig er mange skyer. Her har vores kollega hr. Protasiewicz allerede nævnt både mediefrihed og vilkår, der for alvor giver mulighed for at danne politiske partier, og landet står generelt også foran store økonomiske og sociale forandringer. Reformerne bør være fremtidssikre og gøre almindelige menneskers liv lettere.

Jeg mener, at EU også bør arbejde for gensidig forståelse. For det første ved at fjerne eller i det mindste sænke de økonomiske barrierer i form af visumkrav, som forhindrer mennesker i at kommunikere så meget.

Belarus har besluttet at opføre et nyt kernekraftværk, der sandsynligvis vil komme til at ligge ganske tæt på Litauens hovedstad Vilnius. Der er planer om flere kernekraftværker for regionen i Litauen, Estland og Polen. Der er brug for dialog mellem alle disse lande og andre lande og for løbende høringer, så vi undgår misforståelser, miljøskader og tilsidesættelse af andre landes interesser. Bruxelles bør holde nøje øje med, hvordan Minsk gennemfører IAEA's henstillinger, konventioner om kernekraftsikkerhed og forsvaret af EU-landenes interesser.

Jeg tror ikke, Belarus vil gøre reelle fremskridt, medmindre muren mellem officielle institutioner og mennesker bliver revet ned. Regeringen skal være interesseret i at tale og forhandle med oppositionen, ngo'er, fagforeninger og ungdomsorganisationer. Om nogle få måneder vil Europa-Parlamentet fremsætte henstillinger om, hvorvidt vi skal fortsætte med at fjerne det hegn eller opsætte et, der er endnu højere. Hvis vi undlader at udnytte denne mulighed, vil mennesker på begge sider blive skuffede. Bolden er, som man siger, på Minsk banehalvdel.

Janusz Onyszkiewicz, for ALDE-Gruppen. – (PL) Signalerne fra Belarus er ikke altid tydelige. Politiske fanger er blevet løsladt, to uafhængige aviser er blevet tilladt i det officielle distributionsnet, og "For Freedom-bevægelsen" under ledelse af oppositionens præsidentkandidat Alexander Milinkievich er blevet registreret. Kommissæren har allerede nævnt dette. Men på den anden side bliver medlemmer af oppositionen arresteret igen, og mange af de frigivne fanger har fået begrænset deres rettigheder. Der er masser af aviser, som venter på en tilladelse som den, de to ovennævnte har fået bevilget, og talrige ikke-statslige organisationer og politiske partier kæmper til stadighed for at blive registreret eller lever med truslen om at få deres registrering trukket tilbage. Munke og nonner bliver udvist, og der er stadig dødsstraf.

Vi kan ikke vende ryggen til Belarus. Jeg mener imidlertid ikke, at tiden er kommet til at indlede en dialog mellem Europa-Parlamentet og det belarussiske parlament. Det, vi skal gøre, er at mindske og forenkle procedurerne for udstedelse af visa til borgere fra Belarus betydeligt, skønt dette naturligvis ikke skal gælde for personer, som med god grund skal holdes uden for EU.

Vi skal også sikre effektiv støtte, bl.a. økonomisk støtte, til institutioner, der er vigtige for oprettelse og udvikling af civilsamfundet, såsom uafhængige ngo'er, politiske partier og en uafhængig presse. Vi må også rejse spørgsmålet om arbejdstageres rettigheder i Belarus. I dag er der ingen permanent beskæftigelse uden for de statslige strukturer – alle arbejder udelukkende på etårige kontrakter. Det giver arbejdsgiveren, og dermed staten, overvældende indflydelse på praktisk talt hele samfundet.

Østpartnerskabsinitiativet åbner også nye muligheder for de nuværende myndigheder i Belarus. Landets modernisering og tilpasning til europæiske politiske standarder skal imidlertid fortsætte inden for rammerne af dialog mellem myndighederne og den demokratiske opposition i Belarus.

Ryszard Czarnecki, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru kommissær, hr. formand! Vi har på det seneste vedtaget beslutninger om Belarus hver tredje måned. Det er ikke udtryk for inflation, men bevis for en korrekt overvågning af, hvad der sker i dette land, der grænser op til Polen og dermed EU.

Er demokratiseringsfremskridtene i Belarus tilfredsstillende? Nej. Er det en grund til at vende Minsk ryggen igen? Nej. Vi må fortsat presse på for demokratiske frihedsrettigheder og -standarder, ytringsfrihed, demokratiske værdier og samtidig tålmodigt give Belarus grønt lys som et land og et samfund, vi gerne vil se nærme sig EU. Belarussere er europæere, og Belarus er en integrerende del af det gamle kontinent, Belarus' kultur er en del af den europæiske kultur.

I dag kæmper de fremmeste belarussere for menneskerettigheder, for demokrati og for religiøs frihed. Men lad os ikke skubbe de andre i armene på Moskva. Det ville være fantasiløst og dumt, det ville være uansvarligt, det ville være værre end en forbrydelse - det ville være selvbedrag. Vi er nødt til at gøre to ting samtidig – holde øje med Lukashenko, så han ikke forfølger katolske præster fra f.eks. Polen, lukker aviser eller forfølger medlemmer af oppositionen, og samtidig støtte den belarussiske stat som stat for at forhindre, at den i stadig stigende grad bliver trukket ind i Ruslands politiske, økonomiske og militære indflydelsessfære.

Milan Horáček, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Jeg byder det tjekkiske formandskab under ledelse af vicepremierminister Alexandr Vondra velkommen. Ved at registrere den demokratiske oppositionsbevægelse "For Freedom" under ledelse af Alexander Milinkievich og frigive politiske fanger har den belarussiske regering udsendt signaler om, at den er ved at blive mere åben. Nu kommer prøven på, om der ligger en ægte vilje til at ændre og genoptage relationerne til EU bag ønsket om at indgå i dialog.

Vi ønsker at se Belarus finde sin plads i Europa; vi har ventet længe på det og er parate til at genoptage forbindelserne, men kun på klare betingelser, og her er den vigtigste respekt for menneskerettighederne. Dette gælder ikke kun for presse- og ytringsfrihed, men også for hele det politiske, sociale og private liv for hver enkelt borger. Valgsvindlen og angrebene på oppositionen er ikke glemt, og vi følger udviklingen meget nøje.

I oktober besluttede vi at suspendere indrejseforbuddet for præsident Lukashenko. Belarus skal for sin del også tillade europæiske delegationer indrejse for at åbne mulighed for debatter med medlemmer af oppositionen.

Erfaringerne har lært os, at alle diktaturer vil falde!

Věra Flasarová, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Mine damer og herrer! Belarus er det sidste europæiske land, som EU ikke har en aftale med om gensidige forbindelser. Denne anomali kunne hurtigt afsluttes som anført i Rådets og Kommissionens foreslåede strategi vedrørende Belarus. Endvidere er den flere måneder lange prøveperiode ved at nærme sig sin afslutning. Den belarussiske ledelse kan muliggøre ændringer, der fører til mere demokrati og frihed, og EU vil tilbyde samarbejde og normalisering af forbindelserne. Dette bør være målet. Men diplomatiets kunst er at se tingene i en større sammenhæng og justere kravene i overensstemmelse hermed. Næsten alle ændringer i de seneste år har fundet sted i en global sammenhæng. I dag oplever vi en grundlæggende ændring i situationen. Forsøget med amerikansk dominans i de seneste to tiår er ved at blive afløst af en multipolær situation, der også kan føre til konflikt. Det, der nu sker omkring os, er begivenheder, der ledsager et skifte i magtfordelingen. Nye og fornyede centre definerer sig selv i forhold til deres konkurrenter og former deres indflydelsessfærer. Belarus danner sammen med Ukraine, Moldova og Kaukasus et område, der er genstand for en hård kamp mellem Rusland på den ene side og USA og EU på den anden. Det ville være absurd at benægte dette, selvom krigen føres under et banner af fine slagord som frihed, demokrati og menneskerettigheder. De værdier, det egentlig drejer sig om, er penge og militærstrategi. Hvis de vigtigste globale spillere, herunder EU, er villige til at respektere de nye geopolitiske...

(Formanden afbrød taleren.)

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Belarus ville være immun over for den verdensomspændende finanskrisen. Denne overdrevent selvsikre prognose koster nu præsident Lukashenko dyrt her i begyndelsen af 2009. Hans regering har kritiske finansielle problemer. Minsk har banket på døren til IMF, Moskva og endda Washington for at få milliarder i kredit. IMF's betingelse var en devaluering af den belarussiske rubel med ikke mindre end 20,5 % den 2. januar. I dag er de belarussiske borgere synligt bange,

og det er forståeligt, når man tager i betragtning, at den gennemsnitlige månedsløn lige pludselig er faldet fra 400 til 333 USD, og dollaren er i dag sammen med euroen en stærkt ombejlet valuta både i Minsk og langt udenfor.

Mon denne nedgang i den belarussiske økonomiske position kunne svække muligheden for, at Lukashenkos regering finder en ny national og international retning? Det er bestemt ikke en indbildt risiko, for rent bortset fra de aktuelle finansielle problemer er det lige så sandsynligt, at præsident Lukashenko foretager en kosmetisk kursændring i retning af Vesten. I så fald ville den magtfulde præsident simpelthen erstatte sin strategi for simuleret integration med Rusland med en simuleret tilnærmelse til EU. De kommende gasforhandlinger med Rusland kunne meget vel sætte ekstra skub i en sådan simulering.

EU bør anlægge en afbalanceret strategi til at stå imod et uønsket politisk scenario af denne karakter i Minsk. Med henblik herpå må alle EU-institutioner kontakte alle belarussiske institutioner, herunder statslige myndigheder, kræfter i oppositionen, civilsamfundet samt den ikke-erhvervsaktive befolkning. Det er et inspirerende europæisk mål med håb om at udvikle kontakter og bygge broer med alle dele af det belarussiske samfund.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener ikke, at der længere er nogen grund til at opretholde nogen form for sanktioner mod Belarus. Her ser vi et land, der utvivlsomt gennemgår en krise som alle lande i Europa, og under alle omstændigheder er det et land, der tillader ejendomsretten, et land, der indtil for nogle måneder siden oplevede en vækstrate på 8 %, og som ikke forhindrede udlændinge, herunder europæere, i at købe jord eller huse, selv om det skete gennem belarussiske virksomheder.

Endvidere med hensyn til religionsfrihed tog kardinal Bertone for kort tid siden til Belarus, og der blev helt klart skabt relationer baseret på gensidig respekt mellem staten Belarus og Vatikanet. Frem for alt er politiske frihedsrettigheder vigtige, og der har været tale om nogle fanger, men der er i realiteten tale om tre politiske fanger, som er blevet løsladt.

Vi taler også om politiske valg, og der er ganske rigtigt ikke den omfattende frihed, som vi har ved vestlige valg, men det er også rigtigt, at staten har givet alle kandidater fjernsynstid og i nogle tilfælde også bidrag. Vi ved også, at nogle aviser – uafhængige aviser – inden for de nærmeste uger vil få mulighed for at starte produktionen og blive distribueret.

Jeg tror, det strategisk set er i Europas interesse at åbne op for Belarus, netop fordi Belarus er et meget vigtigt element mellem Europa og Rusland. Vi må huske på, at der er et stærkt katolsk mindretal, hvilket bringer landet tættere på nabolandet Polen og resten af Europa og gør landet til en strategisk allieret i forhold til resten af Østeuropa. Det er underligt, at man i dag taler om Tyrkiets indtræden i EU, når Belarus har et langt stærkere og mere betydningsfuldt partnerskab med Europa.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Det er vanskeligt at komme videre fra den fastlåste situation i forholdet mellem EU og Belarus. Det voksende pres udefra for nylig, det svækkede venskab mellem Rusland og Belarus, frygten som følge af konflikten mellem Rusland og Georgien og ikke mindst den verdensomspændende økonomiske krise bidrager delvis til denne situation.

Landet, der ledes af præsident Lukashenko, beder for første gang Europa om noget. Frigivelsen af politiske fanger, registreringen af en bevægelse og indledningen af en dialog med uafhængige journalister viser, at Lukashenko på sin egen måde prøver at åbne dørene til Europa. Ud over disse overfladiske skridt skal Minsk tilbyde endnu mere, hvis der skal være tale om et ægte *rapprochement*.

Det er hensigtsmæssigt, at EU udnytter de aktuelle, om end små, muligheder. EU kunne for første gang have mulighed for at påvirke den politiske situation i Belarus, og derfor er det langt fra ligegyldigt, hvilken politik Bruxelles fører. Vi må fastholde den kritiske tilgang og det sæt betingelser, der nu gælder. Vi må være meget opmærksomme, for det er vanskeligt at forestille sig, at Lukashenko og hans regering skulle ændre sig radikalt.

De konkrete skridt, EU har taget og planlagt, er vigtige. Vores opgave er at støtte og hjælpe ngo'erne og oppositionen, der kæmper for forandring, med at forenes. Vi må også kræve reformer på lovgivningsområdet, og her tænker jeg på strafferetten og på presse- og valglovgivningen. Af hensyn til kvaliteten i EU's Belarus-politik og med henblik på at beskytte demokratiseringsprocessen skal Europa-Parlamentet fortsat støtte Rådets og Kommissionens overvågning.

Landene i regionen, bl.a. Ukraine, har også demonstreret, at ingen demokratisk udvikling er mulig uden klare betingelser, der bliver opfyldt, for alt andet ville blot være at skabe en illusion om demokrati. Den foreslåede EU-strategi er kritisk og konstruktiv, og jeg giver den derfor min uforbeholdne støtte.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil først og fremmest gerne understrege det positive i, at Alexandr Vondra deltager i Parlamentets forhandlinger her i aften. Jeg mener, det viser den betydning, det tjekkiske formandskab tillægger EU's udenrigspolitik.

I dag analyserer vi EU's strategi for Belarus og den strategi for åbenhed, der er fulgt over de sidste par måneder. Jeg mener, at resultaterne af denne strategi er positive, således som det fremgår af Europa-Parlamentets udkast til betænkning.

Som følge heraf har Europa-Kommissionen oprettet en fast repræsentation i Minsk. Vi modtager positive signaler om øget frihed i Belarus såsom registreringen af Alexander Milienkievich' bevægelse "For Freedom" og offentliggørelsen og registreringen af to uafhængige aviser *Narodnaya Volya* og *Nasha Niva*. Endvidere er der den belarussiske udenrigsminister Syarhei Martynaus erklæring om landets positive syn på EU's østpartnerskabsinitiativ. Jeg vil også gerne fremhæve, at Belarus' regering ikke anerkendte de ensidige uafhængighedserklæringer fra regeringerne i Sydossetien og Abkhasien. Det er positive signaler, der uden tvivl også er resultatet af EU's holdning over for Belarus.

Det er helt klart det, vores beslutningsudkast handler om. Der er stadig begrænsninger i menneskerettigheder og personlige frihedsrettigheder i Belarus. Det er ikke et liberalt demokrati i europæisk forstand. Jeg er helt enig i det scenario, kommissær Ferrero-Waldner har fremlagt her i dag, nemlig at en permanent ophævelse af sanktionerne kunne blive en mulighed, hvis Belarus udvider viften af frihedsrettigheder og borgerrettigheder og liberaliserer sin økonomi. EU's øgede tilstedeværelse i Belarus sikrer efter min mening større liberalisering og demokratisering i landet.

Formanden. – Jeg vil gerne understrege, at der altid er en repræsentant for Rådet til stede ved disse forhandlinger, så det er ikke en særlig begivenhed, selv om vi naturligvis sætter pris på vicepremierminister Vondras tilstedeværelse.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). - (PL) Hr. formand! Forholdet mellem EU og Belarus afhænger af begge parter. En positiv holdning på begge sider vil skabe dialog, en virkelig naboskabspolitik og et østpartnerskab. Et partnerskab kan ikke bygges på forbud og sanktioner, og derfor er jeg glad for Europa-Kommissionens seneste initiativ, der tager sigte mod at forbedre relationerne til Belarus. Det skal objektivt siges, at Belarus også har gjort en del i retning af en tilnærmelse. Beviset herpå er registreringen af "For Freedom"-bevægelsen, tilladelsen til trykning og distribution af oppositionsaviser og landets åbenhed over for østpartnerskabsinitiativet.

EU's forventninger går videre endnu, og der er et klart grundlag herfor, ligesom der er grundlag for Belarus' mange forventninger. Hvis myndighederne i Belarus f.eks. bliver bedt om at gøre en ende på sin praksis med at kræve udrejsevisa for sine borgere, navnlig børn og studerende, hvorfor forenkler og liberaliserer EU så ikke sine visumprocedurer i forhold til borgere fra Belarus? Disse spørgsmål er især vigtige for indbyggere i grænseregioner, der har kulturelle og familiemæssige bånd (...)

(Formanden afbrød taleren.)

Esther de Lange (PPE-DE). - (NL) Hr. formand! I aften drøfter vi EU's politik over for Belarus, en politik, hvor demokrati og respekt for menneskerettighederne er i centrum.

Jeg vil gerne fokusere på et specifikt område, nemlig rejseforbudet for børn, uden naturligvis at underkende nogen af de andre relevante aspekter, der allerede er blevet nævnt i aften. Det er formentlig velkendt, at børn, der er ofre for Tjernobyl-katastrofen, i årevis regelmæssigt har besøgt Nederlandene og andre EU-lande for at komme sig oven på følgerne af denne katastrofe. De involverede børn er naturligvis børn, der blev født længe efter, at katastrofen slog ned – de er nu omtrent lige så gamle, som jeg var på katastrofetidspunktet for 22 år siden – men de lever stadig daglig med følgerne, hvilket tydeligt fremgår af statistikkerne for problemer med skjoldbruskkirtlen, kræft og lignende. Hvert år bliver ca. 30 000 belarussiske børn modtaget i 21 lande af værtsfamilier, frivillige organisationer og kirker.

I oktober 2008 forlød det, at Belarus gennem et dekret ville stoppe disse børns rejser og forbyde børnene at rejse til udlandet, hvilket derfor ville sætte en stopper for juleferierne. Delvis efter pres fra EU, Det Europæiske Råd og en række udenrigsministre, herunder vores nederlandske minister Verhagen blev dette dekret midlertidigt suspenderet mellem den 20. december og 20. januar, hvilket gjorde det muligt for et antal børn

at komme på ferie alligevel, men der er ikke truffet nogen bestemmelser for tiden efter den 20. januar. Det er derfor på høje tid, at vi ændrer denne midlertidige suspension til en strukturel løsning, der dækker hele Europa, således at de belarussiske børn og de europæiske værtsfamilier ikke længere holdes hen i det uvisse med hensyn til, om deres rejser kan fortsætte eller ej. Ideelt set ville vi gerne lovgive på vegne af alle medlemsstater på én gang frem for gennem bilaterale forhandlinger 27 gange, som det er tilfældet i øjeblikket.

I vores beslutning vil vi derfor tilskynde det tjekkiske formandskab til at forhandle med de belarussiske myndigheder om en løsning for hele EU.

Marianne Mikko (PSE). - (ET) Mine damer og herrer! Belarus' vej til Europa skal være en dialogens og kompromisets vej.

Den Belarus-beslutning, der blev vedtaget sidste år, understregede behovet for en fast politik med visse betingelser, der samtidig er positiv. De fremskridt, der er gjort på energi-, miljø- og transportområderne, er resultatet af det arbejde.

Der er imidlertid problemer, som vi ikke må vende ryggen til. Demokrati er afgørende. Som medlemmer af Europa-Parlamentet må vi ikke tolerere forfølgelse af belarussiske oppositionsledere, begrænsning af pressefrihed og ytringsfrihed og krænkelse af borgernes grundlæggende rettigheder. Intet demokratisk land kan fungere uden et stærkt civilsamfund.

Derfor skal vi tilbyde omfattende støtte til organisationer, der har til formål at forsvare menneskerettigheder, fremme demokrati og mobilisere landets borgere.

Jeg vil rose de belarussiske myndigheders beslutning om at registrere hr. Milinkievich' borgersammenslutning *For Freedom*. Det er dog kun begyndelsen, da *Naša Vjasna*, der har menneskerettigheder på dagsordenen, og flere andre organisationer, som arbejder for udvikling af demokrati, også venter på at blive registreret.

Til sidst vil jeg gerne nævne visumordningerne. Der må indgås en aftale om lettelse af visumudstedelsen mellem EU og Belarus. Vejen til Europa skal være åben. Et dyrt visum og strenge regler straffer ikke regimet, men befolkningen. Jeg har sagt det gentagne gange, og jeg vil sige det igen i dag. Lad os række en europæisk hånd ud for at byde det belarussiske folk velkommen.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Hr. formand! Europa-Parlamentet har gentagne gange behandlet spørgsmålet om Belarus, det sidste diktatur på det europæiske kontinent. Der skabes stadig problemer for katolske præster, der ønsker at gennemføre gudstjenester, og etniske minoriteters rettigheder bliver ikke respekteret. Især anerkendes den demokratiske valgte ledelse af sammenslutningen af polakker i Belarus med Angelika Borys i spidsen ikke. Anholdelser og ransagninger af oppositionsaktivisters og menneskerettighedsaktivisters kontorer fortsætter. Uafhængige journalister bliver stadig forfulgt.

Der er dog forandringer undervejs, om end det sker langsomt. Bevægelsen "For Freedom" er blevet registreret, og to oppositionsaviser har fået tilladelse til at blive trykt og distribueret. Belarus' udenrigsminister reagerede positivt på østpartnerskabsinitiativet og gav udtryk for interesse for at være med i det. Det giver os grund til et forsigtigt håb om forbedring af klimaet i de gensidige forbindelser og opfyldelse af kommissærens forslag.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Da eksterne relationer er et af det tjekkiske formandskabs hovedindsatsområder, vil jeg gerne bede Rådets formandskab om at skitsere, hvilke skridt det har tænkt sig at tage for at tilskynde den belarussiske regering til at ophæve sit internationale rejseforbud for børn, der rejser til EU-medlemslande i forbindelse med hvile- og rekonvalescensprogrammer. Jeg beder indtrængende det tjekkiske formandskab om at forhandle en paneuropæisk aftale på plads, der giver belarussiske børn, som er berørt af Tjernobyl-katastrofen, mulighed for at rejse til et hvilket som helst EU-medlemsland.

Jeg har sammen med mine kolleger tilføjet stk. 10 til Europa-Parlamentets aktuelle beslutning med henblik herpå. I august sidste år meddelte den belarussiske regering, at den ville gøre besøg i udlandet ulovlige, efter at et barn havde nægtet at rejse hjem efter et besøg i udlandet.

Det lykkedes den irske regering at sikre en undtagelse, der gav børn mulighed for at rejse til Irland her til jul, men mange andre børn er stadig nødt til at have et udrejsevisum for at forlade Belarus for at deltage i hvile- og rekonvalescensprogrammer. Ca. 1 000 irske familier modtager belarussiske børn i deres hjem hver sommer og til jul, og der er ofte også tale om helbreds kontrol og i nogle tilfælde lægebehandling.

Jeg ser positivt på de belarussiske myndigheders beslutning om midlertidigt at ophæve rejseforbudet for en række ofre for Tjernobyl-katastrofen, men vil tilskynde formandskabet til at opretholde presset, så der i den

nærmeste fremtid kan sikres en aftale for hele EU, der giver belarussiske børn frihed til at rejse hvor som helst i EU.

Jeg har også rejst spørgsmålet om det internationale rejseforbud over for kommissæren, som i sit svar på mit brev sagde, at der var blevet fremsat udtalelser både gennem Europa-Kommissionens delegation i Minsk og senest også, da vicegeneraldirektøren for RELEX besøgte Minsk i begyndelsen af november. Jeg vil gerne spørge, om kommissæren kan give en opdatering af EU's bestræbelser på at få ophævet dette undertrykkende forbud.

Sylwester Chruszcz (UEN). - (PL) Hr. formand, fru kommissær! Den gradvise genoptagelse af forbindelserne med Belarus og vores ønske om dialog med landets regering er et skridt i den rigtige retning. Jeg ser også positivt på det tjekkiske formandskabs meddelelse i dag om et møde mellem Rådet og en repræsentant for Belarus på et diplomatisk topmøde i denne måned.

Det glæder mig også at se forsøgene på at inkludere Belarus i østpartnerskabsinitiativet. De beslutninger, der træffes på EU-niveau, skal primært kunne mærkes af borgerne i Belarus, selv om det er i forbindelse med visumpolitikken. På baggrund af den aktuelle gaskrise i Europa skal det understreges, at Belarus har vist sig som en særdeles stabil partner med hensyn til transit af gasforsyninger til EU. En konstruktiv dialog og forbedrede bilaterale relationer, der er klart baseret på principper om demokrati og respekt for menneskerettigheder, er i begge siders interesse.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). - (SK) Selv om der er sket positive fremskridt i Belarus, må vi opretholde en meget tæt kommunikation med repræsentanter for den belarussiske opposition og med vores ven Alexander Milinkievich.

EU bør støtte økonomiske reformer i Belarus. Denne støtte skal imidlertid gøres betinget af særlige vilkår og krav. Disse bør omfatte et krav om større mediefrihed. Medierne skal frit kunne operere inden for lovens rammer og offentliggøre deres materiale i landet. Større frihed for politiske partier og ikke-statslige organisationer er afgørende for demokratiet.

Forhandlingen i dag viser også, at vi alle ønsker, at et demokratisk Belarus skal vende tilbage til Europa, men uden Lukashenko. Hvis EU engagerer sig i at fremme demokratiske værdier, har det en fantastisk mulighed for at vinde Belarus tilbage og befri landet fra det russiske favntag.

Alessandro Battilocchio (PSE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter års komplicerede forbindelser ser vi nu nogle spæde skridt i den rigtige retning med anerkendelsen af bevægelsen under ledelse af hr. Milinkievich, tilladelsen af forskellige aviser, der ikke går ind for regeringen, og de første tegn på vilje til at drøfte henstillingerne fra OSCE/ODIHR. Vi har dog stadig en ikke blot lang, men ekstremt lang, vej tilbage.

Det er vores håb, at der kan ske en ny åbning i forholdet mellem EU og Belarus; beretningen fra MEP'er fra vores delegation, der har fået afslag på visa, er yderst pinlig, og vi håber, at dette nu kun er et dårligt minde. Ligesom hr. Burke opfordrer jeg til, at Kommissionen og Rådet på det næste fællesmøde viser vilje til én ting: at opstille en klar fælles definition af regler for belarussiske børns ophold hos europæiske familier af hensyn til deres helbred. I de seneste år har Belarus ofte, alt for ofte, behandlet dette spørgsmål overfladisk eller ufleksibelt og bogstaveligt talt givet værtsfamilierne og desværre også de børn og unge, der har været omfattet af hjælpe- og solidaritetsprojekterne, et slag i ansigtet.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). - (RO) Jeg hilser erklæringen fra Rådet og Kommissionen velkommen og er enig i, at Lukashenkos autoritære styre skal overvåges nøje. Samtidig føler jeg, at vi har behov for en langsigtet vision for et fremtidigt Belarus - efter Lukashenko - der er demokratisk og velstående.

EU må følge en intelligent strategi med hensyn til det belarussiske folk og samfund og ikke blot med hensyn til den midlertidige regering i Minsk. Historien har vist, at isolering og sanktioner udefra bidrager til at fastholde diktaturer. Vi bør gøre det modsatte: tilbyde belarusserne de bedste muligheder for at studere i EU, rejse og arbejde her i kortere perioder og komme i kontakt med europæiske værdier og vores økonomiske og kulturelle resultater. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan skærpe disse menneskers appetit på vores værdier og lette overgangsprocessen, som landet skal igennem.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at det ikke betyder noget, at kandidaterne kommer i fjernsynet under valgkampagnen, for, som Stalin sagde, er det eneste, der betyder noget, den person, som tæller stemmerne.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Hr. formand, fru kommissær, hr. minister! Alle på dette plenarmøde ønsker, at Belarus overholder principperne for demokrati, menneskerettigheder, forsamlingsfrihed

og ytringsfrihed og indstiller den voldelige forfølgelse af sine egne borgere og etniske mindretal. Desværre er vores liste over krav ganske lang, og det forekommer usandsynligt, at de vil blive fuldstændig opfyldt i den nærmeste fremtid. Vi kan dog ikke holde op med at kæmpe for de værdier, Den Europæiske Union er grundlagt på.

Sanktionspolitikken mod Belarus begyndte som en fiasko. Lad os håbe, at en ændring i EU's politiske strategi over for Minsk vil bringe succes. Det bliver imidlertid ikke let, eftersom Lukashenko begik valgsvindel ved parlamentsvalget i efteråret 2008.

Den vigtigste måde at demokratisere det belarussiske samfund på er gennem uddannelse, frie medier og kontakter mellem borgere i EU og Belarus. Vi bør oprette et særligt stipendieprogram, så unge fra Belarus kan studere i EU, hvilket vil give store fordele i fremtiden.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Vi har fået forelagt tre beslutningsforslag fra 21. maj, 9. oktober og 7. januar. Der kan konstateres fremskridt med hensyn til de erklæringer, EU's medlemmer har fremsat.

Dog vil jeg bestemt overveje og støtte enhver erklæring, der kan indføre mere demokrati i et hvilket som helst land, og gælder i endnu højere grad, hvis vi taler om et naboland som Belarus. Jeg tror, der er brug for to meget vigtige ting, som mine kolleger også har nævnt før mig, eller vi kunne gøre det blot for at støtte gensidig tillid og gennemsigtighed. For det første må vi udvise modenhed og gøre det lettere for borgere fra Belarus at få adgang til at komme til EU for at få kontakt med EU-værdier, med hvad EU står for, med EU-politik, og med alt, hvad vi repræsenterer. For det andet skal Belarus så snart som muligt blive en stat, der ikke tilbageholder personer af politiske årsager. Det er afgjort en meget enkel gestus, som præsident Lukashenko kunne foretage.

Formanden. – Det er tid til at opsummere drøftelserne. Jeg vil anmode vicepremierminister Vondra om en opsummering.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Jeg skal prøve at opsummere på vegne af Rådet.

For det første synes jeg, at vi har haft en virkelig spændende forhandling om emnet, der virkelig har givet mange bidrag til vores fælles arbejde. Jeg vil gerne understrege, at vi i Rådet sætter pris på Europa-Parlamentets interesse for og aktive engagement i Belarus. Jeg synes, det er særdeles nyttigt til at fastholde presset på spørgsmålene om menneskerettigheder på den ene side og til ikke at miste denne form for strategisk tilgang på den anden. Jeg vil specielt gerne takke de polske medlemmer af Europa-Parlamentet – Jacek Protasiewicz, Janusz Onyszkiewicz og Józef Pinior – for deres indlæg, som vi lytter nøje til.

Jeg vil nu fremdrage måske tre punkter som konklusion. For det første om visumgebyrer, som mange har nævnt. Det er et problem, vi er specielt opmærksomme på. Selv når vi har talt i vores nationale egenskab i løbet af det sidste år, har det altid ligget os på sinde. Lad mig udtrykke mig helt klart her. Vi ser Belarus som en del af Europa, og vi er klar over de problemer, forhøjelsen af visumgebyrer skaber for borgerne i Belarus. For at undgå negative følger for de mellemfolkelige kontakter vil det tjekkiske formandskab fortsat opfordre medlemsstaterne til at udnytte den fleksibilitet, der er i de relevante bestemmelser i Fællesskabets regelværk. Formandskabet vil også opfordre medlemsstaterne til en mere sammenhængende anvendelse af de eksisterende regler. Hvis den nuværende positive dynamik opretholdes og styrkes af yderligere væsentlige belarussiske foranstaltninger til at respektere menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der kan muliggøre landets deltagelse i ENP og det fremtidige østpartnerskab, bør en visumdialog efterhånden være mulig.

Vedrørende Tjernobyl-børnene, som flere har nævnt, kan jeg forsikre, at vi vil opretholde presset. Vi støttede det franske formandskabs udspil om dette spørgsmål, bl.a. den *démarche*, der blev foretaget den 3. december sidste år. EU's bestræbelser har endelig resulteret i den midlertidige ophævelse af det præsidentielle dekret nr. 555 om forbud mod disse rejser. Dette og de bilaterale aftaler, som blev indgået i begyndelsen af december mellem Irland og Belarus om fremtidig hvile og rekonvalescens for børn, der er ramt af Tjernobyl-katastrofen, var en positiv udvikling. Vi er klar over, at det generelle problem langt fra er løst. Det tjekkiske formandskab vil følge sagen og træffe alle yderligere foranstaltninger på vegne af EU, hvis det er relevant, og vil fortsætte med at tage spørgsmålet op i vores kontakter med myndighederne i Minsk.

Endelig vil Belarus fortsat stå højt på vores dagsorden i de kommende måneder i forbindelse med revisionen af sanktioner og med det fremtidige østpartnerskab. Ligesom Parlamentets beslutning om Belarus, der blev vedtaget efter valget den 28. september, hjælp os med at komme videre, håber vi, at vi fortsat kan få Parlamentets støtte i vores embedsperiode.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har set, at et meget bredt flertal har den samme holdning, som vi har. Det betyder, at vi har tilbudt Belarus muligheden for at komme tættere på EU gennem den europæiske naboskabspolitik. Vi har i princippet tilbudt en skyggehandlingsplan og også en mulighed for at komme med i østpartnerskabet på det rette tidspunkt, selvfølgelig når betingelserne er rigtige.

Når det er sagt, vil jeg gerne besvare nogle få specifikke spørgsmål, der er rejst. Vedrørende finanskrisen: Belarus har klaret følgerne af finanskrisen og de stigende gaspriser i 2007 og 2008 rimeligt godt indtil nu som følge af sin meget begrænsede integration i den globale økonomi og også takket være de betydelige lån fra Rusland, Kina og Venezuela. Men nu har landet, som hr. Belder – tror jeg – ganske rigtigt sagde, været nødt til at bede IMF om et betinget lån på 2,5 mia. EUR og herefter devaluere sin valuta med henblik på at modvirke de negative følger af den globale krise. Eftersom der fortsat i det store og hele ikke er foretaget nogen reform og strukturering af landets økonomi og industri, forventer vi, at den negative tendens vil fortsætte med deraf følgende negative sociale konsekvenser. Så det er rigtigt – det er en vigtig faktor.

Lad mig vedrørende kernekraftværket og spørgsmålene om sikkerhed og sikkerhedskontrol fortælle, at vi i vores tekniske energidialog med Belarus er særligt opmærksomme på også at sikre, at dette land overholder internationale sikkerhedsstandarder. Vi kan sige, at Belarus samarbejder meget aktivt med IAEA i Wien og har været bemærkelsesværdigt åben med hensyn til at give Kommissionen informationer om denne proces.

Men jeg vil også gerne tilbage til spørgsmålet om visumgebyrer. Som jeg sagde i min første bemærkning, er vi parate til at bidrage til forhandlingen, så snart Rådet også har udtrykt ønske om at prøve at styre det og give alle medlemsstater mulighed for at få en fuld visumaftale og en tilbagetagelsesaftale. Efter min vicegeneraldirektør Mingarellis besøg i Minsk kan jeg fortælle, at der i øjeblikket ikke er noget nyt om det specielle spørgsmål. Jeg kan blot sige, at visumgebyrer og visa til børn er specifikke for hvert enkelt land. Vi er endnu ikke nået dertil, at vi har én generel aftale. Også det ville skulle forhandles af Kommissionen.

Formanden. – »⁽³⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 15. januar 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Adam Bielan (UEN), skriftligt. – (PL) Hr. formand! Vi har på det seneste talt om et politisk tøbrud i Belarus. Alexander Milinkievich' oppositionsbewægelse "For Freedom" er endelig blevet registreret. Belarus har givet udtryk for vilje til at deltage i østpartnerskabet. Selv Washington har sagt, at relationerne mellem de to lande er forbedret. Er tiden kommet til at oprette varmere relationer og bryde isen med Belarus? Jeg ville ønske, vi kunne, men vi skal huske, at præsident Lukashenko er en skarp og hårdkogt politisk spiller.

Vi har allerede for ganske nylig behandlet et "politisk tøbrud" i Europa, og jeg vil gerne understrege, at disse ændringer altid har ført til skuffelse.

Det, der virkelig vil være vigtigt, er, hvordan vi fører EU-politik mod øst i de kommende måneder. Lukashenko har klart erklæret, at han ikke vil bøje sig for pres fra Vesten, og under forhandlinger med den russiske præsident Medvedev om nedsættelse af gaspriserne erklærede han, at Belarus ikke vil stå i gæld til Rusland.

Det er indlysende, at Belarus spiller på to fronter. Vi er nødt til at opretholde forsigtige og velovervejede forhandlinger, så vi ikke bliver narret af ændringer, der kan vise sig at være midlertidige. Vi skal være faste i spørgsmål af strategisk betydning for EU og føre en målrettet politik med støtte til udvikling af et civilsamfund og en opposition i Belarus, hvor oppositionsaktivister stadig bliver forfulgt og udenlandske præster udvist. EU kan ikke se bort fra, at myndighederne i Belarus fortsat krænker borgernes rettigheder og menneskerettighederne.

⁽³⁾ Se protokollen.

14. Højtideligholdelse af den 11. juli som mindedag for ofrene for massakren i Srebrenica (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt er Rådets og Kommissionens erklæring om højtideligholdelse af den 11. juli som mindedag for ofrene for massakren i Srebrenica.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Som alle ved, var det, der skete i Srebrenica, en forfærdelig forbrydelse. Massakren på over 8 000 bosniakker i og omkring Srebrenica markerer et af de mørkeste historiske øjeblikke i Bosnien-Hercegovina, i det tidligere Jugoslavien og også i Europa som helhed. Det er uden tvivl den værste grusomhed i Europa siden anden verdenskrig.

Når vi ser tilbage, kunne der være gjort meget mere og tidligere. Srebrenica var en kollektiv fiasko for det internationale samfund, herunder EU. Det er en stor skam, og vi beklager det dybt. Det er vores moralske, menneskelige og politiske forpligtelse, at der aldrig mere bliver et Srebrenica.

Ved at markere tiåret for massakren i Srebrenica udtrykte Rådet igen sin fordømmelse af de forbrydelser, der blev begået, og viste sin medfølelse med ofrene og deres familier.

Rådet, der henviser til FN's Sikkerhedsråds resolutioner 1503 og 1534, understregede, at et fuldt og ubegrænset samarbejde med FN's krigsforbrydertribunal fortsat er et væsentligt krav for at fortsætte fremskridtene mod EU-medlemskab. Hvis de resterende tiltalte, der stadig er på flugt og fortsat unddrager sig international retsforfølgelse, kunne blive overført til Haag, ville det være en passende hyldest til ofrene for Srebrenica og et væsentligt fremskridt i retning af varig fred, stabilitet og forsoning. Derfor er det fortsat Rådets faste overbevisning, at de personer, der har begået forbrydelser i Srebrenica og i Bosnien-Hercegovina generelt og andre steder på det vestlige Balkan, skal bringes for retten.

Samtidig har europæisk integration op gennem historien vist sig nyttig med hensyn til at hele fortidens sår og uretfærdighed, så vi har også brug for at koncentrere os om fremtiden. Som den integrerende faktor skabte EU fred, stabilitet, tillid og velstand i Europa i anden halvdel af det sidste århundrede. Derfor er det et af det tjekkiske formandskabs indsatsområder i forbindelse med eksterne relationer at hjælpe det vestlige Balkan på sporet mod EU-medlemskab. Forsoning er en afgørende forudsætning for integration, men forsoning er vanskelig, hvis ikke retfærdigheden sker fyldest.

Efter 13 år er det på tide at få afsluttet den skamfulde Srebrenica-tragedie. Arrestationen af Karadžić har bevist, at uhyrlige forbrydelser som forbrydelser mod menneskeheden ikke går ustraffet hen. Ratko Mladić mangler stadig at blive bragt til domstolen i Haag, så familierne til ofrene fra Srebrenica kan blive hjulpet til at gøre op med fortiden og tage fat på deres fremtid.

EU vil fortsat gøre alt, hvad der står i Unionens magt, for at dette kan ske. Men der skal også gøres en hel del mere, således at Srebrenica fra at være et trist historisk minde kan blive et sted, hvor livet faktisk har noget at byde på. Det internationale samfunds engagement lever ikke i et vakuum. Det kombineres aktivt med de lokale foranstaltninger på statsligt niveau og foranstaltninger fra begge enheders side. Der er udfoldet mange gode bestræbelser.

Srebrenicas fremtid kan bedst sikres gennem økonomisk udvikling og jobskabelse for at forbedre de økonomiske og sociale vilkår for befolkningen i Srebrenica-regionen. Myndighederne i Republika Srpska og også ministerrådet i Bosnien-Hercegovina samt føderationen har ydet støtte og sikret investeringer i regionen omkring Srebrenica. De bevilgede aktiver havde til formål at sikre Srebrenicas genoprettelse, herunder bygge- og anlægsvirksomhed, genopbygning, udvikling af infrastruktur, erhvervsfremme, forbedring af de offentlige tjenesteydelser, projekter med bæredygtigt afkast samt uddannelse.

Alle disse lokale bestræbelser blev også understøttet af donorkonferencen for Srebrenica, der blev afholdt for lige godt et år siden i november 2007. Det kunne være en god anledning til en appel om flere nye investeringer til denne by og egn.

Det er af største betydning, at Srebrenica aldrig bliver glemt, og at den fælles indsats fortsætter. Vi må alle i EU, det internationale samfund og de lokale myndigheder videreføre det konstruktive samarbejde for at forbedre levevilkårene i Srebrenica-området. Kun udsigten til et bedre liv kan hjælpe med til at mindske de politiske spændinger ved at skabe et rum for dialog og dermed give ofrenes familier, der stadig er i sorg, mulighed for at komme videre. Det ville være den bedst mulige hyldest til ofrene for Srebrenica.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I juli 1995 blev næsten 8 000 mænd og drenge myrdet og forsvandt i Srebrenica. De højeste internationale folkeretsdomstole har kaldt denne massakre ved dens rette navn: folkemord. Mens vi fortsætter vores kamp for retfærdighed mod gerningsmændene, mener jeg, det er rigtigt, at vi husker ofrene og udtrykker vores medfølelse med deres familier. Derfor er jeg her i dag og støtter initiativet til at anerkende den 11. juli som mindededag for folkemordet i Srebrenica.

Srebrenica står som et symbol på rædsel og utrøstelig sorg. Erindring er lige så smertelig, som den er nødvendig. Den er nødvendig, fordi vi ikke kan, og ikke skal, glemme. Det er nødvendigt at modvirke den selektive erindring hos dem, der stadig den dag i dag fornægter, hvad der faktisk fandt sted. Erkendelse af, hvad der skete i juli 1995, er grundlæggende for forsoningen i Bosnien-Hercegovina og i den regionale proces. Proklameringen af den 11. juli som europæisk mindededag for ofrene i Srebrenica bør derfor være et yderligere skridt mod forsoning i Bosnien-Hercegovina og i regionen. Jeg synes, det vil være en anledning til at sende et budskab, ikke blot om respekt og erindring, men også om håb for fremtiden – en fremtid i EU, der bygger på forsoning, og giver sårene mulighed for at heles over tid.

Men erkendelse alene er ikke tilstrækkelig. Retfærdighed er lige så væsentlig. Jeg tror, det er vigtigt, at alle gerningsmænd til disse uhyrligheder bliver stillet for retten, bliver retsforfulgt og betaler for de forbrydelser, de har begået. Det er derfor uacceptabelt, at general Ratko Mladić efter så mange år stadig er på fri fod. Kommissionen støtter fuldt og helt arbejdet i Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien, ICTY. Vi ser positivt på Bosnien-Hercegovinas samarbejde med ICTY og landets håndtering af sager, som tribunalet overfører til lokale domstole. Vi benytter, som Kommission, enhver lejlighed til at opfordre myndighederne til at fortsætte deres indsats og sikre, at alle forbrydelser bliver behørigt retsforfulgt.

Ud over domstolenes retfærdighed kan vi tilbyde ofrene en anden form for retfærdighed, og det er en bedre fremtid for deres kære, som overlevede. Det er kernen i vores EU-indsats på det vestlige Balkan. Vi ønsker, at landene i regionen bevæger sig i retning af en fælles europæisk fremtid. Vi ønsker at se et velstående Bosnien-Hercegovina i en stabil region, hvor grænser betyder mindre, og tilliden mellem naboer er genoprettet. Vi ved, at det vil blive en lang rejse, men hvis historien om EU og dens udvidelser fortæller os noget, så er det, at den rejse er umagen værd for alle involverede.

Vi kan ikke gøre rejsen til EU for Bosnien-Hercegovina. Landet skal selv opfylde betingelserne og selv løfte sine interne udfordringer, men vi kan hjælpe til. Og vi vil hjælpe, og vi ønsker, at det skal lykkes for dette land som de overlevendes sejr over dem, der havde andre planer.

Doris Pack, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, fru kommissær! Krig, koncentrationslejre, folkemord – aldrig igen! Efter den anden verdenskrigs rædsler kunne ingen i Europa forestille sig, at det nogensinde kunne ske igen.

Og alligevel skete det. I midten af 1990'erne, seks år efter Berlin-murens fald, mens Vest- og Centraleuropa voksede fredeligt sammen, skete det igen i Bosnien-Hercegovina. Det internationale samfunds fejl – de mange år, hvor man havde set den anden vej, hvor man næsten sorgløst havde forhandlet med banditterne dér, hvor man havde udvekslet venskabelige håndtryk med forbrydere som Ratko Mladić – havde styrket accepten af ham og hans medskyldige. De slap godt fra det, da de fulgte års etniske udvisninger og etniske udrensninger op med en massakre.

I dag er Ratko Mladić endnu ikke blevet stillet for en domstol. Hvem skjuler ham? Hvem hjælper ham og påtager sig således, ligesom de påfører ham, en endnu større byrde af skyld? Mange af de øvrige gerningsmænd er også stadig på fri fod, og nogle bor endda stadig i Bosnien-Hercegovina blandt ofrenes sørgende familier. Derfor skal vi insistere på, at ikke blot Det Internationale Krigsforbrydertribunal vedrørende det Tidligere Jugoslavien i Haag, men også de lokale krigsforbrydertribunaler i Bosnien-Hercegovina kan gøre deres arbejde ordentligt.

Den mindededag, vi har proklameret, er ment som et opråb, som et signal om ikke at glemme og som et budskab til de sørgende familier om, at vi sørger med dem. Måske kan denne dag faktisk tjene til at øge kendskabet til disse forfærdelige forbrydelser, selv hos dem, der stadig ikke tror på, at det skete, som også videooptagelser beviser, så grunden til den nødvendige forsoning kan blive lagt. Uden anerkendelse af det direkte og indirekte ansvar for denne massakre kan der ikke blive nogen fred. Det i det mindste og domfældelsen af gerningsmændene, skylder vi ofrene og deres familier

Richard Howitt, for PSE Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hvert år, når vi i Det Forenede Kongerige mindes krigene i det 20. århundrede, bruger vi ordene *"at the going down of the sun and in the morning, we will remember them"* [når solen går ned og om morgenen, vil vi huske dem]. Det er meget bevægende ord for mig og min generation, og for mine forældre, der begge gjorde tjeneste i Anden Verdenskrig. Og selv for generationerne efter os er denne højtideligholdelse ikke kun en passende hyldest til alle, der gjorde tjeneste. Det er en påmindelse om det onde og om de menneskelige omkostninger ved krig, en advarsel til disse generationer og en beskyttelsesforanstaltning for freden og mod konflikter i kommende år.

Derfor er højtideligholdelse vigtig, og som kommissæren har sagt her i aften, er erkendelse helt afgørende for forsoning for nutidens generationer.

Vi ved alle, hvilket blodbad der fandt sted i Srebrenica i 1995. 8 000 muslimske mænd og drenge blev slået ihjel, da de søgte tilflugt i et område, som FN's Sikkerhedsråd havde erklæret for sikkert, i Srebrenica.

Selv om det skete for næsten 14 år siden, er det kun ret og rimeligt, at vi mindes ofrene og bliver mindet om begivenhederne og det racehad, der førte til denne forfærdelige begivenhed.

For bare en måned siden blev der oprettet en gruppe med over 1 000 medlemmer på det sociale netværkssted Facebook, som åbent glorificerede folkemordet i Srebrenica. Gruppen, hvis navn kan oversættes til "Kniv, Wire, Srebrenica", støttede drabet på mænd og drenge i Srebrenica, udelukkende fordi de var bosniske muslimer. Der blev også talt om deres respekt for Ratko Mladić' handlinger, hvilket blot er endnu et bevis på, hvis der ellers var brug for det, at det forhold, at Mladić stadig er på fri fod, kun nærer hadet og giver ammunition til dem, der søger at øge fortidens spændinger.

Takket være et ramaskrig fra offentligheden blev Facebook-gruppen hurtigt fjernet, men først efter, at over 1 000 medlemmer på en måned mellem december 2008 og januar 2009 havde tilmeldt sig.

At mindes ofrene for Srebrenica sender et klart budskab til de personer, der glorificerer Ratko Mladić' og Radovan Karadžić' handlinger, om at vi ikke vil tillade, at dette sker igen, og at de er alene og isolerede med deres synspunkter.

En bosnisk domstol hørte sidste måned fra psykologer, hvordan overlevende fra Srebrenica-massakren er dybt traumatiserede. Domstolen hørte, at problemerne for mange overlevende er, at de aldrig kan få en chance for at sige farvel til deres slægtninge.

Selv om vi ikke kan sætte uret tilbage for at give disse slægtninge en ny chance, kan vi sikre, at dette folkemord ikke bliver glemt, og at de ansvarlige bringes for retten.

Jelko Kacin, for ALDE Gruppen. – (SL) Den Europæiske Union udsprang af erfaringerne fra anden verdenskrig. Vi har en fælles dokumenteret historisk hukommelse, der har gjort det muligt for os at opbygge vores fælles europæiske fremtid sammen. Srebrenica er et rædselsvækkende vidnesbyrd om, at anden verdenskrigs rædsler gentog sig på den mest rystende måde i Europa i 1995.

Srebrenica er et symbol på etnisk udrensning. Srebrenica er synonymt med skånselsløs og umenneskelig nedslagtning af børn og voksne - det er synonymt med folkemord. Srebrenica står imidlertid også for fortælse af drab og destruktion af massegrave. Vi må indbygge Srebrenica i vores fælles historiske hukommelse og i grundlaget for EU's udvidelse i det vestlige Balkan. Vi skal ikke tolerere diskriminerende og udelukkende stereotyper om enkelte nationer, vi skal kæmpe med kollektiv skyld. De ansvarlige for folkemordet i Srebrenica skal bringes for tribunal i Haag, de skal anklages og sendes i fængsel, og vi skal arbejde sammen om at opbygge og muliggøre en europæisk fremtid for Srebrenica, for lokalbefolkningen og for hele Bosnien-Hercegovina.

Det allermindste, vi bør gøre, er at prøve at føle med de personer, som med traumer og smerte må leve med et hudløst minde om forbrydelse, som må leve uden deres kære. Jeg vil gerne takke Formandskonferencen for dens enstemmige støtte til forslaget om, at vi inviterer unge bosniakker og serbere fra Srebrenica til sammen at komme til Europa-Parlamentet hvert år, så de væk fra Srebrenica og uden pres og belastninger fra deres hjemlige omgivelser kan tænke, planlægge og opbygge en fælles og smukkere fremtid for Srebrenica og for hele Bosnien-Hercegovina. Denne beslutning ...

(Formanden afbrød taleren.)

Milan Horáček, for Verts/ALE Gruppen. – (DE) Hr. formand! I beslutningen omtales FN og også EU-institutionerne i meget klare og kritiske vendinger. Manglerne i beslutningsmekanismen på det udenrigs-

og sikkerhedspolitiske område bidrog ikke til at forhindre de frygtelige forbrydelser i Srebrenica. Manglen på én stemme er fortsat den dag i dag en fejl i den europæiske naboskabspolitik, som dagens drøftelser om Gaza-konflikten endnu en gang har vist.

Massakren i Srebrenica må aldrig blive glemt, og derfor ser vi positivt på og støtter initiativet til at gøre den 11. juli til mindedag for ofrene for dette folkemord. Samtidig skal der dog ske forsoning på begge tider, hvilket kun kan ske ved at tage begivenhederne op til fornyet overvejelse. Det er derfor helt uacceptabelt, at de skyldige og dem, der anklages for denne forbrydelse, stadig er på fri fod. Jeg mener, at ikke kun Mladić, men også de andre skyldige skal for retten.

Erik Meijer, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Byen Srebrenica er kendt i hele verden på grund af massakren på 8 000 muslimske mænd i 1995. De overlevende kvinder og børn gør ret i at blive ved med at minde os om det. Efter mit besøg i Srebrenica i marts 2007 bad jeg Kommissionen om at bidrage til bæredygtig indkomst og beskæftigelse gennem turistfremmende projekter, hvilket ville sikre, at Srebrenica havde mere at tilbyde end sin historie og det store mindesmærke. Srebrenica er også et symbol på fiaskoen for optimistiske begreber om humanitær indsats og beskyttelseszoner.

Det burde have været gjort klart fra starten, at en udenlandsk militær tilstedeværelse kun kunne give falske illusioner. Det gjorde Srebrenica til en operationel base i det serbiske miljø, selv om det uundgåeligt efterhånden ville blive opslugt af det selvsamme miljø. Uden en nederlandsk hær i Srebrenica ville der ikke have været en krigssituation, og serberne ville ikke have haft behov for hævn. Ofrene er en grund til ikke blot at bringe de herrer Mladić og Karadžić for retten, men også til at tænke kritisk over de mislykkede militære interventioner og alle forsøgene på at skabe statslig enhed i et etnisk delt Bosnien.

Bastiaan Belder, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! 'En stemme fra Srebrenica, store tårer trillede ned over hans kinder. Han omfavnede mig, kyssede mig og sagde: "Vær sød og gå, mama!" De greb ham, jeg nægtede at gå, knælede ned og bad dem: "Slå mig ihjel i stedet! I har taget mit eneste barn. Jeg ønsker ikke at gå nogen steder. Dræb mig, så er det overstået."'

Det er den bevægende fortælling fra en bosnisk kvinde, der mistede både sin mand og sin 12 år gamle søn under Srebrenica-massakren i juli 1995. Hendes stemme og hendes lidelsesfælles stemmer forfølger os i dag, bl.a. på grund den uvurderlige forskning, der udføres af samvittighedsfulde forskere, såsom professor Selma Leydesdorff fra Amsterdam.

Selv om EU nu har givet Vestbalkan udsigt til at komme med i EU, er Srebrenicas rædsler fortsat et symbol og en pligt, først og fremmest i både ord og handling. Med andre ord faktisk hensyntagen til dem, der er ladet tilbage. Srebrenica, juli 1995. Jeg var udenrigsreporter for en nederlandsk avis på det tidspunkt og fulgte nøje den bosniske slagmark. Jeg kan ikke sige, hvor flov og modløs jeg var over det internationale begreb beskyttelseszone, navnlig som nederlandsk statsborger.

"Kom vanavond met verhalen, hoe de oorlog is verdwenen, en herhaal ze honderd malen, alle malen zal ik wenen." [Kom her i aften med historier om, hvordan krigen er forsvundet, og gentag dem hundred gange, jeg vil græde hver gang.] Fra nu af vil de berømte ord fra denne berømte digter fra mit land til minde om anden verdenskrig også høre til den 11. juli, når vi mindes ofrene fra Srebrenica og Potočari.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Tak, hr. formand! Vi er samlet her i aften for at mindes en forfærdelig forbrydelse, der passende kaldes folkemord, og som faktisk repræsenterer en enorm menneskelig tragedie i vores nyeste historie. Men når jeg læser den erklæring, der bliver fremsat sammen med beslutningen og udkastet til beslutning, kan jeg se, at den kun afspejler halvdelen af tragedien og halvdelen af folkemordet.

Den indeholder navnene på dem, der er blevet verdensberømte: Ratko Mladić, Radovan Karadžić, Krstić og andre. Men jeg kan ikke i erklæringen se navnene på de muslimer, der også begik forbrydelser i Srebrenica under denne skrækelige konflikt. Hvor er navnet på Naser Orić, der ledede den 28. muslimske division? Hvorfor er der i denne beslutning ingen omtale af massakren i den kristne landsby Kravica juledag 1993? Hvorfor er der ingen beskrivelser af de dusinvis af kristne landsbyer, der blev brændt ned i Srebrenica-området af muslimske bander? Vi må alle holde op med at forsvare en dobbeltmoralsk, ensidig holdning, når vi vurderer disse forfærdelige begivenheder. Enhver, der påstår, at kun kristne dræbte muslimer i Bosnien-Hercegovina, og at det modsatte ikke skete, er en hykler. Har nogen gjort sig den ulejlighed at kontrollere det? Det er blevet sagt, at Srebrenica er oversvømmet af massegrave, hvilket er sandt. Men har nogen gjort sig den ulejlighed at kontrollere, hvor mange af dem der er kristne massegrave?

Lad os ikke glemme, at der skete ting på begge sider, og vi må ikke lade som om, der ikke findes kristne, eller de ikke har menneskerettigheder, som om de er en slags dyr.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - (SV) Hr. formand! Hvad kan man nå at sige på to minutter, når vi skal tale om og beskrive, hvad der skete i Srebrenica, når vi skal lære, hvordan vi kan huske det, så det aldrig sker igen? Hvad mangler vi endnu at se, og hvad er der tilbage at sige om Srebrenica? Hvad kan jeg som det eneste medlem af Parlamentet, der er født i Bosnien og er krigsflygtning, i dag fortælle fra denne talerstol, som jeg ikke ville have kunnet fortælle som svensk medlem, hvis jeg ikke havde haft disse erfaringer med krigen? Jeg kan fortælle min historie, en virkelig historie, fra dengang.

Måske er det vigtigste, jeg kan bringe videre, følelsen af håb, da jeg stadig troede, at hvis blot nogen derude i Europa ville se, hvad der skete, ville verden reagere, eller håbløsheden, da det gik op for mig, at jeg var overladt til min egen ulykke, og at der ikke ville komme nogen hjælp. Jeg husker blodspor på asfalten, sultne børns skrig, en tiårig piges tomme udtryk, da hun fortalte, hvordan hun og hendes brødre og søstre først havde måttet begrave deres døde forældre og derefter flytte ligene til en anden grav, da soldaterne prøvede at fjerne beviset på masse mord i en landsby i nærheden af min by. Jeg husker min fars ansigt, da vi fandt ud af, at min onkel og fætter var i en koncentrationslejr. Jeg husker min egen desperation, da jeg en morgen ikke engang havde en enkelt deciliter mælk, jeg kunne give min etårige søn.

Men det, jeg husker tydeligst og aldrig vil glemme, er dog den ubeskrivelige følelse af ensomhed, når man endelig forstår, at ens egen ulykke, desperation og smerte har udspillet sig for åben skærm, at verden havde set, hvordan vi led, men at ingen forhindrede det. Det er den følelse, jeg deler med mennesker fra Srebrenica. Det er den følelse, jeg bringer med mig sammen med alle de andre ofre for krigen på Balkan.

Den kendsgerning, at Europa-Parlamentet i morgen vil stemme om en mindedag for ofrene fra Srebrenica, er noget, der bringer mig en smule fred. Den mindedag vil ikke give folkene fra Srebrenica deres myrdede familiemedlemmer tilbage, men for alle os, der har været ofre for krigen, vil det betyde en anerkendelse af, at Europa har set vores lidelser, at vi ikke er alene, og at Europa vil huske, så det ikke sker igen.

Personligt håber jeg - og jeg vil arbejde for at sikre det - at Srebrenica sammen med Bosnien og alle de øvrige Balkanlande bliver medlemmer af den europæiske familie så hurtigt som muligt. Det er det mindste, vi kan forvente, efter at Europa så skammelig ikke evnede at forhindre dette folkemord og i betragtning af, at Ratko Mladić stadig er på fri fod.

(Bifald)

Diana Wallis (ALDE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke kommissæren for hendes kommentarer i aften til støtte for dette initiativ. I juli sidste år havde jeg det privilegium, den forpligtelse og den ovevældende erfaring at deltage i mindehøjtideligheden i Srebrenica på vegne af formanden for Parlamentet. Det har mærket mig og gjort mig ydmyg. Det er noget, jeg aldrig nogensinde vil glemme. Tusinder af mennesker samledes i det varme julisolskin, værdige, triste, det var en mindeceremoni fyldt af erindringer og naturligvis sorg.

Men vi skal huske, fordi vi alle som europæere har en fornemmelse af déjà vu i forbindelse med Potočari, en følelse af medskyld. Vi så alle scenerne før massakren på vores tv-skærme, før flugten til Tusla. Vi har den hjælpeløshed og håbløshed, som vi måske var fælles om. Vi kan aldrig sige "aldrig igen", men vi kan sige, at vi vil huske, vi vil lære, og vi vil hjælpe mennesker med at komme videre. Det er det, denne europæiske mindedag bør handle om. Jeg vil aldrig glemme, hvad jeg oplevede. Jeg vil aldrig glemme de mødre, døtre, familier, jeg mødte i den periode. Jeg håber, vi kan give dem noget varigt og positivt for fremtiden.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Jeg støtter anerkendelsen af den 11. juli som mindedag for folkemordet i Srebrenica, hvor det internationale samfund undlod at gribe ind i konflikten og beskytte civilbefolkningen. Jeg mener, det er den bedste måde, vi kan vise vores respekt for ofrene for massakren på. I løbet af det flere dage lange blodbad efter Srebrenicas fald mistede over 8 000 mænd og drenge livet. Tusinder af kvinder, børn og ældre mennesker blev deporteret, og et stort antal kvinder blev voldtaget.

Vi må aldrig glemme ofrene for den brutalitet, der blev begået under krigen i det tidligere Jugoslavien. Jeg tror, at alle lande på det vestlige Balkan vil støtte anerkendelsen af denne dag.

Vi må sende et klart budskab til fremtidige generationer, så de aldrig igen tillader et nyt Srebrenica. Jeg er overbevist om, at der vil blive gjort yderligere bestræbelser på at sikre, at de resterende tiltalte på flugt bliver stillet for retten, så de mange familier kan få en endelig bekræftelse af den skæbne, deres fædre, sønner, mænd og brødre har lidt.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Hr. formand! Forudsætningen for at overvinde fortidens spændinger og gøre den størst mulige indsats for at stabilisere det vestlige Balkan er faktisk, at dette område overvinder sin egen historie. Denne i allerhøjeste grad symbolske handling med at foreslå en europæisk mindededag den 11. juli er en del af denne proces og har flere formål. For det første tager den sigte på at ære alle ofre for de grusomheder, der blev begået i Srebrenica og deres familier, og for det andet tager den sigte på at minde alle borgere og folkeslag om, at det er nødvendigt at være årvågen, og om, at staters handlingslammelse uundgåeligt fører til den slags grusomheder. Den har også til formål at understrege, at EU bør have en egentlig fælles forsvars- og sikkerhedspolitik, så det kan gribe ind på baggrund af de principper og værdier, der forener og styrer os. Endelig har den til formål at gentage over for landene på Vestbalkan, at det er deres naturlige skæbne at tilslutte sig EU snart, men at dette forudsætter, at de til enhver tid samarbejder åbent med Det Internationale Krigsforbrydertribunal med henblik på at bringe krigsforbryderne for retten. Det er vores budskab, det er Parlamentets budskab til nuværende og kommende generationer, så tiden ikke virker som rust og æder minderne op, men i stedet bringer minderne til live igen.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Jeg vil gerne genoptage min tale, for ofrenes slægtninge har bedt mig om at udtrykke deres taknemmelighed over for Parlamentet i dag for den forståelse og støtte, det har vist ved at vedtage denne beslutning.

Tak til alle, der besvarede invitationen til at deltage i dagens forhandling. Jeg vil også gerne benytte samme lejlighed til at afslutte min tale med to punkter. Denne beslutning fokuserer ikke på fortiden, selv om den også vedrører de døde. Den fokuserer på de levende og på en bedre fremtid for dem.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Massakren i Srebrenica i juli 1995 er sammen med alle de grusomheder, der blev begået under den krig, der fulgte opløsningen af det tidligere Jugoslavien, et sort kapitel i Europas historie.

Det er en tragisk lære af historien, der giver os mulighed for endnu en gang at forstå, at det er nødvendigt at udvikle evnen til at træffe effektive foranstaltninger i EU, i vores eksterne sikkerheds- og forsvarspolitik, og især i den europæiske naboskabspolitik. Hvorfor? Netop fordi vi så kan bekæmpe problemer som krænkelse af menneskerettigheder og retsstatsprincipper, regionale konflikter, nationalistisk ekstremisme og etnisk separatisme, som alt sammen banede vejen for grusomhederne i Bosnien.

Europa har brug for et stærkere og mere ekspansivt EU med en forebyggelsespolitik, der ikke vil tillade, at sådanne uhyrligheder nogensinde sker igen.

Alexandr Vondra, formand for Rådet. – (EN) Hr. formand! Lad mig afslutte dagens forhandling om Srebrenica.

For det første vil jeg gerne forsikre om, at det fortsat er Rådets faste overbevisning, at gerningsmændene til forbrydelserne i Srebrenica, i Bosnien-Hercegovina og andre steder på det vestlige Balkan skal bringes for retten.

Vores ESDP-mission i Bosnien-Hercegovina vil fortsat yde støtte og bistand til ICTY og de relevante myndigheder.

Srebrenica er og vil altid være en følsom og vigtig faktor i Bosnien-Hercegovinas politiske liv og også i EU og det bredere internationale samfund.

Lad mig benytte lejligheden til at opfordre de politiske ledere i Bosnien-Hercegovina til at afholde sig fra at misbruge disse smertefulde og usigelige historiske erfaringer til deres politiske formål. De bør hellere give sig til proaktivt at lede deres land mod en bedre fremtid. Der er behov for at fortsætte den fælles indsats, ikke blot i Srebrenica, men i Bosnien-Hercegovina som helhed. Hvis Srebrenica skete, fordi der ikke var tilstrækkelig europæisk ånd, bør vi gøre vores yderste for at hjælpe dette land med at komme ind på det rette spor. Det vil sige i retning af EU.

Det første store skridt i retning af Europa blev allerede taget med underskrivelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen som begyndelsen på en lang tiltrædelsesproces, men der er brug for meget mere, mere mod og tillid, for at stræbe efter helhjertet forsoning understøttet af håndgribelige udsigter til integration.

Vi har alle en forpligtelse over for de døde til ikke at gøre de levende til ofre. Det er vores forpligtelse over for kommende generationer.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand, fru Ibrisagic! Jeg var et af de mennesker, der så fjernsyn, da disse forfærdelige ting skete. Vi troede alle, at sikkerhedszoner ville være

sikkerhedszoner. Så jeg blev, som mange andre, frygtelig chokeret, da vi hørte, hvad der var sket – eller langsomt erfarede virkeligheden.

I EU tror jeg kun vi har lært, hvad vi skal gøre, på den hårde måde, og vi begyndte så langsomt på den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det var så at sige det første punkt, og vi er siden gået videre, fordi vi så, at denne forfærdelige massakre skete, fordi vi ikke var forenede.

Endnu en gang kan jeg kun hylde de tilstedeværende for at være her i dag og tale så åbent for forsoning. Det må være meget vanskeligt for dem, der lever med det minde, men samtidig tror jeg, at muligheden for, at Bosnien-Hercegovina bliver medlem af EU i fremtiden, måske er det, der kan fremme forsoningen med alle disse forfærdelige grusomheder.

Formanden. – Jeg har modtaget seks udkast til beslutning⁽⁴⁾ fremsat i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (torsdag den 15. januar 2009).

15. Dagsorden for næste møde: se protokollen

16. Hævelse af mødet

(Formanden hævede mødet kl. 11.35)

⁽⁴⁾ Se protokollen.